

Jezus, de Wens der Eeuwen

door E.G. White

Deel 1

Voorwoord

- 1 God met ons
- 2 Het uitverkoren volk
- 3 De volheid des tijds
- 4 U is de Heiland geboren
- 5 De voorstelling in de tempel
- 6 Wij hebben zijn ster gezien
- 7 De kinderjaren
- 8 Op het Pascha
- 9 Dagen van strijd
- 10 De stem in de woestijn
- 11 De doop
- 12 De verzoeking
- 13 De overwinning
- 14 Wij hebben de Messias gevonden
- 15 Op het bruiloftsfeest
- 16 In Zijn tempel
- 17 Nicodemus
- 18 Hij moet wassen
- 19 Bij de Jakobsbron
- 20 Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet
- 21 Bethesda en het Sanhedrin
- 22 Gevangenneming en dood van Johannes de Doper
- 23 Het Koninkrijk Gods is nabijgekomen
- 24 Is dit niet de zoon van de timmerman?
- 25 De roeping, bij het meer
- 26 Te Kapernaüm
- 27 Gij kunt mij reinigen
- 28 Levi - Mattheüs
- 29 Sabbat
- 30 Hij stelde er twaalf aan
- 31 De Bergrede
- 32 De hoofdman
- 33 Wie zijn mijn broeders?
- 34 De uitnodiging
- 35 Zwijg, wees stil
- 36 De aanraking van het geloof
- 37 De eerste evangelisten
- 38 Komt, rust een weinig
- 39 Geeft gij hun te eten
- 40 Een nacht op het meer
- 41 Het keerpunt in Galilea
- 42 Overlevering
- 43 Scheidsmuren neergehaald

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Deel 2

- 44 Het ware teken
- 45 De voorafschaduwning van het kruis
- 46 Hij werd verheerlijkt
- 47 Dienstbetoon
- 48 Wie is de grootste
- 49 Op het Loofhuttenfeest
- 50 Te midden van valstrikken
- 51 Het licht des levens
- 52 De Goddelijke Herder
- 53 De laatste reis vanuit Galilea
- 54 De barmhartige Samaritaan
- 55 Niet met uiterlijke vertoning
- 56 Het zegenen van de kinderen
- 57 Eén ding ontbreekt u
- 58 Lazarus, kom uit!
- 59 Samenzwering van priesters
- 60 De wet van het nieuwe Koninkrijk
- 61 Zacheüs
- 62 Het feest in het huis van Simon
- 63 Uw Koning komt
- 64 Een ten ondergang gedoemd volk
- 65 De tempel opnieuw gereinigd
- 66 Strijd
- 67 Wee over de Farizeeën
- 68 In de buitenste voorhof
- 69 Op de Olijfberg
- 70 Eén van deze Mijn minste broeders
- 71 Een dienstknecht van dienstknechten
- 72 Tot Mijn gedachtenis
- 73 Uw hart worde niet ontroerd
- 74 Gethsémané
- 75 Voor Annas en het hof van Kajafas
- 76 Judas
- 77 In het gerechtsgebouw van Pilatus
- 78 Golgotha
- 79 Het is volbracht!
- 80 In het graf van Jozef
- 81 De Heere is opgestaan!
- 82 Waarom weent gij?
- 83 De wandeling naar Emmaüs
- 84 Vrede zij u
- 85 Nog eens bij het meer
- 86 Gaat heen, onderwijst alle volkeren
- 87 Naar Mijn Vader en uw Vader

Hoofdstuk 44 - Het ware teken

"En toen Hij weder uit het gebied van Tyrus vertrokken was, kwam Hij door Sidon naar de zee van Galilea, midden in het gebied van Decapolis." (Marcus 7:31)

In het gebied van Decapolis waren de bezetenen van Gergesa genezen. Hier hadden de mensen, verontrust door het omkomen van de zwijnen, bij Jezus erop aangedrongen, dat Hij hen zou verlaten. Maar zij hadden geluisterd naar de boodschappers die Hij achtergelaten had en er ontstond bij hen een verlangen om Hem te zien. Toen Hij weer in dat gebied kwam, verzamelde zich een menigte rondom Hem en een dove, stamelende man werd tot Hem gebracht. Jezus genas niet, zoals Zijn gewoonte was, de man alleen door een woord. Hij nam hem terzijde, buiten de schare, stak Zijn vingers in zijn oren en raakte zijn tong aan; terwijl Hij opzag naar de hemel, zuchtte Hij bij de gedachte aan de oren die niet geopend zouden worden voor de waarheid, aan de tongen die weigerden hun Verlosser te erkennen. Op het woord : *"Word geopend"* (Marcus 7:34), werd het spraakvermogen van de man hersteld en zonder acht te slaan op het gebod om het aan niemand te vertellen, verbreidde hij het verhaal van zijn genezing wijd en zijd.

Jezus ging een berg op en daar verzamelde de menigte rondom Hem, met hun zieken en verlamden en zij legden ze aan Zijn voeten. Hij genas hen allen; en de mensen, hoewel zij heidenen waren, verheerlijkten de God van Israël. Gedurende drie dagen stroomden ze naar de Heiland toe, sliepen 's nachts in de open lucht en gedurende de dag verdrongen ze zich vol verlangen om de woorden van Christus te horen en Zijn werken te zien. Aan het einde van de drie dagen was hun voedsel op. Jezus wilde hen niet hongerig wegzenden en Hij deed een beroep op Zijn discipelen om hun voedsel te geven. Weer toonden de discipelen hun ongelooft. Te Bethsaïda hadden ze gezien hoe, met de zegen van Christus, hun kleine voorraad voldoende was geweest om de menigte te spijzigen; toch brachten ze nu niet alles wat ze bezaten naar voren, vertrouwend op Zijn macht om het te vermenigvuldigen voor de hongerige scharen. Bovendien waren de mensen, die in Bethsaïda gespijzigd waren, Joden; dit waren ongelovigen en heidenen. Het Joodse vooroordeel was nog sterk in het hart van de discipelen en zij antwoordden Jezus: *"Vanwaar zal iemand dezen hier in een eenzame streek met broden kunnen verzadigen?"* (Marcus 8:4) Maar gehoorzaam aan Zijn woord brachten ze Hem wat ze bezaten - zeven broden en twee vissen. De schare werd gespijzigd en er bleven zeven grote manden met brokken over. Vierduizend mannen, buiten de vrouwen en kinderen, werden op deze wijze verkwikt, en Jezus zond hen weg met blijde en dankbare harten.

Toen nam Hij met Zijn discipelen een schip en stak het meer over naar Magdala, aan de zuidzijde van de vlakte van Gennesareth. Op de grens van Tyrus en Sidon was Zijn geest verkwikt door het gelovig vertrouwen van de Syro-Phoenicische vrouw. De heidense bevolking van Decapolis had Hem met blijdschap ontvangen. Maar nu Hij weer aan land ging in Galilea, waar Zijn macht op de meest treffende wijze was geopenbaard, waar de meeste van Zijn wonderwerken verricht waren en waar Hij had geleerd, werd Hij begroet met verachtend ongelooft.

Bij een groepje vertegenwoordigers van de Farizeeën hadden zich vertegenwoordigers van de rijke, deftige Sadduceeën aangesloten, de partij van de priesters, de sceptici en aristocraten van het volk. Deze twee sekten hadden in bittere vijandschap geleefd. De Sadduceeën streefden naar de gunst van de heersende macht

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

ten einde hun eigen positie en gezag te handhaven. De Farizeeën daarentegen voedden de haat van het volk tegen de Romeinen en zij verlangden naar het ogenblik dat zij het juk van de overwinnaar zouden kunnen afwerpen. Maar Farizeeën en Sadduceeën verenigden zich nu tegen Christus. Soort zoekt soort en het kwade, waar dat ook woont, sluit steeds een verbond met het kwade om het goede te gronde te richten.

Nu kwamen de Farizeeën en de Sadduceeën tot Christus en vroegen om een teken van de hemel. Toen in de dagen van Jozua Israël uitging om tegen de Kanaänieten te strijden bij Beth-Horon, had de zon op het bevel van de aanvoerder stilgestaan, totdat de overwinning was behaald; en vele dergelijke wonderen waren in hun geschiedenis voorgekomen. Een dergelijk teken verlangden ze van Jezus. Maar deze tekenen waren niet datgene wat de Joden nodig hadden. Een louter uiterlijk bewijs kon voor hen van geen voordeel zijn. Wat zij nodig hadden, was geen verstandelijke verlichting, maar een geestelijke vernieuwing.

Jezus zei : *"Het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden"*, - door de lucht te bestuderen konden zij het weer voorspellen - *"maar kunt gij het de tekenen der tijden niet?"* (Marcus 16:3) De woorden van Christus Zelf, gesproken met de kracht van de Heilige Geest, Die hen overtuigde van zonde, waren het teken dat God tot hun redding gegeven had. En rechtstreeks van de hemel waren tekenen gegeven om te getuigen van de zending van Christus. Het lied van de engelen voor de herders, de ster die de Wijzen geleid had, de duif en de stem van de hemel bij Zijn doop, waren getuigenissen voor Hem.

"En Hij, diep zuchtend in Zijn geest, zei: Waartoe begeert dit geslacht een teken?" (Marcus 8:12) *"Het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona."* (Mattheüs 12:39) *"Zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de vis was, zo zou Christus dezelfde tijd in "het hart der aarde zijn."* (Mattheüs 12:40) En zoals de prediking van Jona een teken was voor de Ninevieten, zo was de prediking van Christus een teken voor de mensen in Zijn tijd. Maar welk een tegenstelling hoe het woord ontvangen werd! De mensen van de grote heidense stad beefden, toen zij de waarschuwing van God hoorden. Koningen en edelen vernederden zich; de hooggeplaatsten en de nederigen riepen samen tot de God des hemels en Hij schonk hun Zijn genade. *"De mannen van Ninevé zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht"*, had Christus gezegd, *"en het veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona, en zie, meer, dan Jona is hier."* (Mattheüs 12:41)

Ieder wonder dat Christus verrichtte, was een teken van Zijn Goddelijkheid. Hij deed juist dat werk wat voorzeggd was aangaande de Messias; maar voor de Farizeeën waren deze genadewerken een duidelijke ergernis. De Joodse leiders keken met harteloze onverschilligheid naar het lijden van de mensheid. In vele gevallen, waren hun zelfzucht en onderdrukking de oorzaak geweest van het lijden dat door Christus verlicht werd. Op deze wijze werden Zijn wonderen hen tot een berisping. Datgene wat de Joden ertoe bracht het werk van de Heiland te verwerpen, was het hoogste getuigenis van Zijn Goddelijk karakter. De grootste betekenis van Zijn wonderen zien we in het feit, dat zij tot zegen waren voor het mensdom. Het hoogste bewijs, dat Hij van God kwam, is dat Zijn leven het karakter van God openbaarde. Hij deed de werken van God en sprak de woorden van God. Zulk een leven is het grootste van alle wonderen.

Wanneer de boodschap van de waarheid in onze dagen wordt gebracht, zijn er velen die, gelijk de Joden, uitroepen: Geef ons een teken, doe voor ons een wonder. Christus verrichtte geen wonder toen de Farizeeën Hem daarom vroegen. Hij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verrichtte geen wonder in de woestijn als antwoord op de verdachtmakingen van satan. Hij geeft ons niet de macht om onszelf te rechtvaardigen of te voldoen aan de eisen van ongelof en trots. Maar het Evangelie is niet zonder een teken van zijn Goddelijke oorsprong. Is het niet een wonder dat wij vrij kunnen worden van de slavernij van satan? Vijandschap tegen satan is niet natuurlijk aan het hart van de mens; die wordt daarin gelegd door de genade van God. Wanneer iemand die werd beheerst door een halsstarrige, weerspannige wil, wordt bevrijd en zich volkomen overgeeft aan de macht van Gods hemelse vertegenwoordigers, is er een wonder tot stand gekomen; zo is het ook, wanneer iemand vreselijk misleid was en ertoe komt om de zuivere waarheid te begrijpen. Iedere keer wanneer een ziel wordt bekeerd en leert God lief te hebben en Zijn geboden te bewaren, wordt de belofte van God vervuld: *"Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste."* (Ezechiël 36:36) De verandering in de harten van mensen, de hervorming van menselijke karakters, is een wonder dat de altijd levende Heiland, Die werkt voor de redding van zielen, openbaart. Een waarachtig leven in Christus is een groot wonder. In de prediking van het Woord van God is de tegenwoordigheid van de Heilige Geest het teken dat nu en altijd openbaar moet zijn om het Woord te maken tot een herlevende kracht voor hen die het horen. Dit is Gods getuigenis voor de wereld van de Goddelijke zending van Zijn Zoon.

Zij die een teken van Jezus verlangden, hadden hun harten zó verhard in ongelof, dat zij in Zijn karakter het beeld van God niet onderscheidden. Zij wilden niet zien, dat Zijn zending een vervulling van de Schriften was. In de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus zei Jezus tot de Farizeeën : *"Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen."* (Lucas 16:31) Geen enkel teken dat gegeven zou kunnen worden in de hemel of op aarde, zou hen nog kunnen helpen.

Jezus *"zwaarlijk zuchtende in Zijn geest"* (Marcus 8:12), terwijl Hij Zich afwendde van de groep vitters, ging Hij met Zijn discipelen weer in het schip. In bedroefd stilzwijgen staken ze weer het meer over. Zij keerden evenwel niet terug naar de plaats die zij verlaten hadden, maar zetten koers naar Bethsaida, dichtbij de plaats waar de vijfduizend gespijzigd waren. Toen ze de overzijde bereikt hadden, zei Jezus : *"Ziet toe en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën en Sadduceeën"* (Mattheüs 16:6) De Joden waren sinds de dagen van Mozes gewend geweest om in de tijd van het Pascha het zuurdesem uit hun huizen te verwijderen en zo hadden zij geleerd het te beschouwen als een symbool van de zonde. Toch begrepen de discipelen Jezus niet. Bij hun plotseling vertrek uit Magdala hadden ze vergeten brood mee te nemen en ze hadden slechts één brood bij zich. Zij meenden te begrijpen dat Christus hierop doelde en hen waarschuwde geen brood te kopen van een Farizeeër of Sadduceeër. Hun gebrek aan geloof en geestelijk inzicht had hen vaak geleid tot een soortgelijke misvatting van Zijn woorden. Nu berispte Jezus hen, omdat zij dachten dat Hij, Die duizenden had gespijzigd met een paar gerstebroden en vissen, met de plechtige waarschuwing zou hebben kunnen doelen op alleen stoffelijk voedsel. Er bestond gevaar dat de sluwe redenering van de Farizeeën en de Sadduceeën Zijn discipelen zou doordringen van ongelof en hen ertoe zou brengen lichtvaardig te denken over de werken van Christus.

De discipelen waren geneigd te denken dat hun Meester had moeten voldoen aan het verzoek om een teken aan de hemel. Zij geloofden, dat Hij volkomen in staat was om dat te doen en dat een dergelijk teken Zijn vijanden tot zwijgen zou brengen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zij zagen niet de onoprechtheid van de vitters.

Maanden later, *"toen intussen duizenden mensen waren bijeengekomen, zodat zij elkander verdrongen"* (Lucas 12:1), herhaalde Jezus dezelfde les. *"Hij begon te spreken, in de eerste plaats tot Zijn discipelen: Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij, der Farizeeën."* (Lucas 12:1)

De zuurdesem die in het meel wordt gedaan, werkt onopgemerkt en verandert de gehele massa naar zijn eigen natuur. Wanneer zo de huichelarij wordt toegestaan in het hart, doordringt ze het karakter en het leven. Een treffend voorbeeld van de huichelarij van de Farizeeën, Christus had reeds een berisping gegeven in het veroordelen van het gebruik van het *"korban"*, waardoor het verwaarlozen van de kinderplicht verborgen werd onder een valse schijn van vrijgevigheid jegens de tempel. De schriftgeleerden en Farizeeën brachten op bedekte wijze bedrieglijke beginselen naar voren. Zij verborgen de ware strekking van hun leerstellingen en benutten elke gelegenheid om ze listig in de geest van hun toehoorders in te prenten. Wanneer deze valse beginselen eenmaal aangenomen waren, werkten ze als zuurdesem in het meel, doordat ze het karakter doordrenkten en vervormden. Juist deze bedrieglijke leer maakte het voor de mensen zo moeilijk om de woorden van Christus aan te nemen.

Dezelfde invloeden werken ook nu door degenen die trachten de wet van God zó te verklaren, dat zij in overeenstemming is met hun praktijken. Deze groep mensen valt de wet niet openlijk aan, maar brengt bespiegelende theorieën naar voren die de beginselen van de wet ondermijnen. Zij verklaren de wet op zo'n wijze, dat zij haar kracht vernietigen. De huichelarij van de Farizeeën was het resultaat van zelfzucht. Zelfverheerlijking was het doel van hun leven. Dit bracht hen ertoe de Schriften te verdraaien en verkeerd toe te passen en dit maakte hen blind voor het doel van Christus' opdracht. Zelfs de discipelen van Christus verkeerden in het gevaar dit sluwe kwaad te koesteren. Zij die zich rekenden onder de volgelingen van Jezus, maar die niet alles verlaten hadden om Zijn discipelen te worden, werden in hoge mate beïnvloed door de redenering van de Farizeeën. Zij wankelden dikwijls tussen geloof en ongeloof en zij zagen niet de schatten van wijsheid die in Christus verborgen waren. Zelfs de discipelen, hoewel ze voor het oog alles verlaten hadden om Jezus' wil, hadden ze in de hun hart niet opgehouden grote dingen voor zichzelf te zoeken. Deze geest veroorzaakte de strijd over de vraag wie van hen de voornaamste zou zijn. En dit kwam tussen hen en Christus te staan en maakte dat zij zo weinig medegevoel hadden voor Zijn zelfopofferende taak en zo moeilijk het geheimenis van verlossing konden begrijpen. Zoals de zuurdesem, wanneer men die toestaat zijn werk te volbrengen, bederf en rotting zal veroorzaken, zo bewerkt de zelfzuchtige geest, indien deze gekoesterd wordt, de verontreiniging en ondergang van de ziel.

Hoe wijdverbreid onder de volgelingen van onze Heere is heden ten dage, evenals het was in de dagen van ouds, deze listige bedrieglijke zonde! Hoe vaak wordt niet onze dienst voor Christus, onze omgang met elkander geschonden door een geheim verlangen tot zelfverheffing! Hoe dichtbij is steeds de gedachte, zichzelf geluk te wensen en het verlangen naar menselijke goedkeuring. Het is eigenliefde, het verlangen naar een gemakkelijker weg dan God heeft aangewezen, dat leidt tot het stellen van menselijke theorieën en overleveringen in de plaats van de Goddelijke voorschriften. Tot Zijn eigen discipelen worden de waarschuwingswoorden van Christus gesproken: *"Ziet toe, en wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën."* (Mattheüs 16:6)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

De godsdienst van Christus is de oprechtheid zelf. IJver voor Gods heerlijkheid is de drijfkracht, die ons ingegeven wordt door de Heilige Geest; en alleen de krachtige werking van de Geest kan deze drijfveer in ons hart leggen. Alleen de kracht van God kan zelfzucht en de huichelarij uitbannen. Deze verandering is het kenmerk dat Hij in ons werkt. Wanneer het geloof dat wij aannemen, zelfzucht en schijn vernietigt, wanneer het ons ertoe brengt Gods eer te zoeken en niet die van onszelf, dan kunnen wij weten dat dit het juiste geloof is. *"Vader, verheerlijk Uw naam!"* (Johannes 12:28), was de hoofdgedachte in het leven van Christus en indien wij Hem volgen, zal het de hoofdgedachte zijn in ons leven. Hij vraagt van ons *"zo te wandelen als Hij gewandeld heeft"* (1 Johannes 2:6); en *"hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen : indien wij Zijn geboden bewaren."* (1 Johannes 2:3)

Hoofdstuk 45 - De voorafschaduwing van het kruis

Het werk van Christus op aarde spoedde zich ten einde. De tonelen waarheen Zijn schreden Zich richtten, lagen duidelijk voor Hem afgetekend. Zelfs voordat Hij de menselijke natuur aannam, had Hij de gehele lengte van het pad gezien dat Hij gaan moest om te redden wat verloren was.

Iedere pijn die door Zijn hart ging, iedere belediging die over Zijn hoofd werd uitgestort, iedere ontbering die Hij moest doorstaan was voor Zijn blik ontsloten, voor Hij Zijn kroon en koningskleed terzijde legde en van de troon afstapte om Zijn Goddelijkheid met het menselijke te bekleden. Het pad van de kribbe tot Golgotha stond Hem geheel voor ogen. Hij wist welke zielsangst over Hem zou komen. Hij wist het alles en toch zei Hij: *"Zie, Ik kom ; in de boekrol is over Mij geschreven ; Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste."* (Psalm 40:8-9)

Steeds had Hij het resultaat van Zijn zending voor ogen. Zijn leven op aarde, dat zo vol moeite en zelfopoffering was, werd verlicht door het vooruitzicht, dat Hij al deze ontberingen niet voor niets zou lijden. Door Zijn leven te geven voor het leven van de mensen, zou Hij de wereld herwinnen tot trouw aan God. Hoewel eerst de doop met bloed ontvangen moest worden, hoewel de zonden van de wereld zouden rusten op Zijn onschuldige ziel, hoewel de schaduw van een onuitsprekelijke smart op Hem rustte, zo verkoos Hij toch, ter wille van de vreugde welke vóór Hem lag, het kruis op te nemen, en Hij achtte de schande niet.

Voor de uitverkoren metgezellen van Zijn dienstwerk waren de gebeurtenissen die voor Hem lagen, alsnog verborgen; maar de tijd was nabij, dat ze Zijn doodsstrijd zouden moeten aanschouwen. Zij zouden moeten zien, hoe Hij Die zij hadden liefgehad en vertrouwd, overgeleverd zou worden in de handen van Zijn vijanden en aan het kruis van Golgotha gehangen. Spoedig zou Hij hen moeten verlaten om de wereld tegemoet te treden zonder de vertroosting van Zijn zichtbare tegenwoordigheid. Hij wist, hoe bittere haat en ongeloof hen zouden vervolgen en Hij wilde hen voorbereiden voor hun beproevingen.

Jezus en Zijn discipelen waren nu gekomen in één van de dorpen van Cesarea Filippi. Zij waren buiten de grenzen van Galilea, in een gebied waar afgodendienst overheerste. Hier waren de discipelen onttrokken aan de heersende invloed van het jodendom en werden ze in nauwer contact gebracht met de godsdienst van de heidenen. Rondom hen waren vormen van bijgeloof vertegenwoordigd die in alle delen van de wereld voorkwamen. Jezus wilde, dat een blik op deze dingen hen ertoe zou brengen, hun verantwoordelijkheid jegens de heidenen te voelen. Gedurende Zijn verblijf in dit gebied trachtte Hij Zich te onttrekken aan het onderrichten van het volk en Zich meer aan Zijn discipelen te wijden.

Hij stond op het punt hun te vertellen over het lijden dat Hem te wachten stond. Maar eerst ging Hij alleen weg en bad, dat hun harten bereid zouden mogen zijn om Zijn woorden te ontvangen. Toen Hij zich weer bij hen gevoegd had, deelde Hij hun niet dadelijk mee wat Hij hen wilde laten weten. Voordat Hij dit deed, gaf Hij hun gelegenheid om hun geloof in Hem te belijden, opdat zij versterkt zouden mogen worden voor de komende beproeving. Hij vroeg: *"Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?"* (Mattheüs 16:13)

Tot hun droefheid waren de discipelen gedwongen te erkennen, dat Israël Hem niet als hun Messias herkend had. Toen sommigen Zijn wonderen zagen, verklaarden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

ze inderdaad, dat Hij de Zoon van David was. De schare die gespijzigd was bij Bethsaïda, had Hem willen uitroepen tot koning van Israël. Velen waren bereid Hem aan te nemen als een profeet; maar zij geloofden niet, dat Hij de Messias was.

Nu stelde Jezus een tweede vraag, die betrekking had op de discipelen zelf: *"Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?"* (Mattheüs 16:15) Petrus antwoordde: *"Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God."* (Mattheüs 16:16)

Vanaf het begin had Petrus geloofd, dat Jezus de Messias was. Vele anderen, die overtuigd waren door de prediking van Johannes de Doper en Christus hadden aangenomen, begonnen aan de zending van Johannes te twijfelen toen hij in de gevangenis geworpen en ter dood werd gebracht; en nu twijfelden zij eraan of Jezus de Messias was, naar Wie zij zolang hadden uitgezien. Velen van de discipelen die vurig verlangd hadden, dat Jezus Zijn plaats zou innemen op de troon van David, verlieten Hem, toen zij begrepen dat dit niet in Zijn bedoeling lag. Maar Petrus en zijn metgezellen bleven trouw betonen. Het weifelend gedrag van hen die gisteren prezen en vandaag veroordeelden, verwoestte het geloof van de ware volgeling van Christus niet. Petrus verklaarde: *"Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God."* (Mattheüs 16:16) Hij wachtte niet, tot Koninklijke eer zijn Heere zou kronen, maar nam Hem aan in Zijn vernedering.

Petrus had het geloof van de twaalfen tot uitdrukking gebracht. Toch begrepen de discipelen nog lang niet de zending van Christus. De tegenstand en de verkeerde uitleg van de priesters en oversten, hoewel dit hen niet van Christus kon afwenden, brachten hen niettemin in grote verwarring. Zij zagen hun weg niet duidelijk voor zich. De invloed van hun vroegere opvoeding, het onderwijs van de rabbi's en de macht van de tradities, verhinderden nog altijd hun inzicht in de waarheid. Van tijd tot tijd schenen kostbare lichtstralen van Jezus op hen, maar toch waren zij vaak als mensen die tastend in de schaduw voortgingen. Maar op deze dag, voor dat zij oog in oog gebracht werden met de grote beproeving van hun geloof, rustte de Heilige Geest met kracht op hen. Een ogenblik lang werden hun ogen afgewend van *"het zichtbare"*, om het *"onzichtbare"* te zien. (2 Korinthe 4:18) Onder de sluier van de menselijke natuur zagen zij de heerlijkheid van de Zoon van God.

Jezus antwoordde Petrus met de woorden: *"Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is."* (Mattheüs 16:17)

De waarheid die Petrus had beleden, is de grondslag voor het geloof van de gelovige. Dat is hetgene waarvan Christus Zelf verklaarde, dat het het eeuwige leven was. Maar het bezitten van deze kennis was geen reden tot zelfverheerlijking. Niet door eigen wijsheid of goedheid was het aan Petrus geopenbaard. Nooit kan een mens uit zichzelf kennis van het Goddelijke verkrijgen. *"Zij zijn hoog als de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het dodenrijk; wat kunt gij weten?"* (Job 11:8) Alleen de geest van aanvaarding kan ons de diepe dingen van God openbaren, die *"geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen."* (1 Korinthe 2:9)

"Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods." (1 Korinthe 2:10) *"Des Heeren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen"* (Psalm 25:15); en het feit, dat Petrus de heerlijkheid van Christus gezien had, was een bewijs dat hij *"door God geleerd"* (Johannes 6:45) was. Ja, inderdaad, *"zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard."* (Mattheüs 16:17)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Jezus vervolgde: *"En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen."* (Mattheüs 16:18) Het woord Petrus betekent een steen, □ een rollende steen. Petrus was niet de rots waarop de kerk gebouwd werd. De poorten van het dodenrijk overweldigden hem toen Hij Zijn Meester onder vloeken en bezweringen verloochende. De gemeente is gebouwd op de Ene, Welke de poorten van het dodenrijk niet konden overweldigen.

Eeuwen voordat de Heiland kwam, had Mozes gewezen op de *"Rots"* (Deuteronomium 32:4) van Israëls behoud. De Psalmist had gezongen van *"mijn sterke Rots"* (Psalm 62:8) Jesaja had geschreven: *"Zo zegt de Heere Heere: Zie, Ik leg een Grondsteen in Sion, een beproefde Steen, een kostbare Hoeksteen, Die wel vast gegrondvest is;"* (Jesaja 28:16) Petrus zelf, geïnspireerd door de Heilige Geest, past deze profetie toe op Jezus. Hij zegt: *"Indien gij geproefd hebt, dat de Heere goedertieren is. En komt tot Hem, de levende Steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis."* (1 Petrus 2:3-5)

"Want een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen." (1 Korinthe 3:11) *"Op deze petra"*, zei Jezus, *"zal Ik Mijn gemeente bouwen."* (Mattheüs 16:18) In de tegenwoordigheid van God en alle hemelse wezens, in de tegenwoordigheid van het ongeziene leger van het dodenrijk, stichtte Christus Zijn gemeente op de levende Rots. Die Rots is Hijzelf, □ Zijn eigen lichaam, dat voor ons verbroken en gewond is. Over de gemeente, die op deze Grondsteen gebouwd is, zullen de poorten van het dodenrijk niet zegevieren.

Hoe zwak scheen de gemeente, toen Jezus deze woorden uitsprak! Er was slechts een handjevol gelovigen, tegen wie de macht van alle boze geesten en boze mensen gericht zou worden. Toch hoefden de volgelingen van Christus niet te vrezen. Gebouwd op de Rots van hun sterkte, konden zij niet omver geworpen worden.

Zesduizend jaar lang heeft het geloof op Jezus gebouwd. Zesduizend jaar lang zijn de stortvloed en stormen van de toorn van satan neergeslagen op de Rots van ons behoud; maar hij blijft onbeweeglijk staan.

Petrus had de waarheid onder woorden gebracht die de basis vormt van het geloof van de gemeente en Jezus eerde hem nu als de vertegenwoordiger van het gehele lichaam van gelovigen. Hij zei: *"Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen."* (Mattheüs 16:19)

"De sleutels van het Koninkrijk der hemelen" (Mattheüs 16:19) zijn de woorden van Christus. Al de woorden van de Heilige Schrift zijn van Hem en worden hiermee inbegrepen. Deze woorden hebben macht om de hemel te openen en te sluiten. Zij geven de voorwaarden waarop de mensen worden aangenomen of verworpen. Op deze wijze is het werk van hen die Gods Woord prediken een reuk des levens ten leven of een reuk des doods ten dode. Zij hebben een opdracht waarbij eeuwige gevolgen op het spel staan.

De Heiland droeg het Evangeliewerk niet aan Petrus persoonlijk op. Later, toen Hij de woorden die hier tot Petrus gesproken werden, herhaalde, paste Hij ze rechtstreeks toe op de gemeente. En in wezen werd hetzelfde ook gesproken tot de twaalven als vertegenwoordigers van al de gelovigen. Indien Jezus aan één van de discipelen een bijzondere macht en een bijzonder gezag gegeven zou hebben boven de andere discipelen, zouden we niet lezen hoe dikwijls zij stredden over de vraag, wie de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

meeste zou zijn. Zij zouden zich hebben onderworpen aan de wens van hun Meester en degene die Hij verkozen had, zouden ze geëerd hebben.

In plaats van één van hen aan te wijzen om hun leider te zijn, zei Christus tot de discipelen: *"Gij zult u niet rabbi laten noemen."* (Mattheüs 23:8) *"Laat u ook geen leidlieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus."* (Mattheüs 23:10)

"Het hoofd van iedere man is Christus." (1 Korinthe 11:3) God, Die alle dingen aan de voeten van de Heiland heeft gelegd, *"heeft... Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem, Die alles in allen volmaakt."* (Efeze 1:22,23) De gemeente is gebouwd op Christus Die haar fundering is; zij moet gehoorzaam zijn aan Christus, Die haar hoofd is. Zij mag niet afhankelijk zijn van een mens of beheerst worden door een mens. Velen beweren, dat een vertrouwenspost in de gemeente hen het gezag geeft om te dicteren wat andere mensen moeten geloven en wat zij moeten doen. God keurt deze bewering niet goed. De Heiland verklaart: *"Gij zijt allen broeders."* (Mattheüs 23:8) Allen zijn blootgesteld aan verzoeken en allen kunnen dwalen. We kunnen op geen enkel sterfelijk wezen bouwen als leider. De Rots van het geloof is de levende tegenwoordigheid van Christus in de gemeente. Daarop kan de zwakste bouwen en zij die menen dat zij het sterkst zijn, zullen het zwakst blijken te zijn, tenzij ze Christus tot hun sterkte maken. *"Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt."* (Jeremia 17:5) De Heere is *"de Rots, Wiens werk volkomen is."* (Deuteronomium 32:4) *"Welzalig allen die bij Hem schuilen!"* (Psalm 2:12)

Na de belijdenis van Petrus gaf Jezus de discipelen opdracht, aan niemand te vertellen, dat Hij de Christus was. Dit gebod werd hun gegeven ter wille van de vastbesloten tegenstand van de schriftgeleerden en Farizeeën. Bovendien, het volk en zelfs de discipelen hadden zo'n verkeerd begrip van de Messias, dat een openbare aankondiging van Hem geen juist begrip van Zijn karakter en Zijn werk zou geven. Maar dagelijks weer openbaarde Hij Zich aan hen als de Heiland en op deze wijze wilde Hij hun een juist begrip geven van Hemzelf als de Messias.

De discipelen verwachtten nog steeds dat Jezus zou regeren als een tijdelijk vorst. Hoewel Hij reeds zo lang Zijn bestemming had verborgen, geloofden zij, dat Hij niet altijd arm en onbekend zou blijven; de tijd was nabij dat Hij Zijn Koninkrijk zou oprichten. Dat de haat van de priesters en rabbi's nooit zou kunnen worden overwonnen, dat Christus door Zijn eigen volk zou worden verworpen, veroordeeld als een bedrieger en gekruisigd als een boosdoener, die gedachte hadden de discipelen nooit gekoesterd. Maar het uur van de macht der duisternis kwam naderbij en Jezus moest aan Zijn discipelen de strijd die vóór hen lag, bekend maken. Hij was bedroefd, toen Hij de beproeving voorzag.

Tot op dit ogenblik had Hij Zich ervan weerhouden hun iets mee te delen betreffende Zijn lijden en dood. In Zijn gesprek met Nicodemus had Hij gezegd: *"Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe."* (Johannes 5:14) Maar de discipelen hadden dit niet gehoord en indien ze het al gehoord zouden hebben, zouden ze het niet begrepen hebben. Maar nu zijn ze met Jezus geweest, hebben ze geluisterd naar Zijn woorden en hebben Zijn werken gezien, totdat zij, ondanks de nederigheid die Hem omringde en ondanks de tegenstand van priesters en volk, zich kunnen verenigen met het getuigenis van Petrus: *"Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God."* (Mattheüs 16:16) Nu is de tijd gekomen om de sluier die de toekomst verbergt, te verwijderen. *"Van toen aan begon Jezus*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Christus Zijn discipelen te tonen, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de zijde der oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en ten derden dage opgewekt worden." (Mattheüs 16:21)

Sprakeloos van smart en verwondering luisterden de discipelen. Christus had Petrus' belijdenis over Hem als de Zoon van God aangenomen; en nu schenen Zijn woorden, die wezen op Zijn lijden en sterven, onbegrijpelijk. Petrus kon niet blijven zwijgen. Hij greep de Meester vast, alsof hij Hem wilde wegtrekken van het lot dat Hem te wachten stond, en riep uit: *"Dat verhoede God, Heere, dat zal U geenszins overkomen!"* (Mattheüs 16:22) Petrus had zijn Heere lief; maar Jezus prees hem niet dat hij op deze wijze een verlangen aan de dag legde om Hem te beschermen tegen lijden. De woorden van Petrus waren niet zodanig, dat ze hulp en troost zouden zijn voor Jezus in de grote beproeving die vóór Hem lag. Zij waren niet in overeenstemming met Gods doel van genade voor een verloren wereld, noch met de les van zelfopoffering die Jezus door Zijn eigen voorbeeld was komen leren. Petrus wilde niet het kruis zien in het werk van Christus. De indruk die zijn woorden zouden maken, was precies tegengesteld aan de indruk die Jezus wenste vast te leggen in de gedachten van Zijn volgelingen en de Heiland werd ertoe gebracht één van de strengste berispingen te uiten die ooit van Zijn lippen kwamen: *"Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen."* (Mattheüs 16:23)

Satan trachtte Jezus te ontmoedigen en Hem af te wenden van Zijn zending en Petrus, in zijn blinde liefde, bracht de verzoeking onder woorden. De vorst van het kwaad was de schepper van die gedachte. Hij zette aan tot die impulsieve uitroep. In de woestijn had satan aan Christus de heerschappij van de wereld aangeboden op voorwaarde dat Hij het pad van vernedering en opoffering verliet. Nu stelde hij dezelfde verzoeking voor aan de discipel van Christus. Hij trachtte de blik van Petrus te richten op de aardse heerlijkheid, opdat hij het kruis waarheen Jezus zijn ogen wilde richten, niet zou zien. En door middel van Petrus drong satan aan Christus de verzoeking weer op. Maar de Heiland gaf hieraan geen gehoor; Zijn aandacht gold Zijn discipel. Satan had zich tussen Petrus en zijn Meester gedrongen, opdat het hart van de discipel misschien niet zou worden aangeraakt bij het vooruitzicht van de vernedering van Christus voor hem. De woorden van Christus werden niet gesproken tot Petrus, maar tot degene die hem van zijn Verlosser trachtte te scheiden. *"Ga weg, achter Mij, satan."* (Mattheüs 16:23) Stel u niet langer tussen Mij en Mijn dwalende dienstknecht. Laat Mij van aangezicht tot aangezicht komen met Petrus, opdat Ik hem het geheimenis van Mijn liefde kan openbaren.

Het was voor Petrus een bittere les, één die hij slechts moeizaam leerde, dat het pad van Christus op aarde door moeite en vernedering leidt. De discipel schrok terug voor een gemeenschap met zijn Heere in het lijden. Maar in de hitte van de smeltkroes zou hij leren wat de zegen daarvan was. Lang daarna, toen zijn werkzame gestalte gebogen was door de last van jaren en van arbeid, schreef hij: *"Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreedden, alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner heerlijkheid."* (1 Petrus 4:12,13)

Jezus verklaarde nu aan Zijn discipelen, dat Zijn eigen leven van zelfverloochening een voorbeeld was van hoe hun leven moest zijn. Terwijl Hij met de discipelen ook de mensen die in de nabijheid vertoefd hadden, tot Zich riep, zei

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hij: *"Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij."* (Lucas 9:23) Het kruis was verbonden met de macht van Rome. Het was het instrument van de meest wrede en vernederende vorm van doodstraf. De grootste misdadigers moesten het kruis naar de plaats van de terechtstelling dragen; en wanneer men op het punt stond het op hun schouders te leggen, boden zij dikwijls met wanhopig geweld tegenstand, totdat zij overweldigd werden en het martelwerktuig aan hen werd vastgebonden. Maar Jezus gebod Zijn volgelingen het kruis op te nemen en het te dragen, achter Hem aan. Voor de discipelen wezen Zijn woorden, hoewel die slechts vaag begrepen werden, op hun onderwerping aan de bitterste vernedering, □ zelfs aan de dood ter wille van Christus. De woorden van de Heiland hadden geen vollediger zelfovergave kunnen schilderen. Maar dit alles had Hij voor hen op Zich genomen. Jezus beschouwde de hemel niet als een begerenswaardige plaats terwijl wij nog verloren waren. Hij had de hemelse hoven verlaten voor een leven van verwijten en smaad en een schandelijke dood. Hij Die rijk was aan kostelijke hemelse schatten, werd arm, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Wij moeten volgen op het pad dat Hij ging.

Liefde voor zielen voor wie Christus gestorven is, betekent het kruisigen van zichzelf. Hij die een kind van God is, moet zichzelf van nu af beschouwen als een schakel in de ketting die is neergelaten om de wereld te redden, één met Christus in Zijn genadeplan en met Hem uitgaan om het verlorene te zoeken en te redden. De christen moet steeds beseffen, dat hij zich aan God heeft gewijd en dat hij in zijn karakter Christus aan de wereld moet openbaren. De zelfopoffering, het medeleven en de liefde die geopenbaard werden in het leven van Christus, moeten opnieuw naar voren komen in het leven van hen die voor God werken.

"Want ieder die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden." (Marcus 8:35)

Zelfzucht betekent dood. Geen enkel orgaan van het lichaam zou kunnen leven wanneer het alleen zichzelf zou dienen. Wanneer het hart het levensbloed niet zou pompen naar hand en hoofd, zou het spoedig zijn kracht verliezen. Zoals ons levensbloed, zo wordt de liefde van Christus verspreid door ieder deel van Zijn mystiek lichaam. Wij zijn elkanders leden en de ziel die weigert mee te delen, zal vergaan. En *"wat zou het een mens baten"*, zei Jezus, *"als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?"* (Mattheüs 16:26)

Over de armoede en de vernedering van het ogenblik heen, wees Hij de discipelen op Zijn komst in heerlijkheid, niet in de pracht van een aardse troon, maar met de heerlijkheid van God en de legerscharen van de hemel. En dan, zei Hij, *"zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden."* (Mattheüs 16:27) Daarna gaf Hij hun, om hen te bemoedigen, een belofte: *"Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen die hier staan, die de dood voorzeker niet smaken voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in Zijn Koninklijke waardigheid."* (Mattheüs 16:28) Maar de discipelen begrepen Zijn woorden niet. De heerlijkheid scheen zo ver weg. Hun ogen waren gericht op iets dat dichterbij was, het aardse leven in armoede, vernedering en lijden. Moesten zij hun geestdriftige verwachtingen van het koninkrijk van de Messias laten varen? Zouden ze niet zien, dat hun Heere verhoogd werd op de troon van David? Was het mogelijk, dat Christus een nederig, dakloos zwerver was, die veracht, verworpen en ter dood gebracht zou worden? Droefenis bezwaarde hun

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

harten, want zij hadden hun Meester lief. Ook kwelde twijfel hun gedachten, want het scheen onbegrijpelijk, dat de Zoon van God onderworpen zou worden aan een dergelijke wrede vernedering. Zij vroegen zich af, waarom Hij vrijwillig naar Jeruzalem zou gaan, om daar bejegend te worden zoals Hij hun verteld had dat ze Hem zouden bejegenen. Hoe kon Hij in een dergelijk lot berusten en hen achterlaten in een grotere duisternis dan die waarin ze rondastten vóórdat Hij Zich aan hen openbaarde?

In het gebied van Caesarea Filippi was Christus buiten het bereik van Herodes en Kajafas, zo redeneerden de discipelen. Hij had niets te vrezen van de haat van de Joden of van de macht van de Romeinen. Waarom niet hier gewerkt, buiten het bereik van de Farizeeën? Waarom was het nodig dat Hij Zichzelf zou overgeven in de dood? Indien Hij moest sterven, hoe kon dan Zijn Koninkrijk zo onwrikbaar gevestigd worden, dat de poorten van het dodenrijk het niet zouden kunnen overweldigen? Voor de discipelen was dit inderdaad een mysterie.

Zij trokken nu nog langs de oevers van het meer van Galilea in de richting van de stad waar al hun verwachtingen schipbreuk zouden lijden. Zij durfden Christus niet tegenspreken, maar zij spraken samen op zachte, verdrietige toon over de vraag wat de toekomst zou brengen. Zelfs bij al hun vragen klemde ze zich vast aan de gedachte, dat een onvoorziene gebeurtenis het lot dat hun Heere te wachten scheen, zou afwenden. Zo treurden ze en twijfelden, hoopten en vreesden, zes lange, sombere dagen.

Hoofdstuk 46 - Hij werd verheerlijkt

De avond valt, wanneer Jezus drie van Zijn discipelen, Petrus, Jacobus en Johannes, terzijde roept en hen voorgaat door de velden, ver een ruw pad op, naar een eenzame bergheiling. De Heiland en Zijn discipelen hebben de dag doorgebracht met reizen en onderwijzen en het beklimmen van de berg maakt hen nog meer vermoeid. Christus heeft de lasten van geest en lichaam van vele lijdenden afgenomen; Hij heeft de stroom des levens door hun verzwakte lichamen doen gaan; maar ook Hij is met menselijkheid bekleed en evenals Zijn discipelen is Hij vermoeid door de beklimming.

Het licht van de ondergaande zon valt over de bergtop en maakt met zijn verblekende pracht het pad waarlangs zij gaan, als van goud. Maar al spoedig sterft het licht weg, zowel op de heuvel als in het dal, de zon verdwijnt in het westen achter de horizon en de eenzame reizigers worden gehuld in de duisternis van de nacht. De somberheid van hun omgeving schijnt in harmonie met de droefheid in hun leven, waaromheen de wolken samenpakken en talrijker worden.

De discipelen wagen het niet Christus te vragen waar Hij heengaat, of met welk doel Hij gaat. Hij heeft dikwijls hele nachten in gebed doorgebracht in de bergen. Hij Wiens handen berg en dal gevormd hebben, voelt Zich thuis in de natuur en geniet van de rust ervan. De discipelen volgen Christus waar Hij voorgaat; niettemin vragen ze zich af, waarom hun Meester hen deze vermoeiende beklimming laat doen, terwijl zij vermoeid zijn en Hijzelf ook behoefte heeft aan rust.

Na enige tijd vertelt Christus hun, dat zij nu niet verder zullen gaan. De Man van smarten verwijdert Zich enigszins van hen en stort Zijn smeekbeden uit onder luid geweën en tranen. Hij bidt om kracht ten einde de beproeving ter wille van de mensheid te doorstaan. Hij moet Zichzelf opnieuw vastklemmen aan de Almachtige, want slechts op deze wijze kan Hij de toekomst tegemoet zien. En Hij stort Zijn hart uit in verlangen voor Zijn discipelen, opdat in het uur van de macht der duisternis hun geloof niet zal bezwijken. De dauw ligt zwaar op Zijn gebogen gestalte, maar Hij slaat er geen acht op. De schaduwen van de nacht worden dieper rondom Hem, maar Hij ziet hun somberheid niet. Zo gaan de uren langzaam voorbij. In het begin verenigen de discipelen zich in hun gebeden met Hem in oprechte toewijding; maar na enige tijd worden ze overmand door vermoeidheid en terwijl ze nog trachten hun belangstelling voor wat ze zien, te bewaren, vallen ze in slaap. Jezus heeft hun verteld van Zijn lijden; Hij heeft hen met Zich meegenomen, opdat ze zich met Hem zullen verenigen in het gebed; nu, op dit ogenblik, bidt Hij voor hen. De Heiland heeft de bedruktheid van de discipelen gezien en Hij heeft ernaar verlangd hun smart te verlichten door de verzekering, dat hun geloof niet tevergeefs is geweest. Zelfs van de twaalven kunnen niet allen de openbaring ontvangen die Hij wil geven. Slechts drie, die getuigen zullen zijn van Zijn zielestrijd in Gethsémané, zijn uitgekozen om met Hem op de berg te vertoeven. Nu is het onderwerp van Zijn gebed, dat aan hen een openbaring zal mogen worden gegeven van de heerlijkheid die Hij had bij de Vader vóór de wereld was, dat Zijn Koninkrijk geopenbaard zal mogen worden aan mensenogen, en dat Zijn discipelen kracht zullen mogen ontvangen om het te aanschouwen. Hij smeekt, dat zij getuigen zullen mogen zijn van Zijn Goddelijkheid, die hen in het uur van Zijn grootste strijd zal vertroosten met de wetenschap, dat Hij waarlijk de Zoon van God is en dat Zijn schandelijke dood deel uitmaakt van het verlossingsplan.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zijn gebed wordt verhoord. Terwijl Hij in nederigheid gebogen ligt op de rotsachtige grond, gaat plotseling de hemel open, de gouden poorten van de stad Gods worden wijd opengeworpen en een heilige lichtstroom daalt neer op de berg en omgeeft de gestalte van de Heiland. De Goddelijkheid straalt van binnenuit door de menselijke natuur heen en ontmoet de heerlijkheid die van boven komt. Christus staat op uit Zijn gebogen houding en staat daar in Goddelijke majesteit. De zielestrijd is verdwenen. Zijn gelaat straalt nu *"gelijk de zon"* (Mattheüs 17:2), en Zijn klederen zijn *"wit als het licht."* (Mattheüs 17:2)

De discipelen ontwaken en aanschouwen de stroom van heerlijkheid die de berg verlicht. In vrees en verwondering staren ze naar de stralende gestalte van hun Meester. Wanneer zij in staat zijn om het wonderbare licht te aanschouwen, zien ze dat Jezus niet alleen is. Naast Hem staan twee hemelse wezens, die in een vertrouwelijk gesprek met Hem zijn gewikkeld. Het zijn Mozes, die op Sinai met God gesproken heeft en Elia, aan wie het hoge voorrecht gegeven was – dat buiten hem slechts aan één zoon van Adam werd geschonken - om nooit in de macht van de dood te komen.

Op de berg Pisga had Mozes vijftien eeuwen geleden gestaan en gestaard naar het Land der Belofte. Maar om zijn zonde bij Meriba was het niet voor hem weggelegd om daar binnen te gaan. Hem was niet de vreugde toegestaan, het leger van Israël het erfdeel van hun vaders binnen te leiden. Zijn dringende smeekbede: *"Laat ik toch naar de overzijde mogen trekken en het goede land zien, dat aan de overkant van de Jordaan ligt, dat schone bergland en de Libanon"* (Deuteronomium 3:25), werd geweigerd. De hoop die veertig jaar lang de duisternis van de woestijn verlicht had, moest hem ontzegd worden. Een graf in de woestijn was het doel van deze jaren van zware arbeid en op het hart drukkende zorg. Maar Hij Die *"bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen"* (Efeze 3:20), had op deze wijze het gebed van Zijn dienstknecht verhoord. Mozes kwam onder de heerschappij van de dood, maar hij zou niet in het graf blijven. Christus Zelf riep hem tot leven. Satan, de verleider, had aanspraak gemaakt op het lichaam van Mozes vanwege zijn zonde; maar Christus, de Heiland, deed hem uit het graf opstaan. (Judas 5)

Mozes was op de berg der verheerlijking een getuige van de overwinning van Christus over zonde en dood. Hij stelde degenen voor die uit het graf zullen verrijzen bij de opstanding der rechtvaardigen. Elia, die naar de hemel was opgevaren zonder de dood te zien, stelde degenen voor die op aarde zullen leven bij de tweede komst van Christus, en die *"veranderd zullen worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin"*; wanneer *"dit vergankelijke onvergankelijkheid moet aandoen"*, en *"dit sterfelijke onsterfelijke moet aandoen."* (2 Korinthe 4:18) Jezus was bekleed met het licht des hemels zoals Hij zal verschijnen wanneer Hij zal komen *"ten tweeden male zonder zonde... tot hun heil."* (Hebreeën 9:28) Want Hij zal komen *"in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen."* (Marcus 8:38) De belofte van de Heiland aan de discipelen ging nu in vervulling. Op de berg werd het toekomstig Koninkrijk der heerlijkheid in miniatuur voorgesteld – Christus de Koning, Mozes een vertegenwoordiger van de verrezen heiligen, en Elia van de verheerlijkten.

De discipelen begrepen de betekenis van dit schouwspel niet; maar zij verblijdden zich over het feit, dat de geduldige Leraar, de Zachtmoedige en Nederige, Die heeft rondgezworven als een hulpeloze vreemdeling, geëerd wordt door hen die door de hemel begenadigd zijn. Zij geloven, dat Elia gekomen is om de regering van de Messias aan te kondigen en dat het Koninkrijk van Christus nu ieder ogenblik op

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

aarde kan worden opgericht. Zij zouden voor altijd de herinnering aan hun vrees en teleurstelling uit hun gedachten willen bannen. Hier, waar de heerlijkheid van God wordt geopenbaard, willen zij verblijven. Petrus roept uit: *"Meester, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U één, en voor Mozes één, en voor Elia één."* (Lucas 9:33) De discipelen zijn ervan overtuigd, dat Mozes en Elia gezonden zijn om hun Meester te beschermen en om Zijn gezag als Koning te bevestigen.

Maar vóór de kroon moet het kruis komen. Niet het kronen van Jezus tot Koning, maar het sterven, dat in Jeruzalem zou plaatsvinden, is het onderwerp van hun gesprek met Jezus. Jezus, Die de zwakheid van de menselijke natuur droeg en gebukt ging onder de smart en zonden van het mensdom, wandelde alleen te midden van de mensen. Toen de duisternis van de komende beproeving op Hem drukte, was Hij eenzaam van geest in een wereld die Hem niet kende. Zelfs Zijn geliefde discipelen hadden het geheimenis van Zijn zending niet begrepen, in beslag genomen als ze waren door hun eigen twijfel en smart en eierzuchtige verwachtingen. Hij had gewoond te midden van de liefde en gemeenschap van de hemel, maar in de wereld die Hij geschapen had, was Hij eenzaam. Nu had de Hemel zijn boodschappers naar Jezus gezonden; geen engelen, maar mensen die lijden en smart verdragen hadden en die konden medeleven met de Heiland in de beproeving van Zijn leven op aarde. Mozes en Elia waren medewerkers van Christus geweest. Zij hadden Zijn verlangen om het mensdom te redden gedeeld. Mozes had voor Israël gepleit met de woorden: *"Maar nu, vergeef toch hun zonde en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt."* (Exodus 32:32) Elia had de eenzaamheid van geest gekend, toen hij gedurende drie en een half jaar van hongersnood de last van de haat en de ellende van het volk had gedragen. Alleen had hij gestaan voor God op de berg Karmel. Alleen was hij de woestijn in gevlucht in angst en wanhoop. Deze mensen, die uitverkoren waren boven iedere engel rondom Gods troon, waren gekomen om met Jezus te spreken over de voorvallen van Zijn lijden en om Hem te vertroosten met de zekerheid van het medeleven van de Hemel. De hoop van de wereld, de redding van ieder menselijk wezen was het onderwerp van dit gesprek.

Omdat zij door de slaap overmand waren, hoorden de discipelen slechts weinig over wat besproken werd tussen Jezus en de boodschappers van de hemel. Daar zij niet hadden gewaakt en gebeden, hadden ze niet datgene ontvangen wat God wilde geven – kennis van het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarop zou volgen. Zij misten de zegen die hun deel had kunnen zijn door in Zijn zelfopoffering te delen. Deze discipelen waren traag van hart om te geloven; zij hadden weinig waardering voor de schat waarmee de Hemel hen trachtte te verrijken.

Toch ontvingen ze groot licht. Zij ontvingen de verzekering dat de gehele hemel op de hoogte was van de zonde die het Joodse volk beging door Jezus te verwerpen. Zij kregen een helderder inzicht in het werk van de Verlosser. Zij zagen met hun ogen en hoorden met hun oren dingen die het menselijk begrip te boven gaan. Zij waren *"ooggetuigen van Zijn majesteit"* (2 Petrus 1 :16) en zij beseften, dat Jezus inderdaad de Messias was, van Wie patriarchen en profeten getuigd hadden en dat Hij als zodanig werd erkend door het hemelse universum. Terwijl zij nog naar het schouwspel op de berg staarden, *"overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!"* (Mattheüs 17:5)

Toen ze de wolk van heerlijkheid aanschouwden, die helderder was dan de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

wolk die voor de stammen van Israël uitging in de woestijn; toen ze de stem van God hoorden spreken in verschrikkelijke majesteit, die de berg deed beven, vielen de discipelen verschrikt ter aarde. Zij bleven voorover liggen, hun gelaat verborgen, totdat Jezus naderbij kwam en hen aanraakte, en hun vrees verdreef met Zijn welbekende stem: "*Staat op en weest niet bevreesd.*" (Mattheüs 17:7) Toen zij het waagden hun ogen op te slaan, zagen zij dat de hemelse heerlijkheid verdwenen was; de gestalten van Mozes en Elia waren verdwenen. Zij waren op de berg, alleen met Jezus.

Hoofdstuk 47 – Dienstbetoon

De gehele nacht werd doorgebracht op de berg; en toen de zon opging, daalden Jezus en Zijn discipelen af naar de vlakte. Geheel in beslag genomen door hun gedachten, waren de discipelen eerbiedig en stil. Zelfs Petrus had geen woorden. Graag zouden ze zijn blijven talmen op die heilige plaats, die was aangeraakt door het licht van de hemel en waar de Zoon van God Zijn heerlijkheid geopenbaard had; maar er moest werk gedaan worden voor de mensen, die reeds overal naar Jezus zochten.

Aan de voet van de berg had zich een groot gezelschap verzameld, daarheen geleid door de discipelen die achtergebleven waren, maar die wisten waar Jezus Zich had teruggetrokken. Toen de Heiland naderbij kwam, gebod Hij Zijn drie metgezellen te zwijgen over datgene waarvan ze getuigen waren geweest, zeggende : *"Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt."* (Mattheüs 17:9) De openbaring die aan de discipelen gegeven was, moest in hun harten overdacht en niet wijd en zijd verkondigd worden. Het aan de menigte vertellen, zou alleen maar bespottig opwekken of ijdele verwondering. En zelfs de negen apostelen zouden het schouwspel niet begrijpen, totdat Jezus uit de doden was opgestaan. Hoe traag van begrip zelfs de drie bevoorrechte discipelen waren, zien we in het feit, dat, ondanks alles wat Christus gezegd had over datgene wat voor Hem lag, zij onder elkander vroegen, wat het opstaan uit de doden zou betekenen. Toch vroegen zij aan Jezus geen verklaring. Zijn woorden betreffende de toekomst hadden hen met smart vervuld; zij zochten geen verdere openbaring betreffende datgene waarvan ze zo graag zouden willen geloven, dat het nooit zou gebeuren.

Toen de mensen in de vlakte Jezus bemerkten, liepen ze Hem snel tegemoet en begroetten Hem met uitdrukkingen van eerbied en vreugde. Toch bemerkte Zijn scherpe blik, dat zij in grote verwarring waren. De discipelen schenen bezorgd te zijn. Er had zich juist een omstandigheid voorgedaan die hun bittere teleurstelling en vernedering had veroorzaakt.

Terwijl zij wachtten aan de voet van de berg, had een vader zijn zoon tot hen gebracht, om verlost te worden van een stomme geest, die hem martelde. Toen Jezus de twaalven had uitgezonden, om in geheel Galilea te prediken, had Hij aan de discipelen macht gegeven over de onreine geesten, om die uit te werpen. Toen zij uitgingen, sterk in het geloof, hadden de boze geesten aan hun woord gehoorzaamd. Nu gaven ze in de Naam van Christus de kwellende geest bevel zijn slachtoffer te verlaten; maar de geest bespote hen slechts door opnieuw zijn macht te tonen. De discipelen, die niet in staat waren hun nederlaag te verklaren, voelden, dat zij schande brachten over zichzelf en hun Meester. En onder de menigte bevonden zich schriftgeleerden die van deze gelegenheid zo goed mogelijk gebruik maakten om hen te vernederen. Zij verdrongen zich rondom de discipelen en stelden hun vragen waardoor ze trachtten te bewijzen dat zij en hun Meester bedriegers waren. Hier, zo verklaarden de rabbi's triomfantelijk, was een onreine geest die de discipelen noch Jezus Zelf konden overwinnen. De mensen waren geneigd zich aan de zijde der schriftgeleerden te stellen en een gevoel van verachting en hoon ging door de menigte.

Maar plotseling verstomden de beschuldigingen. Men zag Jezus en Zijn drie discipelen naderbij komen en met een plotselinge ommakeer in hun gevoelens gingen de mensen Hem tegemoet. De nacht van gemeenschap met de hemelse heerlijkheid

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

had zijn sporen nagelaten op de Heiland en Zijn metgezellen. Op ieders gelaat lag een lichtglans die de toeschouwers deed vrezen. De schriftgeleerden trokken zich bevreesd terug, terwijl het volk Jezus verwelkomde.

Alsof Hij getuige was geweest van alles wat er gebeurd was, zo kwam de Heiland naar het toneel van de onenigheid en terwijl Hij Zijn blik richtte op de schriftgeleerden, vroeg Hij : *"Waarom zijt gij met hen aan het redetwisten?"* (Marcus 9:16)

Maar de stemmen, die zo vrijmoedig en uitdagend waren geweest, zwegen nu. Een stilzwijgen was over het hele gezelschap gevallen. Nu baande de bedroefde vader zich een weg door de menigte en terwijl hij aan de voeten van Jezus viel, vertelde hij de geschiedenis van zijn verdriet en teleurstelling.

"Meester", zei hij, *"ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stomme geest heeft. En waar hij hem aangrijpt, werpt hij hem op de grond. En ik heb Uw discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitdrijven, en zij hebben het niet gekund."* (Marcus 9:17,18)

Jezus zag om Zich heen naar de van ontzag vervulde menigte, de vittende schriftgeleerden, de verslagen discipelen. Hij las het ongeloof in ieder hart; en met een stem vol smart riep Hij: *"O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij U zijn? Hoe lang zal Ik u nog verdragen?"* (Marcus 9:19) Toen gebood Hij de wanhopige vader: *"Breng uw zoon hier."* (Lucas 9:41)

De jongen werd gebracht en toen de ogen van de Heiland op hem rustten, wierp de boze geest hem op de grond in stuiptrekkingen van doodsangst. Hij lag daar zich wentelend en met het schuim op de mond, de lucht verscheurend met huiveringwekkende kreten.

Opnieuw ontmoeten de Vorst des levens en de vorst van de machten der duisternis elkander op het strijdtoneel. Christus in de vervulling van Zijn opdracht *"aan gevangenen loslating te verkondigen... om verbrokenen heen te zenden in vrijheid."* (Lucas 4:19) Satan in zijn pogingen om zijn slachtoffer in zijn macht te houden. Engelen des lichts en de legerscharen van boze engelen, ongezien, drongen naderbij om de strijd gade te slaan. Een ogenblik stond Jezus toe, dat de boze geest zijn macht toonde, opdat de toeschouwers een begrip zouden krijgen van de verlossing die zou plaatsvinden.

De menigte keek met ingehouden adem toe, de vader gepijnigd door hoop en vrees. Jezus vroeg: *"Hoe lang is het al, dat dit hem overkomt ?"* (Marcus 9:21) De vader vertelde het verhaal van lange jaren van lijden en daarna, alsof hij het niet meer kon verdragen, riep hij uit: *"Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!"* (Marcus 9:22) *"Als Gij kunt !"* (Marcus 9:22) Zelfs nu twijfelde de vader aan de macht van Christus.

Jezus antwoordt : *"Als gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft."* (Marcus 9:23) Er bestaat geen tekort aan macht van de kant van Christus; de genezing van de zoon hangt af van het geloof van de vader. Terwijl hij in tranen uitbarst, omdat hij zijn eigen zwakheid beseft, geeft de vader zich over aan de genade van Christus, met de kreet: *"Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!"* (Marcus 9:24)

Jezus keert Zich naar de zieke en zegt : *"Gij stomme en dove geest, Ik beveel u : ga van hem uit en kom niet meer in hem."* (Marcus 9:25) Er klinkt een schreeuw, er wordt in doodsangst geworsteld. Bij het uitgaan schijnt de onreine geest het leven uit zijn slachtoffer te verscheuren. Dan ligt de jongen daar zonder zich te bewegen, ogenschijnlijk levenloos. De menigte fluistert, *"dat hij gestorven is"* (Marcus 9:26)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

maar Jezus neemt hem bij de hand, richt hem op en geeft hem, naar geest en lichaam volmaakt gezond, aan zijn vader. Vader en zoon prijzen de Naam van hun Verlosser. De menigte staat *"verslagen over de majesteit Gods"* (Marcus 9:43), terwijl de schriftgeleerden, overwonnen en terneergeslagen, zich gemelijk afwenden.

"Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!" (Marc.9:22) Hoe vele, met zonden beladen ziel heeft dat gebed herhaald. En tot allen komt het antwoord van de medelijdende Heiland: *"Als gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft."* (Marcus 9:23) Het geloof verbindt ons met de hemel en geeft ons kracht om opgewassen te zijn tegen de machten der duisternis. In Christus heeft God ons een middel gegeven om iedere zondige karaktertrek te overwinnen en om weerstand te bieden aan iedere verzoeking, hoe sterk die ook moge zijn. Maar velen menen, dat het geloof hun ontbreekt en daarom blijven zij verwijderd van Christus. Laten deze zielen, in hun hulpeloze onwaardigheid, zichzelf overgeven aan de genade van hun barmhartige Heiland. Zie niet op uzelf, maar op Christus. Hij Die de zieken heeft genezen en de boze geesten heeft uitgeworpen toen Hij onder de mensen wandelde, is heden nog dezelfde machtige Verlosser. Het geloof komt tot ons door het Woord van God. Klem u dan vast aan Zijn belofte: *"Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."* (Johannes 6:37) Werp u aan Zijn voeten met de woorden: *"Helpt U me als mijn geloof te kort schiet."* (Marcus 9:24) U kunt nooit verloren gaan wanneer u dit doet, nooit.

In een korte spanne tijds aanschouwden de discipelen de uitersten van heerlijkheid en vernedering. Zij hebben gezien hoe het menselijke werd veranderd naar het beeld van God en hoe het werd verlaagd naar de gelijkenis van satan. Ze hebben gezien hoe Jezus van de berg, waar Hij gesproken had met de hemelse boodschappers en waar Hij is uitgeroepen als de Zoon van God door de stem uit de stralende heerlijkheid, is afgedaald om dat meest bedroevende en weerzinwekkende schouwspel te zien, de bezeten jongen, met verwrongen gelaat, knarsetandend in de stuiptrekkingen van zijn zielestrijd, die door geen menselijke macht verlicht kon worden. En deze machtige Verlosser, Die slechts enkele uren tevoren verheerlijkt had gestaan voor de ogen van Zijn verwonderde discipelen, bukt Zich om het slachtoffer van satan op te richten van de aarde waar hij zich wentelt en schenkt hem gezond naar geest en lichaam terug aan zijn vader en zijn thuis.

Het was een aanschouwelijke les aangaande het verlossingswerk – de Goddelijke Die Zich vanuit de heerlijkheid van de Vader neerbuigt om het verlorene te redden. Het gaf ook een beeld van de zending van de discipelen. Het leven van de dienstknechten van Jezus moet niet alleen worden doorgebracht op de top van de berg met Jezus, in uren van geestelijke verlichting. Er is werk voor hen beneden in de vlakke. Zielen die satan tot zijn slaven heeft gemaakt, wachten op het Woord van geloof en gebed om hen te bevrijden.

De negen discipelen dachten nog na over het bittere feit van hun eigen falen en toen Jezus weer met hen alleen was, vroegen zij: *"Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?"* (Mattheüs 17:19) Jezus antwoordde hun: *"Vanwege uw kleingeloof. Want voorwaar, Ik zeg u, indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen, en niets zal u onmogelijk zijn. Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten."* (Mattheüs 17:20,21) Hun ongeloof, dat hun verhinderde dieper met Jezus mee te voelen en de zorgeloosheid waarmede zij het heilige werk dat hun opgedragen was, beschouwden, was de oorzaak geweest van hun falen in het treffen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

met de machten der duisternis.

De woorden van Christus die op Zijn dood wezen, hadden droefheid en twijfel gebracht. En het uitkiezen van de drie discipelen om Jezus te vergezellen naar de berg, had de jaloezie van de negen opgewekt. In plaats van hun geloof te versterken door gebed en door overpeinzing van de woorden van Christus, waren ze aanhoudend bezig geweest over hun ontmoedigen en persoonlijke grieven. In deze duistere toestand waren zij de strijd met satan aangegaan.

Om in een dergelijke strijd succes te hebben, moesten zij in een andere geestesgesteldheid te werk gaan. Hun geloof moest versterkt worden door vurig gebed en vasten en in nederigheid van het hart. Zij moesten ontledigd worden van zichzelf en vervuld van de Geest en kracht van God. Ernstig, volhardend smeken tot God in het geloof – geloof dat tot een volkomen afhankelijkheid van God leidt, en een onvoorwaardelijke toewijding aan Zijn werk – dit alleen kan helpen om aan mensen de hulp van de Heilige Geest te schenken in de strijd tegen de overheden en de machten, de wereldbeheersers dezer duisternis en de boze geesten in de hemelse gewesten.

"Indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad", zei Jezus, "zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen." (Mattheüs 17:20) Hoewel het mosterdzaadje zo klein is, bevat het dezelfde geheimzinnige levensprincipes dat de hoogste boom doet groeien. Wanneer het mosterdzaad in de grond geworpen wordt, grijpt dat kleine leven ieder element aan dat God geschonken heeft om het te voeden en het ontwikkelt zich snel tot een stevig gewas. Indien u een dergelijk geloof hebt, zult u het Woord Gods aangrijpen en alle hulpmiddelen die Hij beschikt heeft. Op deze wijze zal uw geloof sterker worden en zal u de kracht van de hemel gegeven worden. De hindernissen die door satan op uw pad geplaatst worden, zullen, hoewel ze schijnbaar even onoverkomelijk zijn als de eeuwige heuvelen, verdwijnen op het bevel van het geloof. *"Niets zal u onmogelijk zijn." (Mattheüs 17:20)*

Hoofdstuk 48 - Wie is de grootste

Bij Zijn terugkeer naar Kapernaüm begaf Jezus Zich niet naar de welbekende plaatsen waar Hij het volk had onderwezen, maar zocht Hij met Zijn discipelen rustig het huis op dat Zijn tijdelijk tehuis zou zijn. Gedurende de rest van Zijn verblijf in Galilea was het veelmeer Zijn doel de discipelen te onderrichten dan voor de menigte te arbeiden.

Op de reis door Galilea had Christus opnieuw getracht de geest van Zijn discipelen voor te bereiden op de gebeurtenissen die vóór Hem lagen. Hij vertelde hun, dat Hij opging naar Jeruzalem om ter dood gebracht te worden en weer op te staan. En Hij voegde daaraan de vreemde en plechtige aankondiging toe, dat Hij door verraad zou worden overgeleverd in de handen van Zijn vijanden. Zelfs nu begrepen de discipelen Zijn woorden niet. Hoewel de schaduw van een groot verdriet over hen viel, ontstond er in hun harten een geest van jaloezie. Zij twistten onder elkander, wie de grootste zou zijn in het koninkrijk. Deze strijd trachtten zij voor Jezus te verbergen en zij gingen niet, zoals gewoonlijk, dicht aan Zijn zijde, maar bleven achter, zodat Hij voor hen uitging, toen zij Kapernaüm binnengingen. Jezus las hun gedachten en Hij verlangde ernaar hun raad te geven en hen te onderrichten. Doch hiervoor wachtte Hij op een rustig uur, wanneer hun harten open zouden zijn om Zijn woorden te ontvangen.

Spoedig nadat zij de stad bereikt hadden, kwam de ontvanger van het hoofdgeld voor de tempel op Petrus toe met de vraag: "*Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet?*" (Mattheüs 17:24)

Dit hoofdgeld was geen burgerlijke belasting, maar een kerkelijke bijdrage die iedere Jood jaarlijks moest betalen voor het onderhoud van de tempel. Een weigering om het hoofdgeld te betalen zou beschouwd worden als trouweloosheid ten aanzien van de tempel - in de ogen van de rabbi's een zeer ernstige zonde. De houding van de Heiland tegenover de wetten van de rabbi's en Zijn duidelijke verwijten aan de verdedigers van de overlevering, verschaften een voorwendsel voor de beschuldiging, dat Hij trachtte de tempeldienst te gronde te richten. Nu zagen Zijn vijanden een gelegenheid om Hem in een ongunstig daglicht te stellen. In de ontvanger van het hoofdgeld vonden zij een bereidwillige bondgenoot.

Petrus zag in de vraag van de ontvanger een verdachtmaking van Christus' eerbied voor de tempel. Vol ijver voor de eer van Zijn Meester, antwoordde hij haastig, zonder Hem te raadplegen, dat Jezus het hoofdgeld zou betalen.

Maar Petrus begreep de bedoeling van de vraagsteller slechts ten dele. Er waren bepaalde groepen mensen die waren vrijgesteld van het betalen van het hoofdgeld. In de tijd van Mozes, toen de Levieten werden afgezonderd voor de dienst in het heiligdom, ontvingen zij geen erfdeel onder het volk. De Heere zei: "*Levi heeft geen bezit of erfdeel met zijn broederen ; de Heere is zijn erfdeel.*" (Deuteronomium 10:9) In de dagen van Christus werden de priesters en Levieten nog steeds beschouwd als in het bijzonder gewijd aan de tempel en van hen werd niet geëist dat zij een jaarlijkse bijdrage leverden voor het onderhoud ervan. Ook profeten werden van deze betaling vrijgesteld. Door het hoofdgeld van Jezus te eisen, legden de rabbi's Zijn aanspraken op het ambt van profeet of leraar naast zich neer en behandelden Hem als ieder gewoon mens. Een weigering van Zijn kant om het hoofdgeld te betalen, zou voorgesteld worden als ontrouw jegens de tempel, terwijl aan de andere kant het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

betalen daarvan beschouwd zou worden als bevestiging van het feit dat zij Hem als profeet verwierpen.

Slechts korte tijd tevoren had Petrus Jezus erkend als de Zoon van God; maar nu maakte hij geen gebruik van een gelegenheid om het karakter van zijn Meester duidelijk te maken. Door zijn antwoord aan de ontvanger, dat Jezus het hoofdgeld zou betalen, gaf hij in wezen zijn goedkeuring aan de verkeerde opvattingen aangaande Hem, waaraan de priesters en oversten probeerden ruchtbaarheid te geven.

Toen Petrus het huis binnenging, sprak de Heiland niet over wat had plaatsgevonden, maar vroeg: *"Wat dunkt u Simon? Van wie heffen aardse koningen rechten of belasting? Van hun zonen of van de vreemden?"* Petrus antwoordde: *"Van de vreemden. En Jezus zei: Zo zijn dus de zonen vrij."* (Mattheüs 17:25-26) Terwijl het volk van een land belasting moet betalen voor het onderhoud van hun koning, zijn de kinderen van de vorst zelf daarvan vrijgesteld. Zo werd van Israël, dat beleed Gods volk te zijn, geëist, dat ze Zijn dienst onderhielden; maar Jezus, de Zoon van God, stond niet onder deze verplichting. Indien de priesters en Levieten waren vrijgesteld om hun band met de tempel, hoeveel te meer gold dit voor Hem, voor Wie de tempel het huis Zijns Vaders was.

Indien Jezus het hoofdgeld zonder protest betaald had, zou Hij in wezen erkend hebben, dat de eis gerechtvaardigd was en op deze wijze zou Hij Zijn Goddelijkheid verloochend hebben. Maar terwijl Hij het goed achtte om aan de eis gehoor te geven, ontkende Hij de aanspraak waarop de eis gegrond was. Door te zorgen voor de betaling van de belasting, gaf Hij blijk van Zijn Goddelijk karakter. Het werd duidelijk gemaakt, dat Hij één was met God en daarom niet onder de belasting viel als een eenvoudig onderdaan van het koninkrijk.

"Ga heen naar de zee", gebod Hij Petrus, *"werp een vishaak uit, en de eerste vis die bovenkomt, grijp die. En wanneer gij zijn bek opendoet, zult gij een zilverstuk vinden. Neem dat en geef het hun voor Mij en voor u."* (Mattheüs 17:27)

Hoewel Hij Zijn Goddelijkheid met de menselijke natuur had bekleed, openbaarde Hij door dit wonder Zijn heerlijkheid. Het was duidelijk, dat Hij Degene was Die door David had verklaard: *"Mij behoort al het gedierte van het woud, het vee op bergen, rijk aan runderen. Ik ken al het gevogelte der bergen; wat zich roert op het veld, staat Mij ter beschikking. Indien Ik honger had, zou Ik het u niet zeggen, want Mij behoort de wereld en haar volheid."* (Psalm 50:10-12)

Terwijl Jezus het duidelijk maakte, dat Hij niet verplicht was het hoofdgeld te betalen, ging Hij geen strijd aan met de Joden over dit onderwerp, want zij zouden Zijn woorden verkeerd verklaard hebben en zich tegen Hem hebben gekeerd. Om geen aanstoot te geven door de belasting niet te betalen, deed Hij datgene wat Hij rechtens niet verplicht was om te doen. Deze les zou van grote waarde zijn voor Zijn discipelen. Belangrijke veranderingen in hun betrekking tot de tempeldienst zouden zich spoedig voltrekken en Jezus leerde hun zich niet nodeloos te verzetten tegen de bestaande regels. In zover het mogelijk was, moesten zij het vermijden aanleiding te geven tot verkeerd begrip van hun geloof. Hoewel christenen niet één beginsel der waarheid mogen opofferen, moeten zij, wanneer het mogelijk is, strijd vermijden.

Toen Christus en de discipelen alleen in het huis waren, terwijl Petrus naar de zee was gegaan, riep Jezus de anderen tot zich en vroeg: *"Waarover waart gij onderweg in gesprek?"* (Marcus 9:33) De tegenwoordigheid van Jezus en Zijn vraag, stelden de zaak in een geheel ander licht dan dat waarin deze hun was voorgekomen, toen zij onderweg erover streden. Schaamte en zelfveroordeling deden hen zwijgen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Jezus had hun verteld dat Hij zou moeten sterven om hunnentwille, en hun zelfzuchtige ambitie was in pijnlijke tegenstelling tot Zijn onbaatzuchtige liefde.

Toen Jezus hun vertelde, dat Hij ter dood gebracht zou worden en weer zou opstaan, trachtte Hij hen te betrekken in een gesprek betreffende de grote beproeving van hun geloof. Indien zij bereid geweest waren om aan te nemen wat Hij hun wilde bekend maken, zou bittere angst en wanhoop hun bespaard zijn gebleven. Zijn woorden zouden vertroosting gebracht hebben in het uur waarin ze verlaten en teleurgesteld zouden zijn. Maar hoewel Hij zo duidelijk had gesproken over datgene wat Hem te wachten stond, deed het noemen van het feit dat Hij spoedig naar Jeruzalem zou gaan, hun hoop weer aanwakkeren dat het koninkrijk binnenkort opgericht zou worden. Dit had hen ertoe gebracht, onder elkander te vragen, wie de hoogste ambten zouden vervullen. Toen Petrus terugkeerde van de zee, vertelden de discipelen hem over de vraag van de Heiland en ten slotte waagde één van hen het Jezus te vragen: *"Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?"* (Mattheüs 18:1)

De Heiland verzamelde Zijn discipelen om Zich heen en zei: *"Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn en aller dienaar."* (Marcus 9:35) In deze woorden lag een ernstige en indrukwekkende betekenis, die de discipelen in het geheel niet begrepen. Datgene wat Jezus opmerkte, konden zij niet zien. Zij begrepen de aard van het Koninkrijk van Christus niet en deze onwetendheid was blijkbaar de oorzaak van hun twist. De ware oorzaak lag echter dieper. Door de aard van het Koninkrijk te verklaren, had Jezus voor enige tijd de strijd kunnen doen ophouden; maar dit zou de diepste oorzaak niet geraakt hebben. Zelfs nadat zij volledige kennis ontvangen hadden, zou iedere vraag over voorrang de moeilijkheden opnieuw naar voren gebracht hebben.

Op deze wijze zou na Christus' heengaan onheil over de gemeente zijn gekomen. De strijd om de hoogste plaats was het gevolg van dezelfde geest die het begin was van de grote strijd in de werelden hierboven en die Christus van de hemel had doen dalen om te sterven. Er kwam Hem een beeld van Lucifer voor ogen, de *"zoon des dageraads"* (Jesaja 14:12), die in heerlijkheid alle engelen die de troon omringen, te boven ging en die met zeer nauwe banden verbonden was aan de Zoon van God. Lucifer had gezegd: *"Ik wil mij aan de Allerhoogste gelijkstellen"* (Jesaja 14:14); het verlangen naar zelfverheffing had strijd gebracht in de hemelse hoven en had een menigte van de heerscharen Gods verbannen. Indien Lucifer werkelijk verlangd had om gelijk te zijn aan de Allerhoogste, dan zou hij nooit de hemel aangewezen plaats in de hemel verlaten hebben; immers de geest van de Allerhoogste blijkt uit onzelfzuchtig dienen. Lucifer begeerde de macht van God, niet Zijn karakter. Hij begeerde voor zichzelf de hoogste plaats en ieder mens die wordt gedreven door zijn geest, zal hetzelfde doen. Op deze wijze zullen vervreemding, tweedracht en strijd onvermijdelijk zijn. Heerschappij wordt de buit van de sterkste. Het koninkrijk van satan is een koninkrijk van geweld; ieder persoonlijk beschouwt ieder ander als een hindernis op de weg van zijn eigen vooruitgang, of als een trede waarlangs hijzelf naar een hogere plaats zal kunnen klimmen.

Terwijl Lucifer het als iets begeerlijks zag, Gode gelijk te zijn, heeft Christus de Verhevene, *"Zichzelf ontledigd, en heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen en is de mensen gelijk geworden. En in Zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises."* (Filippenzen 2:7) Nu stond het kruis vlak vóór Hem; en Zijn eigen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

discipelen waren zo vervuld van het zoeken van zichzelf – hetzelfde beginsel van het koninkrijk van satan – dat zij niet met hun Heere konden meevoelen, of Hem zelfs maar begrijpen, wanneer Hij sprak van Zijn vernedering ter wille van hen.

Op liefdevolle wijze, maar toch met plechtige nadruk, trachtte Jezus het kwaad te herstellen. Hij liet zien, wat het beginsel is dat overheerst in het Koninkrijk des hemels en waarin ware grootheid bestaat, geacht naar de maatstaven van de hemelse hoven. Zij die gedreven werden door trots en door het verlangen naar aanzien, dachten meer aan zichzelf en aan de beloningen die zij zouden ontvangen dan aan de vraag hoe zij God zouden kunnen terugbetalen voor de gaven die zij ontvingen. Zij zouden geen plaats hebben in het Koninkrijk der hemelen, want zij werden vereenzelvigd met de gelederen van satan.

Nederigheid gaat aan eerbewijzen vooraf. Om een hoge positie onder de mensen in te nemen, kiest de hemel een arbeider die, zoals Johannes de Doper, een nederige plaats inneemt voor God. De meest kinderlijke discipel heeft het meeste succes in de arbeid voor God. De hemelse machten kunnen samenwerken met hem die niet tracht zichzelf te verheffen, maar zielen te redden. Hij die de meeste behoefte gevoelt aan Goddelijke hulp zal erom smeken; en de Heilige Geest zal hem indrukken geven van Jezus Die de ziel zal sterken en verheffen. Na zijn gemeenschap met Christus zal hij uitgaan om te werken voor hen die omkomen in hun zonden. Hij is gezalfd voor zijn opdracht; en hij slaagt waar menig geleerde en verstandelijke wijze zou falen.

Maar wanneer de mensen zichzelf verheffen en het gevoel hebben, dat zij noodzakelijk zijn voor het welslagen van Gods grote plan, dan maakt de Heere, dat zij terzijde worden gesteld. Het wordt duidelijk gemaakt, dat de Heere niet van hen afhankelijk is. Het werk komt niet tot stilstand door hun verwijdering ervan maar gaat voorwaarts met grotere kracht.

Het was niet voldoende voor de discipelen van Jezus om onderricht te hebben ontvangen aangaande de aard van Zijn Koninkrijk. Wat zij nodig hadden, was een verandering van hart die hen in harmonie zou brengen met de beginselen van dat Koninkrijk. Jezus riep een kindje tot Zich en plaatste het in hun midden; daarna nam Hij de kleine teder in Zijn armen en zei: *"Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan"*. (Mattheüs 18:3) De eenvoud, het vergeten van zichzelf en de vertrouwende liefde van een klein kind, zijn de eigenschappen waaraan de hemel waarde hecht. Dat zijn de kenmerken van ware grootheid.

Opnieuw verklaarde Jezus aan de discipelen dat Zijn Koninkrijk niet wordt gekenmerkt door aardse waardigheid en vertoon. Aan de voeten van Jezus zijn al deze onderscheidingen vergeten. De rijke en de arme, de geleerde en de ongeletterde ontmoeten elkander, zonder gedachten aan stand of aardse superioriteit. Allen ontmoeten elkander als zielen, door het bloed gekocht, die allen evenzeer afhankelijk zijn van Hem Die hen heeft vrijgekocht voor God.

De oprechte, berouwvolle ziel is kostbaar in de ogen van God. Hij plaatst Zijn eigen zegel op de mensen, niet om hun rang, niet om hun rijkdom, niet om hun grote weerstand, maar alleen door één zijn met Christus. De Heere der heerlijkheid is tevreden met hen die zachtmoedig zijn en nederig van hart. *"Ook gaaft Gij mij"*, zegt David, *"het schild Uws heils ;... Uw nederbuigende goedheid"* – als een element in het menselijk karakter – *"maakte mij groot."* (Psalm 18:36)

"Wie één van zodanige kinderen ontvangt in Mijn naam, die ontvangt Mij", zei

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Jezus. *"En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem Die Mij gezonden heeft."* (Marcus 9:37) *"Zo zegt de Heere: De hemel is Mijn troon en de aarde de voetbank Mijner voeten;... op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor Mijn woord beeft."* (Jesaja 66:1,2)

De woorden van Jezus deden in de discipelen een gebrek aan zelfvertrouwen ontwaken. Er was in het antwoord op niemand in het bijzonder geweest; maar Johannes kwam ertoe te vragen of in één geval zijn houding juist was geweest. In de geest van een kind legde hij de zaak aan Jezus voor. *"Meester"*, zei hij, *"wij hebben iemand die ons niet volgt, in Uw naam boze geesten zien uitdrijven, en wij wilden het hem beletten omdat hij ons niet volgde."* (Marcus 9:38) Jacobus en Johannes hadden gemeend dat zij, door die man tegen te houden, de eer van hun Meester voor ogen hadden; zij begonnen nu in te zien, dat zij ijverden voor hun eigen eer. Zij erkenden hun angst, en aanvaardden de berisping van Jezus. *"Belet het hem niet; want er is niemand die een kracht, doen zal in Mijn Naam en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken."* (Marcus 9:39) Niemand die op enigerlei wijze toonde goed gezind te zijn jegens Jezus, mocht afgestoten worden. Er waren veel mensen die diep onder de indruk waren van het karakter en het werk van Christus en wiens harten zich voor Hem openstelden in het geloof; en de discipelen, die de redenen niet konden doorgronden, moesten voorzichtig zijn, deze zielen niet te ontmoedigen. Wanneer Jezus niet langer persoonlijk met hen zou zijn en het werk in hun handen achtergelaten zou worden, moesten ze zich niet overgeven aan een bekrompen, anderen uitsluitende geest, maar hetzelfde verreichende medegevoel openbaren dat zij in hun Meester hadden gezien.

Het feit dat iemand niet in alles overeenstemt met onze persoonlijke ideeën of gedachten, zal ons niet rechtvaardigen hem te verbieden voor God te werken. Christus is de Grote Leraar, wij mogen niet oordelen of bevelen, maar ieder moet nederig aan de voeten van Jezus zitten en van Hem leren. Iedere ziel die God gewillig gemaakt heeft, is een kanaal waardoor Christus Zijn vergevende liefde zal openbaren. Hoe voorzichtig moeten wij zijn om niet één van Gods lichtdragers te ontmoedigen en zo de lichtstralen te onderscheppen waarvan Hij wil, dat ze de aarde beschijnen !

Norsheid of koelheid, aan de dag gelegd door een discipel jegens iemand die door Christus getrokken werd – een daad zoals de daad van Johannes, die iemand verbood om wonderen te doen in de Naam van Christus – zou tot gevolg kunnen hebben, dat zijn schreden gericht werden op het pad van de vijand en daardoor zou hij de oorzaak worden van het verloren gaan van een ziel. In plaats van zoiets te doen, zei Jezus, zou het beter voor zo iemand zijn, *"dat een molensteen om zijn hals was gedaan en hij in de zee was geworpen."* (Marcus 9:42) En Hij voegde daaraan toe: *"En indien uw hand u tot zonde verleidt, houw haar af. Het is beter, dat gij verminkt ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee handen ter helle vaart, in het onuitblusbare vuur... En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel geworpen wordt."* (Marcus 9:43,45) Waarom deze ernstige woorden, die niet sterker benadrukt hadden kunnen worden? Omdat *"de Zoon des mensen gekomen is om het verlorene te behouden."* (Mattheüs 18:11) Zullen Zijn discipelen minder eerbied tonen voor de zielen van hun medemensen dan de Majesteit des hemels heeft getoond? Iedere ziel heeft oneindig veel gekost en welk een verschrikkelijke zonde is het, een ziel van Christus af te keren, zodat voor hem de liefde, vernedering en strijd van de Heiland tevergeefs zouden zijn geweest!

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

"Wee de wereld om de verleidingen tot zonde. Want er moeten verleidingen komen." (Mattheüs 18:7) De wereld, aangezet door satan, zal zich zeker tegenover de volgelingen van Christus stellen en trachten hun geloof te vernietigen; maar wee hem die de naam van Christus heeft aangenomen en nochtans bevonden wordt, dit werk te doen. Onze Heere wordt te schande gemaakt door hen die er aanspraak op maken Hem te dienen, maar een verkeerde voorstelling geven van Zijn karakter; en menigten worden misleid, en op verkeerde wegen gebracht.

Iedere gewoonte of ieder gebruik dat tot zonde zou leiden en schande over Christus zou brengen, kan beter weggedaan worden, welke offers dat ook zou kosten. Datgene wat God onteert, kan niet tot heil van de ziel zijn. De zegen des hemels kan niet rusten op een mens die de eeuwige beginselen van het recht met voeten treedt. En één gekoesterde zonde is voldoende om het bederf van het karakter te bewerkstelligen en anderen te misleiden. Indien de voet of de hand af gehouwen zouden worden of zelfs het oog zou worden uitgerukt om het lichaam van de dood te redden, hoeveel te ernstiger zouden wij het moeten menen in het afleggen van de zonde, die dood brengt aan de ziel!

In de tempeldienst werd aan iedere offerande zout toegevoegd. Dit betekende, evenals het offeren van wierook, dat alleen de gerechtigheid van Christus de dienst aanvaardbaar kon maken voor God. Doelende op dit gebruik zei Jezus: *"Iedere offerande zal met zout gezouten worden."* (Marcus 9:49)

"Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander." (Marcus 9:50) Allen die zichzelf zullen stellen *"tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer"* (Romeinen 12:1), moeten het reddende zout, de gerechtigheid van onze Verlosser, ontvangen. Dan worden zij *"het zout der aarde"* (Mattheüs 5:13), door het kwaad onder de mensen tegen te gaan, zoals zout bederf tegengaat. Maar indien het zout zijn kracht verloren heeft, indien wij alleen belijden vroom te zijn, zonder de liefde van Christus te hebben, dan is er geen macht om het goede te doen. Het leven kan geen reddende invloed uitoefenen op de wereld. Uw energie en werkkraft bij het opbouwen van Mijn Koninkrijk, zegt Jezus, zijn afhankelijk van de vraag of u Mijn Geest ontvangen hebt. U moet deel hebben aan Mijn genade, om een reuk des levens ten leven te zijn. Dan zal er geen afgunst zijn, geen zoeken van zichzelf, geen verlangen naar de hoogste plaats. U zult die liefde hebben die niet eigen rijkdom zoekt, maar die van een ander.

Laat de berouwvolle zondaar zijn ogen richten op *"het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt"* (Johannes 1:29); en wanneer hij op Hem ziet, wordt hij veranderd. Zijn vrees wordt veranderd in vreugde, zijn twijfel in hoop. Er ontstaat dankbaarheid. Het stenen hart wordt verbroken. Een vloedgolf van liefde stroomt de ziel binnen. Christus is in hem een bron van water, opspringende ten eeuwigen leven. Wanneer we zien hoe Jezus, een Man van Smarten en vertrouwd met ziekte, werkt om het verlorene te redden, geminacht, gehoond, bespot, gedreven van stad tot stad totdat Zijn zending vervuld was, wanneer we Hem zien in Gethsémané, terwijl Hij grote druppels bloed zweet en aan het kruis, waar Hij sterft in ziele-strijd – wanneer wij dit zien, zal ons eigen ik niet langer schreeuwen om erkend te worden. Wanneer we op Jezus zien, zullen we ons schamen over onze koelheid, onze traagheid, onze zelfzucht. Wij zullen gewillig zijn iets of niets te wezen, opdat wij met ons hart de Meester kunnen dienen. Wij zullen vol vreugde het kruis achter Jezus dragen, beproevingen doorstaan, schande en vervolging verdragen om Zijntentwille.

"Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

onzelf behagen." (Romeinen 15:1) Geen ziel die in Christus gelooft, mag gering geacht worden, hoewel zijn geloof zwak mag zijn en zijn voetstappen wankel als die van een kind. Door alles wat ons gegeven is boven een ander – hetzij door opvoeding en beschaving, karakteradel, christelijke opleiding, godsdienstige ervaring – staan wij in de schuld bij hen die minder begenadigd zijn; en voor zover dat in onze macht ligt, moeten we hen dienen. Indien wij sterk zijn, moeten wij de handen van de zwakken omhoog houden. Engelen der heerlijkheid, die altijd het gelaat van de Vader in de hemel aanschouwen, verheugen zich erover, dat ze Zijn kleinen kunnen dienen. Bevende zielen, die vele afkeurenswaardige karaktereigenschappen bezitten, zijn hun in het bijzonder toevertrouwd. Engelen zijn steeds daar waar zij het meest nodig zijn, bij hen die de moeilijkste strijd met zichzelf te strijden hebben en wiens omgeving hen het meest ontmoedigt. En in dit dienstwerk zullen de ware volgelingen van Christus meewerken.

Indien één van deze kleinen overwonnen zal worden en u iets verkeerd zou aandoen, dan is het uw taak, zijn herstel te bewerken. Wacht niet tot hij de eerste poging doet tot verzoening. *"Wat dunkt u?"* zei Jezus, *"indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen, en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op de bergen laten, en heengaan om het dwalende te zoeken? En gebeurt het, dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan over de negenennegentig die niet verdwaald waren. Zó bestaat bij uw Vader, Die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat."* (Mattheüs 18:12-14)

Ga, in een geest van zachtmoedigheid, *"ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen"* (Galaten 6:1), naar de dwalende, en *"bestraf hem onder vier ogen."* (Mattheüs 18:15) Breng geen schande over hem door zijn fout aan anderen te verkondigen en maak ook Christus niet te schande door de zonde of dwaling van iemand die Zijn naam draagt, openbaar te maken. Dikwijls moet de waarheid op duidelijke wijze aan de dwalende worden medegedeeld; hij moet ertoe gebracht worden, zijn zonde in te zien, opdat hij zich kan beteren. Maar u mag niet oordelen of veroordelen. Tracht niet uzelf te rechtvaardigen. Laten al uw pogingen erop gericht zijn hem tot inkeer te brengen. Bij het behandelen van de wonden van de ziel hebben wij een zeer voorzichtige aanraking, uiterste fijngevoeligheid nodig. Alleen de liefde die komt van de Lijdende op Golgotha, kan hier baat hebben. Laat met medelijdende tederheid een broeder tegen zijn broeder optreden, wetende, dat indien u slaagt, u *"diens ziel van de dood 'zult' behouden en tal van zonden bedekken."* (Jacobus 5:20)

Maar zelfs deze poging kan vruchteloos zijn. *"Neem dan nog een of twee met u mede"* (Mattheüs 18:16), zei Jezus. Het zou kunnen, dat hun gezamenlijke invloed zegevierde, waar de invloed van de eerste broeder geen uitwerking had. Daar zij buiten de moeilijkheden staan, is het waarschijnlijker dat zij onpartijdig zullen optreden en dit feit zal hun raad groter gewicht geven voor de dwalende.

Indien hij niet naar hen wil luisteren, dan, en niet eerder, moet de zaak voor de gehele vergadering van gelovigen gebracht worden. Laten de leden van de gemeente, als vertegenwoordigers van Christus, zich verenigen in het gebed en in een liefdevolle smeekbede, dat de overtreder zich mag bekeren. De Heilige Geest zal spreken door Zijn dienstknechten en er bij de afgedwaalde op aandringen, tot God terug te keren. De apostel Paulus sprak de geïnspireerde woorden: *"Alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen."* (2 Korinthe 5:20) Hij die dit verenigde voorstel verwerpt, heeft de band verbroken die

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hem aan Christus verbindt en heeft zich op deze wijze afgesneden van de gemeenschap van de kerk. Daarna, zei Jezus, *"zij hij u als de heiden en de tollenaar."* (Mattheüs 18:17) Maar hij mag niet beschouwd worden als iemand die is afgesneden van de genade Gods. Laat hem niet veracht of verwaarloosd worden door zijn vroegere broeders, maar behandeld worden met tederheid en ontferming, als één van de verloren schapen die Christus nog steeds tot Zijn kudde tracht te brengen.

De aanwijzingen van Christus betreffende de behandeling van de dwalenden, herhaalt in uitgebreider vorm de les die door middel van Mozes aan Israël gegeven was: *"Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen en niet ter wille van hem zonde op u laden."* (Leviticus 19:17) Dat wil zeggen, indien iemand de plicht verwaarloost, die Christus hem heeft opgelegd, namelijk het trachten terug te brengen van hen die in dwaling en zonde zijn, krijgt hij deel aan die zonde. Voor slechte dingen die wij hadden kunnen verhinderen, zijn wij evenzeer verantwoordelijk als wanneer wij zelf schuldig zouden zijn aan de daden.

Maar wij moeten de overtreder zelf het kwaad onder ogen doen zien. Wij mogen er niet onder elkaar over spreken of er kritiek op geven; zelfs niet wanneer het eenmaal aan de gemeente is verteld, zijn wij vrij het aan anderen mede te delen. Kennis van de fouten van christenen zal slechts een struikelblok vormen voor de ongelovige wereld; en door over deze dingen uit te weiden, kunnen we slechts onszelf schaden; want door aanschouwen worden wij veranderd. Terwijl wij trachten de fouten van een broeder te verbeteren, zal de Geest van Christus ons ertoe brengen om hem te beschermen, zover dat mogelijk is, zelfs voor de kritiek van zijn eigen broeders en hoeveel te meer voor het oordeel van de ongelovige wereld. Wij zelf dwalen en hebben de ontferming en vergeving van Christus nodig; en zoals wij willen dat Hij ons behandelt, wil Hij dat wij elkaar behandelen.

"Al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel." (Mattheüs 18:18) U treedt op als afgezanten van de hemel en de gevolgen van uw werk reiken tot in de eeuwigheid.

Maar wij hoeven deze grote verantwoordelijkheid niet alleen te dragen. Overal waar Zijn Woord met een oprecht hart gehoorzaamd wordt, daar is Christus aanwezig. Niet alleen is Hij tegenwoordig in de bijeenkomsten van de gemeente, maar overal waar discipelen, hoe weinig het er ook zijn, in Zijn Naam samenkomen, daar zal Hij ook zijn. En Hij zegt: *"Als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het zal hun ten deel vallen van Mijn Vader, Die in de hemelen is."* (Mattheüs 18:18)

Jezus zegt: *"Mijn Vader, Die in de hemelen is"* (Mattheüs 18:19), om Zijn discipelen eraan te herinneren, dat, terwijl Hij door Zijn menselijke natuur met hen verbonden is, deel heeft aan hun beproevingen en met hen meevoelt in hun lijden, Hij door Zijn Goddelijkheid verbonden is met de troon van de Oneindige. Welk een heerlijke verzekering! De hemelse wezens verenigen zich met de mensen in medeleven en arbeid voor de redding van datgene wat verloren was. En alle macht van de hemel wordt aangewend om zich te verenigen met het menselijk vermogen in het brengen van zielen tot Christus.

Hoofdstuk 49 - Op het Loofhuttenfeest

De Joden waren verplicht driemaal per jaar samen te komen in Jeruzalem voor godsdienstige doeleinden. Omhuld door de wolkkolom, had de onzichtbare Leider van Israël aanwijzingen gegeven betreffende deze bijeenkomsten. Gedurende de ballingschap van de Joden kon men ze niet houden, maar toen het volk naar zijn eigen land was teruggekeerd, had het vieren van deze gedenkdagen opnieuw een aanvang genomen. Het was Gods bedoeling dat deze jaarfeesten Hem in de gedachten van het volk zouden brengen. Maar behalve een enkele uitzondering hadden de priesters en leiders van het volk dit doel uit het oog verloren. Hij Die deze nationale bijeenkomsten had ingesteld en de betekenis ervan verstond, zag hoe ze verwrongen werden.

Het Loofhuttenfeest was de laatste bijeenkomst van het jaar. Het was Gods bedoeling, dat de mensen in deze tijd zouden stilstaan bij Zijn goedheid en genade. Het gehele land was door Hem bestuurd en had Zijn zegen ontvangen. Dag en nacht had Zijn wakende zorg voortgeduurd. De zon en de regen hadden ervoor gezorgd, dat de aarde haar vruchten voortbracht. Uit de dalen en van de vlakten van Palestina was de oogst binnengehaald. De olijven waren geplukt en de kostbare olie was in kruiken opgeslagen. De palmen hadden hun opbrengst gegeven. De purperen trossen van de wijnstok waren in de wijnpers getreden.

Het feest duurde zeven dagen en voor de viering ervan verlieten de inwoners van Palestina en velen uit andere landen hun huizen en kwamen naar Jeruzalem. De mensen kwamen van heinde en ver en brachten in hun handen een teken van vreugde mee. Oud en jong, rijk en arm, allen brachten een geschenk als blijk van dankzegging aan Hem Die het jaar van Zijn goedheid gekroond had en Die Zijn paden had doen druipen van vet. Alles wat het oog kon behagen en uitdrukking kon geven aan de algemene vreugde, werd uit de bossen gehaald; de stad leek op een prachtig woud.

Dit feest was niet alleen een dankdag voor de oogst, maar ook een herinnering aan Gods beschermende zorg over Israël in de woestijn. Ter gedachtenis aan hun leven in tenten, woonden de Israëlieten gedurende dit feest in tenten of hutten, gemaakt van groene takken. Deze hutten werden opgericht in de straten, in de voorhoven van de tempel, of op de daken van de huizen. De heuvels en dalen rondom Jeruzalem waren ook bedekt met deze woningen van bladeren, en het was alsof ze krioelden van mensen.

De tempelgangers vierden deze gelegenheid met gewijde zang en dankzegging. Kort vóór dit feest viel de Grote Verzoendag en op deze dag na de belijdenis van hun zonden, werd het volk verklaard in vrede te zijn met de Hemel. Aldus was de weg bereid voor de vreugde van het feest. Het *"Looft de Heere, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid"* (Psalm 106:1) steeg vol vreugde op, terwijl allerhande muziek, vermengd met hosannageroep, het gezamenlijke zingen begeleidde. De tempel was het middelpunt van de algemene vreugde. Hier was de praal van de offerdienst. Hier leidde het koor van Leviëten, opgesteld aan beide zijden van de witmarmeren trappen van het gewijde gebouw, de zangdienst. De schare tempelgangers, wuivend met palm- en mirtetakken, nam de melodie over en herhaalde het refrein; en opnieuw werd de melodie opgenomen door stemmen dichtbij en veraf, totdat de omliggende heuvelen van lof weergalmden.

In het donker schitterden de tempel en de voorhof in de aangebrachte

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verlichting. De muziek, het wuiven van palmtakken, het blijde hosannageroep, de grote volksmenigte waarover het licht van de hangende lampen viel, de uitdossing van priesters en de luister van de ceremoniën, dit alles vormde een schouwspel dat diepe indruk maakte op de toeschouwers. Maar de meest indrukwekkende plechtigheid van het feest, een plechtigheid die aanleiding was tot de hoogste vreugde, was een herinnering aan een gebeurtenis tijdens de omzwervingen in de woestijn. Bij het krieken van de dag bliezen de priesters een lange, scherpe toon op hun zilveren bazuinen en de daarop antwoordende bazuinen en de vreugdekreten van de mensen vanuit hun hutten, die over berg en dal weergalmden, verwelkomden de feestelijke dag. Dan schepte de priester een kan water uit het stromende water van de Kedron, en terwijl hij de kan hoog ophief en de bazuinen weerklonken, besteed hij, maathoudend met de muziek, met langzame, afgemeten schreden de brede trappen van de tempel, terwijl hij zong: *"Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem."* (Psalm 122:2)

Hij droeg de schenkan naar het altaar, dat het middelpunt vormde van de voorhof der priesters. Hier bevonden zich twee zilveren bekkens en naast ieder bekken een priester. De kan met water werd in het ene bekken gegoten en een kan met wijn in het andere; en de inhoud van die beide bekkens vloeiende in een leiding die met de Kedron in verbinding stond en werd naar de Dode Zee geleid. Dit vertoon van het gewijde water stelde de bron voor die op bevel van God was ontsprongen aan de rots om de dorst van de kinderen Israëls te lessen. Dan klonk jubelend het lied: *"Mijn sterkte en mijn psalm is de Heere Heere."* (Jesaja 12:2) *"Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils."* (Jesaja 12:3)

Toen de zonen van Jozef zich gereedmaakten om het Loofhuttenfeest bij te wonen, zagen zij, dat Christus geen aanstalten maakte met de bedoeling om het feest bij te wonen. Zij sloegen Hem met ongerustheid gade. Sinds de genezing in Bethesda had Hij de nationale bijeenkomsten niet bijgewoond. Ten einde een nutteloos conflict met de leiders van Jeruzalem te vermijden, had Hij Zijn arbeid beperkt tot Galilea. Zijn openlijk verzuimen van de grote godsdienstige bijeenkomsten, en de vijandigheid die door de priesters en rabbi's jegens Hem aan de dag gelegd werd, waren er oorzaak van, dat het volk en zelfs Zijn eigen discipelen en verwanten over Hem in verwarring raakten. Bij Zijn onderwijs had Hij uitgebreid gesproken over de zegeningen van gehoorzaamheid aan de wet van God en toch scheen Hijzelf onverschillig te staan tegenover de dienst die door God was ingesteld. Zijn omgang met de tollenaars en met andere mensen van slechte reputatie, het feit dat Hij de voorschriften van de rabbi's niet in acht nam en de vrijmoedigheid waarmee Hij de traditionele voorschriften betreffende de Sabbat opzij zette, dit alles scheen Hem in strijd te brengen met de godsdienstige gezagsdragers, wat vele vragen deed oprijzen. Zijn broeders meenden, dat het verkeerd van Hem was, dat Hij de grote en geleerde mensen van het volk van Zich vervreemde. Zij meenden, dat deze mensen in hun recht stonden, en dat Jezus er verkeerd aan deed door Zich tegenover hen te stellen. Maar zij hadden Zijn zondeloos leven gezien en hoewel ze zich niet onder Zijn discipelen rekenden, waren zij zeer onder de indruk gekomen van Zijn werken. Zijn populariteit in Galilea streelde hun eerzucht; zij hoopten nog steeds, dat Hij een bewijs zou leveren van Zijn kracht, waardoor de Farizeeën ertoe gebracht zouden worden in te zien, dat Hij Diegene was Die Hij beweerde te zijn. Hoe zou het zijn, indien Hij werkelijk de Messias zou zijn, de Vorst van Israël! Zij koesterden deze gedachte met trotse voldoening.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zo zeer verlangden zij hiernaar, dat zij bij Christus erop aandrongen, naar Jeruzalem te gaan. *"Ga van hier"*, zeiden zij, *"en reis naar Judea, opdat ook Uw discipelen Uw werken aanschouwen, die Gij doet. Want niemand doet iets in het verborgen en tracht tegelijk zelf de aandacht te trekken. Indien Gij zulke dingen doet, maak, dat Gij bekend wordt aan de wereld."* (Johannes 17:3,4) Het woord *"indien"* gaf uitdrukking aan hun twijfel en ongeloof. Zij schreven Hem lafheid en zwakheid toe. Indien Hij wist, dat Hij de Messias was, waarom dan deze vreemde terughoudendheid en traagheid? Indien Hij werkelijk zodanige macht bezat, waarom dan niet openlijk naar Jeruzalem gegaan en Zijn aanspraken laten gelden? Waarom niet in Jeruzalem de wonderwerken verrichten die van Hem in Galilea verhaald werden? Verberg U niet in afgelegen provincies, zeiden ze, en verricht Uw machtige werken niet ten voordele van ongeletterde landlieden en vissers. Vertoon Uzelf in de hoofdstad, win de steun van priesters en oversten en verenig het volk door het oprichten van het nieuwe koninkrijk.

Deze broeders van Jezus redeneerden vanuit het zelfzuchtige oogmerk dat zo dikwijls wordt gevonden in de harten van hen die naar uiterlijk vertoon jagen. Deze geest was de heersende geest in de wereld. Zij waren gekrenkt, omdat Christus, in plaats van een tijdelijke troon te zoeken, Zichzelf verklaard had het Brood des Levens te zijn. Zij waren diep teleurgesteld toen zo velen van Zijn discipelen Hem in de steek lieten. Zijzelf keerden zich van Hem af, om te ontkomen aan het kruis van erkenning van datgene wat Zijn werken openbaarden – dat Hij de van God Gezondene was.

"Jezus dan zeide tot hen: Mijn tijd is nog niet gekomen, maar uw tijd is steeds bereid. U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig dat haar werken boos zijn. Gaat gij op naar het feest; Ik ga niet op naar dit feest, omdat Mijn tijd nog niet vervuld is. En nadat Hij dit tot hen gezegd had, bleef Hij in Galilea." (Johannes 7:6-9) Zijn broeders hadden tot Hem gesproken op een toon van gezag en hadden Hem voorgeschreven hoe Hij moest handelen. Hij wierp hun verwijt op hen terug, door hen niet te rangschikken onder Zijn zelfverloochenende discipelen, maar onder de wereld. *"U kan de wereld niet haten"*, zei Hij, *"maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig, dat haar werken boos zijn."* (Johannes 7:7) De wereld haat niet degene die in geest aan haar gelijk zijn; zij heeft hen lief, omdat zij van haar zijn.

De wereld was voor Christus niet een oord van rust en zelfverheerlijking. Hij zag niet uit naar een gelegenheid om de macht en heerlijkheid van de wereld te grijpen. Voor Hem stelde ze zulk een beloning niet in het vooruitzicht. Het was de plaats waarheen Zijn Vader Hem gezonden had, Hij was gegeven tot redding van de wereld, om het grote verlossingsplan ten uitvoer te brengen. Hij was bezig met het volbrengen van Zijn werk voor het gevallen mensdom. Maar Hij mocht niet aanmatigend zijn, niet Zich overijld in gevaar begeven, niet de crisis verhaasten. Iedere gebeurtenis in Zijn werk had haar vastgestelde uur. Hij moest geduldig wachten. Hij wist dat Hij de haat van de wereld zou ondervinden; Hij wist dat Zijn werk zou uitlopen op Zijn dood; maar om Zich daaraan voortijdig bloot te stellen, zou niet de wil van Zijn Vader zijn.

Vanuit Jeruzalem hadden de verhalen over de wonderen van Christus zich verspreid over alle gebieden waar Joden woonden; en hoewel Hij vele maanden hun feesten niet had bijgewoond, was de belangstelling voor Hem niet verminderd. Velen waren uit alle delen van de wereld opgekomen naar het Loofhuttenfeest, in de hoop Hem te zullen zien. Bij het begin van het feest werd er veel naar Hem geïnformeerd. De Farizeeën en oversten keken naar Hem uit, daar zij hoopten een gelegenheid te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zullen krijgen om Hem te veroordelen. Zij vroegen vol verlangen: *"Waar is Hij?"* (Johannes 7:11) maar niemand wist het. De gedachte aan Hem overheerste bij een ieder. Uit vrees voor de priesters en oversten durfde niemand Hem te belijden als de Messias, maar overal werd rustig doch ernstig over Hem gesproken. Velen verdedigden Hem als Iemand die van God gezonden was, terwijl anderen Hem afwezen als een misleider van het volk.

Intussen was Jezus in stilte in Jeruzalem aangekomen. Hij had een eenzame weg gekozen om daarheen te gaan, ten einde de reizigers te vermijden die vanuit alle richtingen op weg waren naar de stad. Indien Hij Zich zou hebben aangesloten bij één van de groepen reizigers die opgingen naar het feest, dan zou, bij Zijn aankomst in de stad, de aandacht van het volk op Hem gericht zijn en een demonstratie van het volk te Zijner gunste zou de gezagdragers tegen Hem hebben opgezet. Om dit te vermijden, verkoos Hij de reis alleen te maken.

Midden op het feest, toen de opwinding betreffende Hem op haar hoogtepunt was, ging Hij in tegenwoordigheid van de menigte de voorhof van de tempel binnen. Omdat Hij niet op het feest aanwezig was, had men aangevoerd, dat Hij Zich niet durfde stellen in de macht van de priesters en oversten. Allen waren verbaasd over Zijn aanwezigheid. Iedere stem verstomde. Allen verwonderden zich over de waardigheid en moed van Zijn houding te midden van machtige vijanden die hunkerden om Hem te doden.

Terwijl Hij daar zo stond, het middelpunt van de aandacht van die grote menigte, sprak Jezus tot hen zoals geen mens ooit gesproken had. Zijn woorden gaven blijk van een kennis van de wetten en inzettingen van Israël, van de offerdiensten en van de leer van de profeten, die de kennis van de priesters en rabbi's verre te boven ging. Hij brak door de versperringen van vormendienst en overlevering heen. De taferelen van het toekomstig leven schenen voor Hem uitgespreid te liggen. Als Iemand die de Ongeziene aanschouwde, sprak Hij over het aardse en het hemelse, het menselijke en het Goddelijke, met een beslist gezag. Zijn woorden waren bijzonder duidelijk en overtuigend; en wederom, evenals in Kapernaüm, stonden de mensen verwonderd over Zijn leer, *"want Zijn woord was mét gezag."* (Lucas 4:32) In verscheidenheid van voorstellingen waarschuwde Hij Zijn toehoorders voor de rampspoed die ten deel zou vallen aan allen die de zegeningen die Hij hun was komen brengen, zouden verwerpen. Hij had hun ieder mogelijk bewijs gegeven, dat Hij van God gezonden was en Hij had iedere mogelijke poging aangewend om hen tot berouw te brengen. Hij zou niet door Zijn eigen volk verworpen en vermoord worden indien Hij hen kon behoeden voor de schuld van een dergelijke daad.

Allen verwonderden zich over Zijn kennis van de wetten en de profeten; en de vraag ging van de een naar de ander: *"Hoe is Deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?"* (Johannes 7:15) Niemand werd geacht een bevoegd godsdienstleraar te zijn, wanneer hij niet aan de scholen van de rabbi's had gestudeerd en zowel Jezus als Johannes de Doper werden beschouwd als ongeletterd, omdat zij deze opleiding niet genoten hadden. Zij die hen hoorden, stonden versteld over hun kennis van de Schriften, *"zonder onderricht te hebben ontvangen."* (Johannes 7:15) Inderdaad, van mensen hadden zij niets geleerd; maar de God des hemels was hun Leraar en van Hem hadden zij de hoogste wijsheid ontvangen.

Toen Jezus sprak in de voorhof van de tempel, waren de mensen gefascineerd. Juist de mensen die het heftigst tegen Hem waren, voelden zich machteloos om Hem kwaad te doen. Voor het ogenblik waren alle andere belangen vergeten.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Dag aan dag leerde Hij het volk, tot de laatste dag, *"de grote dag van het feest."* (Johannes 7:37) Op de ochtend van deze dag waren de mensen vermoeid van de lange feestperiode. Plotseling verhief Jezus Zijn stem, zodat deze weerklonk door de tempelhoven:

"Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij geloof, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien." (Johannes 7:37-38) De toestand van het volk maakte deze uitnodiging zeer van kracht. Zij waren in beslag genomen door een voortdurend schouwspel van pracht en feestelijkheid, hun ogen waren verblind door licht en kleuren en in hun oren klonk nog de prachtigste muziek; maar in al deze plechtigheden was niets geweest dat tegemoet kwam aan de behoeften van de geest, niets om de dorst van de ziel naar datgene wat niet vergaat, te lessen, Jezus nodigde hen uit om te komen en te drinken uit de fontein des levens, van datgene wat in hen zou worden tot een bron van water dat springt ten eeuwigen leven.

De priester had die morgen de plechtigheid verricht die herinnerde aan het slaan op de rots in de woestijn. Die rots was een symbool van Hem Die door Zijn dood levende stromen des heils zou doen vloeien tot allen die dorst hebben. De woorden van Christus waren het water des levens. Daar, in de tegenwoordigheid van de verzamelde menigte, bestemde Hij Zichzelf om geslagen te worden, opdat het water des levens naar de wereld zou mogen stromen. Door Christus te slaan, meende satan de Vorst des levens te doden; maar uit de geslagen Rots stroomde levend water. Toen Jezus tot de mensen sprak, werden hun harten bewogen door een ongewoon ontzag en velen waren bereid uit te roepen, evenals de Samaritaanse vrouw: *"Geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb."* (Johannes 4:15)

Jezus kende de behoefte van de ziel. Vertoon, rijkdom en eer kunnen het hart niet bevredigen. *"Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij."* (Johannes 7:37) Rijken, armen, hooggeplaatsten, nederigen, allen zijn even welkom. Hij belooft de terneergedrukte geest op te beuren, de bedroefde te troosten en hoop te geven aan die geen hoop heeft. Velen van hen die Jezus hoorden, treurden over teleurgestelde verwachtingen, velen koesterden een heimelijke smart, velen trachtten hun rusteloos verlangen te bevredigen met de dingen dezer wereld en de lof van mensen; maar wanneer zij dit alles gewonnen hadden, bemerkten zij, dat zij gezwogen hadden om slechts een gebroken waterbak te bemachtigen, waaruit zij hun dorst niet konden lessen. Te midden van de pracht van het vreugdevolle schouwspel stonden zij daar, onbevredigd en bedroefd. Die plotselinge roep: *"Indien iemand dorst heeft"* (Johannes 7:37), wekte hen uit hun verdrietige overpeinzing en terwijl ze luisterden naar de woorden die daarop volgden, ontwaakte er een nieuwe hoop in hun hart. De Heilige Geest stelde hun het symbool voor ogen totdat zij daarin het aanbod zagen van de oneindige grote gave van verlossing.

De roep van Christus tot de dorstige ziel gaat nog steeds uit en spreekt ons met nog grotere kracht aan dan hen die Hem in de tempel hoorden op die laatste dag van het feest. De fontein staat open voor allen. Aan de vermoeiden en verslagenen wordt de verkwikkende dronk van het eeuwig leven aangeboden. Nog roept Jezus: *"Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke."* (Johannes 7:37) *"Wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet."* (Openbaring 22:17) *"Wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven."* (Johannes 4:14)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hoofdstuk 50 - Te midden van valstrikken

Al de tijd dat Jezus gedurende het feest in Jeruzalem was, gingen spionnen Zijn gangen na. Dag na dag werden nieuwe plannen beraamd om Hem tot zwijgen te brengen. De priesters en oversten wachtten een gelegenheid af om Hem in de val te laten lopen. Zij maakten plannen om Hem met geweld tot zwijgen te brengen. Maar dit was niet alles. Zij wilden die rabbi uit Galilea voor het volk vernederen.

Op de eerste dag van Zijn aanwezigheid op het feest waren de oversten tot Hem gekomen en vroegen Hem, met welk gezag Hij onderwees. Zij wilden de aandacht van Hem afleiden en richten op de vraag betreffende Zijn recht om te onderricht en zo naar hun eigen gewichtigheid en gezag.

"Mijn leer is niet van Mij", zei Jezus, "maar van Hem Die Mij gezonden heeft; indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek." (Johannes 7:16,17) Jezus weerlegde de vraag van deze haarklovers niet door Zelf ook te vitten, maar door een waarheid te openbaren die onontbeerlijk is voor de behoudenis van de ziel. Het begrijpen en op de juiste waarde schatten van de waarheid, zei Hij, is niet zozeer afhankelijk van het verstand als wel van het hart. De waarheid moet in de ziel ontvangen worden; ze eist het eerbetoen van de wil. Indien de waarheid onderworpen zou kunnen worden aan rede alleen, dan zou trots geen verhindering zijn om haar te aanvaarden. Maar ze moet door het werk van genade in het hart ontvangen worden; en het aannemen van de waarheid is afhankelijk van het verzaken van iedere zonde die de Geest van God openbaart. De voorrechten die de mens heeft om kennis van de waarheid te krijgen, hoe groot die ook zijn mag, zullen van geen nut voor de mens blijken te zijn, indien het hart niet openstaat om de waarheid te ontvangen en men niet bewust afstand doet van iedere gewoonte en iedere hebbelijkheid die in strijd is met haar beginselen. Aan degenen die zich aldus overgeven aan God, met een eerlijk verlangen om Zijn wil te kennen en te doen, wordt de waarheid geopenbaard als een kracht Gods voor hun behoud. Zij zullen in staat zijn onderscheid te maken tussen hem die voor God spreekt en hem die alleen voor zichzelf spreekt. De Farizeeën hadden hun wil niet gesteld aan de kant van Gods wil. Zij trachtten niet de waarheid te leren kennen, maar een verontschuldiging te vinden om daaraan te ontkomen; Christus toonde aan, dat zij daarom Zijn leer niet begrepen.

Hij gaf hun nu een toets waaraan de ware leraar onderscheiden kan worden van de bedrieger: *"Wie uit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer, maar wie de eer zoekt van zijn Zender, die is waar en er is geen onrecht in hem."* (Johannes 7:18) Hij die zijn eigen eer zoekt, spreekt alleen uit zichzelf. De geest van zelfzucht verraadt zijn oorsprong. Maar Christus zocht de eer van God. Hij sprak de woorden Gods. Dit was het bewijs van Zijn gezag als een Leraar van de waarheid.

Jezus gaf de rabbi's een bewijs van Zijn Goddelijkheid door te tonen, dat Hij hun harten las. Sinds de genezing in Bethesda hadden zij het aangelegd op Zijn dood. Op deze wijze verbraken zijzelf de wet die zij voorgaven te verdedigen. *"Heeft Mozes u niet de wet gegeven?"* zei Hij, *"En niemand van u doet de wet. Waartoe tracht gij Mij te doden?"* (Johannes 7:19)

Als een snelle lichtflits openbaarden deze woorden aan de rabbi's de poel van verderf waarin zij zich wilden storten. Een ogenblik waren zij van angst vervuld. Zij zagen, dat zij in strijd waren met Oneindige Macht. Maar zij wilden zich niet laten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

waarschuwen. Om hun gezag bij het volk te handhaven, moesten hun moordzuchtige plannen verborgen blijven. Ze ontweken de vraag van Jezus en riepen uit: *"Gij hebt den duivel; wie tracht U te doden?"* (Johannes 7:20) Zij gaven op bedekte wijze te kennen, dat de wonderwerken van Jezus door een boze geest tot stand kwamen.

Christus luisterde niet naar deze verdachtmaking. Hij ging voort met aan te tonen, dat Zijn genezingswerk in Bethesda in harmonie was met de Sabbatswet en dat die daad was gerechtvaardigd door de verklaring die de Joden zelf aan de wet gaven. Hij zei: *"Mozes heeft u de besnijdenis gegeven... en gij besnijdt een mens op Sabbat."* (Johannes 7:22) Volgens de wet moest ieder kind op de achtste dag besneden worden. Zou de bepaalde dag op een Sabbat vallen, dan moest de plechtigheid op die dag plaatsvinden. Hoeveel te meer moest het in overeenstemming zijn met de geest van de wet om *"op Sabbat een gehele mens gezond"* (Johannes 7:23) te maken. En Hij waarschuwde hen: *"Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met een rechtvaardig oordeel."* (Johannes 7:24)

De oversten waren tot zwijgen gebracht; en velen van het volk riepen uit: *"Is Deze niet, die zij trachten te doden? En zie, Hij spreekt vrijuit en zij zeggen Hem niets. Zouden waarlijk onze oversten hebben ingezien, dat Deze de Christus is?"* (Johannes 7:25-26)

Velen van Christus' toehoorders die in Jeruzalem woonden en niet onwetend waren van de samenzweringen van de oversten tegen Hem, voelden zich door een onweerstaanbare kracht tot Hem aangetrokken. De overtuiging drong zich aan hen op, dat Hij de Zoon van God was. Maar satan stond klaar om twijfel te zaaien; en hiervoor was de weg gereedgemaakt door hun eigen verkeerde ideeën over de Messias en Zijn komst. Men geloofde algemeen, dat de Christus in Bethlehem geboren zou worden, maar dat Hij na verloop van tijd zou verdwijnen en dat bij Zijn tweede optreden niemand zou weten, waar Hij vandaan kwam. Er waren heel wat mensen die geloofden dat de Messias geen natuurlijke verwantschap met het mensdom zou hebben. En omdat de idee die het volk had over de heerlijkheid van de Messias niet tot uitdrukking kwam in Jezus van Nazareth, luisterden velen naar de gedachte: *"Van Deze echter weten wij, vanwaar Hij is, doch wanneer de Christus komt, weet niemand, vanwaar Hij is."* (Johannes 7:27)

Terwijl zij zo wankelden tussen twijfel en geloof, ging Jezus in op hun gedachten en antwoordde hun: *"Mij kent gij en gij weet, vanwaar Ik ben; en Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar er is een Waarachtige, Die Mij gezonden heeft en Die gij niet kent."* (Johannes 7:28) Zij beweerden, dat zij wisten waar de Christus vandaan zou komen, maar zij waren daarvan volkomen onwetend. Indien zij geleefd zouden hebben in overeenstemming met de wil van God, dan zouden ze Zijn Zoon gekend hebben toen Hij Zich aan hen openbaarde.

De toehoorders moesten de woorden van Christus wel verstaan. Het was duidelijk, dat deze een herhaling waren van de aanspraak die Hij gemaakt had voor het Sanhedrin, vele maanden geleden, toen Hij verklaard had de Zoon van God te zijn. Zoals de oversten toen Zijn dood trachtten te bewerken, zo zochten ze ook nu Hem te grijpen; maar zij werden daarin gehinderd door een onzichtbare macht, die paal en perk stelde aan hun woede met de woorden: Tot zo ver zult ge gaan, en niet verder.

Onder het volk waren er velen die in Hem geloofden en zij zeiden: *"Zal de Christus, wanneer Hij komt, soms meer tekenen doen dan Deze gedaan heeft?"* (Johannes 7:31) De leiders van de Farizeeën, die ongerust de loop der gebeurtenissen gadesloegen, vingende woorden van sympathie op, die door de schare geuit werden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zij haastten zich op weg naar de overpriesters en smeedden plannen om Hem in hechtenis te nemen. Zij spraken echter af, Hem gevangen te nemen wanneer Hij alleen was, want zij durfden Hem niet grijpen in tegenwoordigheid van het volk. Weer toonde Jezus aan, dat Hij hun plannen doorzag. *"Nog korte tijd ben Ik bij u"*, zei Hij, *"en dan ga Ik heen tot Hem Die Mij gezonden heeft. Gij zult Mij zoeken en niet vinden, en waar Ik ben, kunt gij niet komen."* (Johannes 7:33,34) Spoedig zou Hij een toevluchtsoord vinden dat buiten het bereik van hun hoon en haat lag. Hij zou opvaren naar de Vader, om weer de Aanbedene der engelen te zijn; en daar zouden Zijn moordenaars nooit kunnen komen.

Spottend zeiden de rabbi's: *"Waar zal Deze heengaan, dat wij Hem niet zullen kunnen vinden? Hij is toch niet van plan naar de verstrooide Grieken (heidenen/ongelovigen KJV) te gaan en de Grieken (heidenen/ongelovigen KJV) te leren?"* (Johannes 7:35) Deze haarklovers konden niet dromen, dat zij met hun spottende woorden de zending van Christus beschreven! De hele dag door had Hij Zijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk; maar Hij zou gevonden worden door hen die Hem niet zochten; aan een volk dat naar Hem niet vroeg, zou Hij openbaar worden. (Romeinen 10:20,21)

Velen die ervan overtuigd waren, dat Jezus de Zoon van God was, werden misleid door de valse redenering van de priesters en rabbi's. Deze leraars hadden met groot succes de profetie geciteerd betreffende de Messias: Hij *"zal Koning zijn op de berg Sion en in Jeruzalem, en er zal heerlijkheid zijn ten aanschouwen van Zijn oudsten"* (Jesaja 24:23); dat Hij zou heersen *"van zee tot zee, van de Rivier tot de einden der aarde."* (Psalm 72:8) Daarna maakten ze smalende vergelijkingen tussen de heerlijkheid die hier beschreven wordt en de nederige verschijning van Jezus. De eigen woorden van de profetie werden zo verdraaid om de dwaling te bevestigen. Indien het volk met een oprecht hart zelf het Woord bestudeerd zou hebben, dan zouden ze niet misleid zijn. Het eenenzestigste hoofdstuk van Jesaja getuigt ervan, dat Christus juist het werk moest doen, dat Hij deed. Hoofdstuk drieënvijftig schildert Zijn verwerping en lijden in de wereld en hoofdstuk negenenvijftig beschrijft het karakter van de priesters en de rabbi's.

God dwingt de mensen niet, hun ongeloof op te geven. Licht en duisternis, waarheid en dwaling liggen voor hen. Zij moeten zelf beslissen wat zij willen aannemen. De menselijke geest is toegerust met het vermogen om onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Het is Gods bedoeling, dat de mensen geen beslissingen zullen nemen, gedreven door een gevoel, maar vanwege het gewicht aan bewijsmateriaal door zorgvuldig Schrift met Schrift te vergelijken. Indien de Joden hun vooroordeel terzijde gesteld hadden en de geschreven profetie vergeleken hadden met de feiten die het leven van Jezus kenmerkten, dan zouden zij de prachtige harmonie gezien hebben, die bestaat tussen de profetieën en de vervulling daarvan in het leven en dienstwerk van de eenvoudige Galileeër.

In deze tijd worden velen misleid op dezelfde wijze als de Joden eertijds. Godsdienstleraren lezen de Bijbel in het licht van hun eigen opvattingen en overleveringen; en de mensen onderzoeken de Schriften niet zelf en oordelen niet zelf wat waarheid is; zij geven hun oordeel en hun ziel in handen van hun leiders. De prediking en leer van Zijn Woord is één van de middelen die God heeft ingesteld voor de verspreiding van het licht; maar we moeten de leer van ieder mens aan de Schrift toetsen. Een ieder die onder gebed de Bijbel wil bestuderen, verlangend de waarheid te kennen om die te kunnen gehoorzamen, zal het Goddelijk licht ontvangen. Hij zal

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

de Schriften verstaan. *"Indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten."* (Johannes 7:17)

Op de laatste dag van het feest keerden de dienaars, die door de priesters en oversten waren uitgezonden om Jezus gevangen te nemen, zonder Hem terug. Toornig stelde men hun de vraag: *"Waarom hebt gij Hem niet medegebracht?"* (Johannes 7:45) In grote ernst antwoordden zij: *"Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze Mens spreekt!"* (Joh.7:46)

Hoe verhard hun hart ook was, het werd getroffen door Zijn woorden. Terwijl Hij sprak in de voorhof van de tempel, waren zij in Zijn omgeving gebleven, om iets op te vangen dat tegen Hem gebruikt zou kunnen worden. Maar terwijl zij luisterden, werd het doel waarvoor zij gekomen waren, vergeten. Zij stonden daar als mensen die in hoge mate geboeid waren. Christus openbaarde Zichzelf aan hun zielen. Zij zagen datgene wat de priesters en oversten niet wilden zien – menselijkheid doorstroomd met de heerlijkheid van het Goddelijke. Zij keerden terug, zó vervuld van deze gedachte, zó onder de indruk van Zijn woorden, dat op de vraag: *"Waarom hebt gij Hem niet medegebracht?"* (Johannes 7:45) zij alleen konden antwoorden: *"Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze mens spreekt!"* (Johannes 7:46)

Toen de priesters en oversten voor het eerst in tegenwoordigheid van Christus kwamen, hadden zij dezelfde overtuiging gevoeld. Hun harten waren zeer bewogen geweest en de gedachte had zich aan hen opgedrongen: *"Nooit heeft een mens zó gesproken, als deze mens spreekt!"* (Johannes 7:46) Maar zij hadden de overtuiging van de Heilige Geest tot zwijgen gebracht. En nu, woedend dat zelfs de werktuigen van de wet onder de invloed van de gehate Galileeër zouden geraken, riepen zij uit: *"Zijt gij soms ook verleid? Heeft soms één van de oversten in Hem geloofd, of van de Farizeeën? Maar die schare, die de wet niet kent, vervloekt zijn zij"* (Johannes 7:48,49)

Zij tot wie de boodschap van waarheid wordt gesproken, vragen zelden: "Is het waar?" maar: "Door wie wordt het verdedigd?" Zeer veel mensen beoordelen de waarheid naar het aantal mensen dat haar aanneemt; en nog steeds stelt men de vraag: "Heeft iemand van de geleerden of godsdienstige leiders erin geloofd?" De mensen staan in onze dagen tegenover ware godsvrucht niet gunstiger dan die in de dagen van Christus. Zij zoeken met evenveel inspanning aardse goederen en verwaarlozen daardoor de eeuwige rijkdommen; en er is geen argument tegen de waarheid, of veel mensen zijn bereid het aan te nemen, of het wordt aangenomen door de groten der aarde, of zelfs door de leiders op godsdienstig gebied.

Weer gingen de priesters en oversten voort plannen te maken voor de gevangenneming van Jezus. Men legde er de nadruk op, dat, indien Hij langer in vrijheid gelaten zou worden, Hij het volk zou aftrekken van de gestelde leiders en de enige veilige handelwijze was, Hem zonder uitstel het zwijgen op te leggen. Midden in hun gesprek werden ze opeens gestuit. Nicodemus stelde de vraag: *"Veroordeelt onze wet dan een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en kennis genomen van wat hij doet?"* (Johannes 7:51) Er viel een stilte over de vergadering. De woorden van Nicodemus spraken tot hun geweten. Zij konden een mens niet veroordelen zonder hem gehoord te hebben. Maar niet alleen daarom zwegen de hoogmoedige oversten terwijl ze de man aanstaarden die het gewaagd had ten gunste van het recht te spreken. Zij waren verbaasd en geërgerd, dat iemand uit hun midden zozeer onder de indruk van het karakter van Jezus was geraakt, dat hij het woord nam om Hem te verdedigen. Terwijl ze zich herstelden van hun grote

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verbazing, spraken ze tot Nicodemus met snijdend sarcasme: *"Zijt gij soms ook uit Galilea? Ga maar na en zie, dat uit Galilea geen profeet opstaat."* (Johannes 7:52)

Toch had het protest tot gevolg, dat de maatregelen van de vergadering werden opgeschort. De oversten waren niet in staat hun plannen ten uitvoer te brengen en Jezus te veroordelen zonder Hem verhoord te hebben. Voor het ogenblik verslagen, *"begaven zij zich een ieder naar zijn huis, maar Jezus begaf Zich naar de Olijfberg."* (Johannes 7:53- 8:1)

Van de opwindende en verwarring in de stad, van de geestdriftige scharen en de trouweloze rabbi's, wendde Jezus Zich naar de rustige olijfbossen, waar Hij alleen kon zijn met God. Maar vroeg in de morgen keerde Hij terug naar de tempel en toen het volk zich rondom Hem verzamelde, ging Hij zitten en leerde hen.

Al spoedig werd Hij onderbroken. Een groep Farizeeën en schriftgeleerden naderden Hem, een dodelijk verschrikte vrouw met zich meesleurend, die zij met harde, felle stemmen ervan beschuldigden, het zevende gebod te hebben overtreden. Nadat ze haar in tegenwoordigheid van Jezus hadden gedreven, zeiden ze tot Hem, met een schijnheilig vertoon van eerbied : *"In de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; Gij dan, wat zegt Gij?"* (Johannes 8:5)

Hun voorgewende eerbied bedekte een listig uitgedachte samenzwering om Hem in het verderf te storten. Zij hadden de gelegenheid aangegrepen om zich van Zijn veroordeling te verzekeren, daar zij meenden, dat, welke beslissing Hij ook zou nemen, zij een kans zouden krijgen om Hem te beschuldigen. Indien Hij de vrouw zou vrijspreken, zouden ze Hem ervan kunnen beschuldigen, dat Hij de wet van Mozes verachtte. Indien Hij haar des doods schuldig zou verklaren, zou Hij bij de Romeinen beschuldigd kunnen worden, daar Hij Zich een gezag aanmatigde dat alleen hun toekwam.

Jezus zag een ogenblik het toneel aan – het bevende slachtoffer in haar schande, de hardvochtig uitzierende hoogwaardigheidsbekleders, verstoken zelfs van elke menslievendheid. Zijn geest van vlekkeloze reinheid schrok terug voor dit schouwspel. Hij wist met welke bedoeling dit geval tot Hem was gebracht. Hij las het hart, en kende het karakter en de levensgeschiedenis van iedereen in zijn nabijheid. Deze mensen, die zich opwierpen als beschermers van het recht, hadden zelf hun slachtoffer tot zonde gebracht, om een strik voor Jezus te kunnen spannen. Zonder blijk te geven dat Hij hun vraag gehoord had, boog Hij Zich neer en terwijl Hij Zijn ogen op de grond richtte, begon Hij in het stof te schrijven.

Ongeduldig over zijn uitstel en Zijn ogenschijnlijke onverschilligheid, kwamen de aanklagers naderbij en brachten de zaak dringend onder Zijn aandacht. Maar toen hun ogen, die de blikken van Jezus volgden, de grond bij Zijn voeten zagen, veranderde hun gelaat. Daar, vóór hen, stonden de misdadige geheimen van hun eigen leven neergeschreven. De mensen die toekeken, zagen de plotselinge verandering van hun gelaatsuitdrukking en drongen naar voren om te ontdekken wat het was waar zij met zoveel verbazing en schaamte naar keken.

Ondanks al hun verklaringen van eerbied tegenover de wet sloegen deze rabbi's, door de beschuldiging tegen de vrouw in te brengen, geen acht op de bepalingen van de wet. Het was de plicht van de echtgenoot om iets tegen haar te ondernemen en de schuldige partijen moesten op gelijke wijze gestraft worden. Het optreden van de aanklagers was volkomen ongeoorloofd. Jezus kwam ze tegemoet op hun eigen terrein. De wet schreef voor, dat bij de straf door steniging, de getuigen van het geval de eerste steen moesten werpen. Terwijl Hij nu opstond en Zijn ogen richtte

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

op de samenzwerende oudsten, zei Jezus: *"Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar."* (Johannes 8:7) En terwijl Hij Zich boog, ging Hij voort op de grond te schrijven.

Hij had de door Mozes gegeven wet niet terzijde gesteld noch inbreuk gedaan op het gezag van Rome. De aanklagers waren verslagen. Nu was hun mantel van voorgewende heiligheid van hen afgescheurd en zij stonden daar, schuldig en veroordeeld, in de tegenwoordigheid van de Oneindige Reinheid. Zij beefden uit vrees, dat de verborgen ongerechtigheid van hun leven openbaar gemaakt zou worden aan de schare; en één voor één slopen ze weg, met gebogen hoofden en neergeslagen ogen en lieten hun slachtoffer achter bij de barmhartige Heiland.

Jezus stond op en terwijl Hij de vrouw aanzag, zei Hij: *"Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld? En zij zeide: Niemand, Heere. En Jezus zeide: Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer!"* (Johannes 8:10,11)

De vrouw had voor Jezus gestaan, ineenkrimpend van angst. Zijn woorden: *"Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar"*, hadden haar als een doodvonnis in de oren geklonken. Zij durfde haar ogen niet opslaan naar het gelaat van de Heiland, maar wachtte zwijgend haar lot af. Met verbazing zag ze hoe haar aanklagers verdwenen, sprakeloos en verward; dan klonken haar die woorden van hoop in de oren: *"Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer."* (Johannes 8:11) Haar hart was diep ontroerd en ze wierp zich aan de voeten van Jezus, terwijl ze het uitsnikte van dankbare liefde en met bittere tranen haar zonden beleed.

Dit was voor haar het begin van een nieuw leven, een leven van reinheid en vrede, gewijd aan de dienst van God. Door het opheffen van deze gevallen ziel verrichtte Jezus een groter wonder dan door het genezen van de meest verschrikkelijke lichamelijke ziekte; Hij genas de geestelijke krankheid die leidt tot de eeuwige dood. Deze berouwvolle vrouw werd één van Zijn trouwste volgelingen. Met zelfopofferende liefde en toewijding vergold zij Hem Zijn vergevende genade.

In Zijn daad van vergiffenis schenken aan deze vrouw en haar bemoedigen een beter leven te gaan leiden, straalt het karakter van Jezus met de schoonheid van volmaakte gerechtigheid. Hoewel Hij de zonde niet vergoelijkt noch het gevoel van schuld vermindert, zoekt Hij niet te veroordelen, maar te behouden. De wereld had voor deze afgedwaalde vrouw slechts verachting en hoon; maar Jezus spreekt woorden van vertroosting en hoop. De Zondeloze heeft erbarming met de zwakheid van de zondares en steekt haar de helpende hand toe. Terwijl de huichelachtige Farizeeën haar aanklagen, zegt Jezus tot haar: *"Ga heen, zondig van nu af niet meer!"* (Johannes 8:11)

Het is niet de volgeling van Christus die, met afgewende ogen, zich van de dwalende afkeert en hem zo ongehinderd zijn weg naar de ondergang laat vervolgen. Zij die snel anderen beschuldigen en zich beijveren hen voor het gerecht te brengen, zijn dikwijls in hun eigen leven meer schuldig dan zij. De mensen haten de zondaar, terwijl zij de zonde liefhebben. Christus haat de zonde, maar heeft de zondaar lief. Dit zal de geest zijn van allen die Hem volgen. Christelijke liefde is traag in het oordelen, snel in het waarnemen van berouw, is bereid te vergeven, te bemoedigen, de afgedwaalde terecht te helpen op het pad der heiligheid en zijn voeten hierop te steunen.

Hoofdstuk 51 - Het Licht des levens

"Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het Licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben." (Johannes 8:12)

Toen Jezus deze woorden uitsprak, was Hij in de voorhof van de tempel, die bijzonder in verband stond met de diensten tijdens het Loofhuttenfeest. In het midden van deze voorhof stonden twee hoge voetstukken, waarop grote lampen stonden. Na het avondoffer werden alle lampen ontstoken, die hun licht verspreidden over Jeruzalem. Deze plechtigheid was ter gedachtenis aan de vuurkolom die Israël in de woestijn leidde en werd ook beschouwd als een verwijzing op de komst van de Messias. 's Avonds, wanneer de lampen ontstoken waren, was de voorhof een schouwspel van grote vreugde. Grijs harige mannen, de priesters van de tempel en de oversten van het volk, verenigden zich in de feestelijke dansen op het geluid van de instrumentale muziek en het gezang van de Levieten.

Door het verlichten van Jeruzalem brachten de mensen hun hoop tot uitdrukking op de komst van de Messias, Die Zijn Licht over Israël zou doen schijnen. Maar voor Jezus had dit schouwspel een diepere betekenis. Zoals de heldere lampen van de tempel alles rondom verlichtten, zo verlicht Christus, de bron van geestelijk licht, de duisternis van de wereld. Toch was het zinnebeeld onvolkomen. Het grote licht, dat Zijn eigen hand aan de hemel had gesteld, was een meer wezenlijke voorstelling van de heerlijkheid van Zijn zending.

Het was morgen; de zon was juist opgekomen boven de Olijfberg en haar stralen vielen met verblindende schittering op de marmeren paleizen en deed het goud van de muren van de tempel oplichten, toen Jezus daarop wees en zei: *"Ik ben het Licht der wereld."* (Johannes 8:12)

Door iemand die naar deze woorden luisterde, werden ze lange tijd daarna geciteerd in die prachtige verzen: *"In het Woord was Leven, en het Leven was het Licht der mensen; en het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft Hetzelve niet gegrepen."* (Johannes 1:4-5) *"Het waarachtige Licht, Dat iedere mens verlicht, was komende in de wereld."* (Johannes 1:9) En lang nadat Jezus naar de hemel was opgevaren, dacht ook Petrus terug aan het beeld dat Christus gebruikt had, toen hij, geïnspireerd door de Heilige Geest, schreef; *"En wij achten het profetische Woord daarom des te vaster, en gij doet wél, er acht op te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de Morgenster opgaat in uw harten."* (2 Petrus 1:19)

In de openbaring van God aan Zijn volk was licht altijd een symbool van Zijn tegenwoordigheid geweest. In het begin scheen het scheppende Woord als een licht in de duisternis. Licht was omhuld geweest in de wolkkolom bij dag en de vuurkolom bij nacht, waardoor het grote leger van Israël werd geleid. Licht straalde met ontzagwekkende majesteit rondom de Heere op Sinai. Licht rustte op het verzoendeksel in de tabernakel. Bij de inwijding werd de tempel van Salomo gevuld met licht. Licht scheen op de heuvels van Bethlehem, toen de engelen de boodschap van verlossing brachten aan de herders die daar de wacht hielden. God is licht en in de woorden: *"Ik ben het Licht der wereld"* (Johannes 8:12), verklaarde Jezus, dat Hij één was met God en dat Hij verbonden was met het gehele menselijke gezin. Hij was Degene Die in den beginne het licht had doen schijnen *"uit het duister."* (2 Korinthe

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

4:6) Hij is het licht van zon, maan en sterren. Hij was het geestelijk Licht, dat in symbool en type en profetie over Israël geschenen had. Maar dit licht was niet alleen aan het Joodse volk gegeven. Zoals de zonnestrallen doordringen tot in de verste uithoeken van de aarde, zo schijnt het licht van de Zon der Gerechtigheid op iedere ziel.

Dat was *"het waarachtige licht, dat iedere mens verlicht, □.. komende in de wereld."* (Johannes 1:9) De wereld heeft zijn grote leraars gehad, mensen met een geweldig verstand, die schitterende onderzoeken hebben gedaan, mensen wiens uitspraken tot denken hebben aangezet en die uitgestrekte terreinen van kennis hebben opengelegd; en deze mensen zijn geëerd als gidsen en weldoeners van hun geslacht. Maar er is Eén Die hoger staat dan zij. *"Allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden."* (Johannes 1:12) *"Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die aan de boezem des Vaders is, Die heeft Hem doen kennen."* (Johannes 1:18) We kunnen de lijn van de grote leraars van de wereld zover volgen als menselijke berichtgeving reikt; maar het Licht was eerder dan zij. Zoals de maan en de sterren van het zonnestelsel schijnen door het teruggekaatste licht van de zon, zo weerkaatsen, voor zover hun leer waar is, de grote denkers van de wereld de stralen van de Zon der Gerechtigheid. Iedere juweel der gedachten, iedere glimp van begrip komt van het Licht der wereld. In deze dagen horen we veel over "hogere ontwikkeling". De ware "hogere ontwikkeling" ontvangen we van Hem *"in Wie al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn."* (Kolossenzen 2:3) *"In het Woord was leven, en het Leven was het Licht der mensen."* (Johannes 1:4) *"Wie Mij volgt",* zei Jezus, *"zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het Licht des levens hebben."* (Johannes 8:12)

Met de woorden: *"Ik ben het Licht der wereld"* (Johannes 8:12), verklaarde Jezus, dat Hij de Messias was. De bejaarde Simeon had, in de tempel waar Jezus nu leerde, over Hem gesproken als van een *"Licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor Uw volk Israël."* (Lucas 2:32)

Met deze woorden maakte hij op Hem een profetie van toepassing die welbekend was voor geheel Israël. Door de profeet Jesaja had de Heilige Geest verklaard: *"Het is te gering, dat Gij Mij tot een Knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel U tot een Licht der heidenen, opdat Mijn Heil reike tot het einde der aarde."* (Jesaja 49:6) Men nam algemeen aan, dat deze profetie van de Messias sprak en toen Jezus zei: *"Ik ben het Licht der wereld"* (Johannes 8:12), moesten de mensen wel inzien, dat Hij er aanspraak op maakte, de Beloofde te zijn.

In de ogen van de Farizeeën en oversten scheen deze aanspraak een aanmatigende opmerking. Dat een mens gelijk zij zich dergelijke aanmatigheden veroorloofde, konden zij niet toelaten. Schijnbaar zonder acht te slaan op Zijn woorden, vroegen zij: *"Wie zijt Gij?"* (Johannes 8:25) Zij wilden Hem dwingen om van Zichzelf te verklaren, dat Hij de Christus was. Zijn verschijning en Zijn werk waren zó afwijkend van de verwachtingen van het volk, dat, zoals Zijn sluwe vijanden geloofden, een rechtstreekse aankondiging van Hemzelf, dat Hij de Messias was, aanleiding zou zijn dat men Hem als een bedrieger zou verwerpen.

Maar op hun vraag: *"Wie zijt Gij?"* antwoordde Jezus: *"Wat spreek Ik eigenlijk nog met u?"* (Johannes 8:25) Dat wat geopenbaard was in Zijn woorden, was ook geopenbaard in Zijn karakter. Hij was de belichaming van de waarheden die Hij leerde. *"Ik doe niets uit Mijzelf",* vervolgde Hij, *"doch Ik spreek dit, gelijk de Vader*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Mij geleerd heeft. En Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt" (Johannes 8:28-29) Hij probeerde niet Zijn aanspraak op het Messiaschap te bewijzen, maar toonde Zijn eenheid met God. Indien hun geest opengestaan had voor Gods liefde, zouden zij Jezus hebben aangenomen. Onder Zijn toehoorders werden velen in het geloof tot Hem getrokken en tot hen zei Hij: *"Als gij in Mijn Woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij, en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken."* (Johannes 8:31-32) Deze woorden kwetsten de Farizeeën. Zij negeerden het feit, dat het volk reeds lang onderworpen was aan een vreemd juk en riepen toornig uit: *"Wij zijn Abrahams nageslacht en zijn nooit iemands slaven geweest; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?"* (Johannes 8:33) Jezus zag deze mensen aan, slaven van kwaadwilligheid, wiens gedachten gericht waren op wraak en Hij antwoordde bedroefd: *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een ieder die de zonde doet, is een slaaf der zonde."* (Johannes 8:34) Zij verkeerden in de ergste soort slavernij die bestaat □ ze werden beheerst door de geest van het kwaad.

Iedere ziel die weigert zich aan God over te geven, staat onder de heerschappij van een andere macht. Hij behoort zichzelf niet toe. Hij spreekt misschien over vrijheid, maar hij bevindt zich in de meest rampzalige slavernij. Het is hem niet vergund de schoonheid van de waarheid te zien, want zijn geest wordt beheerst door satan. Terwijl hij zichzelf vleit met de gedachte, dat hij de voorschriften van zijn eigen oordeel naleeft, gehoorzaamt hij de wil van de vorst der duisternis. Christus kwam om de boeien van de zondeslavernij der ziel te verbreken. *"Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn."* (Johannes 8:36) *"De wet van de Geest des levens"* maakt ons *"in Christus Jezus vrij van de wet der zonde en des doods."* (Romeinen 8:2)

In het werk van verlossing is geen dwang. Er wordt geen uiterlijk geweld gebruikt. Onder de invloed van de Geest van God wordt de mens vrijgelaten te kiezen wie hij dienen wil. In de verandering die plaatsvindt wanneer de ziel zich aan Christus overgeeft, ligt de hoogste zin van vrijheid. Het verdrijven van de zonde is het werk van de ziel zelf. Het is waar, we hebben niet de kracht om onszelf te bevrijden van de macht van satan; maar wanneer we verlangen bevrijd te worden van zonden en in onze grote nood roepen om sterkte van buiten en boven ons, dan worden de krachten van de ziel doordrenkt met de Goddelijke kracht van de Heilige Geest en zij gehoorzamen aan datgene wat de ziel hun voorschrijft in het volbrengen van de wil van God.

De enige voorwaarde om de vrijheid van de mens mogelijk te maken, is het één worden met Christus. *"De waarheid zal u vrijmaken"* (Johannes 8:32), en Christus is de waarheid. De zonde kan alleen zegevieren door de geest te verzwakken en de vrijheid van de ziel teniet te doen. Onderwerping aan God is een herstel van de persoon tot de ware heerlijkheid en waardigheid van de mens. De Goddelijke wet, waaraan wij ons moeten onderwerpen, is *"de wet der vrijheid."* (Jacobus 2:12)

De Farizeeën hadden verklaard, dat zij de kinderen van Abraham waren. Jezus zei hun, dat deze aanspraak alleen bevestigd kon worden door de werken van Abraham te doen. De ware kinderen van Abraham zouden, evenals Hij deed, een leven leiden van gehoorzaamheid aan God. Zij zouden niet trachten Iemand te doden Die de waarheid welke Hem van God gegeven was, verkondigde. Door tegen Christus samen te zweren, deden de rabbi's niet de werken van Abraham. Een louter natuurlijke afstamming van Abraham was waardeloos. Zonder geestelijke

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verwantschap met Hem Die geopenbaard zou worden door het bezit van dezelfde geest en door het doen van dezelfde werken, waren ze niet Zijn kinderen.

Dit beginsel is evenzeer van kracht met betrekking tot een vraag die de christelijke wereld lang heeft beziggehouden - de vraag van de apostolische opvolging. Afstamming van Abraham werd niet bewezen door naam of afkomst, maar door gelijkheid in karakter. Zo berust ook de apostolische opvolging niet op het overdragen van het kerkelijk gezag, maar op een geestelijke verwantschap. Een leven dat gedreven wordt door de geest der apostelen, door het geloof en het onderwijs in de waarheid, zoals zij die leerden - dit is het ware bewijs van apostolische opvolging. Dit maakt de mensen tot opvolgers van de eerste evangeliepredikers.

Jezus ontkende, dat de Joden de kinderen van Abraham waren. Hij zei: *"Gij doet de werken van uw vader."* (Johannes 8:41) Spottend antwoordden zij: *"Wij zijn niet uit hoererij geboren, wij hebben één Vader, God."* (Johannes 8:41) Deze woorden, die een toespeling maakten op de omstandigheden van Zijn geboorte, waren bedoeld als een aanval tegen Jezus in tegenwoordigheid van hen die in Hem begonnen te geloven. Jezus sloeg geen acht op de lage verdachtmaking, maar Hij zei: *"Indien God uw Vader was, zoudt gij Mij liefhebben, want Ik ben van God uitgegaan en gekomen."* (Johannes 8:42)

Hun werken getuigden van hun verwantschap met hem die een leugenaar en moordenaar was. *"Gij hebt de duivel tot vader"*, zei Jezus, *"en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid... Maar omdat Ik u de waarheid zeg, Mij gelooft gij niet."* (Johannes 8:44,45) Het feit dat Jezus de waarheid spraken dit deed met zekerheid, was de reden waarom Hij niet werd aangenomen door de Joodse leiders. Het was de waarheid, die deze eigengerechtigde mensen kwetste. De waarheid stelde de bedrieglijkheid van de dwaling aan de kaak; het veroordeelde hun leer en leven en dat was ongewenst. Zij wilden liever hun ogen sluiten voor de waarheid dan zich vernederen te bekennen dat zij gedwaald hadden. Zij hadden de waarheid niet lief. Zij verlangden daar niet naar, hoewel het de waarheid was.

"Wie van u overtuigt Mij van zonde? Als Ik waarheid spreek, waarom gelooft gij Mij niet?" (Johannes 8:46) Dag aan dag, drie jaar lang, hadden Zijn vijanden Jezus vervolgd en getracht een schandvlek in Zijn karakter te ontdekken. Satan en alle bondgenoten van het kwade hadden getracht Hem te overwinnen; maar zij vonden in Hem niets waarmee zij voordeel konden behalen. Zelfs de duivelen waren gedwongen te belijden: *"Gij zijt de Heilige Gods."* (Marcus 1:24) Jezus leefde de wet uit ten aanschouwen van de hemel, ten aanschouwen van de niet gevallen werelden en ten aanschouwen van de zondige mensen. Voor engelen, mensen en boze geesten had Hij onbetwist de woorden uitgesproken die van de lippen van ieder ander godslastering geweest zouden zijn: *"Ik doe altijd wat Hem behaagt."* (Johannes 1:29)

Het feit dat de Joden, hoewel zij geen zonde in Christus vonden, Hem niet wilden aannemen, bewees, dat zijzelf niets met God gemeen hadden. Zij herkenden Zijn stem niet in de boodschap van Zijn Zoon. Zij meenden, dat zij een oordeel over Christus brachten, maar door Hem te verwerpen spraken zij het vonnis over zichzelf uit. *"Wie uit God is"*, zei Jezus, *"hoort de woorden Gods; daarom hoort gij niet, omdat gij uit God niet zijt."* (Johannes 8:47)

Deze les geldt voor alle tijden. Menigeen die er behagen in schept om spitsvondigheden te bedenken, kritiek uit te oefenen en te zoeken naar iets in het Woord van God dat hij in twijfel kan trekken, denkt dat hij daardoor blijf geeft van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

een onafhankelijke gedachtengang en van scherpzinnigheid. Het veronderstelt, dat hij een oordeel kan vellen over de Bijbel, terwijl hij in werkelijkheid zichzelf veroordeelt. Hij laat blijken, dat hij niet in staat is om waarheden die van hemelse oorsprong zijn en die de eeuwigheid omvatten, op hun juiste waarde te schatten. In tegenwoordigheid van de grote berg van Gods gerechtigheid, is zijn geest niet van ontzag vervuld. Hij houdt zich bezig met het zoeken naar nietigheden en geeft daardoor blijk van een bekrompen, aardse natuur, een hart dat zijn vermogen om God te waarderen, snel aan het verliezen is. Hij wiens hart gehoor heeft gegeven aan de Goddelijke aanraking, zal zoeken naar datgene wat zijn kennis van God zal vermeerderen en het karakter zal verbeteren en verheffen. Zoals een bloem zich naar de zon wendt, opdat de heldere stralen haar de schoonste kleuren zullen kunnen verlenen, zo zal de ziel zich keren naar de Zon der Gerechtigheid, opdat het licht van de hemel het karakter zal sieren met de liefelijke eigenschappen van het karakter van Christus.

Jezus vervolgde met een scherpe tegenstelling te schilderen tussen de Joden en Abraham: *"Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd Mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd."* (Johannes 8:56)

Abraham had er zeer naar verlangd, de beloofde Heiland te zien. Hij zond een vurig gebed op, om voor zijn dood de Messias nog te mogen zien. En hij heeft Christus gezien. Hem werd een bovennatuurlijk licht gegeven en hij zag het Goddelijke karakter van Christus. Hij zag Zijn dag en was verblijd. Hem werd een inzicht gegeven in het Goddelijk offer voor de zonde. Aangaande dit Offer had hij een voorbeeld in zijn eigen ervaring. Het bevel kwam tot hem: *"Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak... en offer hem... tot een brandoffer."* (Genesis 22:2)

Hij legde de zoon der belofte, de zoon op wie zijn hoop was gevestigd, op het offeraltaar. En terwijl hij toen naast het altaar wachtte, het mes reeds opgeheven om God te gehoorzamen, hoorde hij een stem van de hemel, die zei: *"Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij Godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige Mij niet hebt onthouden."* (Genesis 22:12) Deze verschrikkelijke beproeving werd aan Abraham opgelegd, opdat hij de dag van Christus zou mogen zien en de grote liefde van God voor de wereld zou beseffen, een liefde zó groot, dat Hij, om de wereld uit haar verderf te redden, Zijn eniggeboren Zoon gaf om de meest schandelijke dood te sterven.

Abraham leerde van God de belangrijkste les die ooit aan een sterveling gegeven werd. Zijn gebed, dat hij Christus zou mogen zien voor hij stierf, werd verhoord. Hij zag Christus; hij zag alles wat een sterveling kan zien en beleven. Door een volledige overgave was hij in staat het visioen van Christus dat hem was gegeven, te verstaan. Hem werd getoond, dat God, door Zijn eniggeboren Zoon te geven om zondaren te redden van een eeuwig verderf, een groter en heerlijker offer bracht dan ooit een mens zou kunnen brengen.

Abrahams ervaring gaf antwoord op de vraag: *"Waarmede zal ik de Heere tegemoet treden en mij buigen voor God in den hoge? Zal ik Hem tegemoet treden met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zal de Heere welgevallen hebben aan duizenden rammen, aan tienduizenden oliebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn schoot voor de zonde mijner ziel?"* (Micha 6:6,7) In de woorden van Abraham: *"God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon"* (Genesis 22:8), en in Gods voorziening van een offer in de plaats van Isaak, werd te kennen gegeven, dat geen mens verzoening kan doen voor zichzelf. Het heidense systeem van offeranden was volkomen onaanvaardbaar voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

God. Geen vader moest zijn zoon of dochter offeren als zondoffer. Alleen de Zoon van God kan de schuld van de wereld dragen.

Door zijn eigen lijden werd Abraham in staat gesteld de zending en het offer van de Heiland te aanschouwen. Maar Israël wilde datgene wat zo weinig welkom was voor hun trotse harten, niet verstaan. De woorden van Christus betreffende Abraham hadden voor Zijn toehoorders geen diepe betekenis. De Farizeeën zagen daarin slechts nieuwe grond tot spitsvondig redetwisten. Zij antwoordden vinnig met een grijns, alsof zij wilden bewijzen dat Jezus een dwaas was: *"Gij zijt nog geen vijftig jaar, en hebt Gij Abraham gezien?"* (Johannes 8:57)

Met plechtige waardigheid antwoordde Jezus: *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, BEN IK"*. (Johannes 8:58)

Stilte viel over de grote schare. De Naam van God, die aan Mozes gegeven werd om de gedachte van eeuwige tegenwoordigheid tot uitdrukking te brengen, was door een rabbi uit Galilea als de Zijne opgeëist. Hij had aangekondigd, dat Hij de In-Zichzelf-Bestaande was, Hij Die aan Israël beloofd was, *"Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid."* (Micha 5:1)

Wederom schreeuwden de priesters en rabbi's tegen Jezus, dat Hij een godslasteraar was. Zijn bewering, dat Hij één was met God, had hen reeds eerder aangezet om Hem te doden en enkele maanden later verklaarden zij eenvoudig: *"Niet om een goed werk willen wij u stenigen, maar om godslastering en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt."* (Johannes 10:33) Omdat Hij de Zoon van God was en dit openlijk beled, wilden zij Hem ter dood brengen. Nu namen velen van het volk, die de zijde van de priesters en rabbi's kozen, stenen op om naar Hem te werpen. *"Maar Jezus verborg Zich en verliet de tempel."* (Johannes 8:59)

Het Licht scheen in de duisternis, maar *"de duisternis heeft het niet gegrepen."* (Johannes 1:5)

"En voorbijgaande zag Hij een man die sedert zijn geboorte blind was. En Zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in Hem openbaar worden... Na dit gezegd te hebben, spuwde Hij op de grond en maakte slijk van dit speeksel en Hij legde hem het slijk op de ogen en zeide tot hem: Ga heen, was u in het badwater Silóam, hetgeen vertaald wordt door: Uitgezonden. Hij dan ging heen, wies zich en kwam terug." (Johannes 9:1-3,6,7)

De Joden geloofden algemeen dat de zonde in dit leven werd gestraft. Iedere ziekte werd beschouwd als de straf voor een verkeerde daad, van de lijder zelf of van zijn ouders. Het is waar, dat alle lijden het gevolg is van de overtreding van Gods wet, maar deze waarheid was verdraaid. Satan, de aanstichter van de zonde en alle gevolgen daarvan, had de mensen ertoe gebracht ziekte en dood te beschouwen als zaken die van God kwamen - als een straf die willekeurig werd toebedeeld ten gevolge van de zonde. Daarom had iemand over wie een ernstige ziekte of ramp was gekomen, bovendien nog de last te dragen, dat hij werd beschouwd als een groot zondaar.

Op deze wijze werd voor de Joden de weg bereid om Jezus te verwerpen. Hij Die *"onze ziekten op Zich genomen heeft, en onze smarten gedragen"* (Jesaja 53:4), werd door de Joden beschouwd als een *"geplaagde, een door God geslagene en verdrukte"* (Jesaja 53:4); en zij verborgen hun gelaat voor Hem.

God had een les gegeven die bedoeld was om dit te voorkomen. De

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

geschiedenis van Job had getoond, dat lijden door satan veroorzaakt wordt en door God bestierd wordt voor genadevolle doeleinden. Maar Israël verstond de les niet. Dezelfde dwaling waarvoor God de vrienden van Job had berispt, kwam opnieuw bij de Joden tot uiting in hun verwerping van Christus.

Het geloof van de Joden wat betreft het verband tussen zonde en lijden, bestond ook bij de discipelen van Christus. Terwijl Jezus hun fout verbeterde, verklaarde Hij hun niet de oorzaak van de ziekte van de man, maar vertelde hun wat de uitkomst zou zijn. Door die ziekte zouden de werken Gods openbaar worden. *"Zolang Ik in de wereld ben"*, zei Hij, *"ben Ik het Licht der wereld."* (Johannes 9:5) Nadat Hij daarna de ogen van de blinde man gezalfd had, zond Hij hem heen om zich te wassen in het badwater Siloam, en het gezichtsvermogen van de man werd hersteld. Zo beantwoordde Jezus de vraag van de discipelen op een praktische wijze, zoals Hij gewoonlijk antwoord gaf op vragen die Hem uit nieuwsgierigheid werden gesteld. De discipelen werden niet aangemaand, een gesprek te voeren over de vraag wie er gezondigd of niet gezondigd had, maar om een begrip te krijgen van de kracht en genade van God, Die aan de blinde het gezicht had teruggeven. Het was duidelijk dat er geen geneeskraft in de aarde was, noch in het water waarin de blinde man zich moest gaan wassen, maar dat die kracht in Christus was.

De Farizeeën moesten wel verbaasd zijn over de genezing. Toch waren zij meer dan ooit met haat vervuld, want het wonder was op een Sabbat verricht. De burens van de jongeman en zij die hem tevoren, toen hij nog blind was, gekend hadden, zeiden: *"Is hij dat niet, die zat te bedelen?"* (Johannes 9:8) Zij zagen hem twijfelend aan; want toen zijn ogen geopend werden, veranderde en verhelderde zijn gelaat en hij leek een ander mens. De vraag ging van de een naar de ander. *"Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Neen, maar hij lijkt op hem."* (Johannes 9:9) Maar hij die deze grote zegen ontvangen had, sprak het verlossende woord over deze vraag door te zeggen: *"Ik ben het."* (Johannes 9:9) Toen vertelde hij hen over Jezus, en op welke wijze hij genezen was en zij vroegen: *"Waar is Hij? Hij zeide: Ik weet het niet."* (Johannes 9:12)

Toen brachten zij hem voor een raad van Farizeeën. Weer vroeg men de man, hoe hij ziende was geworden. *"En hij zeide tot hen: Hij legde slijk op mijn ogen, ik wies mij, en nu kan ik zien. Sommigen dan van de Farizeeën zeiden: Deze mens komt niet van God, want Hij houdt de Sabbat niet."* (Johannes 9:15-16)

De Farizeeën hoopten Jezus als een zondaar te kunnen aanmerken, zodat Hij niet de Messias zou zijn. Zij wisten niet, dat Hij Die de Sabbat had gemaakt en alle verplichtingen daarvan kende, de blinde man had genezen. Zij schenen verbazingwekkend ijverig te zijn voor het houden van de Sabbat, doch op diezelfde dag beraamden zij moordplannen. Velen echter waren zeer onder de indruk toen ze van dit wonder hoorden en zij waren ervan overtuigd, dat Hij Die de ogen van de blinde had geopend, meer dan een gewoon mens was. In antwoord op de beschuldiging, dat Jezus een zondaar was omdat Hij de Sabbat niet hield, zeiden zij: *"Hoe kan een zondig mens zulke tekenen doen?"* (Johannes 9:16)

Weer deden de rabbi's een beroep op de blinde man: *"Wat zegt gij van Hem, daar Hij uw ogen geopend heeft? En hij zeide: Hij is een profeet."* (Johannes 9:17) Daarna verklaarden de Farizeeën, dat hij niet blind geboren was en ziende was geworden. Zij riepen zijn ouders en vroegen hun het volgende: *"Is dit uw zoon, van wie gij zegt, dat hij blind geboren is?"* (Johannes 9:19)

Daar was de man zelf, die verklaarde dat hij blind was geweest en dat zijn

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gezichtsvermogen was hersteld; maar de Farizeeën wilden het bewijs dat zij zelf zagen, liever ontkennen dan toegeven dat zij dwaalden. Zo machtig is het vooroordeel, zo verwrongen de Farizeese gerechtigheid.

De Farizeeën hadden nog één hoop en dat was: de ouders van de man bevreesd te maken. Met schijnbare oprechtheid vroegen zij: *"Hoe kan hij dan nu zien?"* (Johannes 9:19) De ouders vreesden zich aan verdenking bloot te stellen; immers er was verklaard, dat een ieder die Jezus als de Christus zou erkennen, *"uit de synagoge zou worden gebannen"* (Johannes 9:22), dat wil zeggen, zij zouden voor dertig dagen buiten de synagoge gesloten worden. Gedurende deze tijd kon geen kind worden besneden en geen dode worden betreurd in het huis van de overtreder. Het vonnis werd beschouwd als een grote ramp; en indien dit faalde om berouw op te wekken, volgde er een nog veel zwaardere straf. Het grote werk dat aan hun zoon gedaan was, had de ouders overtuigd, maar zij antwoordden: *"Wij weten, dat dit onze zoon is, en dat hij blind geboren is; maar hoe hij nu zien kan, weten wij niet, en wie zijn ogen geopend heeft, wij weten het niet; vraagt het hemzelf, hij heeft zijn leeftijd, hij zal voor zichzelf spreken."* (Johannes 9:20-21) Zo schoven zij alle verantwoordelijkheid van zichzelf op hun zoon af, want zij durfden Christus niet te belijden.

De moeilijke positie waarin de Farizeeën nu werden geplaatst, hun ondervraging en hun vooroordeel, hun gebrek aan geloof in de feiten van deze zaak, openden de ogen van de menigte, in het bijzonder van het gewone volk. Jezus had dikwijls Zijn wonderen verricht op de openbare weg en Zijn werk was altijd van zodanige aard, dat daardoor lijden werd verlicht. De vraag die in de harten van velen leefde, was: Zou God zulke machtige werken doen door een bedrieger, zoals de Farizeeën met klem beweerden dat Jezus was? Het twistpunt begon er voor beide zijden ernstig uit te zien.

De Farizeeën zagen, dat zij openbaarheid gaven aan het werk dat door Jezus gedaan werd. Zij konden het wonder niet loochenen. De blinde man was vol vreugde en dankbaarheid; hij aanschouwde de heerlijke natuur en was verrukt over de schoonheid van de aarde en het uitspannel. Hij sprak vrij over zijn ervaring en weer trachten zij hem het zwijgen op te leggen, met de woorden: *"Geef Gode de eer; wij weten, dat deze Mens een zondaar is."* (Johannes 9:24) Dat wil zeggen: Zeg niet opnieuw dat deze Man u het gezichtsvermogen heeft geschonken; het is God Die dit heeft gedaan.

De blinde man antwoordde: *"Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan."* (Johannes 9:25)

Toen vroegen zij hem opnieuw: *"Wat heeft Hij aan u gedaan? Hoe heeft Hij uw ogen geopend?"* (Johannes 9:26) Door hun vele woorden trachtten zij hem in verwarring te brengen, zodat hij misschien zou denken, dat hij misleid was. Satan en zijn boze engelen stonden aan de zijde der Farizeeën en verbonden hun kracht en listen met het menselijk verstand om de invloed van Christus tegen te werken. Zij stompten de overtuiging af, die sterker werd in veler hart. Engelen van God waren ook aanwezig om de man wiens gezichtsvermogen was hersteld, te sterken.

De Farizeeën beseften niet, dat zij met iemand anders te doen hadden dan met de ongeletterde man die blind geboren was; zij kenden Hem niet, met Wie zij strijd voerden. Goddelijk licht scheen tot in de hoeken van de ziel van de blinde man. Terwijl deze huichelaars trachtten hem van zijn geloof te brengen, hielp God hem om door de kracht en de gevatheid van zijn antwoorden te laten zien, dat zij hem niet in hun strikken zouden kunnen vangen. Hij antwoordde: *"Ik heb het u al gezegd, en gij*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hebt er niet naar gehoord; waarom wilt gij het opnieuw horen? Wilt gij soms ook discipelen van Hem worden? En zij scholden hem uit en zeiden: Gij zijt een discipel van Hem, maar wij zijn discipelen van Mozes; wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft, maar van Deze weten wij niet, vanwaar Hij komt." (Johannes 9:27-29)

De Heere Jezus kende de vuurproef die deze man doorstond en Hij schonk hem genade en bespreektheid, zodat hij een getuige van Christus werd. Hij antwoordde de Farizeeën met woorden die een scherp verwijt waren voor zijn ondervragers. Zij maakten er aanspraak op, dat zij de Schriften verklaarden, dat zij de godsdienstige leiders van het volk waren; en nochtans was hier Iemand Die wonderen verrichtte en zij beleden dat zij onkundig waren van de Bron van Zijn kracht en van Zijn karakter en aanspraken. *"Hierin is toch iets wonderlijks", zei de man, "dat gij niet weet, vanwaar Hij komt, maar mijn ogen heeft Hij geopend. Wij weten, dat God naar zondaars niet hoort, maar is iemand godvruchtig, en doet hij Zijn wil, die verhoort Hij. Van eeuwigheid is het niet gehoord, dat iemand de ogen van een blindgeborene geopend heeft. Als Deze niet van God was gekomen, Hij had niets kunnen doen." (Johannes 9:30-33)*

De man was zijn ondervragers op hun eigen terrein tegemoet getreden. Op zijn redenering hadden zij geen antwoord. De Farizeeën waren zeer verbaasd en zij zwegen – met stomheid geslagen door zijn scherpe, besliste woorden. Een ogenblik lang bleef het stil. Toen trokken de dreigend uitzierende priesters en rabbi's hun mantels dicht om zich heen, alsof ze vreesden door aanraking met hem besmet te worden – *"Gij zijt geheel in zonden geboren, en wilt gij ons leren?" (Johannes 9:34)* en op deze wijze wierpen zij hem uit.

Jezus hoorde wat zij gedaan hadden; en toen Hij de man kort daarna aantrof, zei Hij: *"Geloofst gij in de Zoon des mensen?" (Johannes 9:35)*

Voor de eerste maal keek de blinde man in het gelaat van Hem Die hem genezen had. Voor de Raad had hij gezien hoe zijn ouders bezorgd en ontsteld waren; hij had naar de vertoornde gezichten van de rabbi's gekeken; nu rustten zijn ogen op het liefderijke, vredige gelaat van Jezus. Reeds had hij, tegen een hoge prijs, Hem erkend als een afgezant van de Goddelijke macht; nu werd hem een hogere openbaring geschonken.

Op de vraag van de Heiland: *"Geloofst gij in de Zoon des mensen?" (Johannes 9:35)* antwoordde de blinde met de vraag: *"Wie is Hij, Heere, dat ik in Hem moge geloven?" (Johannes 9:36)* En Jezus zeide: *"Gij hebt Hem niet slechts gezien, maar Die met u spreekt, Die is het." (Johannes 9:37)* De man wierp zich in aanbidding aan de voeten van de Heiland. Niet alleen was zijn natuurlijk gezichtsvermogen aan hem teruggegeven, maar ook de ogen van Zijn begripsvermogen waren geopend. Christus was geopenbaard aan zijn ziel en hij nam Hem aan als de Gezondene Gods.

Een groepje Farizeeën was naderbij gekomen en toen Jezus hen zag, dacht Hij aan de tegenstelling die zich steeds openbaart in de uitwerking van Zijn woorden en werken. Hij zei: *"Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen, en wie zien, blind worden." (Johannes 9:39)* Christus was gekomen om de ogen van de blinden te openen, om licht te geven aan hen die in duisternis vertoeven. Hij had verklaard, dat Hij het Licht der wereld was en het wonder, zojuist verricht, was een getuigenis van Zijn zending. De mensen die de Heiland aanschouwden bij Zijn komst, werden begunstigd met een vollediger openbaring van de Goddelijke tegenwoordigheid dan de wereld ooit te voren had mogen zien. De kennis van God

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

werd op volkomener wijze geopenbaard. Maar juist in deze openbaring kwam een oordeel over de mensen. Hun karakter werd beproefd, hun bestemming werd bepaald.

De openbaring van de Goddelijke kracht, die aan de blinde man zowel het natuurlijke als het geestelijke gezichtsvermogen had geschonken, had de Farizeeën in nog diepere duisternis achtergelaten. Sommigen van Zijn toehoorders, die voelden, dat de woorden van Christus op hen van toepassing waren, vroegen: *"Zijn wij soms ook blind?"* (Johannes 9:40) Jezus antwoordde: *"Indien gij blind waart, zoudt gij geen zonden hebben."* (Johannes 9:41) Indien God het voor u onmogelijk had gemaakt om de waarheid te kennen, zou uw onwetendheid geen schuld ten gevolge hebben. *"Maar nu zegt gij: wij zien."* (Johannes 9:41) U meent, dat u in staat bent om te zien en verwerpt het enige middel waardoor u ziende kunt worden. Tot allen die hun nood beseffen, kwam Christus met oneindige hulp. Maar de Farizeeën wilden niet belijden dat zij iets nodig hadden; zij weigerden tot Christus te komen, en daarom werden zij in blindheid gelaten - een blindheid waaraan zijzelf schuldig waren. Jezus zei: *"Daarom blijft uw zonde."* (Johannes 9:41)

Hoofdstuk 52 - De Goddelijke Herder

"Ik ben de Goede Herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen." (Johannes 10:11) "Ik ben de Goede Herder en Ik ken de Mijne, en de Mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken, en Ik zet Mijne leven in voor de schapen." (Johannes 10:14-15)

Weer wist Jezus de aandacht van zijn toehoorders te trekken door het gebruik van beelden die hun vertrouwd waren. Hij had de invloed van de Geest vergeleken met het koele, verfrissende water. Hij had Zichzelf voorgesteld als het licht, de bron van leven en blijdschap voor de natuur en voor de mens. Nu stelt Hij Zijn verhouding tot hen die in Hem geloven, voor in een prachtig landelijk beeld. Met geen ander beeld dan dit waren Zijn toehoorders meer vertrouwd en de woorden van Christus verbonden het voor eeuwig met Hemzelf. Nooit zouden de discipelen meer kunnen zien naar de herders die hun kudde hoeden, zonder zich de les van de Heiland te herinneren. Zij zouden Christus zien in iedere trouwe herder. Zij zouden zichzelf zien in iedere hulpeloze en afhankelijke kudde.

Dit beeld had de profeet Jesaja toegepast op de zending van de Messias, in de troostrijke woorden: *"Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie hier is uw God !... Hij zal als een herder Zijn kudde weiden, in Zijn arm de lammeren vergaderen en ze in Zijn schoot dragen." (Jesaja 40:9,11)* David had gezongen: *"De Heere is mijn Herder; mij ontbreekt niets." (Psalm 23:1)* En de Heilige Geest had door Ezechiël verklaard: *"Dan zal Ik één Herder over hen aanstellen, Die hen weiden zal." (Ezechiël 34:23)* *"De verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen ; de gewonde zal Ik verbinden en de zieke versterken." (Ezechiël 34:16)* *"Ik zal met hen een verbond des vredes sluiten." (Ezechiël 34:25)* *"Dan zullen zij de volken niet langer tot een prooi zijn... maar zij zullen veilig wonen, zonder dat iemand hen opschrikt." (Ezechiël 34:28)*

Christus paste deze profetieën op Zichzelf toe, en Hij liet de tegenstelling zien tussen Zijn eigen karakter en dat van de leiders van Israël. De Farizeeën hadden juist iemand uit de schaapskooi verdreven, omdat hij het waagde te getuigen van de kracht van Christus. Zij hadden een ziel, die door de Ware Herder tot Zich getrokken werd, uitgesloten. Daarmede hadden zij getoond, dat zij niet op de hoogte waren van het werk dat hun was opgedragen en hun vertrouwenspositie als herders van de kudde onwaardig waren. Jezus stelde hun nu de tegenstelling voor ogen tussen hen en de Goede Herder en Hij wees op Zichzelf als de ware bewaker van de kudde des Heeren. Voordat Hij dit evenwel doet, spreekt Hij van Zichzelf in een andere beeldspraak.

Hij zei : *"Wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen." (Johannes 10:1,2)* De Farizeeën onderkenden niet, dat deze woorden tegen hen gesproken werden. Toen zij in hun hart de betekenis ervan overwogen, vertelde Jezus hun eenvoudig: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal Hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden. De dief komt niet dan om te stelen en te slachten en te verdelgen; Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed." (Johannes 10:9)*

Christus is de deur die toegang geeft tot de schaapskooi van God. Door deze deur zijn al Zijn kinderen, van de vroegste tijden af, binnengekomen. In Jezus zoals

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Deze werd afgebeeld in typen, zoals Hij werd afgeschaduwd in symbolen, zoals Hij werd bekendgemaakt in de voorzegging van de profeten, zoals Hij werd ontsluitend in de lessen door Hem aan de discipelen gegeven en in de wonderen door Hem voor de mensenkinderen verricht, hebben zij aanschouwd *"Het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt"* (Johannes 1:29), en door Hem worden zij binnen de schaapskooi van Zijn genade gebracht. Velen zijn gekomen en hebben andere doelstellingen voor het geloof van de wereld naar voren gebracht; plechtigheden en stelsels zijn uitgedacht waardoor de mensen rechtvaardiging en vrede met God hopen te verkrijgen en op deze wijze toegang tot Zijn schaapskooi te vinden. Maar de enige deur is Christus en allen die iets tussenbeide brengen om de plaats van Christus in te nemen, allen die geprobeerd hebben de schaapskooi langs enig andere weg binnen te komen, zijn dieven en rovers.

De Farizeeën waren niet door de deur binnengekomen. Zij waren de schaapskooi binnengeklommen langs een andere weg dan Christus en zij brachten niet het werk van de ware herder ten uitvoer. De priesters en oversten, de schriftgeleerden en Farizeeën verwoestten de levende weiden en verontreinigden de bronnen van het water des levens. De geïnspireerde woorden geven een getrouwe beschrijving van deze valse herders: *"Zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, wonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug... maar gij heerst over hen met hardheid en geweldenarij."* (Ezechiël 34:4)

Door alle eeuwen heen hebben wijsgeren en leraars de wereld theorieën voorgeschilderd om aan de nood van ziel te voldoen. Ieder heidens volk heeft zijn grote leraars gehad en zijn godsdienstige systemen die andere wegen ter verlossing boden dan Jezus, die ogen van de mensen van het aangezicht van de Vader afwendden en hun harten vervulden met vrees voor Hem Die hun slechts zegeningen heeft geschonken. De strekking van hun werk is, dat zij God beroven van datgene wat zowel door schepping als door verlossing Hem toebehoort. En deze valse leraars beroven eveneens de mens. Miljoenen mensen gaan gebukt onder valse godsdiensten, gebonden door de slaafse vrees, door trage onverschilligheid, zij zwoegen als lastdieren, beroofd van hoop en vreugde of bezieling in dit leven en met slechts een sombere angst voor het hiernamaals. Alleen het Evangelie van de genade Gods kan de ziel opheffen. Het aanschouwen van de liefde Gods, zoals deze werd geopenbaard in Zijn Zoon, zal het hart beroeren en de krachten van de ziel opwekken zoals dat door niets anders kan geschieden. Christus kwam om het beeld Gods in de mens te herscheppen; en een ieder die de mens doet afkeren van Christus, doet hem afkeren van de Bron van ware ontwikkeling; hij ontnemt hem de hoop en het doel en de heerlijkheid van het leven. Hij is, een dief en een rover.

"Wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen." (Johannes 10:2) Christus is zowel de deur als de Herder. Hij komt binnen door Zichzelf. Door Zijn eigen offer wordt Hij de Herder van de schapen. *"Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit, en de schapen volgen hem, omdat ze zijn stem kennen."* (Johannes 10:3-4) Van alle schepselen is het schaap één van de schuchterste en meest hulpeloze en in het Oosten is de zorg van de herder voor zijn kudde onvermoeid en onafgebroken. Vroeger en ook nu nog, was er weinig veiligheid buiten de steden. Stropers uit de zwerfende grensstammen, of roofdieren in hun schuilplaatsen in de rotsen, lagen op de loer om de kudden te beroven. De herder waakte over hetgeen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hem was toevertrouwd, hoewel hij wist, dat dit ging op gevaar af voor zijn eigen leven. Jakob, die de kudde van Laban hoedde op de weidegronden van Haran, zei als beschrijving van zijn eigen onvermoeide arbeid: *"Des daags sloopte mij de hitte en des nachts de koude, en de slaap week van mijn ogen."* (Genesis 31:40) En bij het hoeden van de schapen van zijn vader, trad de jonge David geheel alleen de leeuw en de beer tegemoet en redde het geroofde lam van tussen hun tanden.

Wanneer een herder zijn kudde over de rotsachtige heuvels leidt, door wouden en woeste ravijnen, naar de grasrijke plekjes langs de rivier; wanneer hij over hen waakt in de bergen gedurende de eenzame nacht, hen behoedend voor rovers, teder zorgend voor de zieken en zwakken, raakt zijn leven nauw met het hunne verbonden. Een sterke, tedere gehechtheid bindt hem aan datgene wat aan zijn zorg is toevertrouwd. Hoe groot de kudde ook is, de herder kent elk schaap. Elk schaap heeft zijn naam en luistert naar die naam wanneer de herder het roept.

Zoals een aardse herder zijn schapen kent, zo kent ook de Goddelijke Herder Zijn kudde, die verstrooid is over de gehele wereld. *"Gij toch zijt Mijn schapen, de schapen die Ik weid; gij zijt mensen en Ik ben uw God, luidt het woord van de Heere Heere."* (Ezechiël 34:31) Jezus zegt: *"Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn."* (Jesaja 43:1) *"Ik heb u in Mijn handpalmen gegrift."* (Jesaja 49:16)

Jezus kent ons persoonlijk en is bewogen door het gevoel van onze zwakheden. Hij kent ons allen bij name. Hij kent het huis waarin wij wonen, de naam van ieder die daarin woont. Hij heeft soms Zijn dienstknechten opdracht gegeven om naar een bepaalde straat in een bepaalde stad te gaan, naar een zeker huis, om één van Zijn schapen op te zoeken. Jezus kent iedere ziel zo volkomen, alsof die de enige was voor wie de Heiland is gestorven. De wanhoop van ieder mens raakt Zijn hart. De kreet om hulp bereikt Zijn oor. Hij is gekomen om alle mensen tot Zich te trekken. Hij zegt tot hen: *"Volg Mij"* (Mattheüs 9:9), en Zijn Geest beweegt hun harten om hen tot Hem te trekken. Velen weigeren getrokken te worden. Jezus weet wie zij zijn. Hij weet ook wie vol vreugde Zijn roep horen en bereid zijn onder Zijn herderlijke zorg te komen. Hij zegt: *"Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken ze en zij volgen Mij."* (Johannes 10:27) Hij zorgt voor een ieder alsof er geen ander op de aardbodem bestond.

"Hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten... en de schapen volgen hem, omdat ze zijn stem kennen." (Johannes 10:3,4) De herder in het Oosten drijft zijn schapen niet. Hij is niet afhankelijk van geweld of vrees; maar terwijl hij voor hen uitgaat, roept hij hen. Zij kennen zijn stem en luisteren naar de roep. Zo doet ook de Heiland-Herder met Zijn schapen. De schrift zegt: *"Gij leiddet Uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aaron."* (Psalm 77:21) Door de profeet verklaart Jezus: *"Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken in goedertierenheid."* (Jeremia 31:3) Hij dwingt niemand Hem te volgen. *"Met mensenbanden trok Ik hen",* zegt Hij, *"met koorden der liefde."* (Hosea 11:4)

Het is niet de vrees voor straf of de hoop op een eeuwige beloning, die de discipelen van Christus ertoe brengt Hem te volgen. Zij aanschouwen de onvergelykelijke liefde van de Heiland, zoals deze werd geopenbaard door heel Zijn pelgrimstocht op aarde, van de kribbe van Bethlehem tot het kruis van Golgotha en de aanblik van Hem trekt hen aan, vertedert en onderwerpt de ziel. Liefde ontwaakt in het hart van degenen die Hem aanschouwen. Zij horen Zijn stem en zij volgen Hem.

Zoals de herder voor zijn schapen uitgaat en zelf eerst de gevaren van de weg tegemoet treedt, zo doet Jezus dat ook met Zijn volk. *"Wanneer hij zijn eigen schapen*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit." (Johannes 10:4) De weg naar de hemel is gewijd door de voetsporen van de Heiland. Het pad mag steil en ruw zijn, maar Jezus is ook langs die weg gegaan; Zijn voeten hebben de wrede doornen neergedrukt om het pad gemakkelijker te maken voor ons. Iedere last die wij moeten dragen, heeft Hij Zelf gedragen.

Hoewel Hij nu is opgevaren tot in de tegenwoordigheid van God en de troon van het heelal deelt, heeft Jezus Zijn ontfermende geest geenszins verloren. Op het ogenblik staat datzelfde tedere, medelijdende hart open voor alle smarten van de mensheid. Heden wordt die hand die doorstoken werd, uitgestoken om Zijn kinderen die in de wereld zijn, nog overvloediger te zegenen. *"Zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit Mijn hand roven."* (Johannes 10:28) De ziel die zichzelf aan Christus heeft gegeven, is kostbaarder in Zijn ogen dan de gehele wereld. De Heiland zou door het lijden van Golgotha zijn gegaan om één mens te redden voor Zijn Koninkrijk. Hij zal nooit één mens voor wie Hij reeds is gestorven, verlaten. Tenzij Zijn volgelingen verkiezen Hem te verlaten, zal Hij hen vasthouden.

In al onze beproevingen hebben wij een nimmer falende Helper. Hij laat ons niet alleen, om te worstelen met de verzoeking, om strijd te voeren met het boze en ten slotte verpletterd te worden onder lasten en smart. Hoewel Hij nu is onttrokken aan sterfelijke ogen, kan het oor van geloof Zijn stem horen, die zegt: Vrees niet, Ik ben met u. *"Ik ben... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden."* (Openbaring 1:18) Ik heb uw smarten gedragen, uw worstelingen ervaren, uw verzoeken het hoofd geboden. Ik ken uw tranen; Ik heb ook geweend. De smarten die te diep zijn om in welk mensenoer ook te fluisteren, ken Ik. Denk niet, dat u alleen en verlaten bent. Hoewel uw pijn geen enkele snaar in enig hart op aarde doet trillen, zie op Mij, en leef. *"Bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en Mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Heere."* (Jesaja 54:10)

Hoezeer de herder zijn schapen mag liefhebben, hij houdt van zijn zonen en dochters meer. Jezus is niet alleen onze Herder; Hij is onze *"Eeuwige Vader."* (Jesaja 9:5) En Hij zegt : *"Ik ken de Mijne, en de Mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik de Vader ken."* (Johannes 10:14-15) Welk een verklaring is dit ! - de eniggeboren Zoon, Hij Die aan de boezem des Vaders is, Hij Die door God verklaard is te zijn *"de Man Die Mijn metgezel is"* (Zacharia 13:7), - de gemeenschap tussen Hem en de eeuwige God wordt genoemd om de gemeenschap tussen Christus en Zijn kinderen op aarde voor te stellen!

Omdat wij de gave Zijns Vaders zijn en de beloning voor Zijn werk, heeft Jezus ons lief. Hij heeft ons lief als Zijn kinderen. Lezer, lezere, Hij heeft u lief. De hemel zelf kan niets beters, niets groters schenken. Heb daarom vertrouwen. Jezus dacht aan alle mensen over de gehele aarde die door valse herders werden misleid. Zij die Hij verlangde te verzamelen als schapen Zijner weide, waren verstrooid onder wolven en Hij zei: *"Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden, en zij zullen naar Mijn stem horen, en het zal worden één kudde, één herder."* (Johannes 10:16)

"Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik Mijn leven afleg om het weder te nemen." (Johannes 10:17) Dat wil zeggen, Mijn Vader heeft u zó liefgehad, dat Hij Mij nog te meer liefheeft, omdat Ik Mijn leven geef om U te verlossen. Door uw Plaatsvervanger en Borg te worden, door Mijn leven te geven, door uw

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verplichtingen, uw overtredingen op Mij te nemen, heb Ik Mij bemind gemaakt bij de Vader.

"Ik leg Mijn leven af om het weder te nemen. Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen." (Johannes 10:17,18) Terwijl Hij als lid van het menselijk gezin sterfelijk was, was Hij als God de fontein des levens voor de wereld. Hij had de naderende dood kunnen weerstaan en Hij had kunnen weigeren onder de macht van de dood te komen; maar vrijwillig legde Hij Zijn leven af, om leven en onsterfelijkheid aan het licht te brengen. Hij droeg de zonde der wereld, verdroeg de vloek daarvan, gaf Zijn leven als een offerande, opdat de mens niet voor eeuwig zou sterven. "Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen... Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen." (Jesaja 3:4-5)

Hoofdstuk 53 - De laatste reis vanuit Galilea

Toen het einde van Zijn dienstwerk naderde, kwam er een verandering in Christus' wijze van optreden. Tot nu toe had Hij getracht drukte en openbaarheid te vermijden. Hij had het eerbetoon van de mensen geweigerd en was snel van plaats tot plaats gegaan, wanneer de geestdrift van het volk te Zijn gunste zó oplaaide, dat ze niet meer te bedwingen scheen. Steeds weer had Hij bevel gegeven, dat niemand bekend mocht maken, dat Hij de Christus was.

Ten tijde van het Loofhuttenfeest was Zijn reis naar Jeruzalem snel en in het geheim verlopen. Toen Zijn broeders bij Hem erop aandrongen, dat Hij Zich openlijk als de Messias zou aankondigen, luidde Zijn antwoord: *"Mijn tijd is nog niet gekomen."* (Johannes 7:6) Hij ging onopgemerkt de weg naar Jeruzalem en kwam onaangekondigd de stad binnen, zonder door de menigte geëerd te worden. Maar dit was niet het geval bij Zijn laatste reis. Hij had Jeruzalem voor enige tijd verlaten vanwege de kwaadwilligheid van de priesters en de rabbi's. Maar nu ging Hij op weg om terug te keren, reizend op de meest openlijke wijze, langs een omweg en voorafgegaan door een zodanige aankondiging van Zijn komst als Hij nooit tevoren had gedaan. Hij trok op naar het toneel van Zijn grote offerande en hierop moest de aandacht van het volk gericht worden.

"Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden." (Johannes 3:14) Zoals de ogen van geheel Israël gericht waren geweest op de opgerichte slang, het symbool dat voor hun genezing was aangewezen, zo moesten de ogen van allen worden getrokken tot Christus, het Offer dat redding bracht aan de verloren wereld.

Er was een verkeerd begrip aangaande het werk van de Messias en gebrek aan geloof in het Goddelijk karakter van Jezus, dat Zijn broeders ertoe had gebracht bij Hem erop aan te dringen, dat Hij Zich openlijk aan het volk zou voorstellen op het Loofhuttenfeest. In een geest hieraan verwant, zouden de discipelen Hem nu verhinderd hebben, de reis naar Jeruzalem te maken. Zij herinnerden zich Zijn woorden betreffende datgene wat Hem daar zou ten deel vallen, zij kenden de dodelijke vijandschap van de godsdienstige leiders en zij zouden graag hun Meester hebben afgeraden, daarheen te gaan.

Het was voor het hart van Christus een zeer moeilijke taak, Zijn weg te vervolgen tegen de vrees, de teleurstelling en het ongeloof van Zijn geliefde discipelen in. Het was moeilijk hen te leiden naar de zielsangst en wanhoop die hen in Jeruzalem wachtten. En satan was aanwezig om zijn verleidingen aan de Zoon des mensen op te dringen. Waarom zou Hij nu naar Jeruzalem gaan, waar een wisse dood Hem wachtte? Overal rondom Hem hongerden zielen naar het Brood des levens. Overal wachtten lijdenden op Zijn Woord van genezing. Het werk dat door het Evangelie van Zijn genade zou worden verricht, was nog maar pas begonnen. En Hij was een man in de volle kracht van Zijn leven. Waarom zou Hij niet uitgaan naar de uitgestrekte akkers van de wereld met de woorden van Zijn genade en de aanraking van Zijn genezende kracht? Waarom verschaftte Hij Zichzelf niet de vreugde van het schenken van licht en blijdschap aan die miljoenen die in duisternis en droefenis leefden? Waarom zou Hij het binnenhalen van de oogst overlaten aan Zijn discipelen, die zo zwak van geloof waren, zo traag van begrip, zo langzaam, wanneer het op handelen aankwam? Waarom zou Hij nu de dood onder ogen zien en het werk

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

achterlaten, terwijl het nog in de kinderschoenen stond? De vijand, die in de woestijn zich tegenover Christus had gesteld, viel Hem nu aan met heftige en sluwe verleidingen. Indien Jezus een ogenblik had toegegeven, indien Hij Zijn levensloop in de geringste bijzonderheid zou hebben veranderd om Zichzelf te redden, dan zouden de vertegenwoordigers van satan hebben getriomfeerd, en de wereld zou verloren zijn geweest.

Maar Jezus had *"Zijn aangezicht"* gericht *"om naar Jeruzalem te reizen."* (Lucas 9:51) De enige wet in Zijn leven was de wil van Zijn Vader. Bij het bezoek aan de tempel, toen Hij nog een jongen was, had Hij tot Maria gezegd: *"Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"* (Lucas 2:49) In Kana, toen Maria had verlangd, dat Hij Zijn wondere kracht zou openbaren, was Zijn antwoord: *"Mijn ure is nog niet gekomen."* (Johannes 2:4) Met dezelfde woorden had Hij Zijn broeders geantwoord, toen zij bij Hem erop aandrongen, dat Hij naar het feest zou gaan. Maar in Gods grote plan was het uur vastgesteld waarop Hijzelf geofferd zou worden voor de zonden der mensen en dat uur zou spoedig aanbreken. Hij zou niet falen of struikelen. Zijn schreden zijn gericht naar Jeruzalem, waar Zijn vijanden reeds lang plannen hebben beraamd om Hem het leven te benemen; nu zal Hij het afleggen. Hij was vastbesloten de weg te gaan naar vervolging, verloochening, verwerping, veroordeling en dood.

"En Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen heen en kwamen in een dorp der Samaritanen om alles voor Hem gereed te maken." (Lucas 9:52) Maar de mensen weigerden Hem te ontvangen, omdat Hij op weg was naar Jeruzalem. Hiermee gaven zij als hun mening te kennen, dat Christus voorkeur toonde voor de Joden, die zij met intense bitterheid haatten. Was Hij gekomen om de tempel te herstellen en om te aanbidden op de berg Gerizim, dan zouden ze Hem met blijdschap hebben ontvangen; maar Hij ging naar Jeruzalem en zij wilden Hem geen gastvrijheid bewijzen. Weinig beseften zij, dat zij de beste gave van de hemel van hun deur afwezen. Jezus verzocht de mensen Hem te ontvangen, Hij vroeg de gunsten van hun handen, ten einde dicht bij hen te kunnen komen en de rijkste zegeningen te schenken. Voor iedere vriendelijkheid, Hem bewezen, schonk Hij een hartelijke genade. Maar dit alles ging voor de Samaritanen verloren vanwege hun vooroordeel en dweepzucht.

Jacobus en Johannes, de boodschappers van Christus, ergerden zich zeer aan de belediging hun Heere aangedaan. Zij waren vol verontwaardiging, omdat Hij door de Samaritanen, die Hij eerde door Zijn tegenwoordigheid, zo grof werd behandeld. Kort geleden waren ze met Hem op de berg der verheerlijking geweest en ze hadden Hem gezien, verheerlijkt door God en geëerd door Mozes en Elia. Aan deze openlijke belediging van de zijde der Samaritanen mocht, meenden zij, niet zonder een opmerkelijke straf worden voorbijgegaan.

Zij kwamen tot Christus en verhaalden Hem de woorden van het volk en vertelden Hem, dat zij zelfs geweigerd hadden Hem voor de nacht onderdak te verschaffen. Zij meenden, dat Hem een verschrikkelijk onrecht was aangedaan en daar ze in de verte de berg Karmel zagen, waar Elia de valse profeten had verslagen, zeiden ze: *"Wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel nederdale en dezen verslinder gelijk ook Elia gedaan heeft?"* (Lucas 9:54) Zij waren verbaasd toen zij zagen dat hun woorden Jezus pijn deden en nog verbaasder waren zij toen ze Zijn berisping hoorden: *"Gij weet niet, van hoedanige geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden."* (Lucas 9:55-56) En Hij ging naar een ander dorp.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Het hoort niet tot de zending van Christus, mensen te dwingen Hem aan te nemen. Het is satan en de mensen die door zijn geest gedreven worden, die trachten het geweten te dwingen. Onder het voorwendsel van ijver voor gerechtigheid brengen mensen die zich verbonden hebben met boze engelen, lijden over hun medemensen, om hen daardoor te bekeren tot hun godsdienstige ideeën; maar Christus toont steeds genade, steeds tracht Hij te zegevieren door Zijn liefde te openbaren. Hij kan geen mededinger in de ziel toelaten, geen gedeeltelijk dienen aanvaarden; maar Hij verlangt slechts vrijwillig gediend te worden, een gewillige overgave van het hart dat door liefde wordt gedrongen. Er bestaat geen overtuigender bewijs, dat wij de geest van satan bezitten, dan de neiging om hen die ons werk niet waarderen of die in strijd met onze ideeën handelen, te pijnigen en te doden.

Ieder mens is met lichaam, ziel en geest het eigendom van God, Christus stierf om allen te verlossen. Niets kan voor God meer aanstootgevend zijn dan dat mensen door hun godsdienstige dweperij lijden brengen over degenen die gekocht zijn door het bloed van de Heiland.

"En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Judea en het Overjordaanse, en weder kwamen de scharen bij Hem samen en weder leerde Hij hen, zoals Hij gewoon was." (Marcus 10:1) Een aanzienlijk gedeelte van de laatste maand van Christus' dienstwerk werd doorgebracht in Perea, de provincie in "het Overjordaanse" (Marcus 10:1), vanuit Judea gezien. Hier verdrong de menigte elkaar waar Hij ook maar was, zoals tijdens het begin van Zijn dienstwerk in Galilea en Hij herhaalde veel van wat Hij vroeger geleerd had.

Zoals Hij de twaalven had uitgezonden, zo wees Hij *"nog andere zeventig, en zond ze henen voor Zijn aangezicht twee aan twee, naar iedere stad en plaats waar Hij komen zou."* (Lucas 10:1) Deze discipelen waren enige tijd bij Hem geweest, ter opleiding voor hun werk. Toen de twaalven werden uitgezonden voor hun eerste zelfstandige opdracht, vergezelden andere discipelen Jezus op Zijn reis door Galilea. Op deze wijze hadden zij het voorrecht van nauwe omgang met Hem en ontvingen ze rechtstreeks, persoonlijk onderricht. Nu zou dit grotere aantal werkers ook met een zelfstandige opdracht uitgaan.

De aanwijzingen die aan de zeventig gegeven werden, waren gelijk aan die welke de twaalven hadden ontvangen; maar het gebod dat aan de twaalven was gegeven, namelijk om geen stad binnen te gaan die behoorde aan de Heidenen of Samaritanen, werd niet aan de zeventig gegeven. Hoewel Christus zojuist door de Samaritanen was afgewezen, was Zijn liefde jegens hen onveranderd. Toen de zeventig uitgingen in Zijn naam, bezochten zij allereerst de steden van Samaria.

Het persoonlijk bezoek van de Heiland aan Samaria en later, de lofbetuigingen over de barmhartige Samaritaan en de dankbare vreugde van die melaatse, een Samaritaan, die als enige van de tien terugkeerde om Christus te danken, hadden een grote betekenis voor de discipelen. De les drong diep in hun hart door. In Zijn opdracht aan hen, juist voor Zijn hemelvaart, noemde Jezus Samaria met Jeruzalem en Judea als de plaatsen waar zij het eerst het Evangelie moesten prediken. Zijn leer had hen voorbereid om deze opdracht te vervullen. Toen zij in de Naam van hun Meester naar Samaria gingen, bemerkten zij, dat de mensen bereid waren hen te ontvangen. De Samaritanen hadden gehoord van Christus' woorden van lof en van Zijn genadewerken, verricht voor mensen van hun volk. Zij zagen, dat, niettegenstaande de ruwe wijze waarop zij Hem behandeld hadden, Hij alleen gedachten van liefde jegens hen had en hun harten werden gewonnen. Na Zijn hemelvaart ontvingen zij de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

boodschappers van de Heiland en de discipelen haalden een kostbare oogst binnen onder hen die eenmaal hun bitterste vijanden waren geweest. *"Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren."* (Jesaja 42:3) *"En op Zijn Naam zullen de heidenen hopen."* (Mattheüs 12:21)

Toen Hij de zeventig uitzond, gebood Jezus dezen, evenals Hij de twaalven bevelen had, hun aanwezigheid niet op te dringen daar waar zij niet welkom waren. *"Als gij in een stad komt waar men u niet ontvangt"*, zei Hij, *"gaat naar buiten op haar straten en zegt: Ook het stof van uw stad dat aan onze voeten kleeft, wissen wij af tegen u; doch weet dit, dat het Koninkrijk Gods nabij gekomen is."* (Lucas 10:10-11) Zij moesten dit niet doen uit wraakgevoelens of vanwege gekwetste waardigheid, maar om te tonen welk een verschrikkelijke zaak het is, de boodschap van de Heere of Zijn gezanten af te wijzen. De dienstknechten van de Heere verwerpen, wil zeggen Christus Zelf verwerpen.

"Ik zeg u", voegde Jezus eraan toe, *"dat het voor Sodom in die dag draaglijker zal zijn dan voor die stad."* (Lucas 10:12) Toen keerden Zijn gedachten zich naar de Galilese steden, waar zoveel van Zijn dienstwerk verricht was. Met diep bedroefde stem riep Hij uit: *"Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda, want indien in Tyrus en Sidon die krachten waren geschied welke in u geschied zijn, reeds lang zouden zij, in zak en as gezeten, zich bekeerd hebben. Doch het zal voor Tyrus en Sidon draaglijker zijn in het oordeel dan voor u. En gij, Kapernaüm, zult gij tot de hemel verheven worden? Tot het dodenrijk zult gij nederdalen."* (Lucas 10:13-15)

Aan die drukke steden rond het Meer van Galilea waren de rijkste zegeningen vrij aangeboden. Dag aan dag was de Vorst des levens onder hen in- en uitgegaan. De heerlijkheid van God, die profeten en koningen verlangd hadden te zien, had geschenen op de menigten die zich verdrongen in de voetsporen van de Heiland. Nochtans hadden zij de hemelse Gave geweigerd.

Met veel vertoon van voorzichtigheid hadden de rabbi's het volk gewaarschuwd tegen het aanvaarden van de nieuwe leerstellingen die geleerd werden door deze nieuwe Leraar, want Zijn theorieën en handelwijze waren in strijd met de leer van de vaders. De mensen geloofden wat de priesters en Farizeeën leerden, in plaats van zelf te trachten het Woord van God te begrijpen. Zij eerden de priesters en oversten, in plaats van God te eren en zij verwierpen de waarheid om hun eigen overleveringen te kunnen behouden. Velen waren onder de indruk geraakt en bijna overreed; maar zij handelden niet naar hun overtuiging en men rekende hen niet aan de kant van Christus. Satan stelde hun zijn verleidingen voor ogen, totdat het licht duisternis scheen. Zo verwierpen velen de waarheid die de redding van ziel zou gebleken zijn. De Ware Getuige zegt: *"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop."* (Openbaring 3:20) Iedere waarschuwing, iedere berisping en iedere smeekbede in het Woord van God of door middel van Zijn boodschappers, is een klop op de deur van het hart. Het is de stem van Jezus, Die vraagt binnengelaten te worden, Iedere keer wanneer wij geen acht slaan op deze klop, wordt het vermogen om open te doen zwakker. Indien wij vandaag de indrukken van de Heilige Geest veronachtzamen, zullen ze morgen minder sterk zijn. Het hart wordt minder ontvankelijk voor indrukken en vervalt in het gevaarlijk weinig denken aan de kortstondigheid van het leven en aan de grote eeuwigheid die daarachter ligt. Onze veroordeling in het oordeel zal niet het gevolg zijn van het feit dat wij gedwaald hebben, maar van het feit dat wij geen acht hebben geslagen op de door de hemel gezonden gelegenheden om de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

waarheid te leren kennen.

Evenals de apostelen hadden de zeventig bovennatuurlijke gaven ontvangen als een zegel van hun opdracht. Toen hun werk volbracht was, keerden ze vol vreugde terug, met de woorden : *"Heere, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in Uw Naam."* (Lucas 10:17) Jezus antwoordde: *"Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen."* (Lucas 10:18)

Tonelen uit verleden en toekomst stonden Jezus voor ogen. Hij aanschouwde Lucifer toen hij voor het eerst uit de hemelse oorden werd geworpen. Hij zag vooruit naar de tonelen van Zijn eigen grote strijd, wanneer voor de ogen van alle werelden het karakter van de bedrieger geopenbaard zou worden. Hij hoorde de kreet: *"Het is volbracht!"* (Lucas 19:30) die aankondigde, dat de verlossing van het verloren geslacht voor altijd zeker was gesteld, dat de hemel voor eeuwig was veilig gesteld tegen de beschuldigingen, de misleidingen en de voorwendselen die satan zou influisteren.

Over het kruis van Golgotha met zijn strijd en schande, zag Jezus uit naar die grote, laatste dag, wanneer de vorst van de machten in de lucht zijn ondergang tegemoet zal gaan op de aarde, die zolang werd ontsierd door zijn opstandigheid. Jezus zag, hoe het werk van de boze voor altijd beëindigd was en hoe de vrede Gods hemel en aarde vervulde.

Vanaf dat ogenblik zouden Christus' volgelingen satan beschouwen als een overwonnen vijand. Aan het kruis zou Jezus de overwinning voor hen behalen; Hij wenste, dat zij die overwinning zouden aanvaarden als de hunne. *"Zie",* zei Hij, *"Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen."* (Lucas 10:19)

De alvermogende kracht van de Heilige Geest is de verdediging van iedere berouwvolle ziel. Niet één die onder boetedoening en in geloof aanspraak heeft gemaakt op Zijn bescherming, zal Christus in de macht van de vijand laten komen. De Heiland staat aan de zijde van de Zijnen die verleid en beproefd worden. Met Hem is geen falen mogelijk, geen verlies, geen onmogelijkheid of nederlaag; wij vermogen alle dingen door Hem Die ons kracht geeft. Wanneer verleidingen en beproevingen komen, wacht dan niet om alle moeilijkheden te vereffenen, maar zie op Jezus, uw Helper.

Er zijn christenen die over het geheel te veel spreken en denken over de macht van satan. Zij denken aan hun tegenstander, zij denken aan hem in gebeden, zij spreken over hem en in hun verbeelding wordt hij alsmaar groter. Het is waar, dat satan een machtig wezen is; maar God zij dank, wij hebben een machtige Heiland, Die de boze uit de hemel heeft geworpen. Satan verheugt zich wanneer wij zijn macht vergroten. Waarom spreken we niet over Jezus? Waarom vergroten we niet Zijn macht en Zijn liefde?

De regenboog der belofte, die de troon in den hoge omgeeft, is een eeuwigdurend getuigenis, dat *"God alzo de wereld heeft liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe."* (Johannes 3:16) Deze boog getuigt aan het heelal dat God nooit Zijn volk zal verlaten in hun strijd tegen de boze. Het is voor ons een verzekering van kracht en bescherming zolang als de troon zelf zal blijven bestaan.

Jezus voegde eraan toe: *"Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen."* (Lucas 10:20) Verheugt u niet over het bezit van macht, opdat u niet uw

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

afhankelijkheid van God uit het oog verliest. Wees voorzichtig, dat u niet zelfgenoegzaam wordt en in eigen kracht gaat werken en niet in de geest en kracht van uw Meester. Het "ik" staat altijd klaar om het zich als een verdienste aan te rekenen, wanneer het werk enige mate van succes heeft. Het "ik" wordt gevleid en verhoogd en op de geest van anderen wordt niet de indruk gemaakt dat God alles in allen is. De apostel Paulus zegt: *"Als ik zwak ben, dan ben ik machtig."* (2 Korinthe 12:10) Wanneer wij onze zwakheid beseffen, dan leren we afhankelijk te zijn van een macht die niet in onszelf is. Niets kan zulk een sterke invloed op het hart krijgen als een voortdurend gevoel van onze verantwoordelijkheid tegenover God. Niets raakt zo volledig de diepste motieven van ons gedrag als een besef van de vergevende liefde van Christus. Wij moeten in aanraking komen met God, dan zullen wij doordrenkt worden van Zijn Heilige Geest, Die ons in staat stelt in contact te komen met onze medemensen. Verheug u er dan over, dat u door Christus verbonden zijt met God, leden van het hemelse gezin. Wanneer u hoger ziet dan uzelf, zult u voortdurend de zwakheid van de mens beseffen. Hoe minder u het "ik" koestert, des te duidelijker en vollediger zal uw begrip van de uitmuntendheid van uw Heiland worden. Hoe nader u uzelf verbindt met de Bron van licht en kracht, des te groter licht zal over u uitgestort worden en des te grotere kracht zult u hebben om voor God te werken. Verheugt u, dat u één bent met God, één met Christus en met het hele hemelse gezin.

Terwijl de zeventig luisterden naar de woorden van Christus, gaf de Heilige Geest hun harten indrukken van levende werkelijkheid en schreef de waarheid op de tafelen van hun ziel. Hoewel menigten hen omringden, waren zij als het ware ingesloten met God.

Jezus wist, dat zij de bezieling van dat uur hadden aangegrepen, en *"Hij verblijdde Zich door de Heilige Geest en zeide: Ik dank U, Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard. Ja, Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alle dingen zijn Mij overgegeven door Mijn Vader, en niemand weet wie de Zoon is dan de Vader, en wie de Vader is dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren."* (Lucas 10:21)

De geëerde mensen in de wereld, de zogenaamde grote en wijze mensen, met al hun wijsheid waarop ze prat gaan, konden het karakter van Christus niet begrijpen. Zij beoordeelden Hem naar de uiterlijke schijn, naar de vernedering die Hem als menselijk wezen ten deel viel. Maar aan vissers en tollenaars werd het gegeven de Onzichtbare te zien. Zelfs de discipelen slaagden er niet in alles te begrijpen wat Jezus hun wilde openbaren; maar van tijd tot tijd, wanneer ze zich overgaven aan de macht van de Heilige Geest, werd hun geest verlicht. Zij beseften dat de machtige God, gekleed in de mantel van menselijke natuur, onder hen was. Jezus verheugde Zich erover, dat, ofschoon deze kennis niet in het bezit was van de wijzen en verstandigen, ze geopenbaard was aan deze nederige mensen. Dikwijls waren zij, wanneer Hij de Geschriften van het Oude Testament hun voor ogen stelde en aantoonde hoe die van toepassing waren op Hemzelf en Zijn verzoeningswerk, gewekt door Zijn Geest en tot een hemelse atmosfeer verheven. Van de geestelijke waarheden die waren uitgesproken door de profeten, hadden zij een helderder begrip dan de oorspronkelijke schrijvers van die boeken zelf hadden bezeten. Voortaan zouden zij de Geschriften van het Oude Testament niet meer lezen als de leerstellingen van de schriftgeleerden en Farizeeën, niet meer als uitspraken van wijze mannen die nu dood waren, maar als een nieuwe openbaring van God. Zij aanschouwden Hem *"Die de wereld niet kan*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn." (Johannes 14:17)

De enige manier om een meer volkomen begrip van de waarheid te krijgen, is het hart gevoelig en onderworpen te houden door de Geest van Christus. De ziel moet gereinigd worden van ijdelheid en trots en ontledigd worden van alles wat haar in zijn macht heeft gehad en Christus moet op de troon geplaatst worden. Menselijke wetenschap is te beperkt om de verzoening te begrijpen. Het verlossingsplan is zó verreichend, dat wijsbegeerte het niet kan verklaren. Het zal altijd een geheimenis blijven, dat door de meest diepzinnige redenering niet gepeild kan worden. De kennis van het heil kan niet verklaard worden; maar zij kan door de ervaring gekend worden. Alleen hij die zijn eigen zondigheid ziet, kan de dierbaarheid van de Heiland onderscheiden.

De lessen die Christus leerde, terwijl Hij langzaam aan reisde van Galilea naar Jeruzalem, bevatten een schat van onderricht. Gretig luisterden de mensen naar Zijn woorden. In Perea waren de mensen, evenals in Galilea, minder in de macht van de Joodse dweeppzucht dan in Judea, en Zijn leer vond weerklank in hun hart.

Gedurende deze laatste maanden van Zijn dienstwerk werden vele van de gelijkenissen van Christus gesproken. De priesters en rabbi's vervolgden Hem met steeds toenemende bitterheid, en Zijn waarschuwingen aan hen waren gehuld in beeldspraak. Zij konden zijn bedoeling niet misverstaan, maar nochtans konden zij in Zijn woorden niets vinden waarop ze een beschuldiging tegen Hem zouden kunnen baseren. In de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar vormde het zelfgenoegzame gebed: *"O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als andere mensen"* (Lucas 18:11), een scherpe tegenstelling met de smeekbede van de boeteling: *"Wees mij, zondaar, genadig!"* (Lucas 18:13) Zo berispte Christus de huichelarij van de Joden. En met het beeld van de onvruchtbare vijgenboom en van de grote maaltijd, voorzegde Hij de vloek die weldra zou vallen over het onboetvaardige volk. Zij die minachtend de uitnodiging voor het Evangeliefest hadden afgeslagen, hoorden Zijn waarschuwendende woorden: *"Ik zeg u: Niemand van die mannen welke genodigd waren, zal van mijn maaltijd proeven."* (Lucas 14:24)

Heel kostbaar was het onderricht dat gegeven werd aan de discipelen. De gelijkenissen van de volhardende weduwe en van de vriend die te middernacht om brood kwam vragen, gaven nieuwe kracht aan Zijn woorden: *"Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden."* (Lucas 11:9) En dikwijls werd hun wankelend geloof gesterkt door de herinnering aan wat Christus had gezegd: *"Zal God dan Zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten? Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen."* (Lucas 18:7-8)

De prachtige gelijkenis van het verloren schaap werd door Christus herhaald. En Hij voerde de les daarvan nog hoger op door te vertellen over de verloren penning en de verloren zoon. De discipelen konden op dat ogenblik de overtuigingskracht van deze lessen niet ten volle beseffen; maar na de uitstorting van de Heilige Geest, toen zij de oogst van de heidenen en de jaloerse toorn van de Joden zagen, begrepen zij de les van de verloren zoon beter en konden zij de blijdschap van Christus' woorden begrijpen: *"Wij moesten feest vieren en vrolijk zijn"* (Lucas 15:32), *"want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden."* (Lucas 15:24) En toen zij uitgingen in de Naam van de Meester en tegenover scheldwoorden en armoede en vervolging stonden, versterkten zij dikwijls hun harten door datgene te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

herhalen wat Jezus hun op het hart had gedrukt tijdens Zijn laatste reis: *"Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven. Verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven. Maakt u beurzen die niet oud worden, een schat die nooit opraakt, in de hemelen, waar geen dief bij komt en geen mot ze schaadt. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn."* (Lucas 12:32-34)

Hoofdstuk 54 - De barmhartige Samaritaan

In de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan illustreert Christus de aard van ware godsdienst. Hij laat zien, dat deze niet bestaat in stelsels, geloofsbelijdenissen of heilige handelingen, maar in het verrichten van liefdedaden, in het in ware goedheid brengen van het grootste goed aan anderen.

Terwijl Christus het volk leerde, *"stond een wetgeleerde op om Hem te verzoeken en zeide: Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?"* (Lucas 10:25) De grote schare wachtte in ademloze spanning op het antwoord. De priesters en rabbi's hadden gedacht Christus te vangen door de wetgeleerde deze vraag te laten stellen. Maar de Heiland voelde niets voor een twistgesprek. Hij verlangde, dat de vraagsteller zelf het antwoord zou geven. *"Wat staat in de wet geschreven?"* zei Hij; *"Hoe leest gij?"* (Lucas 10:26) De Joden beschuldigden Jezus er nog steeds van, dat Hij de wet die op de Sinaï gegeven was, licht achtte; maar Hij maakte de vraag aangaande de verlossing afhankelijk van het houden van de geboden Gods.

De wetgeleerde antwoordde: *"Gij zult de Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf."* (Lucas 10:27) Jezus zei: *"Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven."* (Lucas 10:28)

De wetgeleerde was niet tevreden over het standpunt en de werken van de Farizeeën. Hij had de Schriften bestudeerd met het verlangen om hiervan de ware betekenis te leren kennen. Hij stelde bijzonder veel belang in de zaak en had in oprechtheid gevraagd: *"Wat moet ik doen?"* (Lucas 10:25) In zijn antwoord aangaande de eisen van de wet ging hij aan de gehele verzameling van de ceremoniële en rituele voorschriften voorbij. Hiervoor eiste hij geen waardering op, maar hij bracht de twee grote beginselen waaraan de gehele wet en de profeten hangen, naar voren. Dit antwoord, dat door Christus goedgekeurd werd, plaatste de Heiland tegenover de rabbi's in het voordeel. Zij konden Hem niet veroordelen voor het bevestigen van datgene wat door een uitlegger van de wet naar voren was gebracht.

"Doe dat en gij zult leven" (Lucas 10:28), zei Jezus. Hij stelde de wet voor als een Goddelijke eenheid en met deze les leerde Hij, dat het niet mogelijk is, het ene gebod te houden en het andere te breken; immers, hetzelfde beginsel beheerst alle geboden. De bestemming van de mens zal worden bepaald door zijn gehoorzaamheid aan de gehele wet. Boven alles liefde tot God en onbevooroordeelde liefde tot de naaste zijn de beginselen die in het leven tot uiting moeten worden gebracht.

De wetgeleerde kwam tot de ontdekking, dat hij zelf een overtreders van de wet was. Hij werd door de diepgaande woorden van Christus schuldig verklaard. De rechtvaardigheid van de wet, die hij beweerde te verstaan, had hij niet in praktijk gebracht. Hij had aan zijn medemensen geen liefde bewezen. Berouw was nodig; maar in plaats van berouw te tonen, probeerde hij zichzelf te rechtvaardigen. Liever dan de waarheid te erkennen, zocht hij aan te tonen, hoe moeilijk het vervullen van het gebod is. Op deze wijze hoopte hij zowel aan de beschuldiging te ontkomen als zichzelf te rechtvaardigen in de ogen van het volk. De woorden van de Heiland hadden aangetoond, dat zijn vraag overbodig was, aangezien hij in staat was geweest die zelf te beantwoorden. Toch stelde hij nog een vraag, die luidde: *"En wie is mijn naaste?"* (Lucas 10:29)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Onder de Joden veroorzaakte deze vraag een eindeloze redetwist. Zij kenden geen twijfel ten opzichte van de heidenen en Samaritanen; dezen waren vreemden en vijanden. Maar waar moest de scheidingslijn getrokken worden tussen de mensen van hun eigen volk en tussen de verschillende lagen van de maatschappij? Wie moest de priester, de rabbi, de oudste als zijn naaste beschouwen? Zij brachten hun leven door in een kringloop van plechtige handelingen om zichzelf te reinigen. Aanraking met de onwetende en zorgeloze menigte, zo leerden zij, zou de oorzaak zijn van een verontreiniging die moeizame inspanning zou vereisen om ze te verwijderen. Moesten zij de "onreine" als hun naaste beschouwen?

Weer weigerde Jezus betrokken te worden in een geschilpunt. Hij stelde niet de dweepzucht van hen die toezagen om Hem te kunnen veroordelen, aan de kaak. Maar met een eenvoudig verhaal hield Hij Zijn toehoorders een beeld van het uitstorten van hemelse liefde voor, dat aller harten daardoor werden ontroerd en aan de wetgeleerde een erkenning van de waarheid werd ontlokt. Het middel om duisternis te verdrijven, is: licht toe te laten. De beste manier om een dwaling aan te vatten, is: de waarheid naar voren te brengen. Het is de openbaring van Gods liefde, die de misvorming en zonde van het hart dat op zichzelf gericht is, aan het licht brengt.

"Een zeker mens", zei Jezus, "daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij. Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij." (Lucas 10:30-32) Dit was geen denkbeeldig schouwspel, maar een werkelijke gebeurtenis waarvan bekend was, dat ze precies zo was als werd voorgesteld. De priester en de Leviet die aan de overzijde waren voorbijgegaan, bevonden zich in het gezelschap dat naar de woorden van Christus luisterde.

Op zijn reis van Jeruzalem naar Jericho moest de reiziger een gedeelte van de woestijn van Judea doortrekken. De weg voerde door een woeste, rotsachtige ravijn, die door rovers onveilig werd gemaakt en dikwijls het toneel van geweldpleging was. Hier werd de reiziger aangevallen, ontdaan van alles wat waarde had, gewond en gekwetst en halfdood achtergelaten aan de kant van de weg. Terwijl hij daar zo lag, kwam de priester langs; maar hij wierp alleen een blik op de gewonde man. Toen verscheen de Leviet. Nieuwsgierig naar wat er was gebeurd, hield hij stil en keek naar het slachtoffer. Hij was overtuigd van hetgeen hij behoorde te doen; maar het was geen aangename plicht. Hij wenste, dat hij niet langs die weg was gekomen, zodat hij de gewonde man niet had hoeven te zien. Hij maakte zichzelf wijs, dat de zaak hem niet aanging.

Beide mannen stonden in heilige dienst en gaven voor, dat zij de Schriften uitlegden. Zij behoorden tot de groep mensen die in het bijzonder waren gekozen om vertegenwoordigers van God bij het volk te zijn. Zij moesten *"tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden"* (Hebreeën 5:2), opdat zij de mensen ertoe zouden leiden Gods grote liefde voor het mensdom te verstaan. Het werk waartoe zij geroepen waren, was hetzelfde werk dat Jezus beschreven had als het Zijne, toen Hij zei: *"De Geest des Heeren is op Mij, daarom is het dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het Evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid."* (Lucas 4:18-19)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

De engelen in de hemel aanschouwen de ellende van Gods gezin op aarde en in het verlichten van druk en lijden zijn zij bereid, met de mensen samen te werken. God had in Zijn voorzienigheid de priester en de Leviet langs de weg geleid waar de gewonde man in pijn lag, opdat ze zijn behoefte aan barmhartigheid en hulp zouden zien. De hele hemel was in afwachting om te zien of de harten van deze mensen door medelijden zouden worden bewogen voor menselijke smart. De Heiland was Degene Die de Hebreërs in de woestijn onderricht had gegeven; vanuit de wolkkolom en de vuurkolom had Hij een les gegeven die zich geheel onderscheidde van de les die het volk nu van hun priesters en leraars ontving. De voorzieningen van de wet ten opzichte van de barmhartigheid hadden zelfs betrekking op de lagere dieren, die hun nood en lijden niet in woorden kunnen uitdrukken. Aan Mozes waren voor de kinderen Israëls aanwijzingen gegeven, die het volgende inhielden: *"Wanneer gij een verdwaald rund of ezel van uw vijand aantreft, zult gij hem zeker terugbrengen. Wanneer gij de ezel van uw vijand onder zijn last ziet bezwijken, zult gij dit niet onverschillig aan hem overlaten, gij zult hem zeker helpen met afladen."* (Exodus 23:4-5) Maar met de man die door rovers was gewond, gaf Jezus een beeld van een broeder die in lijden was. Hoeveel te meer zouden hun harten vervuld moeten zijn van medelijden voor hem dan voor een lastdier! Door Mozes was hun de boodschap gegeven, dat de Heere hun God, *"de grote, sterke en vreselijke God, ... wees en weduwe recht doet en de vreemdeling liefde bewijst."* (Deuteronomium 10:17-18) Om die reden gaf Hij het bevel: *"Daarom zult gij de vreemdeling liefde bewijzen."* (Deuteronomium 10:19) *"Gij zult hem liefhebben als uzelf"* (Leviticus 19:34)

Job had gezegd: *"Geen vreemdeling overnachtte buiten, mijn deuren deed ik open voor de reiziger."* (Job 31:32) En toen twee engelen in mensengedaante naar Sodom kwamen, boog Lot zich met zijn aangezicht ter aarde en zei: *"Zie toch, mijne heren, neemt toch uw intrek in het huis van uw knecht, overnacht."* (Genesis 19:2) De priester en de Leviet waren met al deze lessen vertrouwd, maar zij hadden ze in hun leven niet in praktijk gebracht. Opgeleid in de school van nationaal fanatisme, waren zij zelfzuchtig, bekrompen geworden en geneigd tot het uitsluiten van anderen. Toen zij op de gewonde man neerkeken, konden ze niet zeggen, of hij tot hun volk behoorde of niet. Zij dachten, dat hij misschien tot de Samaritanen zou kunnen behoren en wendden zich af.

De wetgeleerde zag in hun handelwijze zoals Christus die beschreef, niets dat tegenstrijdig was met datgene wat hem, met betrekking tot de voorschriften van de wet, was geleerd. Maar nu werd een ander toneel naar voren gebracht:

Een zeker Samaritaan, die op reis was, kwam op de plaats waar de gewonde lag en toen hij hem zag, had hij medelijden met hem. Hij vroeg zich niet af, of de vreemdeling een Jood of een heiden was. Indien het een Jood was, dan wist de Samaritaan heel goed, dat deze, in het tegenovergestelde geval, de man in het gezicht zou spuwen, en hem met verachting zou voorbijgaan. Maar hij aarzelde daarom niet. Hij dacht er niet over na, dat hij zelf gevaar liep geweld aangedaan te worden als hij op die plaats langer toefde. Het was voldoende, dat daar een mens in nood en lijden voor hem lag. Hij deed zijn eigen mantel uit om hem daarmee te bedekken. De olie en wijn die hij nodig had voor zijn eigen reis, gebruikte hij om de gewonde man te verzorgen en te verkwikken. Hij tilde hem op zijn eigen rijdier en bewoog zich langzaam voort, met gelijke tred, zodat de vreemdeling niet zou schokken en nog meer pijn zou moeten lijden. Hij bracht hem naar een herberg en zorgde voor hem gedurende de nacht, liefderijk over hem wakend. Toen in de morgen de zieke wat

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

beter was geworden, waagde de Samaritaan het, zijn weg te vervolgen. Maar voordat hij dit deed, stelde hij hem onder de zorg van de herbergier, betaalde voor de onkosten en liet een bedrag achter voor zijn verzorging; en zelfs hiermee nog niet tevreden, trof hij voorzieningen voor alle verdere behoeften, door tot de waard te zeggen: *"Verzorg hem, en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis."* (Lucas 10:35)

Het verhaal was uit en Jezus richtte Zijn ogen op de wetgeleerde, met een blik die hem scheen te doorgronden en Hij zei: *"Wie van deze drie dunkt u dat de naaste geweest is van de man die in handen der rovers was gevallen?"* (Lucas 10:36)

De wetgeleerde wilde zelfs nu de naam Samaritaan niet uitspreken en hij antwoordde: *"Die hem barmhartigheid bewezen heeft."* (Lucas 10:36) Jezus zei: *"Ga heen, doe gij evenzo."* (Lucas 10:37)

De vraag: *"Wie is mijn naaste?"* (Lucas 10:29) is voorgoed beantwoord. Christus heeft aangetoond dat onze naaste niet alleen wil zeggen: een van de kerk of van het geloof waartoe wij behoren. De vraag verwijst niet naar ras of kleur, of naar standenverschil. Onze naaste is iedere persoon die onze hulp nodig heeft. Onze naaste is iedere ziel die gewond en gekwetst is door de vijand. Onze naaste is iedereen die het eigendom van God is.

In de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan geeft Jezus een beeld van Zichzelf en Zijn zending. De mens was misleid, gebeukt, beroofd en te gronde gericht door satan en achtergelaten om om te komen; maar de Heiland had deernis met ons in onze hulpeloze toestand. Hij verliet Zijn heerlijkheid om ons te komen redden. Hij vond ons op het moment van sterven en heeft onze zaak op Zich genomen. Hij genas onze wonden. Hij bekleedde ons met Zijn mantel van gerechtigheid. Hij stelde voor ons een veilige schuilplaats open en trof volledige voorzieningen voor ons ten koste van Zichzelf. Hij stierf om ons te verlossen. Wijzend op Zijn eigen voorbeeld, zegt Hij tot Zijn volgelingen: *"Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt."* (Johannes 15:17) *"Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt."* (Johannes 13:34)

De vraag die de wetgeleerde aan Jezus had gesteld, luidde: *"Wat moet ik doen?"* (Lucas 10:25) En Jezus, Die liefde voor God en de mensen ziet als de som van gerechtigheid, had gezegd: *"Doe dat, en gij zult leven."* (Lucas 10:28) De Samaritaan had geluisterd naar wat een vriendelijk liefdevol hart hem ingaf en daarmee had hij bewezen een dader van de wet te zijn. Christus gebod de wetgeleerde: *"Ga heen, doe gij evenzo."* (Lucas 10:37) Doen en niet alleen zeggen, wordt van de kinderen van God verlangd. *"Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen, als Hij gewandeld heeft."* (1 Johannes 2:6)

Deze les is niet minder nodig in de wereld van nu dan toen Jezus deze woorden uitsprak. Zelfzucht en koude vormendienst hebben bijkans het liefdevuur gedoofd en de goede eigenschappen die het karakter een aangename reuk moeten geven, verdreven. Velen die Zijn Naam belijden, hebben het feit uit het oog verloren, dat christenen Christus moeten vertegenwoordigen. Indien wij niet daadwerkelijk onszelf ten bate van anderen verloochenen in de familiekring, in onze omgeving, in de gemeente en waar we ook mogen zijn, dan zijn we geen christenen, ongeacht wat we belijden.

Christus had Zijn belangen verbonden met die van de mensheid en Hij vraagt ons, één te worden met Hem voor de redding van mensen. *"Om niet hebt gij het ontvangen"*, zegt Hij, *"geeft het om niet."* (Mattheüs 10:8) Zonde is het allergrootste kwaad en het is aan ons erbarmen te hebben met de zondaar en hem te helpen. Er zijn

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

velen die dwalen en die hun schande en hun dwaasheid voelen. Zij hongeren naar bemoedigende woorden. Zij zien op hun fouten en gebreken, totdat zij bijna tot wanhoop worden gebracht. Deze zielen mogen wij niet verwaarlozen. Indien wij christenen zijn, zullen wij niet aan de overzijde voorbijgaan en zo ver mogelijk verwijderd blijven van degenen die juist het meest onze hulp nodig hebben. Wanneer we mensen in nood zien, of dat nu door ziekte of door zonde komt, mogen we nooit zeggen: Dat gaat mij niet aan.

"Helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid." (Galaten 6:1) Dring door geloof en gebed de macht van de vijand terug. Spreek woorden van geloof en moed, die als een genezende balsem voor de gekwetste en gewonde zullen zijn. Velen, zeer velen zijn zwak en moedeloos geworden in de grote worsteling van het leven, terwijl één woord van vriendelijke bemoediging hun kracht gegeven zou hebben om te overwinnen. Nooit mogen wij één lijdende ziel voorbijgaan zonder te trachten hem de vertroosting mede te delen, waardoor wij vertroost worden door God.

Dit alles is slechts de vervulling van het beginsel van de wet, het beginsel dat wordt geïllustreerd door de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan en dat werd getoond in het leven van Jezus. Zijn karakter openbaart de ware betekenis van de wet en laat zien wat er wordt bedoeld met onze naaste liefhebben als onszelf. En wanneer de kinderen van God barmhartigheid, vriendelijkheid en liefde jegens alle mensen aan de dag leggen, getuigen zij ook van de aard van de grondbeginselen van de hemel. Zij getuigen van het feit: *"De wet des Heeren is volmaakt, zij verkwikt de ziel."* (Psalm 19:8) En een ieder die niet deze liefde openbaart, overtreedt de wet die hij beweert in ere te houden. Want de geest die wij openbaren jegens onze broeders, laat zien wat onze geest is tegenover God. De liefde Gods in het hart is de enige bron van liefde voor onze naaste. *"Indien iemand zegt : Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, Die hij niet gezien heeft, niet liefhebben."* (1 Johannes 4:20) Geliefden, *"indien wij elkander liefhebben, blijft God in ons, en Zijn liefde is in ons volmaakt geworden."* (1 Johannes 4:12)

Hoofdstuk 55 - Niet met uiterlijke vertoning

Sommigen van de Farizeeën waren tot Jezus gekomen met de vraag, "*wanneer het Koninkrijk Gods komen zou.*" (Lucas 17:20) Meer dan drie jaren waren voorbijgegaan sinds Johannes de Doper de boodschap bracht die als de roep van een bazuin over het land had geschald: "*Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.*" (Mattheüs 3:2) En nog zagen deze Farizeeën geen teken van de oprichting van het Koninkrijk. Velen van hen die Johannes hadden verworpen en bij iedere stap Jezus hadden tegengewerkt, deden het voorkomen, alsof Zijn zending had gefaald.

Jezus antwoordde: "*Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijke vertoning*" (Lucas 17:20); "*ook zal men niet zeggen: zie, hier is het, of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is binnen u.*" (Lucas 17:21) Het Koninkrijk Gods begint in het hart. Kijk niet hier of daar uit naar uiterlijke tekenen van aardse macht om de komst van het Koninkrijk te kenmerken.

"*Er zullen dagen komen*", zei Hij tot Zijn discipelen, "*dat gij zult begeren één der dagen van de Zoon des mensen te zien en gij die niet zult zien.*" (Lucas 17:22) Omdat Mijn zending niet gepaard gaat met werelds vertoon, bestaat het gevaar, dat u de heerlijkheid daarvan niet zult opmerken. U beseft niet, hoe groot uw voorrecht is, dat u Hem onder u hebt, Die, ofschoon gehuld in menselijke gedaante, het leven en het licht der mensen is. De dagen zullen komen, dat u met verlangen zult terugblikken op de gelegenheden die u nu hebt om te wandelen en te spreken met de Zoon van God.

Vanwege hun zelfzucht en aardsgezindheid konden zelfs de discipelen van Jezus niet de geestelijke heerlijkheid begrijpen die Hij aan hen trachtte te openbaren. Pas na de hemelvaart van Christus, toen Hij tot de Vader was gegaan en na de uitstorting van de Heilige Geest op de gelovigen, waardeerden de discipelen volkomen het karakter en de zending van de Heiland. Nadat zij de doop van de Geest ontvangen hadden, begonnen zij te beseffen, dat zij in de tegenwoordigheid waren geweest van de Heere der heerlijkheid. Toen de woorden van Christus hun in herinnering werden gebracht, werd hun geest geopend om de profetieën te verstaan en de wonderen die Hij had verricht, te begrijpen. De wonderen van Zijn leven gingen aan hun geestesoog voorbij en zij waren als mensen die uit een droom waren ontwaakt. Zij beseften: "*Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.*" (Johannes 1:14) Christus was werkelijk van God neergedaald naar een zondige wereld om de gevallen zonen en dochters van Adam te redden. De discipelen schenen zichzelf nu van veel minder belang toe dan voordat zij dit hadden beseft. Zij werden het nooit moe Zijn woorden en werken te herhalen. Zijn lessen, die zij slechts vaag hadden begrepen, kwamen nu als een nieuwe openbaring tot hen. De Schriften werden voor hen als een nieuw boek.

Toen de discipelen de profetieën die getuigden van Christus, onderzochten, werden zij in gemeenschap gebracht met de Godheid en zij leerden van Hem Die was opgevaren naar de hemel, hoe zij het werk dat Hij op aarde was begonnen, moesten voltooien. Zij erkenden het feit, dat in Hem een kennis was die geen mens, zonder hulp van Goddelijke macht, kon bevatten. Zij hadden de hulp nodig van Hem over Wie koningen, profeten en rechtvaardige mensen tevoren hadden gesproken. Met

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verbazing lazen en herlazen zij de profetische beschrijvingen van Zijn karakter en werk. Hoe vaag hadden zij de geschriften der profeten verstaan! Hoe traag waren zij geweest in het opnemen van de grote waarheden die van Christus getuigden! Terwijl ze Hem zagen in Zijn vernedering, toen Hij als mens onder de mensen wandelde, hadden zij het geheimenis van Zijn vleeswording, het tweeledig karakter van Zijn natuur, niet begrepen. Hun ogen waren bevangen, zodat zij niet volledig het goddelijke in het menselijke onderkenden. Maar hoezeer verlangden zij, nadat zij verlicht waren door de Heilige Geest, Hem wéér te zien en Zich aan Zijn voeten te zetten! Hoezeer wensten zij, dat zij bij tot Hem konden komen en dat Hij de Schriften die zij niet konden begrijpen, zou verklaren! Met hoeveel aandacht zouden zij naar Zijn woorden luisteren! Want had Christus bedoeld toen Hij tot hen zei: *“Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen.”*? (Johannes 16:12) Hoe verlangend waren zij om dat alles te weten! Zij betreurden het, dat hun geloof zo zwak was geweest, dat hun ideeën zover bezijden de waarheid waren geweest, dat zij zozeer hadden gefaald in het verstaan van de werkelijkheid.

Een voorloper was door God gezonden om de komst van de Christus aan te kondigen en om de aandacht van het Joodse volk en van de wereld te vestigen op Zijn zending, opdat de mensen zich zouden voorbereiden om Hem aan te nemen. De wonderbaarlijke Mens, Die door Johannes was aangekondigd, was meer dan dertig jaar lang onder hen geweest en zij hadden Hem niet werkelijk gekend als de door God Gezondene. Berouw maakte zich van de discipelen meester, omdat zij hadden toegelaten dat het overheersend ongeloof hun mening had doortrokken en hun begrip verduisterd. Het licht van deze donkere wereld had geschenen te midden van haar duisternis en zij hadden niet begrepen vanwaar deze stralen kwamen. Zij vroegen zich af, waarom zij zodanig hadden gehandeld, dat Christus hen noodzakelijkerwijs had moeten berispen. Dikwijls herhaalden zij Zijn gesprekken en zeiden: Waarom stond Hij toe, dat aardse overwegingen en de tegenstand van de priesters en rabbi's ons verwarden, zodat wij niet begrepen dat Iemand groter dan Mozes in ons midden was, dat Iemand wijzer dan Salomo ons onderricht gaf? Hoe traag waren onze oren! Hoe zwak ons verstand!

Thomas wilde niet geloven vóórdat hij zijn vinger gelegd had in de wonde die de Romeinse soldaten Hem hadden toegebracht. Petrus had Hem verloochend in Zijn vernedering en verwerping. Deze pijnlijke herinneringen kwamen hun in duidelijke trekken voor ogen. Zij waren met Hem geweest, maar zij hadden Hem niet gekend, noch Hem op Zijn juiste waarde geschat. Maar hoe beroerden deze dingen nu hun hart, naarmate ze hun ongeloof inzagen!

Toen de priesters en oversten tegen hen samenwerkten en zij voor raadsvergaderingen werden geleid en in de gevangenis werden geworpen, verheugden de volgelingen van Christus zich, *“dat zij verwaardigd waren ter wille van de Naam smadelijk behandeld te zijn.”* (Handelingen 5:41)

Zij verheugden zich erover, dat zij voor mensen en engelen mochten bewijzen, dat zij de heerlijkheid van Christus erkenden en verkozen Hem ten koste van alles te volgen. Het is nu evenzeer waar als het was in de dagen van de apostelen, dat zonder de verlichting van de Goddelijke Geest, een mens de heerlijkheid van Christus niet kan onderscheiden. De waarheid en het werk van God worden niet op hun waarde geschat door een wereldsgezinde en compromis sluitende christenheid. De volgelingen van de Meester vinden we niet op de wegen van gemakzucht, aanzien in de wereld of wereldgelijkvormigheid. Zij treden ver vooruit, op de paden van harde arbeid en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

vernedering en schande, vooraan in de strijd *"tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten."* (Efeze 6:12) En nu worden zij, evenals in de dagen van Christus, verkeerd begrepen en berispt en onderdrukt door de priesters en Farizeeërs van hun tijd.

Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijke vertoning. Het Evangelie van Gods genade, met zijn geest van zelfverloochening, kan nooit in harmonie zijn met de geest van de wereld. De beginselen van die beiden zijn elkaar vijandig. *"Een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is."* (1 Korinthe 2:14)

Maar heden zijn er in de godsdienstige wereld velen die, naar zij geloven, werken voor de oprichting van het Koninkrijk van Christus als een aardse, tijdelijke heerschappij. Zij verlangen onze Heere tot Heerser te maken over de koninkrijken van deze wereld, de heerser aan de hoven en in de legerkampen van deze wereld, in de gerechtsgebouwen, de paleizen en op de marktplaatsen. Zij verwachten, dat Hij zal regeren door wettelijke verordeningen, die door het menselijk gezag worden opgelegd. Aangezien Christus hier nu niet persoonlijk aanwezig is, willen zij zich wel verbinden in Zijn plaats te handelen, de wetten van Zijn Koninkrijk ten uitvoer te brengen. In de dagen van Christus wensten de Joden de oprichting van een dergelijk Koninkrijk. Zij zouden Jezus hebben aangenomen, indien Hij gewillig was geweest een tijdelijke heerschappij te vestigen, met geweld datgene door te voeren wat zij beschouwden als de wetten van God en hen de uitvoerders van Zijn wil en de dragers van Zijn gezag te maken. Maar Hij zei: *"Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld."* (Johannes 18:36) Hij wilde de aardse troon niet aanvaarden.

De regering waaronder Jezus leefde, was corrupt en onderdrukkend; overal heersten schreeuwende misstanden - afpersing, onverdraagzaamheid, en meedogenloze wreedheid. Toch probeerde de Heiland niet burgerlijke hervormingen teweeg te brengen. Hij viel niet de nationale misbruiken aan en veroordeelde ook de nationale vijanden niet. Hij mengde Zich niet in het gezag of beheer van hen die aan de macht waren. Hij Die ons voorbeeld was, hield Zich afzijdig van aardse regeringen. Niet omdat Hij voor de smarten van mensen onverschillig was, maar omdat de middelen ter verbetering niet enkel in menselijke en uiterlijke maatregelen lagen. Om een doeltreffende uitwerking te verkrijgen, moest de genezing de mensen persoonlijk bereiken en het hart vernieuwen.

Niet door beslissingen van gerechtshoven of raadsvergaderingen of vergaderingen van een wetgevende macht, niet door de bescherming van de groten der aarde wordt het Koninkrijk van Christus opgericht, maar door het inplanten van het karakter van Christus in de mens door het werk van de Heilige Geest. *"Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn."* (Johannes 1:12-13) Hier vinden we de enige macht die de mensen kan opheffen. En het menselijk middel om dit werk tot stand te brengen, is de onderwijzing en de naleving van het Woord van God.

Toen de apostel Paulus zijn dienstwerk in Korinthe begon, in die dichtbevolkte, rijke en goddeloze stad, die bezoedeld was met de weerzinwekkende ondeugden van het heidendom, zei hij: *"Ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd."* (1 Korinthe 2:2) Toen hij later schreef aan enigen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

van degenen die door de vuilste zonden besmet waren geweest, kon hij zeggen: *"Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Heere Jezus Christus en door de Geest van onze God."* (1 Korinthe 6:11) *"Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken is."* (1 Korinthe 1:4)

Heden ligt, evenals in de dagen van Christus, het werk van Gods Koninkrijk niet in handen van hen die roepen om erkenning en steun bij aardse heersers en menselijke wetten, maar in handen van hen die in Zijn Naam aan de mensen de geestelijke waarheden verklaren, welke in degenen die ze aannemen, de ervaring van Paulus zal teweeg brengen: *"Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij."* (Galaten 2:20) Dan zullen zij, evenals Paulus, arbeiden voor het welzijn van mensen. Hij zei: *"Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in Naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen."* (1 Korinthe 5:20)

Hoofdstuk 56 - Het zegenen van de kinderen

Jezus heeft altijd de kinderen liefgehad. Hij aanvaardde hun kinderlijke sympathie en hun oprechte, ongekunstelde liefde. De dankbare lofspraak van hun reine lippen klonk Hem als muziek in de oren en verkwikte Zijn geest wanneer Hij verdrukt was door de omgang met sluwe en huichelachtige mensen. Overal waar de Heiland heenging, wonnen Zijn vriendelijk gelaat en Zijn zachtmoedig, prettig optreden de liefde en het vertrouwen van de kinderen.

Onder de Joden was het de gewoonte, de kinderen tot een rabbi te brengen, opdat hij ze de handen zou opleggen en zegenen; maar de discipelen van de Heiland meenden dat Zijn werk te belangrijk was om op deze wijze onderbroken te worden. Toen de moeders met hun kleinen tot Hem kwamen, keken de discipelen afkeurend naar hen. Zij meenden, dat deze kinderen te jong waren om door een bezoek aan Jezus een zegen te ontvangen en zij kwamen tot de overtuiging, dat Hij misnoegd zou zijn over hun aanwezigheid. Maar het was over de discipelen, dat Hij misnoegd was. De Heiland begreep de zorg en last van de moeders die trachtten hun kinderen op te voeden in overeenstemming met het Woord van God. Hij had hun gebeden verhoord. Hijzelf had hen tot Zich getrokken.

Eén moeder had met haar kind haar huis verlaten om Jezus te zoeken. Onderweg vertelde ze aan een buurvrouw wat ze ging doen en de buurvrouw wenste, dat Jezus ook haar kinderen zou zegenen. Zo kwamen verschillende moeders samen, met hun kleintjes. Sommige kinderen waren al geen kleuters meer, maar grotere kinderen en jongelui. Toen de moeders hun wens te kennen gaven, luisterde Jezus met medegevoel naar het verzoek, dat Hem bedeesd en onder tranen werd gedaan. Maar Hij wachtte af om te zien, hoe Zijn discipelen hen zouden behandelen. Toen Hij zag, dat zij de moeders wegzonden, menende Hem daarmee een gunst te bewijzen, toonde Hij hun hun vergissing aan met de woorden: *"Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods."* (Marcus 10:14) Hij nam de kinderen in Zijn armen, Hij legde hun de handen op en gaf hun de zegen waarvoor zij kwamen.

De moeders waren vertroost. Zij keerden naar huis terug, versterkt en gezegend door de woorden van Christus. Zij waren bemoedigd om hun last met nieuwe opgewektheid op zich te nemen en vol hoop voor hun kinderen te werken. De moeders van tegenwoordig moeten Zijn woorden in hetzelfde geloof aannemen. Christus is vandaag even zeker een persoonlijke Verlosser als in de tijd toen Hij als mens onder de mensen leefde. Hij is heden even zeker de Helper van moeders als toen Hij in Judea de kleinen in Zijn armen nam. De kinderen in ons huis zijn evenzeer gekocht door Zijn bloed als de kinderen lang geleden.

Jezus kent de zorg van ieder moederhart. Hij Die een moeder had die streed met armoede en gebrek, leeft mee met iedere moeder in haar moeiten. Hij Die een lange reis maakte om het bezorgde hart van een Kananese vrouw te verlichten, wil hetzelfde doen voor de moeders van nu. Hij Die aan de weduwe in Naïn haar enige zoon teruggaf en Die in Zijn zielestrijd aan het kruis aan Zijn eigen moeder dacht, wordt ook nu ontroerd door de smart van een moeder. In iedere droefenis en iedere nood zal Hij troost en hulp geven.

Laten moeders met hun moeilijkheden naar Jezus gaan. Zij zullen genade vinden die genoeg is om haar te helpen bij de leiding van haar kinderen. De poorten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

staan open voor iedere moeder die haar zorgen zou willen leggen aan de voeten van de Heiland. Hij Die zei: *"Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet"* (Marcus 10:14), nodigt ook nog altijd de moeders haar kleinen te brengen om door Hem gezegend te worden. Zelfs de zuigeling in de armen van zijn moeder mag, door het geloof van de biddende moeder, vertoeven in de schaduw van de Almachtige. Johannes de Doper was vanaf zijn geboorte vol van de Heilige Geest. Indien wij in gemeenschap met God willen leven, mogen wij verwachten dat de Heilige Geest onze kleintjes zal vormen, zelfs van hun vroegste ogenblikken af.

Jezus zag in de kinderen die met Hem in aanraking werden gebracht, de mannen en vrouwen die erfgenamen zouden zijn van Zijn genade en onderdanen van Zijn Koninkrijk en van wie sommigen om Zijntentwille martelaren zouden worden. Hij wist, dat deze kinderen naar Hem zouden luisteren en Hem zouden aannemen als hun Verlosser, dat zij daartoe veel meer bereid waren dan de volwassenen, van wie velen wereldwjs en hardvochtig waren. Bij Zijn onderricht daalde Hij af tot hun peil. Hij, de Majesteit des hemels, achtte Zich niet te hoog om hun vragen te beantwoorden en Zijn belangrijke lessen te vereenvoudigen, om tegemoet te komen aan hun kinderlijk verstand. Hij strooide in hun geest het zaad van de waarheid, dat jaren later zou opkomen en vruchten dragen ten eeuwigen leven.

Het is nog altijd waar, dat kinderen het meest ontvankelijk zijn voor de prediking van het Evangelie; hun harten staan open voor de Goddelijke invloeden en ze onthouden de ontvangen lessen heel gemakkelijk. De kleine kinderen kunnen christenen zijn en een ervaring hebben in overeenstemming met hun leeftijd. Het is voor hen noodzakelijk om in de geestelijke dingen te worden opgevoed en de ouders moeten hun al het mogelijke geven, om karakters te vormen naar het evenbeeld van het karakter van Christus.

Vaders en moeders moeten hun kinderen beschouwen als jongere leden van het gezin des Heeren, die aan hen zijn toevertrouwd om voor de hemel te worden opgevoed. De lessen die wijzelf van Christus leren, moeten wij aan onze kinderen doorgeven, naarmate de jonge harten ze kunnen verstaan en geleidelijk aan de schoonheid van de hemelse beginselen voor hen open te leggen. Zo wordt het christelijk tehuis een school waar de ouders doen als onderwijzers, terwijl Christus Zelf de voornaamste Leraar is.

Wanneer wij werken voor de bekering van onze kinderen, moeten we niet uitzien naar een heftige emotie als een noodzakelijk bewijs voor overtuiging van zonde. Het is ook niet noodzakelijk, dat wij precies de tijd weten, waarop zij zijn bekeerd. We moeten hun leren, hun zonden tot Jezus te brengen, Hem om vergeving te vragen en te geloven dat Hij hun vergeeft en aanneemt zoals Hij de kinderen aannam toen Hij persoonlijk op aarde was.

Wanneer de moeder haar kinderen leert haar te gehoorzamen, omdat ze haar liefhebben, dan leert ze hun de eerste les van het christelijk leven. De liefde van de moeder vertegenwoordigt voor het kind de liefde van Christus en de kleintjes die hun moeder vertrouwen en gehoorzamen, leren ook de Heiland te vertrouwen en te gehoorzamen.

Jezus was het toonbeeld voor kinderen en Hij was eveneens het voorbeeld van de Vader. Hij sprak als iemand die gezag heeft en Zijn Woord bezat kracht; toch gebruikte Hij in al Zijn omgang met ruwe en heftige mensen geen enkele onvriendelijke of onbeleefde uitdrukking. De genade van Christus in het hart zal aan de mens een hemelse waardigheid en begrip van correctheid schenken. Hierdoor zal al

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

wat ruw is, verzacht en alles wat grof en onvriendelijk is, bedwongen worden. Ze zal vaders en moeders ertoe leiden hun kinderen te behandelen als verstandelijke wezens, zoals zij zelf graag behandeld zouden worden.

Ouders, bestudeer bij de opvoeding van uw kinderen de lessen die God in de natuur heeft gegeven. Indien u een anjer of een roos, of een lelie wilt leiden, hoe zoudt u dat doen? Vraag de tuinman door welke wijze van behandeling hij iedere tak en ieder blad zo doet gedijen en hoe hij ze tot juiste verhoudingen en schoonheid brengt. Hij zal u vertellen dat dit niet gebeurt door ruwe aanraking, niet door gewelddadig optreden; hierdoor immers zouden de tere stengels breken. Maar het komt tot stand door dikwijls er aandacht aan te besteden. Hij bevochtigde de aarde, beschermd de opgroeiende planten tegen harde windstoten en tegen de brandende zon en God zorgt dat zij in liefelijkheid opgroeiden en bloeiden. Volg bij de omgang met uw kinderen de werkwijze van de tuinman. Door zachte aanraking, door liefderijke zorgen moet u trachten hun karakter te vormen naar het voorbeeld van het karakter van Christus.

Moedig het tot uitdrukking geven aan de liefde jegens God en elkander aan. De reden waarom er zoveel hardvochtige mannen en vrouwen in de wereld zijn, is, dat ware genegenheid wordt beschouwd als een zwakheid en ontmoedigd en onderdrukt wordt. De betere natuur van deze mensen is in hun kinderjaren verstikt; en tenzij het licht van de Goddelijke liefde hun koude zelfzucht doet smelten, zal hun geluk voor altijd verwoest zijn. Indien wij wensen, dat onze kinderen de gevoelige geest van Jezus zullen bezitten en het medegevoel dat de engelen voor ons aan de dag leggen, dan moeten wij in hun kinderjaren de gulle, liefdevolle opwallingen aanmoedigen.

Leer de kinderen Christus te zien in de natuur. Neem hen mee in de open lucht, onder de statige bomen, de tuin in; leer hen in alle wonderwerken van de schepping een uitdrukking van Zijn liefde te zien. Leer hen, dat Hij de wetten heeft gemaakt die het leven beheersen, dat Hij ook wetten heeft gemaakt voor ons en dat die wetten er zijn voor ons geluk en voor onze vreugde. Vermoei hen niet met lange gebeden en langdradige vermaningen, maar leer hen door middel van gelijkenissen in de natuur, gehoorzaamheid aan de wet van God.

Wanneer u hun vertrouwen in u, als volgelingen van Christus, wint, zal het gemakkelijk zijn hun de grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, te doen kennen. Wanneer u tracht de heilswaarheden aan hen duidelijk te maken en de kinderen te wijzen op Christus als een persoonlijke Heiland, zullen engelen u terzijde staan. De Heere zal aan vaders en moeders genade geven om bij hun kleintjes belangstelling te wekken voor het geliefde verhaal van het Kind van Bethlehem, Dat waarlijk de Hoop der wereld is.

Toen Jezus Zijn discipelen zei, de kinderen niet te verbieden tot Hem te komen, sprak Hij tot Zijn volgelingen door alle eeuwen heen - tot de ambtsdragers in de gemeente, tot de predikanten, hun helpers en tot alle christenen. Jezus roept de kinderen en Hij gebiedt ons: Laat hen komen; alsof Hij zou willen zeggen: Zij zullen komen, indien u ze niet tegenhoudt.

Laat uw onchristelijk karakter geen verkeerde voorstelling van Jezus geven. Houdt de kleintjes niet bij Hem weg door uw koudheid en hardheid. Geef hun nooit reden te voelen dat de hemel geen prettige plaats voor hen zal zijn wanneer u er bent. Spreek niet over godsdienst als over iets dat kinderen niet kunnen begrijpen en handel niet alsof er niet van hen wordt verwacht, dat zij Christus in hun kinderjaren

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

aannemen. Geef hun niet de verkeerde indruk dat de godsdienst van Christus een sombere godsdienst is en dat zij, die tot de Heiland komen, alles moeten opgeven wat vreugde schenkt aan het leven.

Wanneer de Heilige Geest werkt aan de harten van de kinderen, werk dan met Hem mee. Leer hun, dat de Heiland hen roept, dat niets Hem grotere vreugde kan schenken dan dat zij zichzelf aan Hem geven in de bloei en jeugd hunner jaren.

De Heiland ziet met oneindige tederheid op de zielen die Hij heeft gekocht met Zijn eigen bloed. Zij zijn degene waarop Zijn liefde aanspraak maakt. Hij ziet op hen neer met onuitsprekelijk verlangen. Zijn hart gaat niet alleen uit naar de kinderen die zich zo goed gedragen, maar ook naar hen die bij hun geboorte onaangename karaktertrekken hebben meegekregen. Vele ouders begrijpen niet, hoezeer zij verantwoordelijk zijn voor die karaktertrekken in hun kinderen. Zij hebben niet de tederheid en wijsheid zich te bekommeren om de dwalenden, die zij gemaakt hebben tot wat zij zijn. Maar Jezus ziet met ontferming op deze kinderen neer, Hij gaat oorzaak en gevolg na.

Hij die voor Christus werkt, kan een middel zijn deze kinderen tot de Heiland trekken. Door wijsheid en tact kan hij ze aan Zijn hart binden, hij kan hun moed en hoop geven en door de genade van Christus kan hij ze van karakter veranderd zien, zodat van hen gezegd kan worden : *"Voor zodanigen is het Koninkrijk Gods."* (Marcus 10:14)

Hoofdstuk 57 - Eén ding ontbreekt u

"En toen Hij op weg ging, liep iemand op Hem toe, viel op de knieën en vroeg Hem: "Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?" (Marcus 10:17)

De jonge man die deze vraag stelde, was een overste. Hij had grote bezittingen en bekleedde een verantwoordelijke positie. Hij zag de liefde die Christus openbaarde aan de kinderen die bij Hem gebracht werden; hij zag de tedere wijze waarop Hij hen ontving en hen in Zijn armen nam en in zijn hart ontbrandde liefde voor de Heiland. Hij voelde een verlangen om Zijn discipel te zijn. Hij was zo diep bewogen, dat hij, toen Christus Zijn weg vervolgde, Hem nasnelde en, terwijl hij aan Zijn voeten knielde, oprecht en ernstig de vraag stelde, die zo belangrijk voor zijn ziel en voor de ziel van ieder mens is: *"Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?"* (Marcus 10:17)

"Waarom noemt gij Mij goed?" zei Christus, *"niemand is goed dan God alleen."* (Marcus 10:18) Jezus wilde de oprechtheid van de overste op de proef stellen en wilde van hem weten, in welk opzicht hij Hem goed vond. Besepte hij, dat Degene tot Wie hij sprak, de Zoon van God was? Wat waren de ware gevoelens van zijn hart?

Deze hooggeplaatste had een hoge dunk van zijn eigen gerechtigheid. Hij veronderstelde werkelijk niet, dat hij in enig opzicht in gebreke was gebleven, maar toch was hij niet volkomen tevreden. Hij voelde de behoefte aan iets dat hij niet bezat. Kon Jezus hem niet zegenen, zoals Hij de kleine kinderen had gezegend en zo de behoefte van zijn ziel vervullen?

In antwoord op deze vraag vertelde Jezus hem, dat, wilde hij het eeuwige leven verkrijgen, gehoorzaamheid aan de geboden van God noodzakelijk was; en Hij noemde verscheidene geboden die de plicht van de mens tegenover zijn naaste omschrijven. Het antwoord van de overste was positief: *"Dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af"* (Marcus 10:20); *"waarin schiet ik nog te kort?"* (Mattheüs 19:20)

Christus keek de jonge man in het gelaat, alsof Hij zijn leven peilde en zijn karakter doorzocht. Hij had hem lief en Hij verlangde zeer hem die vrede en genade en vreugde te schenken, die zijn karakter wezenlijk zou veranderen. *"Eén ding ontbreekt u"*, zei Hij; *"ga heen, verkoop alles wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel. En kom huiswaarts, neem het kruis op en volg Mij."* (Marcus 10:21)

Christus voelde Zich tot deze jongeman aangetrokken. Hij wist, dat hij oprecht was in zijn verklaring: *"Dat alles heb ik van jonkheid in acht genomen."* (Lucas 18:21) De Verlosser verlangde in hem dat onderscheidingsvermogen te scheppen wat hem in staat zou stellen de noodzaak te zien van toewijding van het hart en christelijke goedheid. Hij verlangde in hem een nederig en berouwvol hart te zien, dat zich bewust was van de verhevenste liefde die wij God moeten geven en dat zijn gebreken verborg in de volmaaktheid van Christus.

Jezus zag in deze overste juist de hulp die Hij nodig had, indien de jongeman met Hem wilde samenwerken in het werk van behoud. Indien hij zich onder de leiding van Christus wilde stellen, zou hij een macht ten goede zijn. In opmerkelijke mate zou de overste Christus hebben kunnen vertegenwoordigen; immers hij bezat geschikte eigenschappen, die, indien hij met de Heiland verbonden werd, hem in staat zouden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

stellen een kracht Gods onder de mensen te worden.

Christus, Die zijn karakter doorgrondde, had hem lief. Liefde voor Christus ontwaakte in het hart van de overste; want liefde verwekt liefde. Jezus wilde hem graag zien als Zijn medewerker. Hij verlangde hem aan Zichzelf gelijk te maken, een spiegel waarin het beeld Gods zou worden weerkaatst. Hij verlangde de uitnemendheid van zijn karakter te ontwikkelen en het te heiligen voor de dienst van de Meester. Indien de overste zich toen aan Christus zou hebben gegeven, zou hij in de atmosfeer van Zijn tegenwoordigheid zijn gegroeid. Indien hij deze keus had gedaan, hoe anders zou dan zijn toekomst zijn geweest!

"Eén ding ontbreekt u" (Marcus 10:21), zei Jezus. *"Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij."* (Mattheüs 19:21) Christus kende het hart van de overste. Slechts één ding ontbrak hem, maar dat was een uiterst belangrijk grondbeginsel. Hij had behoefte aan de liefde van God in zijn ziel. Dit gebrek zou, indien er niet in werd voorzien, noodlottig voor hem blijken te zijn; zijn gehele natuur zou erdoor worden verdorven. Door daaraan toe te geven, zou zijn zelfzucht toenemen. Om de liefde van God te kunnen ontvangen, moest zijn ontzettende zelfingenomenheid worden prijsgegeven.

Christus stelde deze man op de proef. Hij deed een beroep op hem om te kiezen tussen de hemelse schat en wereldse grootheid. De hemelse schat was hem verzekerd, wanneer hij Christus wilde volgen. Maar zijn eigen ik moest zich overgeven; zijn wil moest onder de heerschappij van Christus worden geplaatst. De ware heiligheid van God werd aan de jonge overste aangeboden. Hij had het voorrecht een zoon van God te worden, en een mede erfgenaam met Christus van de hemelse schat. Maar hij moest het kruis opnemen en de Heiland volgen op het pad van zelfverloochening.

De woorden van Christus tot de overste waren wel de uitnodiging: *"Kiest dan heden wie gij dienen zult."* (Jozua 24:15) De keuze werd aan hem overgelaten. Jezus smachtte naar zijn bekering. Hij had hem de zieke plek in zijn karakter aangetoond en met welk een innige belangstelling zag Hij uit naar de beslissing, terwijl de jongeman de vraag overwoog! Indien hij zou besluiten Christus te volgen, moest hij in alles Zijn woorden gehoorzamen. Hij zou zich van zijn eierzuchtige plannen moeten afkeren. Met welk een ernstig, angstig verlangen, met welk een ziekehonger zag de Heiland de jongeman aan, hopen dat hij aan de uitnodiging van de Geest van God gehoor zou geven! Christus stelde de enige voorwaarde die de overste in een zodanige positie zou brengen, dat hij een christelijk karakter zou kunnen vervolmaken. Zijn woorden waren woorden van wijsheid, hoewel ze streng en veeleisend schenen. In het aannemen en gehoorzamen hiervan lag voor de overste de enige hoop op redding. Zijn verheven positie en zijn bezittingen oefenden op zijn karakter een haast onmerkbare invloed ten kwade uit. Als hij deze zou blijven koesteren, zouden ze zijn genegenheid tot God verdringen. Weinig of veel van God terughouden betekende voor hem datgene vasthouden wat zijn zedelijke kracht en werkzaamheid zou verminderen; want indien de dingen van deze wereld worden gekoesterd, hoe onzeker en onwaardig ze ook mogen zijn, ze gaan ons geheel in beslag nemen.

De overste onderkende snel wat de woorden van Christus inhielden en hij werd bedroefd. Indien hij de waarde van de aangeboden gave had beseft, zou hij zich schielijk hebben geschaard onder de volgelingen van Christus. Hij was een lid van de geëerbiedigde raad der Joden en satan verleidde hem met vleierende vooruitzichten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

voor de toekomst. Hij wilde de hemelse schat hebben, maar hij wenste ook de tijdelijke voordelen die zijn rijkdommen hem zouden brengen. Het speet hem, dat dergelijke voorwaarden bestonden; hij wenste het eeuwige leven, maar hij was niet bereid het offer te brengen. De prijs van het eeuwige leven scheen te hoog en hij ging bedroefd heen, *"want hij bezat vele goederen."* (Mattheüs 19:22)

Zijn bewering, dat hij de wet van God had gehouden, was een misleiding. Hij liet blijken, dat rijkdommen zijn afgod waren. Hij kon de geboden van God niet bewaren, terwijl de wereld de eerste plaats in zijn genegenheid innam. Hij had de gaven van God meer lief dan de Gever.

Christus had de jongeman gemeenschap met Hemzelf aangeboden. *"Volg Mij"* (Mattheüs 19:21), zei Hij. Maar de Heiland betekende niet zoveel voor hem als zijn eigen naam onder de mensen, of zijn bezittingen. Zijn aardse schat, die zichtbaar was, op te geven voor de hemelse schat, die onzichtbaar was, was een te groot risico. Hij weigerde het aanbod van het eeuwige leven en ging weg en nadien zou de wereld altijd door hem worden gediend. Duizenden maken deze beproeving door en wegen Christus af tegen de wereld; en velen kiezen de wereld. Evenals de jonge overste keren zij zich van de Heiland af, terwijl ze in hun hart zeggen: Ik wil deze man niet als mijn Leidsman hebben.

Christus' bemoeienis met de jongeman wordt voorgesteld als een aanschouwelijke les. God heeft ons een gedragsregel gegeven, die ieder van Zijn dienstknechten moet volgen. Het is gehoorzaamheid aan Zijn wet, niet louter een wettelijke gehoorzaamheid, maar een gehoorzaamheid die in het leven doordringt en in het karakter aangetoond wordt. God heeft Zijn eigen maatstaf van karakter gesteld voor allen die onderdanen willen worden van Zijn Koninkrijk. Alleen zij die medewerkers met Christus willen worden, alleen zij die willen zeggen: Heere, alles wat ik heb en alles wat ik ben, behoort U toe, zullen als zonen en dochters van God worden erkend. Allen moeten overwegen wat het betekent, de hemel te verlangen en zich nochtans af te keren vanwege de voorwaarden die worden gesteld. Bedenk wat het betekent "Neen" te zeggen tegen Christus. De overste zei: Neen, ik kan U niet alles geven. Zeggen wij hetzelfde? De Heiland doet het aanbod, het werk dat God ons te doen heeft gegeven, met ons te delen. Hij doet het aanbod de middelen die God ons heeft gegeven, te gebruiken om Zijn werk vooruit te brengen in de wereld. Alleen op deze wijze kan Hij ons redden.

De bezittingen van de overste waren hem toevertrouwd, opdat hij zou bewijzen, dat hij een getrouwe rentmeester was; hij moest deze goederen uitdelen ten zegen van hen die in behoeftige omstandigheden verkeerden. Zo vertrouwt God ook nu mensen middelen, talenten en gelegenheden toe, opdat ze Zijn vertegenwoordigers zullen zijn bij het helpen van de armen en lijdenden. Hij die de hem toevertrouwde gaven gebruikt zoals God het bedoelt, wordt een medewerker van de Heiland. Hij wint zielen voor Christus, omdat hij Diens karakter vertegenwoordigt.

Voor hen die evenals de jonge overste, hoge vertrouwensposities bekleden en grote bezittingen hebben, schijnt het misschien een te groot offer om alles op te geven ten einde Christus te volgen. Maar dit is de regel waaraan allen die Zijn discipelen willen worden, zich hebben te houden. Geen enkel gebrek aan gehoorzaamheid kan aanvaard worden. Overgave is de inhoud van de leerstellingen van Christus. Dikwijls wordt dit voorgesteld en voorgeschreven in een taal die gebiedend schijnt te zijn, omdat er geen andere manier is om mensen te redden dan om die dingen af te snijden, die, wanneer ze onderhouden worden, het gehele wezen zullen neerhalen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Wanneer de volgelingen van Christus aan de Heere het Zijne teruggeven, verzamelen zij zich een schat die hun gegeven zal worden, wanneer zij de woorden zullen horen: *"Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf;... ga in tot het feest van uw Heer."* (Mattheüs 25:23) *"Die, om de vreugde welke vòòr Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods."* (Hebreeën 12:2) De vreugde, zielen verlost te zien, zielen voor eeuwig gered te zien, is de beloning van allen die hun voeten plaatsen in de voetsporen van Hem Die zei: *"Volg Mij."* (Mattheüs 19:21)

Hoofdstuk 58 - Lazarus, kom uit!

Tot de trouwste discipelen van Christus behoorde Lazarus uit Bethanië. Vanaf hun eerste ontmoeting was zijn geloof in Christus sterk geweest; zijn liefde voor Hem was innig en hij was zeer geliefd bij de Heiland. Het was aan Lazarus, dat het grootste wonder van Christus werd verricht. De Heiland zegende allen die Zijn hulp zochten; Hij heeft de gehele mensheid lief, maar met sommigen is Hij door een bijzonder liefderijke omgang verbonden. Zijn hart was door een sterke band van genegenheid verenigd met het gezin in Bethanië en aan één van hen werd Zijn grootste wonderwerk verricht.

In het huis van Lazarus had Jezus dikwijls rust gevonden. De Heiland had geen eigen tehuis; Hij was afhankelijk van de gastvrijheid van Zijn vrienden en discipelen en dikwijls, wanneer Hij vermoeid was en dorstte naar medeleven van mensen, was Hij verheugd geweest naar dit vredige gezin te kunnen ontkomen, weg van de achterdocht en naijver van de vertoornde Farizeeën. Hier werd Hij hartelijk welkom geheten en ontving Hij oprechte, heilige vriendschap. Hier kon Hij eenvoudig en volkomen vrijuit spreken, wetende dat Zijn woorden begrepen en op prijs gesteld werden.

Onze Heiland stelde een rustig huis en belangstellende toehoorders op prijs. Hij verlangde naar menselijke tederheid, wellevendheid en genegenheid. Zij die het hemels onderricht ontvingen, dat Hij altijd bereid was te geven, werden rijkelijk gezegend. Wanneer de scharen Christus volgden door de open velden, verklaarde Hij hun de schoonheden van de wereld der natuur. Hij trachtte de ogen van hun verstand te openen, opdat zij zouden zien, hoe de hand van God de wereld in stand houdt. Om waardering aan te kweken voor Gods goedheid en weldadigheid, vestigde Hij de aandacht van Zijn toehoorders op de zacht neervallende dauw, op de milde regenbuien en de heldere zonneschijn, die op gelijke wijze aan goeden en kwaden worden gegeven. Hij wenste, dat de mensen meer volkomen zouden beseffen, hoe God zorgt voor de menselijke wezens, die Hij heeft geschapen. Maar de scharen waren traag om te horen en in het huis in Bethanië vond Christus rust van de vermoeiende strijd van het openbare leven. Hier openbaarde Hij de omvang van de Voorzienigheid aan een waarderend gehoor. In deze vertrouwelijke gesprekken verklaarde Hij aan Zijn toehoorders datgene wat Hij niet trachtte duidelijk te maken aan de bonte menigte. Het was niet nodig, dat Hij tot Zijn vrienden in gelijkenissen sprak.

Wanneer Christus Zijn prachtige lessen gaf, zat Maria aan Zijn voeten, eerbiedig en toegewijd luisterend. Bij een bepaalde gelegenheid ging Martha, verlegen met de zorg voor de maaltijd, naar Christus met de woorden: *"Heere, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen."* (Lucas 10:40) Dit gebeurde bij het eerste bezoek van Christus aan Bethanië. De Heiland en Zijn discipelen hadden juist de vermoeiende reis te voet vanaf Jericho gemaakt. Martha wilde het hun graag zo gemakkelijk mogelijk maken en in haar bezorgdheid vergat ze de beleefdheid die ze haar Gast verschuldigd was. Jezus gaf haar zacht en kalm ten antwoord: *"Martha, Martha, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig, of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen."* (Lucas 10:41,42) Maria verzamelde in haar geest de kostbare woorden die van de lippen van de Heiland

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

kwamen, woorden die voor haar meer betekenden dan de kostbaarste juwelen op aarde.

Het "ene" dat Martha nodig had, was een kalme, toegewijde geest, een groter verlangen naar kennis aangaande het toekomstige, onsterfelijke leven en de genadegaven die noodzakelijk zijn voor geestelijke vooruitgang. Zij had minder bezorgdheid nodig voor de dingen die voorbijgaan en meer voor de dingen die voor eeuwig blijven bestaan. Jezus wil Zijn kinderen leren, iedere gelegenheid aan te grijpen om kennis te vergaren die hen wijs zal maken tot zaligheid. De zaak van Christus heeft plichtsgetrouwe, doortastende werkers nodig. Er is een groot arbeidsterrein voor de Martha's, met hun ijver voor actief godsdienstig werk. Maar laat hen eerst met Maria aan de voeten van Jezus zitten. Laten ijver, stiptheid en werklust geheiligd worden door de genade van Christus; dan zal het leven een onoverwinnelijke kracht ten goede worden.

Smart deed zijn intrede in het vredige huis waar Jezus had gerust. Lazarus werd door een plotselinge ziekte aangetast, en zijn zusters zonden een boodschap naar de Heiland, zeggende: *"Heere, zie, die Gij lief hebt, is ziek."* (Johannes 11:3) Zij zagen de ernst van de ziekte die hun broer had aangegrepen, maar zij wisten, dat Christus had getoond in staat te zijn alle soorten ziekten te genezen. Zij geloofden, dat Hij met hen zou medeleven in hun smart; daarom drongen ze er niet op aan, dat Hij terstond zou komen, maar zonden alleen vol vertrouwen het bericht: *"Die Gij lief hebt is ziek."* (Johannes 11:3) Zij dachten, dat Hij terstond aan deze boodschap gehoor zou geven en zo gauw Hij Bethanië kon bereiken, bij hen zou zijn.

Vol verlangen wachtten zij op bericht van Jezus. Zolang er nog een teken van leven in hun broeder was, baden zij en zagen uit naar de komst van Jezus. Maar de boodschapper keerde zonder Hem terug. Niettemin bracht hij de boodschap mee: *"Deze ziekte is niet ten dode"* (Johannes 11:4), en zij klemde zich vast aan de hoop dat Lazarus in leven zou blijven. Op tedere wijze trachtten zij woorden van hoop en bemoediging te spreken tot de zieke, die bijna bewusteloos was. Toen Lazarus stierf, waren zij bitter teleurgesteld; maar zij voelden de ondersteunende genade van Christus en dit weerhield hen ervan ook maar enig kritiek op de Heiland te werpen.

Toen Christus de boodschap ontving, meenden de discipelen, dat Hij deze koel ontving. Hij legde niet die smart aan de dag die ze van Hem verwachtten. Hen aanziende zei Hij: *"Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde."* (Johannes 11:4) Nog twee dagen bleef Hij op de plaats waar Hij was. Dit uitstel was voor de discipelen een raadsel. Welk een vertroosting zou Zijn aanwezigheid betekenen voor het getroffen gezin, dachten zij. De discipelen waren zeer goed op de hoogte van Zijn grote toegenegenheid voor de familie in Bethanië en zij waren verbaasd dat Hij niet reageerde op de droeve boodschap: *"Die Gij liefhebt, is ziek."* (Johannes 11:3)

Christus scheen gedurende de twee dagen de boodschap uit Zijn gedachten te hebben verbannen want Hij sprak niet over Lazarus. De discipelen dachten aan Johannes de Doper, de voorloper van Jezus. Zij hadden zich verwonderd afgevraagd, waarom Jezus, Die de macht bezat om heerlijke wonderen te verrichten, had toegestaan dat Johannes in de gevangenis wegwijnde en een gewelddadige dood stierf. Waarom redde Christus niet het leven van Johannes, terwijl Hij zulk een kracht bezat? Deze vraag was dikwijls gesteld door de Farizeeën, die dit voorstelden als een onweerlegbaar argument tegen de bewering van Christus dat Hij de Zoon van God was. De Heiland had Zijn discipelen gewaarschuwd voor beproevingen, verliezen en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

vervolging. Zou Hij hen alleen laten in de beproeving? Sommigen vroegen zich af, of ze zich hadden vergist in Zijn zending. Allen waren ernstig verontrust.

Na twee dagen wachten zei Jezus tot Zijn discipelen: *"Laten wij weder naar Judea gaan."* (Johannes 11:7) De discipelen vroegen zich af, waarom Jezus, wanneer Hij naar Judea ging, twee dagen had gewacht. Maar bezorgdheid voor Christus en voor zichzelf was nu allesoverheersend in hun gedachten. Zij konden alleen maar gevaar zien in de wijze van handelen die Hij wilde volgen. *"Rabbi"*, zeiden zij, *"onlangs trachtten de Joden U te stenigen en gaat Gij weder daar heen? Jezus antwoordde: Gaan er geen twaalf uren in een dag?"* (Johannes 11:8,9) Ik word geleid door Mijn Vader; zolang Ik Zijn wil doe, is Mijn leven veilig. Mijn twaalf daguren zijn nog niet voorbij. De laatste ogenblikken van Mijn dag zijn aangebroken, maar terwijl er nog tijd over is, ben Ik veilig.

"Als iemand overdag loopt", vervolgde Hij, *"stoot hij zich niet, omdat hij het licht van deze wereld kan zien."* (Johannes 11:0) Hij die de wil van God doet, die wandelt op het pad dat God voor hem heeft aangegeven, kan niet struikelen of vallen. Het licht van Gods leidende Geest geeft hem een duidelijk begrip van zijn plicht en leidt hem nauwkeurig tot de afsluiting van Zijn werk. *"Maar wanneer iemand bij nacht loopt, stoot hij zich, omdat het licht niet in hem is"*. (Johannes 11:10) Hij die gaat op het pad van zijn eigen keuze, waar God hen niet heeft geroepen, zal struikelen. Voor hem wordt de dag veranderd in nacht en waar hij zich ook bevindt, hij is niet veilig.

"Zo sprak Hij en daarna zeide Hij tot hen: Lazarus, onze vriend, is ingeslapen, maar Ik ga daarheen om hem uit de slaap op te wekken." (Johannes 11:11) *"Lazarus, onze vriend, is ingeslapen."* (Johannes 11:11) Hoe ontroerend zijn die woorden! Hoe vol erbarmen! Bij de gedachte aan het gevaar dat hun Meester zou lopen door naar Jeruzalem te gaan, hadden de discipelen bijna de getroffen familie in Bethanië vergeten. Maar Christus niet. De discipelen voelden zich terechtgewezen. Zij waren teleurgesteld geweest, omdat Christus niet sneller op de boodschap reageerde. Zij waren in de verleiding gekomen, te denken dat Hij Lazarus en zijn zusters niet zo teder liefhad als zij vermoedden, anders zou Hij Zich toch haastig met de boodschapper terug naar Bethanië hebben begeven. Maar de woorden: *"Lazarus, onze vriend, is ingeslapen"* (Johannes 11:11), maakten in hun geest de ware gevoelens wakker. Zij waren ervan overtuigd, dat Christus Zijn vrienden in hun beproeving niet had vergeten.

"De discipelen zeiden dan tot Hem: Heere, als hij slaapt, zal hij herstellen. Doch Jezus had het bedoeld van zijn dood; zij echter meenden, dat Hij het van de rust van de slaap bedoelde." (Johannes 11:12,13) Christus stelt de dood voor als een slaap voor Zijn gelovige kinderen. Hun leven is verborgen met Christus in God en zij die sterven, zullen in Hem slapen, tot de laatste bazuin zal klinken.

"Toen zeide Jezus ronduit tot hen: Lazarus is gestorven, en het verblijdt Mij om u, dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij tot geloof komt; maar laten wij tot hem gaan." (Johannes 11:14,15) Thomas kon niets anders zien dan dat de dood Zijn Meester wachtte als Hij naar Judea zou gaan; en hij zei tot de andere discipelen: *"Laten wij ook gaan om met Hem te sterven."* (Johannes 11:16) Hij kende de haat van de Joden tegen Christus. Het was hun bedoeling Zijn dood te bewerkstelligen, maar in deze bedoeling waren zij niet geslaagd, omdat er nog een gedeelte van de Hem toebedeelde tijd over was. Gedurende deze tijd werd Jezus door hemelse engelen bewaakt; en zelfs in het gebied van Judea, waar de rabbi's plannen beraamden, hoe ze

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hem gevangen zouden kunnen nemen en ter dood brengen, kon Hem geen kwaad overkomen. De discipelen verwonderden zich over de woorden van Christus, toen Hij zei: *"Lazarus is gestorven, en het verblijdt Mij ... dat Ik daar niet geweest ben."* (Johannes 11:14,15) Had de Heiland naar eigen keuze het huis van Zijn lijdende vrienden vermeden? Ogenschijnlijk waren Maria en Martha en de stervende Lazarus aan hun lot overgelaten. Maar zij waren niet alleen. Christus zag alles wat er geschiedde en na de dood van Lazarus werden de bedroefde zusters gesteund door Zijn genade. Jezus zag de smart in hun harten, terwijl hun broer worstelde met zijn sterke vijand, de dood. Hij voelde iedere kwellende pijn toen Hij tot de discipelen zei: *"Lazarus is gestorven."* (Johannes 11:14) Maar Christus had niet alleen aan de geliefden in Bethanië te denken; Hij moest ook de opleiding van Zijn discipelen in gedachte houden. Zij zouden Zijn vertegenwoordigers in de wereld moeten zijn, opdat de zegen van de Vader zich over allen zou uitstrekken. Om hunnentwille stond Hij toe, dat Lazarus stierf. Indien Hij hem van zijn ziekte genezen en hem zijn gezondheid hergeven zou hebben, zou het wonder dat het duidelijkste bewijs van Zijn Goddelijk karakter is, niet verricht zijn.

Indien Christus in de ziekenkamer was geweest, zou Lazarus niet zijn gestorven; want dan zou satan geen macht over hem hebben gehad. De dood zou zijn pijn niet op Lazarus hebben gericht in de tegenwoordigheid van de Levengever. Daarom bleef Christus weg. Hij liet toe, dat de vijand zijn macht toonde en uitoefende, opdat Hij hem zou kunnen terugdrijven als overwonnen tegenstander. Hij stond toe, dat Lazarus onder de heerschappij van de dood kwam; en de bedroefde zusters zagen hoe hun broer in het graf werd gelegd. Christus wist, dat wanneer zij zouden kijken naar het gelaat van hun gestorven broer, hun geloof in hun Verlosser zwaar op de proef zou worden gesteld. Maar Hij wist, dat door de strijd die zij nu doormaakten, hun geloof met veel grotere kracht zou gaan stralen. Hij onderging ieder gevoel van smart dat zij hadden te dragen. Hij had hen niet minder lief, omdat Hij talmde; maar Hij wist dat voor hen, voor Lazarus, voor Hemzelf en voor Zijn discipelen een overwinning moest worden behaald.

"Om u ... opdat gij tot geloof komt." (Johannes 11:15) Tot allen die zich uitstrekken om de leidende hand van God te voelen, is het ogenblik van de grootste ontmoediging de tijd waarop de Goddelijke hulp het meest nabij is. Zij zullen met dankbaarheid terugzien op het donkerste gedeelte van hun weg. *"Dan weet de Heere de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen."* (2 Petrus 2:9) Uit iedere verzoeking en uit iedere beproeving zal Hij hen met een vaster geloof en een rijkere ervaring te voorschijn brengen.

Met het uitstellen om naar Lazarus te gaan, had Christus een genadige bedoeling voor hen die Hem niet hadden aangenomen. Hij talmde, opdat Hij door Lazarus uit de dood op te wekken, aan Zijn hardnekkige, ongelovige volk nog een bewijs zou geven, dat Hij inderdaad *"de opstanding en het leven"* (Johannes 11:25) is. Hij was er afkerig van om alle hoop voor het volk, de arme, dwalende schapen van het huis Israëls, op te geven. Hij was hevig ontroerd over hun onboetvaardigheid. In Zijn genade was het Zijn bedoeling, hun nog één bewijs te geven, dat Hij de Hersteller was, Degene Die alleen leven en onsterfelijkheid aan het licht kon brengen. Dit moest een bewijs zijn dat niet door de priesters verkeerd kon worden uitgelegd. Dit was de reden van Zijn talmen, vóórdat Hij naar Bethanië ging. Dit bekronende wonder, de opwekking van Lazarus, zou het zegel van God op Zijn werk zetten en op Zijn aanspraak op Goddelijkheid.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Op reis naar Bethanië verschaftte Jezus, volgens Zijn gewoonte, de zieken en behoeftigen hulp. Toen Hij de stad bereikte, zond Hij een boodschapper naar de zusters met het bericht van Zijn aankomst. Christus ging niet onmiddellijk het huis binnen, maar bleef wachten op een rustige plaats langs de weg. Het groot, uiterlijk vertoon dat door de Joden in acht werd genomen bij de dood van vrienden of verwanten, was niet in harmonie met de geest van Christus. Hij hoorde het geluid van de klaagzangen van de gehuurde rouwklagers en Hij wenste de zusters niet te ontmoeten in dit verwarde toneel. Onder de rouwklagende vrienden waren verwanten van de familie, van wie sommigen hoge, verantwoordelijke posities bekleedden in Jeruzalem. Onder hen bevonden zich enkelen van de bitterste vijanden van Christus. Christus kende hun bedoelingen en daarom maakte Hij Zich niet terstond bekend.

De boodschap werd zó stil aan Martha gegeven, dat de anderen in het vertrek het niet hoorden. Volkomen in beslag genomen door haar smart, hoorde Maria de woorden niet. Martha stond meteen op en ging naar buiten, haar Heere tegemoet, maar Maria meende, dat zij naar de plaats ging waar Lazarus begraven lag en zij bleef stil zitten met haar smart, zonder een kreet te uiten.

Martha haastte zich Jezus tegemoet, haar hart gejaagd door tegenstrijdige gevoelens.

Op Zijn gelaat, dat veel te kennen gaf, las zij dezelfde tederheid en liefde, die daar altijd waren geweest. Haar vertrouwen in Hem was niet gebroken, maar zij dacht aan haar zeer geliefde broer, die bij Jezus ook bemind was geweest. Terwijl de smart opwelde in haar hart, omdat Christus niet eerder was gekomen, maar terwijl er toch hoop in haar was, dat Hij zelf nu iets zou kunnen doen om hen te vertroosten, zei ze: *"Heere, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broer niet gestorven zijn."* (Johannes 11:21) Steeds weer, te midden van het rumoer dat gemaakt werd door de rouwklagers, hadden de zusters deze woorden herhaald.

Met menselijk en Goddelijk medelijden keek Jezus in haar bedroefd, door zorgen gekwelde gelaat. Martha had niet de bedoeling, het verleden op te halen; alles werd uitgedrukt door die aandoenlijke woorden: *"Heere, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn."* (Johannes 11:21) Maar terwijl ze keek in dat liefdevolle gelaat, voegde ze eraan toe: *"Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert."* (Johannes 11:22)

Jezus moedigde haar geloof aan met de woorden: *"Uw broeder zal opstaan."* (Johannes 11:23) Zijn antwoord was niet bedoeld om hoop op te wekken op een onmiddellijke verandering. Hij droeg de gedachten van Martha uit boven een tijdelijk herstel van haar broer en richtte ze op een wederopstanding van de rechtvaardigen. Dit deed Hij, opdat zij in de opwekking van Lazarus een belofte zou zien voor de opstanding van alle rechtvaardige doden en een verzekering dat deze zou worden bewerkt door de kracht van de Heiland.

Martha antwoordde: *"Ik weet, dat hij zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage."* (Johannes 11:24)

Nog steeds trachtend haar geloof de juiste richting te geven, verklaarde Jezus: *"Ik ben de opstanding en het leven."* (Johannes 11:25) In Christus is het leven, oorspronkelijk, echt, aan niets anders ontleend. *"Wie de Zoon heeft, heeft het leven."* (1 Johannes 5:12) De Goddelijkheid van Christus is voor de gelovige de zekerheid voor het eeuwige leven. *"Wie in Mij gelooft"*, zei Jezus, *"zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?"* (Johannes 11:25-26) Christus ziet hier vooruit op de tijd van Zijn

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

tweede komst. Dan zullen de rechtvaardige doden onvergankelijk worden opgewekt en de levende rechtvaardigen zullen in de hemel worden opgenomen zonder de dood te zien. Het wonder dat Christus op het punt stond te verrichten, door Lazarus uit de dood op te wekken, zou de opwekking van al de rechtvaardige doden voorstellen. Door Zijn woord en Zijn werken verklaarde Hij, dat Hij de Bewerker van de opstanding was. Hij Die Zelf spoedig aan het kruis zou sterven, stond daar met de sleutels van de dood, een overwinnaar van het graf en deed Zijn recht en macht om eeuwig leven te schenken, gelden.

Op de woorden van de Heiland: *"Geloof gij dat?"* (Johannes 11:26) antwoordde Martha: *"Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou."* (Johannes 11:27) Zij begreep de woorden van Christus niet in hun volle betekenis, maar ze beleed haar geloof in Zijn Goddelijkheid en haar vertrouwen, dat Hij in staat was datgene te verrichten wat Hem welbehaaglijk was.

"En na deze woorden ging zij heen en riep haar zuster Maria in stilte en zeide: Daar is de Meester en Hij roept u." (Johannes 11:28) Zij bracht haar boodschap zo zacht mogelijk over, want de priesters en oversten waren gereed om Jezus gevangen te nemen, wanneer de gelegenheid zich voordeed. De kreten van de rouwklagers verhinderden dat haar woorden werden gehoord.

Toen Maria de boodschap hoorde, stond ze haastig op en met een verlangende uitdrukking op haar gelaat verliet ze het vertrek. In de mening dat zij naar het graf was gegaan om daar te wenen, volgden de rouwklagers haar. Toen zij op de plaats aankwam waar Jezus wachtte, knielde ze aan Zijn voeten en zeide met bevende lippen: *"Heere, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn."* (Johannes 11:32) De kreten van de rouwklagers deden haar pijn; want zij verlangde naar een paar rustige woorden alleen met Jezus. Maar zij kende de naijver en jaloesheid die gekoesterd werden in de harten van sommigen van de aanwezigen tegen Christus en dit weerhield haar, haar smart ten volle tot uitdrukking te brengen.

"Jezus dan, als Hij haar zag wenen, en de Joden, die met haar kwamen, ook wenen, werd zeer bewogen in den geest, en ontroerde Zichzelven." (Johannes 11:33) Hij doorzag de harten van allen die daar bijeen waren. Hij zag, dat bij velen datgene wat doorging voor een betoon van smart, slechts uiterlijke schijn was. Hij wist, dat sommigen uit het gezelschap, die nu gehuichelde smart toonden, eerlang de dood zouden beramen, niet alleen van de machtige Wonderdoener, maar ook van hem die uit de dood zou worden opgewekt. Christus had hen kunnen ontdoen van hun mantel van voorgewende smart. Maar Hij bedwong Zijn rechtvaardige verontwaardiging. De woorden die Hij in alle waarheid had kunnen spreken, sprak Hij niet uit, terwille van de geliefde die in smart aan Zijn voeten knielde en die waarlijk in Hem geloofde.

"Waar hebt gij hem gelegd?" (Johannes 11:34) vroeg Hij. *"Zij zeiden tot Hem: Heere, kom en zie."* (Johannes 11:34) Samen liepen ze naar het graf. Het was een droevig schouwspel. Lazarus was zeer geliefd geweest en Zijn zusters weenden om hem met een gebroken hart, terwijl degenen die zijn vrienden waren geweest, hun tranen vermengden met die van de diepbedroefde zusters. *"Jezus weende"* (Johannes 11:35) bij het zien van dit menselijk leed en het feit, dat de getroffen vrienden konden treuren over de dode, terwijl de Heiland der wereld daarbij stond. Hoewel Hij de Zoon van God was, had Hij nochtans de menselijke natuur aangenomen en Hij werd bewogen door menselijke smart. Zijn teder, medelijdend hart wordt altijd tot medeleven gewekt door lijden. Hij weent met de wenenden en verblijdt Zich met de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

blijden.

Maar het was niet alleen om Zijn menselijk medeleven met Maria en Martha dat Jezus weende. In Zijn tranen was een smart die zo hoog verheven is boven menselijke smart als de hemel hoger is dan de aarde. Christus weende niet om Lazarus, want Hij zou hem uit het graf roepen. Hij weende, omdat velen van hen die nu om Lazarus treurden, weldra de dood zouden beramen van Hem Die de opstanding en het leven is. Maar hoe slecht waren de ongelovige Joden in staat Zijn tranen te verklaren! Sommigen die alleen maar de uiterlijke omstandigheden van het schouwspel dat voor Hem lag konden zien als een oorzaak voor Zijn droefheid, zeiden zacht: *"Zie, hoe lief Hij hem had!"* (Johannes 11:36) Anderen, die trachtten het zaad van het ongeloof te zaaien in de harten van hen die aanwezig waren, zeiden spottend: *"Had Hij Die de ogen van de blinde heeft geopend, niet kunnen maken, dat ook deze niet stierf?"* (Johannes 11:37) Indien het in de macht van Christus had gelegen om Lazarus te redden, waarom liet Hij dan toe, dat hij stierf?

Met een profetische blik zag Christus de vijandschap van de Farizeeën en Sadduceeën. Hij wist, dat zij reeds dachten over Zijn dood. Hij wist, dat sommigen van hen die ogenschijnlijk nu vol medeleven waren, spoedig voor zichzelf de deur van hoop en de poorten van de Stad Gods zouden sluiten. Spoedig zou er, door Zijn vernedering en kruisiging, een toneel plaatsgrijpen waarvan de verwoesting van Jeruzalem het gevolg zou zijn en in die tijd zou niemand klaagliederen zingen om de doden. De vergelding die over Jeruzalem zou komen, stond Hem duidelijk voor ogen. Hij zag Jeruzalem ingesloten door de Romeinse legioenen. Hij wist, dat velen die nu om Lazarus weenden, zouden sterven bij het beleg van de stad en in hun dood zou geen hoop zijn.

Het was niet alleen om datgene wat Hij voor Zich zag, dat Christus weende. Het gewicht van de smart van eeuwen drukte op Hem. Hij zag de verschrikkelijke gevolgen van de overtreding van Gods wet. Hij zag, dat in de geschiedenis van de wereld, te beginnen bij de dood van Abel, de strijd tussen goed en kwaad ononderbroken was geweest. Wanneer Hij neerzag op de jaren die komen zouden, zag Hij lijden en smart, tranen en dood, die het lot van de mensen zouden zijn. Zijn hart werd verscheurd door de pijn van het mensdom van alle eeuwen en in alle landen. De ellende van het zondige geslacht rustten zwaar op Zijn ziel en de fontein van Zijn tranen brak open, terwijl Hij verlangde al hun lijden te verlichten.

"Jezus dan wederom in Zichzelfen zeer bewogen zijnde, kwam tot het graf; en het was een spelonk, en een steen was daarop gelegd." (Johannes 11:38) Lazarus was neergelegd in een spelonk in een rots, en een zware steen was voor de opening geplaatst. *"Neemt de steen weg!"* (Johannes 11:39) zei Christus. In de mening, dat Hij alleen naar de dode wilde kijken, maakte Martha tegenwerpingen, zeggende dat het lichaam vier dagen geleden was begraven en dat de ontbinding reeds een aanvang had genomen. Deze verklaring, die gegeven werd voordat Lazarus werd opgewekt, liet geen ruimte voor de vijanden van Christus, om te zeggen, dat er bedrog was gepleegd. In het verleden hadden de Farizeeën valse verklaringen in omloop gebracht betreffende de meest wonderlijke openbaringen van Gods kracht. Toen Christus het dochtertje van Jairus had opgewekt, had Hij gezegd: *"Het kind is niet gestorven, maar het slaapt."* (Marcus 5:39) Daar zij slechts korte tijd ziek was geweest en onmiddellijk na haar sterven was opgewekt, verklaarden de Farizeeën, dat het kind niet dood was geweest; dat Christus Zelf had gezegd, dat het slechts sliep. Zij hadden het willen doen voorkomen, alsof Christus geen zieken kon genezen, dat er bij Zijn wonderen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

bedrog te pas kwam. Maar in dit geval kon niemand ontkennen, dat Lazarus dood was. Wanneer de Heere op het punt staat een werk te verrichten, brengt satan er iemand toe om tegen te werken. *"Neemt de steen weg!"* (Johannes 11:39) zei Christus. Tref, voor zover dit mogelijk is, voorbereidingen voor Mijn werk. Maar Martha's besliste en strevende geest deed zich gelden. Zij wilde niet, dat het in staat van ontbinding verkerende lichaam gezien zou worden. Het menselijk hart is traag in het verstaan van de woorden van Christus en het geloof van Martha had niet de volle betekenis van Zijn belofte begrepen.

Christus berispte Martha, maar Zijn woorden werden met de uiterste zachtmoedigheid gesproken. *"Heb Ik u niet gezegd, dat gij, indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zien zult?"* (Johannes 11:40) Waarom zou je twijfel hebben aangaande Mijn macht? Waarom zou je argumenten aanvoeren tegen Mijn eisen? Je hebt Mijn Woord. Als je wilt geloven, zal je de heerlijkheid Gods zien. Natuurlijke onmogelijkheden kunnen het werk van de Almachtige niet verhinderen. Twijfelzucht en ongeloof duiden niet op nederigheid. Onvoorwaardelijk geloof in de woorden van Christus is ware nederigheid, ware zelfovergave.

"Neemt gij de steen weg!" (Johannes 11:39) Christus had de steen kunnen gebieden zich te verwijderen en de steen zou Zijn stem hebben gehoorzaamd. Hij had de engelen die aan Zijn zijde waren, bevel kunnen geven, dit te doen. Op Zijn bevel zouden onzichtbare handen de steen hebben verwijderd. Maar de steen moest door mensenhanden worden weggenomen. Zo wilde Christus aantonen, dat de mens moet samenwerken met God. Goddelijke kracht krijgt geen bevel om datgene te doen wat menselijke kracht kan doen. God handelt niet zonder de hulp van mensen. Hij geeft hun kracht en werkt met hen samen, wanneer zij de hun gegeven krachten en bekwaamheden gebruiken.

Aan het bevel wordt gevolg gegeven. De steen wordt afgewenteld. Alles wordt openlijk en weloverwogen gedaan. Aan allen wordt de kans gegeven te zien, dat hier geen bedrog wordt gepleegd. Daar ligt het lichaam van Lazarus in zijn rotsgraf, koud en stil in de dood. De kreten van de klaagzangers verstommen. Verbaasd en in afwachting staan de mensen rond het graf, wachtend om te zien wat gaat volgen.

Rustig staat Christus voor het graf. Een heilige ernst rust op allen die aanwezig zijn. Christus gaat dicht naar de graftombe toe. Terwijl Hij Zijn ogen opslaat naar de hemel, zegt Hij: *"Vader, Ik dank U, dat Gij Mij verhoord hebt."* (Johannes 11:41) Niet lang vóór deze gebeurtenis hadden de vijanden van Christus Hem beschuldigd van godslastering en hadden stenen opgenomen om naar Hem te werpen, omdat Hij beweerde de Zoon van God te zijn. Zij beschuldigden Hem ervan, dat Hij wonderen verrichtte door de kracht van satan. Maar hier beweert Christus, dat God Zijn Vader is en met een volmaakt vertrouwen verklaart Hij, dat Hij de Zoon van God is.

In alles wat Hij deed, werkte Christus samen met Zijn Vader. Steeds had Hij ervoor gezorgd, duidelijk te doen uitkomen, dat Hij niet in eigen kracht werkte; door geloof en gebed verrichtte Hij Zijn wonderen. Christus verlangde, dat allen Zijn verhouding tot Zijn Vader zouden kennen. *"Vader"*, zei Hij, *"Ik dank U, dat Gij Mij verhoord hebt. Zelf wist Ik, dat Gij Mij altijd verhoort, maar ter wille van de schare die rondom Mij staat, heb Ik gesproken, opdat zij geloven dat Gij Mij gezonden hebt."* (Johannes 11:41,42) Nu zouden de discipelen en het volk het meest overtuigende bewijs ontvangen omtrent de verhouding die er bestond tussen Christus en God. Er zou hun worden getoond, dat de bewering van Christus geen misleiding was.

"En na dit gezegd te hebben, riep Hij met luider stem: Lazarus, kom naar

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

buiten!" (Johannes 11:43) Zijn stem, helder en doordringend, dringt door in het oor van de dode. Terwijl Hij spreekt, flitst de Goddelijkheid door het menselijke heen. Op Zijn gelaat, dat verlicht is door de heerlijkheid van God, zien de mensen de verzekering van Zijn kracht. Alle ogen zijn gericht op de opening van het graf. Alle oren zijn gespannen om het minste gerucht op te vangen. Met intense en pijnlijke belangstelling wachten allen op de toets van de Goddelijkheid van Christus, het bewijs, dat Zijn bewering, de Zoon van God te zijn, moet waar maken of voor altijd de hoop zal blussen.

Er beweegt iets in het stille graf en hij die dood was, staat aan de ingang van de graftombe. Zijn bewegingen worden gehinderd door de doodsklederen, waarin hij was neergelegd en Christus zegt tot de verbaasde toeschouwers: *"Maakt hem los en laat hem heengaan."* (Johannes 11:44) Weer wordt hun getoond dat de mens vrijwillig met God moet samenwerken. De mens moet arbeiden voor de mens. Lazarus wordt ontbonden en staat voor de schare, niet als iemand die uitgeteerd is door een ziekte en zwak en wankel in de benen is, maar als een man in de bloei van zijn leven, als een man die op het hoogtepunt van zijn kracht is. Zijn ogen stralen van begrip en liefde voor Zijn Heiland. Hij werpt zich in aanbidding aan de voeten van Jezus.

De toeschouwers zijn aanvankelijk sprakeloos van verbazing, dan volgt er een onbeschrijfelijk toneel van vreugde en dankbaarheid. De zusters ontvangen hun broer terug in het leven als een geschenk van God en met tranen van vreugde brengen ze stamelend hun dank aan de Heiland onder woorden. Maar terwijl broeder, zusters en vrienden zich verheugen over deze hereniging, trekt Jezus Zich van het toneel terug. Wanneer zij omzien naar de Levengever, is Hij onvindbaar.

Hoofdstuk 59 - Samenzwering van priesters

Bethanië lag zo dicht bij Jeruzalem, dat het nieuws van de opwekking van Lazarus al spoedig naar de stad werd overgebracht. Door spionnen die getuigen waren geweest van het wonder, kenden de Joodse leiders al spoedig de feiten. Terstond werd een vergadering van het Sanhedrin belegd om te besluiten wat zij zouden doen. Christus had nu Zijn macht over dood en graf volledig getoond. Dat machtig wonder was het kronende bewijs, door God aan de mensen gegeven, dat Hij Zijn Zoon naar de wereld had gezonden om hen te redden. Het was een openbaring van Goddelijke kracht, die voldoende was om iedere geest die beheerst werd door een gezond verstand en een verlicht geweten, te overtuigen. Velen die getuigen waren van de opwekking van Lazarus, werden tot het geloof in Jezus gebracht. Maar de haat van de priesters tegen Hem nam toe. Zij hadden alle mindere bewijzen van Zijn Goddelijkheid verworpen en zij waren alleen maar woedend door dit nieuwe wonder. De dode was bij volle daglicht opgewekt en in tegenwoordigheid van een schare van getuigen. Geen list zou een dergelijk getuigenis kunnen wegredeneren. Juist om deze reden werd de vijandschap van de priesters nog dodelijker. Zij waren meer dan ooit besloten om een einde te maken aan het werk van Christus.

De Sadduceeën waren, hoewel zij niet gunstig over Christus dachten, niet zo uiterst kwaadwillig jegens Hem geweest als de Farizeeën. Hun haat was niet zo bitter geweest. Maar nu waren ze erg ongerust geworden. Zij geloofden niet in een opstanding uit de doden. De zogenaamde wetenschap aanvoerend, waren zij van de redenering uitgegaan dat het onmogelijk was een dood lichaam weer tot leven te brengen. Maar door een paar woorden van Christus was hun theorie omvergeworpen. Er was aangetoond, dat zij, zowel wat betreft de Schriften alsook de macht van God, onwetend waren. Zij zagen geen mogelijkheid om de indruk die het wonder op het volk gemaakt had, weg te nemen. Hoe kon men bewerkstelligen, dat mensen zich afkeerden van Hem Die erin was geslaagd het graf van zijn dode te beroven? Leugenachtige verhalen werden in omloop gebracht, maar het wonder kon niet worden ontkend en zij wisten niet, hoe ze de uitwerking daarvan zouden kunnen tegengaan. Tot dusverre hadden de Sadduceeën het plan om Christus ter dood te brengen, niet aangemoedigd. Maar na de opwekking van Lazarus besloten zij, dat alleen door Zijn dood Zijn onverschrokken aanklachten tegen hen tot een einde gebracht konden worden.

De Farizeeën geloofden in de opstanding en zij moesten wel zien dat dit wonder een bewijs was, dat de Messias onder hen was. Maar zij hadden het werk van Christus steeds tegengestaan. Vanaf het begin hadden zij Hem gehaat, omdat Hij hun huichelachtige aanspraken aan de kaak had gesteld. Hij had de mantel van strenge vormendienst, waaronder hun zedelijke misvormdheid was verborgen, weggerukt. De zuivere godsdienst die Hij leerde, had hun lege belijdenissen van vroomheid veroordeeld. Zij dorstten ernaar, wraak te nemen op Hem om Zijn scherpe verwijten. Zij hadden getracht Hem ertoe te brengen iets te doen of te zeggen dat hun gelegenheid zou geven Hem te veroordelen. Verschillende malen hadden zij gepoogd Hem te stenigen, maar Hij had Zich rustig teruggetrokken en zij hadden Hem uit het oog verloren.

De wonderen die Hij op de Sabbat verrichtte, waren alle erop gericht, de zieken te helpen, maar de Farizeeën hadden getracht Hem te veroordelen als een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Sabbatschender. Zij hadden getracht de Herodianen tegen Hem op te zetten. Zij stelden het voor, alsof Hij trachtte een tegenkoninkrijk op te richten en beraadslaagden met hen, hoe ze Hem zouden kunnen doden. Om de Romeinen tegen Hem op te zetten, hadden ze het doen voorkomen, dat Hij probeerde hun gezag omver te werpen. Zij hadden ieder voorwendsel beproefd om Hem te verhinderen het volk te beïnvloeden. Maar tot dusver waren hun pogingen vrijdeld. De scharen die getuigen waren van Zijn werken van genade en die Zijn zuivere en heilige onderwijzingen hoorden, wisten dat dit geen daden of woorden waren van een Sabbatschender of van een godslasteraar. Zelfs de dienaren die door de Farizeeën werden uitgezonden, waren zó beïnvloed door Zijn woorden, dat zij de handen niet aan Hem konden slaan. In wanhoop hadden de Joden ten slotte een gebod uitgevaardigd, dat ieder mens die beleed in Jezus te geloven, uit de synagoge zou worden geworpen.

Toen de priesters, de oversten en de oudsten dus bijeenkwamen om te beraadslagen, waren zij vastbesloten om Hem Die zulke wonderbare werken verrichtte dat alle mensen zich verwonderden, tot zwijgen te brengen. Farizeeën en Sadduceeën waren nauwer met elkander verbonden dan ooit tevoren. Hoewel ze tot dusverre verdeeld waren geweest, werden zij één in hun tegenwerking van Christus. In de vorige raadszittingen hadden Nicodemus en Jozef de veroordeling van Jezus verhinderd en om deze reden werden zij nu niet opgeroepen. Bij de raadsvergaderingen waren anderen invloedrijke mannen aanwezig die in Jezus geloofden, maar hun invloed had geen enkel overwicht op die van de kwaadwillige Farizeeën.

Toch waren de leden van de raad het niet geheel met elkander eens. Het Sanhedrin was in deze tijd geen rechtsgeldige vergadering. Ze werd slechts getolereerd. Sommige leden vroegen zich af, of het wel verstandig was, Christus ter dood te brengen. Zij vreesden dat dit een opstand onder het volk zou teweegbrengen, waardoor de Romeinen ertoe gebracht zouden kunnen worden de priesters verdere gunsten te ontzeggen en hun de macht die zij nog bezaten, te ontnemen. De Sadduceeën werkten samen in hun haat jegens Christus, doch zij waren geneigd voorzichtig te zijn in hun handelingen, uit vrees dat de Romeinen hen zouden beroven van hun hoge positie.

In deze raad, die was bijeengeroepen om de dood van Christus voor te bereiden, was de Getuige aanwezig Die de hoogmoedige woorden van Nebukadnezar hoorde, Die getuige was van het afgodisch feest van Belsazar, Die tegenwoordig was toen Christus in Nazareth Zichzelf aankondigde als de Gezalfde. Deze Getuige bracht de oversten nu onder de indruk van het werk dat zij deden. Gebeurtenissen uit het leven van Christus rezen voor hen op met een duidelijkheid die hen verontrustte. Zij herinnerden zich het schouwspel in de tempel, toen Jezus als kind van twaalf jaar voor de wetgeleerden stond en hun vragen stelde waarover zij zich verwonderden. Het wonder dat zojuist was verricht, getuigde ervan, dat Jezus niemand anders was dan de Zoon van God. In hun ware betekenis schoten de oudtestamentische Geschriften betreffende Christus door hun gedachten. Ontsteld en bezorgd vroegen de oversten: "*Wat doen wij?*" (Johannes 11:47) Er was verdeeldheid in de raad. Onder de indruk van de Heilige Geest konden de priesters en oversten de overtuiging niet uit hun gedachten bannen, dat zij tegen God streden.

Terwijl de raad in de grootste verwarring verkeerde, stond de hogepriester Kajafas op.

Kajafas was een trots en wreed mens, aanmatigend en onverdraagzaam. Onder zijn

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

familierelaties waren Sadduceeërs, die koud, overmoedig, roekeloos en vol eerzucht en wreedheid waren, wat zij verborgen onder een mantel van voorgewende gerechtigheid. Kajafas had de profetieën bestudeerd, en hoewel hij niet op de hoogte was van de ware betekenis daarvan, sprak hij met veel gezag en zelfverzekerdheid: *"Gij weet niets, en gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één mens sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat."* (Johannes 11:50) Zelfs indien Jezus onschuldig was, zo drong de hogepriester aan, moest Hij uit de weg geruimd worden. Hij veroorzaakte moeilijkheden, trok de mensen tot Zich en verminderde het gezag van de oversten. Hij was slechts één mens; het was beter dat Hij zou sterven dan dat het gezag van de oversten verzwakt zou worden. Indien het volk het vertrouwen in hun leiders zou verliezen, zou de nationale kracht te gronde gericht worden. Kajafas legde er de nadruk op, dat na dit wonder de volgelingen van Jezus waarschijnlijk een revolutie zouden ontketenen. Dan zullen de Romeinen komen, zei hij en zij zullen onze tempel sluiten, en onze wetten afschaffen, waardoor zij ons als natie zullen vernietigen. Wat is het leven van deze Galileeër waard in vergelijking met het leven van de natie. Indien Hij het welzijn van Israël in de weg staat, bewijzen we dan God niet een dienst, door Hem uit de weg te ruimen? Het is beter dat één mens omkomt, dan dat het gehele volk te gronde gaat.

Door te verklaren, dat één mens voor het gehele volk moest sterven, liet Kajafas zien, dat hij enige kennis van de profetieën bezat, hoewel het een zeer beperkte was. Maar in zijn relaas over dit tafereel neemt Johannes de profetie op en laat de verstrekkende en diepe betekenis daarvan zien. Hij zegt: *"En niet alleen voor het volk, maar om ook de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen."* (Johannes 11:52) Hoe blindelings erkende de hoogmoedige Kajafas de zending van de Heiland!

Op de lippen van Kajafas werd deze zeer kostbare waarheid in een leugen verdraaid. De politiek die hij voorstond, was gebaseerd op een beginsel dat aan het heidendom ontleend was. Onder de heidenen had het vage bewustzijn, dat één mens zou moeten sterven voor het mensdom, geleid tot het brengen van mensenoffers. Kajafas stelde dus voor om door het offer van Jezus het schuldige volk te redden, niet van overtredingen, maar in overtredingen, opdat zij zouden kunnen voortgaan met zondigen. En door zijn redenering probeerde hij de tegenwerpingen tot zwijgen te brengen van hen die durfden beweren, dat er nog niets in Jezus was gevonden dat des doods waardig was.

Tijdens de raadszitting waren de vijanden van Christus diep overtuigd. De Heilige Geest had hun geest getroffen. Maar satan streed om de macht over hen te krijgen. Met klem vestigde hij hun aandacht op de grieven die zij hadden verduurd ter wille van Christus. Hoe weinig had Hij hun gerechtigheid geëerd! Hij stelde een gerechtigheid voor ogen die veel groter is en die allen die Gods kinderen willen zijn, moeten bezitten. Zonder aandacht te schenken aan hun vormen en plechtigheden, had Hij zondaren aangemoedigd om rechtstreeks tot God te gaan als tot een genadig Vader en hun behoeften bekend te maken. Zo had Hij, naar hun mening, het priesterschap ter zijde gesteld. Hij had geweigerd de theologie van de rabbijnse scholen te erkennen. Hij had de snode praktijken van de priesters aan de kaak gesteld en had hun invloed onherstelbare schade toegebracht. Hij had de invloed van hun stelregels en overleveringen geschaad door te verklaren dat, hoewel, zij met gestrengheid de ceremoniële wet handhaafden, zij de wet van God krachteloos maakten. Dit alles bracht satan hun nu in gedachten.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Satan zei hun, dat, om hun gezag te handhaven, zij Jezus ter dood moesten brengen. Deze raad volgden zij op. Het feit, dat zij de macht die zij op dat ogenblik uitoefenden, zouden kunnen verliezen, was, naar zij meenden, voldoende reden om tot een besluit te komen. Met uitzondering van enkelen die hun mening niet durfden uit te spreken, ontving het Sanhedrin de woorden van Kajafas alsof het de woorden van God waren. De raad was opgelucht; de tweedracht verdween. Zij besloten Christus ter dood te brengen bij de eerste gunstige gelegenheid. Door het bewijs voor de Goddelijkheid van Jezus te verwerpen, hadden deze priesters en oversten zichzelf opgesloten in een ondoordringbare duisternis. Zij waren volledig onder de macht van satan gekomen, om door hem over de rand van de eeuwige ondergang gejaagd te worden. Nochtans was hun misleiding zo groot, dat zij bijzonder met zichzelf ingenomen waren. Zij beschouwden zichzelf als vaderlandslievenden, die het behoud van de natie nastreefden.

Het Sanhedrin was evenwel bevreesd overhaaste maatregelen tegen Jezus te nemen, opdat de mensen niet vertoornd zouden worden en het geweld dat tegen Hem beraamd was, op hun eigen hoofden zou neerkomen. Hierom stelde de raad de uitvoering van het vonnis dat zij hadden uitgesproken, uit. De Heiland begreep het samenzwerven van de priesters. Hij wist dat zij verlangden Hem uit de weg te ruimen en dat hun doel weldra bereikt zou zijn. Maar het lag niet op Zijn weg de crisis te verhaasten en Hij trok zich terug uit dat gebied en nam Zijn discipelen met Zich mee. Zo handhaafde Jezus door Zijn eigen voorbeeld opnieuw het onderricht dat Hij aan Zijn discipelen had gegeven: *"Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar een andere."* (Mattheüs 10:23) Er was een uitgestrekt terrein waarin gewerkt moest worden voor de redding van zielen en tenzij trouw aan Hem dit vereiste, mochten de dienstknechten des Heeren hun leven niet in gevaar brengen.

Jezus had nu drie jaren in het openbaar voor de mensen gearbeid. Zijn voorbeeld van zelfverloochening en belangeloze welwillendheid hadden zij voor ogen. Zijn leven van reinheid, van lijden en toewijding was aan allen bekend. Toch was het slechts deze korte periode van drie jaar, dat de wereld de tegenwoordigheid van haar Verlosser verdragen kon.

Zijn leven was vol van vervolging en beledigingen geweest. Verdreven uit Bethlehem door een afgunstige koning, verworpen door Zijn eigen volk in Nazareth, zonder reden ter dood veroordeeld te Jeruzalem, vond Jezus, met Zijn weinige getrouwe navolgers, een tijdelijk onderdak in een vreemde stad. Hij Die altijd werd ontroerd door menselijke smart, Die de zieken genas, blinden het gezicht hergaf, doven het gehoor en stommen de spraak, Die de hongerigen te eten gaf en de treurende troostte, werd verdreven uit het midden van het volk voor welks redding Hij had gearbeid. Hij Die wandelde op de woelige golven en door een Woord hun woeste razen tot zwijgen gebracht, Die duivelen had uitgeworpen die bij het uitwerpen Hem hadden erkend als de Zoon van God, Die de slaap der doden had onderbroken, Die duizenden had geboeid door Zijn wijze woorden, was niet in staat de harten te bereiken van hen die verblind waren door vooroordeel en haat en die hardnekkig het licht afwezen.

Hoofdstuk 60 - De wet van het nieuwe koninkrijk

De tijd van het Pascha naderde en weer begaf Jezus Zich op weg naar Jeruzalem. In Zijn hart was de vrede van volmaakte eenheid met de wil van de Vader en vol geestkracht spoedde Hij Zich naar de plaats van offerande. Maar gevoelens van geheimzinnigheid, twijfel en vrees maakten zich meester van de discipelen. De Heiland *"ging vóór hen uit, en zij waren zeer verbaasd, en zij die volgden, waren bevreesd."* (Marcus 10:32)

Weer riep Christus de twaalven tot Zich en met een grotere duidelijkheid dan ooit tevoren openbaarde Hij hun het verraad en het lijden welke Hem wachtten. *"Zie",* zei Hij, *"wij gaan op naar Jeruzalem, en al wat door de profeten geschreven is, zal aan de Zoon des mensen volbracht worden. Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen en bespot en gesmaad en bespuwd worden, en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derden dage zal Hij opstaan. En zij begrepen niets van deze dingen, en dit woord bleef hun duister, en zij wisten niet, waarvan gesproken werd."* (Lucas 18:31-34)

Hadden ze niet kort tevoren overal verkondigd: *"Het Koninkrijk der hemelen is nabij?"* (Marcus 10:7) Had Christus niet Zelf beloofd, dat velen met Abraham, Izaak en Jakob zouden aanzitten in het Koninkrijk Gods? Had Hij niet beloofd dat allen die iets om Zijntwil verlaten hadden, een honderdvoudige vergoeding zouden ontvangen in dit leven en een deel in Zijn Koninkrijk? En had Hij niet aan de twaalven de bijzondere belofte gegeven van hoge ereplaats en in Zijn Koninkrijk op tronen zitten en de twaalf stammen Israëls oordelen? Zelfs nu had Hij gezegd dat alles wat in de profeten over Hem geschreven was, vervuld zou worden. En hadden niet de profeten de heerlijkheid van het rijk van de Messias voorgezegd? In het licht van deze gedachten schenen Zijn woorden betreffende verraad, vervolging en dood, vaag en onduidelijk. Welke moeilijkheden ook tussenbeide mochten komen, zij geloofden, dat het Koninkrijk spoedig opgericht zou worden.

Johannes, de zoon van Zebedeüs, was één van de eerste twee discipelen die Jezus waren gevolgd. Hij en zijn broer Jacobus behoorden tot de eerste groep mensen die alles verlaten hadden om Hem te dienen. Met blijdschap hadden zij hun huis en vrienden achtergelaten om bij Hem te kunnen zijn; zij hadden met Hem gewandeld en met Hem gesproken; zij waren bij Hem geweest in de huiselijke beslotenheid en tijdens de openbare bijeenkomsten. Hij had hun angsten tot zwijgen gebracht, hen uit gevaren verlost, hun lijden verlicht, hen getroost in hun verdriet en met geduld en liefdevol had Hij hun onderricht gegeven, tot hun harten verbonden schenen te zijn met het Zijne en in het vuur van hun liefde verlangden zij het dichtst bij Hem te zijn in Zijn Koninkrijk. Bij iedere mogelijke gelegenheid nam Johannes zijn plaats in naast de Heiland en Jacobus wenste geëerd te worden met een nauwe relatie met Hem.

Hun moeder was een volgeling van Christus en had Hem openlijk met haar bezittingen gediend. Met de liefde en eerezucht van een moeder voor haar zoon begeerde zij voor hen de meest eervolle plaats in het nieuwe Koninkrijk. Zij moedigde hen daarom aan, een verzoek hiertoe in te dienen.

De moeder met haar zonen kwamen samen tot Jezus en vroegen Hem, of Hij een verzoek waarop zij hun hart gezet hadden, wilde inwilligen.

"Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?" (Marcus 10:36) vroeg Hij. De moeder

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

antwoordde: *"Zeg dat deze mijn twee zonen mogen zitten, één aan Uw rechterzijde en één aan Uw linkerzijde in Uw Koninkrijk."* (Mattheüs 20:21,22)

Jezus behandelt hen liefdevol en berispt hen niet om hun zelfzucht, dat zij trachten voorrang te willen hebben boven hun broeders. Hij doorziet hun hart, Hij weet hoe sterk zij aan Hem gehecht zijn. Hun liefde is niet louter een menselijke toegenegenheid; ofschoon deze liefde bezoedeld is door de geaardheid van haar menselijk kanaal, is ze een uitvloeisel van de fontein van Zijn eigen verlossende liefde. Hij wil niet berispen, maar versterken en louteren. Hij zei: *"Kunt gij de beker drinken die Ik drink, of met de doop gedoopt worden waarmede Ik gedoopt word?"* (Marcus 10:38) Zij herinneren zich Zijn geheimzinnige woorden die wezen op beproeving en lijden, maar toch antwoorden zij vol vertrouwen: *"Wij kunnen het."* (Marcus 10:39) Zij zouden het zich tot de hoogste eer rekenen, hun trouw te bewijzen door in alles wat hun Heere zal overkomen, te delen.

"De beker die Ik drink, zult gij drinken, en met de doop waarmede Ik gedoopt word, zult gij gedoopt worden" (Marcus 10:39), zei Hij; vóór Hem een kruis in plaats van een troon, twee misdadigers als Zijn metgezellen aan Zijn rechter- en aan Zijn linkerhand. Johannes en Jacobus zouden met hun Meester delen in het lijden; de één was de eerste van de broederen die door het zwaard zou omkomen, de ander zou het langst van allen inspanning, schande en vervolging moeten dragen.

"Maar het zitten aan Mijn rechterzijde en linkerzijde", vervolgde Hij, *"staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen die het bereid is door Mijn Vader."* (Mattheüs 20:23) In het Koninkrijk Gods verkrijgen wij onze plaats niet door bevoordeling. Deze wordt niet verdiend en wordt ons ook niet toebedeeld door een willekeurige schenking. Ze is het resultaat van ons karakter. De kroon en de troon zijn de tekenen van een toestand die wij verkregen hebben; zij zijn de tekenen van zelfoverwinning door onze Heere Jezus Christus.

Lang daarna, toen de discipelen hadden geleerd deel te hebben aan Christus door de gemeenschap aan Zijn lijden, openbaarde de Heere aan Johannes, wat de voorwaarde is voor het dichtbij zijn in Zijn Koninkrijk. *"Wie overwint"*, zegt Christus, *"hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk Ik heb overwonnen en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon."* (Openbaring 3:21) *"Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de Naam Mijns Gods... en Mijn nieuwe Naam."* (Openbaring 3:12) Zo schreef de apostel Paulus: *"Wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Heere, de rechtvaardige Rechter, mij zal geven."* (2 Timoteüs 4:6-8)

Degene die het dichtst bij Christus zal staan, is hij die het diepst de geest van Zijn zelfopofferende liefde heeft ingedronken, - een liefde die *"niet praat, ... niet opgeblazen is, ... zichzelf niet zoekt, .. niet verbitterd wordt, ... het kwade niet toerekent"* (1 Korinthe 13:4,5) -, liefde die de discipel beweegt, zoals zij onze Heere bewoog, om alles te geven, om te leven en te werken en offers te brengen, tot de dood toe, voor de redding van mensen. Deze geest werd openbaar in het leven van Paulus. Hij zei: *"Het leven is mij Christus"*; want zijn leven openbaarde Christus aan de mensen; *"en het sterven gewin"* (Filippenzen 1:21) - winst voor Christus; de dood zelf zou de kracht van Zijn genade openbaar maken en zielen tot Hem verzamelen. *"Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam"*, zei hij, *"hetzij door mijn leven*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hetzij door mijn dood." (Filippenzen 1:20)

Toen de tien anderen het verzoek van Jacobus en Johannes hoorden, waren ze erg boos. De hoogste plaats in het Koninkrijk was juist datgene waarnaar een ieder voor zichzelf streefde en zij waren toornig, dat de twee discipelen schijnbaar een voorrecht hadden verkregen boven hen.

Weer scheen de strijd over de vraag wie de grootste zou zijn, te ontbranden, toen Jezus de verontwaardigde discipelen tot Zich riep en tot hen zei: *"Gij weet, dat zij die regeerders der volken heten, heerschappij over hen voeren, en hun rijksgenoten oefenen macht over hen. Zó is het echter onder u niet."* (Marcus 10:42,43)

In de koninkrijken van de wereld betekende positie zelfverheerlijking. Men nam aan, dat de mensen leefden ten voordele van de regerende klassen. Invloed, rijkdom, ontwikkeling, dat waren zo de middelen voor de leiders om de scharen in hun macht te krijgen. De hogere klassen moesten denken, besluiten, zich verheugen en regeren; de lagere klassen moesten gehoorzamen en dienen. Godsdienst was, zoals alle andere dingen, een zaak van gezag. Men verwachtte van het volk, dat zij geloofden en handelden zoals hun oversten dat wilden. Het recht van de mens als mens, om voor zichzelf te denken en te handelen, werd in het geheel niet meer erkend.

Christus was bezig een Koninkrijk op te richten dat andere beginselen heeft. Hij riep de mensen niet tot gezag, maar tot dienen, de sterken om de zwakheden van de zwakken te dragen. Macht, positie, talent en opvoeding gaven hun bezitter de hoogste verplichting zijn medemensen te dienen. Zelfs tot de nederigsten van de discipelen van Christus wordt gezegd: *"Het geschiedt alles om uwentwil."* (2 Korinthe 4:15)

"De Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen." (Mattheüs 20:28) Te midden van Zijn discipelen was Christus in ieder opzicht een dienaar, een lastdrager. Hij deelde in hun armoede. Hij verloochende Zichzelf om hunnentwil, Hij ging voor hen uit om de moeilijke plaatsen te effenen en spoedig zou Hij Zijn leven op aarde tot een voltooiing brengen door Zijn leven af te leggen. Het beginsel waarnaar Christus handelde, moet ook de leden van de gemeente, die Zijn lichaam zijn, aanzetten. Het plan en de basis van de verlossing is liefde. In het Koninkrijk van Christus zijn zij de grootste, die het voorbeeld dat Hij hun heeft gegeven, navolgen en die handelen als herders van Zijn kudde. De woorden van Paulus openbaren de werkelijke waardigheid en eer van het christelijk leven: *"Hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt."* (1 Korinthe 9:19) *"Niet om mijn eigen belang te zoeken, maar dat van zeer velen, opdat zij behouden worden."* (1 Korinthe 10:33)

In gewetenszaken moet de ziel niet belemmerd worden. Niemand mag heersen over de gedachten van een ander, of hem zijn plicht voorschrijven. God geeft aan iedere ziel vrijheid van denken en zijn eigen overtuiging na te volgen. *"Zo zal dan een ieder onzer voor zichzelf rekenschap geven aan God."* (Romeinen 14:12) Niemand heeft het recht om zijn eigen individualiteit op te laten gaan in dat van een ander. *"Ieder zij"* in alle zaken waar het om een beginsel gaat, *"voor zijn eigen besef ten volle overtuigd."* (Romeinen 14:5) In het koninkrijk van Christus is geen hooghartige onderdrukking, gedwongen levenshouding. De engelen in de hemel komen niet naar de aarde om te heersen en eerbewijzen af te dwingen, maar als boodschappers van genade, om te werken met de mensen voor de verheffing van het mensdom.

De beginselen en zelfs de woorden van het onderricht van de Heiland bleven, in hun Goddelijke schoonheid, achter in het geheugen van de geliefde discipel. Tot in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zijn laatste dagen was het hoofdthema van het getuigenis van Johannes aan de gemeenten: *"Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben."* (1 Johannes 3:11) *"Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij Zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten."* (1 Johannes 3:16)

Dit was de geest waarmee de eerste gemeente was doortrokken. Na de uitstorting van de Heilige Geest was *"de menigte van hen die tot het geloof gekomen waren, één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat, zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk."* (Handelingen 4:32) *"Want er was ook niet één behoeftig onder hen."* (Handelingen 4:34) *"En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heeren Jezus, en er was grote genade over hen allen."* (Handelingen 4:33)

Hoofdstuk 61 – Zacheüs

Op weg naar Jeruzalem kwam "*Jezus Jericho binnen en ging erdoor.*" (Lucas 19:1) Op enkele kilometers van de Jordaan, in de westelijke hoek van het dal dat zich hier verwijdden tot een vlakte, lag de stad te midden van tropisch groen en weelderige schoonheid. Met haar palmbomen en rijke tuinen die werden bevochtigd door levende bronnen, glansde de stad als een smaragd, gezet in de kalkstenen heuvels en verlaten ravijnen die tussen Jeruzalem en de stad van de vlakte gelegen waren.

Vele karavanen trokken, op hun weg naar het feest, door Jericho. Hun aankomst was altijd een tijd van feestvreugde, maar nu bracht een diepere belangstelling het volk in beweging. Het was bekend dat de Rabbi uit Galilea, die onlangs Lazarus tot het leven had teruggebracht, Zich onder de menigte bevond; en hoewel geruchten algemeen de ronde deden, dat de priesters plannen tegen Hem smeeden, waren de scharen verlangend Hem eer te bewijzen.

Jericho was een van de steden die in oude tijden waren afgezonderd voor de priesters en in deze tijd hadden zeer veel priesters daar hun woonplaats. Maar de stad had ook een bevolking van een geheel onderscheiden karakter. Het was een belangrijk handelscentrum en men vond hier Romeinse officieren en soldaten, met vreemdelingen uit verschillende delen van de wereld, terwijl het inzamelen van belastingen de stad tot een woonplaats van vele tollenaars maakte.

"*De overste der tollenaars*" (Lucas 19:2), Zacheüs, was een Jood en veracht door zijn landgenoten. Zijn positie en rijkdom waren de beloning voor een beroep dat zij verafschuwden en dat werd beschouwd als een andere naam voor onrechtvaardigheid en afpersing. Toch was de rijke belastingambtenaar niet geheel de verharde man van de wereld die hij scheen te zijn. Onder de schijn van wereldsgezindheid en trots bevond zich een hart dat ontvankelijk was voor de invloed van God. Zacheüs had over Jezus gehoord. Het gerucht over Iemand Die Zich vriendelijk en beleefd had gedragen tegenover de vogelvrij verklaarde klassen, was wijd en zijd verbreid. In deze overste der tollenaars werd een verlangen gewekt naar een beter leven. Slechts enige kilometers van Jericho had Johannes de Doper gepredikt aan de Jordaan, en Zacheüs had de oproep tot berouw gehoord. De aanwijzing die was gegeven aan de tollenaars: "*Vordert niet meer dan u voorgeschreven is*" (Lucas 19:3), had, hoewel ze uiterlijk veronachtzaamd werd, een diepe indruk op hem gemaakt. Hij kende de Schriften en was ervan overtuigd dat hij verkeerd handelde. Toen hij nu de woorden hoorde, waarvan men vertelde, dat ze van de grote Leraar kwamen, voelde hij, dat hij een zondaar was in de ogen van God. Nochtans deed datgene wat hij over Jezus gehoord had, de hoop in zijn hart opleven. Berouw en een ander leven waren mogelijk, zelfs voor hem; was niet één van de meest vertrouwde discipelen van de nieuwe Leraar een tollenaar? Zacheüs begon terstond de overtuiging te volgen die zich van hem had meester gemaakt en terug te betalen aan hen die hij had tekort gedaan.

Reeds was hij begonnen op deze wijze op zijn schreden terug te keren, toen het nieuws door Jericho weerklonk, dat Jezus de stad binnenkwam. Zacheüs besloot Hem te zien. Hij begon te beseffen, hoe bitter de vruchten van de zonde zijn en hoe moeilijk het pad is van hem die probeert van de dwaalweg terug te keren. Verkeerd begrepen te worden, tegemoet getreden te worden met argwaan en wantrouwen, wanneer hij trachtte zijn fouten goed te maken, was moeilijk te verdragen. De overste

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

der tollenaars verlangde het gelaat te aanschouwen van Hem Wiens woorden hoop in zijn hart hadden gewekt.

De straten waren overvol, en Zacheüs, die klein van gestalte was, kon niets zien over de hoofden van de mensen. Niemand wilde voor hem uit de weg gaan; dus rende hij een eindje voor de menigte uit, naar een plaats waar een vijgenboom met brede takken over de weg hing; de rijke belastinginner nu klom daarin, totdat hij een zitplaats had gevonden tussen de takken, vanwaar hij de stoet kon zien wanneer ze beneden voorbijtrok. De schare komt nader, ze gaat voorbij, en Zacheüs zoekt met verlangende ogen om de ene gestalte te vinden die hij verlangt te zien.

Boven het geschreeuw van de priesters en rabbi's en de welkomstkreten van de menigte, sprak dat onuitgesproken verlangen van de overste der tollenaars tot het hart van Jezus. Plotseling staat een groep stil, juist onder de vijgenboom; de schare daarvoor en daarachter komt tot stilstand, en Iemand Wiens blik de ziel geheel schijnt te doorgronden, kijkt naar boven. Terwijl hij zijn oren bijna niet geloven kan, hoort de man in de boom de woorden: *"Zacheüs, kom vlug naar beneden, want heden moet Ik in uw huis vertoeven."* (Lucas 19:4)

De menigte maakt ruimte en Zacheüs, voortgaande als in een droom, gaat voor naar zijn eigen huis. Maar de rabbi's kijken met vertoornde gezichten toe en mompelen ontevreden en minachtend: *"Hij is bij een zondig man binnengegaan om Zijn intrek te nemen."* (Lucas 19:7)

Zacheüs was overstelpt, verbaasd en sprakeloos door de liefde en de minzaamheid van Christus, Die Zich vernederde voor hem, die zo onwaardig was. Nu maken liefde en trouw voor deze pas gevonden Meester zijn lippen los. Hij wil zijn belijdenis en zijn berouw bekendmaken.

In tegenwoordigheid van de menigte *"ging Zacheüs staan en zeide tot de Heere: Zie, de helft van mijn bezit, Heere, geef ik de armen, en indien ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik het viervoudig."* (Lucas 19:8)

"En Jezus zeide tot Hem: Heden is aan dit huis redding geschonken, omdat ook deze een zoon van Abraham is." (Lucas 19:9)

Toen de rijke jongeling zich had afgewend van Jezus, hadden de discipelen zich verwonderd over de woorden van hun Meester, toen Hij zei: *"Hoe moeilijk zullen zij die geld hebben, het Koninkrijk Gods binnengaan."* (Marcus 10:23) Zij hadden tot elkander uitgeroepen: *"Maar wie kan dan behouden worden?"* (Marcus 10:26) Nu hadden ze een bewijs van de waarheid van Christus' woorden: *"Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God."* (Lucas 18:27) Zij zagen hoe door de genade van God een rijk man het Koninkrijk kon binnengaan.

Voordat Zacheüs het aangezicht van Christus had gezien, was hij begonnen met het werk dat hem deed kennen als een ware boeteling. Voordat hij door mensen was aangeklaagd, had hij reeds zijn zonden beleden. Hij was gezwicht voor de overredingskracht van de Heilige Geest en was begonnen datgene ten uitvoer te brengen wat de woorden leerden die voor het oude Israël en ook voor ons waren geschreven. De Heere had lang geleden gezegd: *"Wanneer uw broeder verarmt en zich bij u niet meer staande kan houden, dan zult gij hem (vreemdeling en bijwoner) ondersteunen, opdat hij bij u in het leven blijve. Gij zult geen rente of winst van hem nemen, maar gij zult voor uw God vrezen, opdat uw broeder bij u in het leven blijve. Gij zult hem uw geld niet op rente geven noch uw voedsel tegen winst."* (Leviticus 25:35-37) *"Gij zult elkander niet benadelen, maar voor uw God vrezen, want Ik ben de Heere, uw God."* (Leviticus 25:17) Deze woorden waren door Christus Zelf

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gesproken, toen Hij omhuld was door de wolkkolom en de allereerste reactie van Zacheüs op de liefde van Christus, werd geopenbaard in mededogen voor de armen en lijdenden.

De tollenaars hadden een overeenkomst gesloten om de mensen te kunnen onderdrukken en elkander te steunen in hun bedrieglijke praktijken. Met hun afpersing deden ze slechts datgene wat bijna algemeen gebruik was geworden. Zelfs de priesters en rabbi's, die hen verachtten, waren er schuldig aan, zich door oneerlijke praktijken te verrijken, onder de dekmantel van hun heilige roeping. Maar zodra Zacheüs zich aan de invloed van de Heilige Geest overgaf, zette hij iedere praktijk die in strijd was met de onkreukbaarheid, aan de kant.

Berouw dat geen hervorming teweegbrengt, is niet oprecht. De gerechtigheid van Christus is geen mantel om onbeleden en nog niet opgegeven zonden mee te bedekken; het is een levensbeginsel dat het karakter verandert en het gedrag beheerst. Heiligheid betekent volledig voor God zijn; het is een volkomen overgave van hart en leven aan de inwoning van de hemelse beginselen.

De christen moet in zijn zakelijk leven aan de wereld uitbeelden op welke wijze onze Heere handelsondernemingen zou leiden. Bij iedere transactie moet hij duidelijk maken, dat God zijn Leraar is. *"De Heere heilig"* (Zacharia 14:20) moet geschreven staan op dagboeken en registers, op aktes, kwitanties en wissels. Zij die belijden volgelingen van Christus te zijn en op onrechtvaardige wijze zaken doen, dragen een vals getuigenis uit van het karakter van een heilig, rechtvaardig en genadig God. Iedere bekeerde ziel zal, evenals Zacheüs, de inkeer van Christus in zijn hart kenbaar maken door de onrechtvaardige praktijken die zijn leven kenmerkten, op te geven. Evenals de overste der tollenaars zal hij een bewijs leveren van zijn oprechtheid door de geleden schade te vergoeden. De Heere zegt: *"De goddeloze geeft een pand terug, vergoedt het geroofde, wandelt naar de inzettingen die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft; hij zal zeker leven. Geen van de zonden die hij bedreven heeft, zal hem meer worden toegerekend."* (Ezechiël 33:15,16) Indien wij anderen hebben benadeeld door een onrechtvaardige handelsovereenkomst, indien wij bedrog hebben gepleegd in zaken doen, of iemand tekort hebben gedaan, hoewel het binnen de perken van de wet kan zijn geschied, moeten we onze verkeerde daden belijden en voor zover dat in ons vermogen ligt, voor terugbetaling zorgen. Het is recht wanneer we niet alleen datgene teruggeven wat wij genomen hebben, maar alles wat daardoor verkregen zou zijn, indien het op juiste en verstandige wijze benut was gedurende de tijd dat het in ons bezit was.

Tot Zacheüs zei de Heiland: *"Heden is aan dit huis redding geschonken."* (Lucas 19:9)

Niet alleen werd Zacheüs zelf gezegend, maar met hem zijn gehele gezin. Christus ging naar zijn huis om hem lessen in de waarheid te geven en om zijn huisgenoten te onderrichten in de dingen van het Koninkrijk. Zij waren door de verachting van de rabbi's en de kerkgangers uit de synagogen gebannen; maar nu schaarden zij zich, als het meest begunstigde gezin in heel Jericho, in hun eigen huis rond de Goddelijke Leraar en hoorden zelf de woorden van leven.

Wanneer dat we Christus aannemen als een persoonlijke Heiland, komt er redding tot de ziel. Zacheüs had Jezus aangenomen, niet alleen als een doortrekkende Gast in zijn huis, maar als Iemand Die zou blijven wonen in de tempel van zijn hart. De schriftgeleerden en Farizeeën klaagden hem aan als een zondig mens, zij murmureerden tegen Christus dat Deze zijn gast werd, maar de Heere zag in hem een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zoon van Abraham. Want *"zij die uit het geloof zijn, zijn kinderen van Abraham."*
(Galaten 3:7)

Hoofdstuk 62 - Het feest in het huis van Simon

Simon van Bethanië werd tot de discipelen van Jezus gerekend. Hij was een van de weinige Farizeeën die zich openlijk hadden aangesloten bij de volgelingen van Christus. Hij erkende Jezus als Leraar en hoopte, dat Hij de Messias zou zijn, maar hij had Hem niet aangenomen als Heiland. Zijn karakter was niet veranderd; zijn beginselen waren dezelfde gebleven.

Simon was genezen van melaatsheid en dit had hem tot Jezus getrokken. Hij verlangde zijn dankbaarheid te tonen en bij het laatste bezoek van Christus aan Bethanië richtte hij een maaltijd aan voor de Heiland en Zijn discipelen. Dit feestmaal bracht vele Joden te samen. Er heerste in die tijd veel opwinding in Jeruzalem. Christus en Zijn zending trokken meer aandacht dan ooit tevoren. Zij die naar het feest gekomen waren, sloegen Zijn bewegingen nauwlettend gade en sommigen van hen deden dat met onvriendelijke blikken.

De Heiland was slechts zes dagen vóór het Pascha in Bethanië aangekomen en volgens Zijn gewoonte had Hij rust gezocht in het huis van Lazarus. De grote schare reizigers die doortrokken naar de stad, verspreidde het nieuws, dat Hij op weg was naar Jeruzalem en dat Hij gedurende de Sabbat in Bethanië zou rusten. Onder de mensen was grote geestdrift. Velen kwamen naar Bethanië, sommigen uit sympathie voor Jezus en anderen uit nieuwsgierigheid om iemand te zien die uit de doden was opgewekt.

Velen verwachtten, dat zij van Lazarus een prachtig verhaal te horen zouden krijgen over de dingen die hij gezien had na de dood. Zij waren verbaasd dat hij hun niets vertelde. Hij had hun daarover niets te vertellen. De Inspiratie verklaart: *"De doden weten niets... Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan."* (Prediker 9:5,6) Maar Lazarus had wel een heerlijk getuigenis te geven betreffende het werk van Christus. Tot dit doel was hij uit de dood opgewekt. Met zekerheid en macht verklaarde hij, dat Jezus de Zoon van God was.

De berichten die de bezoekers van Bethanië mee terugbrachten naar Jeruzalem, deden de opwinding toenemen. De mensen waren verlangend Jezus te zien en te horen. Men stelde zich algemeen de vraag, of Lazarus Hem zou vergezellen naar Jeruzalem en of de profeet tijdens het Pascha tot koning gekroond zou worden. De priesters en oversten zagen dat hun invloed op het volk nog steeds zwak was en hun woede tegen Jezus werd nog heviger. Zij konden nauwelijks wachten tot de gelegenheid zich zou voordoen om Hem voorgoed uit de weg te ruimen. Toen de tijd verstreek, begonnen ze bang te worden dat Hij ten slotte toch niet naar Jeruzalem zou komen. Zij herinnerden zich, hoe dikwijls Hij hun moordzuchtige plannen op niets had doen uitlopen en zij waren bevreesd dat Hij nu hun gedachten en plannen tegen Hem doorzien had en zou wegblijven. Zij konden hun ongerustheid slecht verbergen en stelden elkander de vraag: *"Wat dunkt u? Zou Hij wel op het feest komen?"* (Johannes 11:56)

Er werd een vergadering van priesters en Farizeeën bijeengeroepen. Sinds de opwekking van Lazarus waren de gevoelens van het volk zo volkomen vóór Christus, dat het gevaarlijk zou zijn Hem in het openbaar te grijpen. De gezagdragers besloten dus Hem in het geheim gevangen te nemen en het verhoor zo stil mogelijk te doen verlopen. Zij hoopten dat, wanneer Zijn veroordeling bekend werd, het wisselend getij van de publieke opinie ten gunste van hen zou keren.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zo waren ze van plan Jezus ter dood te brengen. Maar zolang Lazarus in leven was, wisten de priesters en rabbi's, dat zij niet veilig zouden zijn. Alleen al het bestaan van de man die vier dagen in het graf was geweest en die tot het leven was teruggebracht door een Woord van Jezus, zou vroeg of laat een reactie ontketenen. Het volk zou zich wreken op zijn leiders, die het leven hadden genomen van Iemand Die een dergelijk wonder kon verrichten. Het Sanhedrin besloot daarom dat ook Lazarus moest sterven. Zó ver brengen naijver en vooroordeel hun slaven. De haat en het ongeloof van de Joodse leiders waren zó toegenomen, dat ze zelfs iemand die door oneindige kracht uit het graf was bevrijd, het leven wilden benemen.

Terwijl deze samenzwering gaande was in Jeruzalem, werden Jezus en Zijn vrienden uitgenodigd voor het feestmaal bij Simon. De Heiland zat aan de tafel met Simon, die Hij van een afschuwelijke ziekte had genezen, aan de ene zijde en Lazarus, die Hij uit de dood had opgewekt, aan de andere zijde. Martha diende op, maar Maria luisterde ernstig naar ieder woord dat over Jezus' lippen kwam. Jezus had haar, in Zijn genade, haar zonden vergeven, Hij had haar geliefde broer uit het graf doen komen en het hart van Maria was vol dankbaarheid. Zij had Jezus horen spreken over Zijn naderende dood en in haar oprechte liefde en smart verlangde zij Hem eer te bewijzen. Tegen een groot persoonlijk offer had ze een kruik *"echte, kostbare nardusmirre"* (Johannes 12:3) gekocht, waarmede ze Zijn lichaam wilde zalven. Maar nu verklaarden velen, dat Hij tot koning gekroond zou worden. Haar smart keerde om tot vreugde en zij was vol verlangen om de eerste te zijn, die haar Heere zou eren. Zij brak de kruik zalf en goot de inhoud over het hoofd en de voeten van Jezus; terwijl ze daarna wenend neerknielde en Zijn voeten bevochtigde met haar tranen, droogde zij ze af met haar lange, losse haar.

Ze had getracht opzien te vermijden en haar handelingen zouden onopgemerkt hebben kunnen blijven, maar de mirre vervulde de kamer met zijn geur en maakte haar daad bekend aan allen die aanwezig waren. Judas nam haar deze daad zeer kwalijk. In plaats van te wachten wat Christus erover zou zeggen, begon hij zich te beklagen tegen de mensen die in zijn buurt waren en een blaam te werpen op Christus, dat Hij zulk een verkwisting toeliet. Op listige wijze deed hij veronderstellingen die waarschijnlijk ontevredenheid zouden veroorzaken.

Judas was penningmeester van de discipelen en uit hun kleine voorraad had hij heimelijk voor zijn eigen gebruik genomen en zo had hij hun geldmiddelen tot een droevig beetje verkleind. Hij was fel om alles wat hij kon bemachtigen, in de beurs te stoppen. Dikwijls maakte men gebruik van het geld in de beurs om de armen te helpen; en wanneer er iets gekocht werd waarvan Judas meende dat het niet volstrekt noodzakelijk was, placht hij te zeggen: *Waarom deze verkwisting? Waarom is het geld dat hiervoor is besteed, niet gedaan in de beurs die ik draag voor de armen? Nu was de daad van Maria zulk een opmerkelijke tegenstelling met zijn zelfzucht, dat hij beschaamd stond; en zoals zijn gewoonte was, probeerde hij een waardig motief te vinden voor zijn bezwaar tegen haar gave. Hij wendde zich tot de discipelen en vroeg: "Waarom is deze mirre niet voor driehonderd schellingen verkocht en aan de armen gegeven? Maar dit zeide hij niet, omdat hij zich om de armen bekommerde, maar omdat hij een dief was en als beheerder der kas de inkomsten wegnam."* (Johannes 12:5-6) Judas had geen hart voor de armen. Indien de zalf van Maria verkocht en de opbrengst daarvan onder zijn beheer was gekomen, zouden de armen er geen voordeel van hebben gehad.

Judas had een hoge dunk van zijn eigen leiderscapaciteiten. Hij meende, dat

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hij als beheerder van gelden ver verheven was boven zijn medediscipelen en hij had ervoor gezorgd, dat zij hem in hetzelfde licht zagen. Hij had hun vertrouwen gewonnen en had een grote invloed op hen. Zijn vermeende medelijden met de armen misleidde hen en zijn listige verdachtmaking maakte, dat zij wantrouwend keken naar de toewijding van Maria. Het gerucht werd doorgegeven langs de tafel: *"Waartoe die verkwisting? Want deze mirre had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden."* (Mattheüs 26:8-9)

Maria hoorde de woorden van kritiek. Haar hart beefde in haar. Zij was bevreesd dat haar zuster haar zou berispen om haar verkwisting. Ook de Meester zou kunnen denken dat zij zorgeloos was. Zij stond op het punt zich zonder verdediging of verontschuldiging stil te verwijderen, toen de stem van haar Heere weerklonk: *"Laat haar begaan; waarom valt gij haar lastig?"* (Marcus 14:6) Hij zag, dat zij in verlegenheid en angst raakte. Hij wist, dat zij door deze daad van dienstbaarheid haar dankbaarheid tot uitdrukking had gebracht voor de vergeving van haar zonden en Hij bracht verlichting voor haar gedachten. Zijn stem verheffende boven het gemompel van kritiek, zei Hij: *"Zij heeft een goede daad aan Mij verricht. De armen hebt gij immers altijd bij u en gij kunt hun weldoen, wanneer gij maar wilt; maar Mij hebt gij niet altijd. Zij heeft gedaan, wat zij kon; van te voren heeft zij Mijn lichaam gezalfd voor de begrafenis."* (Marcus 14:7-8)

De welriekende gave die Maria over het dode lichaam van de Heiland had willen uitgieten, had zij over Zijn levende gestalte doen vloeien. Bij de begrafenis had de zoetheid daarvan alleen kunnen doordringen in het graf; nu werd Zijn hart erdoor verblijd, met de verzekering van haar geloof en liefde. Jozef van Arimathea en Nicodemus offerden hun liefdegave niet aan Jezus tijdens Zijn leven. Met bittere tranen brachten zij hun kostbare specerijen voor zijn koude, ongevoelige gestalte. De vrouwen die specerijen naar het graf brachten, bemerkten dat zij tevergeefs kwamen, want Hij was opgestaan. Maar Maria die haar liefde uitstortte over de Heiland, terwijl Hij haar toewijding nog kon opmerken, zalfde Hem voor de begrafenis. En toen Hij de duisternis van Zijn grote beproeving inging, droeg Hij de herinnering aan die daad met Zich mee, een voorproef van de liefde van Zijn verlost die voor eeuwig Zijn deel zou zijn.

Er zijn vele mensen die hun kostbare geschenken voor de doden brengen. Wanneer zij rondom de koude stille gestalte staan, worden de woorden van liefde vrijuit gesproken. Tederheid, waardering, toewijding, dit alles wordt uitgestort over iemand die het ziet noch hoort. Indien deze woorden waren gesproken toen de vermoeide geest er zoveel behoefte aan had, toen het oor kon horen en hart kon voelen, hoe kostelijk zou dan hun geur zijn geweest! Maria kende niet de volledige betekenis van haar liefdedaad. Zij kon haar aanklagers niet antwoorden. Zij kon niet verklaren waarom zij die gelegenheid had uitgekozen om Jezus te zalven. De Heilige Geest had het plan voor haar gemaakt en zij had aan Zijn aandrang gehoor gegeven. De Inspiratie verwaardigt zich niet een reden op te geven. Als een ongeziene persoonlijkheid spreekt hij tot geest en ziel en zet het hart tot daden aan. Hij rechtvaardigt zichzelf.

Christus vertelde Maria de betekenis van haar daad en hierdoor gaf Hij haar meer dan Hij ontvangen had. *"Toen zij deze mirre over Mijn lichaam uitgoot",* zei Hij, *"heeft zij dat gedaan om Mijn begrafenis voor te bereiden."* (Mattheüs 26:12) Zoals de albasten kruik gebroken werd en het gehele huis vervulde met haar geur, zo moest Christus sterven, zo moest Zijn lichaam verbroken worden; maar Hij zou uit het graf

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verrijzen en de reuk van Zijn leven zou de aarde vervullen. *"Zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk."* (Efeze 5:2)

"Voorwaar, Ik zeg u", verklaarde Christus, *"overal waar het Evangelie verkondigd zal worden, over de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft."* (Marcus 14:9) De Heiland zag in de toekomst en sprak met zekerheid over Zijn Evangelie. Het zou over de gehele wereld gepredikt worden. En overal waar het Evangelie zou komen, zou het geschenk van Maria zijn geur verspreiden en harten zouden gezegend worden door haar spontane daad. Koninkrijken zouden opkomen en ondergaan; de namen van vorsten en overwinnaars zouden vergeten worden; maar de daad van deze vrouw zou onsterfelijk worden gemaakt op de bladzijden van de gewijde geschiedenis. Totdat er geen tijd meer zou zijn, zou de albasten kruik de geschiedenis vertellen van de overvloedige liefde van God voor een gevallen mensdom.

De daad van Maria was een opmerkelijke tegenstelling tot die welke Judas op het punt stond te gaan doen. Welk een scherpe les had Christus hem kunnen geven, toen hij het zaad van kritiek en kwaadenkendheid zaaide in de geest van de discipelen! Hoe terecht had de aanklager aangeklaagd kunnen worden! Hij die de drijfveren van ieder hart leest en iedere daad begrijpt, had voor de mensen die aanwezig waren op het feestmaal, de donkere bladzijden uit de geschiedenis van Judas kunnen ontsluiten. Het holle voorwendsel waarop de verrader zijn woorden baseerde, had blootgelegd kunnen worden; want, in plaats van medelijden te hebben met de armen, beroofde hij hen van het geld dat bestemd was om hen te helpen. Er had verontwaardiging tegen hem kunnen worden opgewekt om het feit, dat hij de weduwe, de wees en de huurling onderdrukte. Maar indien Christus Judas zou hebben ontmaskerd, zou dit zijn aangevoerd als een reden voor het verraad. En hoewel hij ervan beschuldigd zou zijn, dat hij een dief was, zou Judas sympathie hebben opgewekt, zelfs onder de discipelen. De Heiland berispte hem niet en vermeed op deze wijze hem een verontschuldiging te geven voor zijn ontrouw.

Maar de blik die Jezus op Judas wierp, overtuigde hem dat de Heiland zijn geveinsdheid doorzag en zijn lage, verachtelijke karakter las. En door de daad van Maria te prijzen, die zo streng veroordeeld was, had Christus Judas berispt. Tevoren had de Heiland hem nooit iets verweten. Nu stak het verwijt hem in het hart. Hij besloot wraak te nemen. Na de maaltijd ging hij rechtstreeks naar het paleis van de hogepriester, waar hij de raad vergaderd vond en hij bood aan, Jezus door verraad in hun handen te geven.

De priesters verheugden zich zeer. Aan deze leiders van Israël was het voorrecht gegeven om Christus aan te nemen als hun Heiland, zonder geld of prijs. Maar zij weigerden de kostbare gift die hun aangeboden was in de tederste geest van omarmende liefde. Zij weigerden om dat behoud, dat meer waarde heeft dan goud, te aan te nemen en kochten hun Heere voor dertig zilverstukken.

Judas had aan geldgierigheid toegegeven, totdat daardoor iedere goede trek in zijn karakter werd overschaduwde. Hij misgunde Jezus het offer dat Hem werd gebracht. Zijn hart brandde van naijver, omdat de Heiland een gift ontving die gepast was voor de vorsten der aarde. Voor een som geld die veel minder was dan de prijs van de kruik mirre, verried hij zijn Heere.

De discipelen waren niet als Judas. Zij hadden de Heiland lief. Maar zij waardeerden Zijn verheven karakter niet geheel. Indien zij hadden beseft wat Hij voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hen had gedaan, dan zouden zij hebben gevoeld, dat niets wat aan Hem werd geschonken, verkwist was. De Wijzen uit het Oosten, die zo weinig van Jezus afwisten, hadden een beter begrip getoond van de eer die Hem toekwam. Zij brachten kostbare gaven aan de Heiland en bogen zich in eerbetoon voor Hem toen Hij nog slechts een klein Kindje was en gelegd werd in een kribbe.

Christus waardeert daden van oprechte wellevendheid. Wanneer iemand Hem een gunst bewees, zegende Hij die persoon met hemelse hoffelijkheid. Hij weigerde niet de eenvoudigste bloem die was geplukt door de hand van een kind en Hem in liefde werd aangeboden. Hij nam de geschenken van kinderen aan en zegende de gevers en schreef hun namen in het boek des levens. In de Schriften wordt het zalven van Jezus door Maria genoemd dat haar onderscheidde van de andere Maria's. Daden uit liefde en eerbied voor Jezus zijn een blijk van geloof in Hem als de Zoon van God. En de Heilige Geest noemt als blijk van de trouw van een vrouw aan Christus: *"Dat zij... de voeten der heiligen gewassen, verdrukten ondersteund en alle goed werk behartigd heeft."* (1 Timoteüs 5:10)

Christus verheugde Zich zeer over het ernstige verlangen van Maria om de wil van haar Heere te doen. Hij aanvaardde de rijkdom van zuivere genegenheid, die Zijn discipelen niet begrepen, niet wilden begrijpen. Het verlangen dat Maria had om deze dienst aan haar Heere te bewijzen, was voor Christus van meer waarde dan al de kostbare zalf in de wereld, omdat het uitdrukking gaf aan haar waardering voor de Verlosser der wereld. Het was de liefde van Christus, die haar drong. De onvergelijkelijke heerlijkheid van het karakter van Christus vervulde haar ziel. Die zalf was een symbool van het hart van de geefster. Het was een uiterlijke blijk van een liefde die gevoed werd door hemelse stromen, tot ze overvloedde.

Het werk van Maria was juist de les die de discipelen nodig hadden, om hun te laten zien dat het tot uitdrukking brengen van hun liefde voor Hem, Christus welbehaaglijk zou zijn. Hij was alles voor hen geweest en zij beseften niet, dat zij spoedig verstoken zouden zijn van Zijn tegenwoordigheid, dat zij Hem weldra geen bewijs van hun dankbaarheid voor Zijn grote liefde meer zouden kunnen geven. De eenzaamheid van Christus, toen Hij, afgesneden van de hemelse hoven, het leven van de mensen leefde, is door de discipelen nooit zo begrepen of op de juiste waarde geschat als dit had moeten zijn. Vaak was Hij bedroeft, omdat Zijn discipelen Hem niet datgene gaven wat Hij van hen had moeten ontvangen. Hij wist, dat, indien zij onder de invloed stonden van hemelse engelen die Hem begeleidden, ook zij van mening zouden zijn, dat geen offerande voldoende waarde had om de geestelijke genegenheid van het hart tot uitdrukking te brengen.

Hun latere kennis, gaf hun een waar inzicht in de vele dingen die zij voor Jezus hadden kunnen doen om hun liefde en dankbaarheid van hun hart tot uitdrukking te brengen terwijl zij bij Hem waren. Toen Jezus niet langer bij hen was en zij zich inderdaad voelden als schapen zonder herder, begonnen ze in te zien hoe zij Hem attenties hadden kunnen bewijzen die blijdschap in Zijn hart zouden hebben gebracht. Zij beschuldigden niet langer Maria, maar zichzelf. Oh, indien zij slechts hun veroordelende houding hadden kunnen terugnemen, het feit dat zij de armen een geschenk meer waardig achtten dan Christus! Zij voelden het verwijt scherp, toen zij Zijn gewonde lichaam van het kruis afnamen.

Hetzelfde gebrek blijkt in onze wereld vandaag. Slechts weinigen waarderen alles wat Christus voor hen is. Indien zij dit deden, zou de grote liefde van Maria tot uitdrukking worden gebracht, de mirre zou vrijuit worden weggegeven. De kostbare

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zalfolie zou geen verkwisting worden genoemd. Niets zou te kostbaar worden geacht om aan Christus te geven, geen zelfverloochening of zelfopoffering zou te groot zijn om te worden verdragen om Zijntentwille.

De woorden die zij in hun verontwaardiging spraken: *"Waartoe die verkwisting?"* (Mattheüs 26:8) stelde Christus duidelijk het grootste offer dat ooit gebracht werd, voor ogen, - de gave van Hemzelf als een verzoening voor een verloren wereld. De Heere zou voor Zijn menselijk gezin zó mild zijn, dat er van Hem niet gezegd zou kunnen worden, dat Hij meer had kunnen doen. In de gave van Jezus gaf God de gehele hemel. Vanuit menselijk oogpunt bezien was een dergelijk offer een dwaze verkwisting. Volgens het menselijk verstand was het gehele verlossingsplan een verkwisting van genadegaven en redmiddelen. Zelfverloochening en een algehele opoffering komen ons overal tegemoet. Terecht kunnen de legerscharen des hemels met verbazing neerzien op het mensdom, dat weigert opgeheven en verrijkt te worden door de grenzeloze liefde die in Christus tot uitdrukking werd gebracht. Terecht kunnen zij uitroepen: *Waarom deze grote verkwisting ?*

Maar de verzoening voor een wereld zou volkomen, rijkelijk en volledig zijn. Het offer van Christus was ruimschoots voldoende om iedere ziel, die door God geschapen is, te bereiken. Het kon niet zodanig worden beperkt, dat het niet het aantal overschreed die de grote Gave wilden aanvaarden. Niet alle mensen worden gered; nochtans is het verlossingsplan geen verkwisting dat het niet alles tot stand brengt waarin zijn overvloedigheid zou kunnen voorzien. Er moet meer dan genoeg zijn. Simon, de gastheer, was onder de invloed geraakt van de kritiek van Judas op het geschenk van Maria en hij was verwonderd over het optreden van Jezus. Zijn farizeïsche trots was gewond. Hij wist dat velen van zijn gasten Christus met wantrouwen en misnoegen beschouwden. Simon zei bij zichzelf: *"Indien deze de profeet was, zou Hij wel weten, wie en wat deze vrouw is die Hem aanraakt: dat zij een zondares is."* (Lucas 7:39)

Door Simon te genezen van zijn melaatsheid, had Christus hem van een zekere dood gered. Maar nu vroeg Simon of de Heiland wel een profeet was. Omdat Christus deze vrouw toestond tot Hem te naderen, omdat Hij haar niet vol verontwaardiging afwees als iemand wiens zonden te groot waren om vergeven te worden, omdat Hij niet toonde, dat Hij besepte dat zij een gevallen vrouw was, kwam Simon in de verleiding om te denken dat Hij geen profeet was. Jezus weet niets van deze vrouw die zo openlijk haar gevoelens toont, meende hij, anders zou Hij haar niet toestaan Hem aan te raken.

Maar het was Simons onwetendheid betreffende God en Christus, die hem deed denken zoals hij dacht. Hij besepte niet, dat Gods Zoon moest handelen op Gods manier, met ontferming, tederheid en genade. Het was Simons manier om geen aandacht te schenken aan de boetvaardigheid van Maria. Haar dood, het kussen van de voeten van Christus en het zalven daarvan met mirre, verergerden zijn hardvochtigheid. Hij dacht, dat, indien Christus een profeet was, Hij zondaren zou herkennen en bestraffen.

Op deze onuitgesproken gedachte van Simon antwoordde de Heiland: *"Simon, Ik heb u iets te zeggen... Een schuldeiser had twee schuldenaars. De een was hem vijfhonderd schellingen schuldig, de ander vijftig. Toen zij niet konden betalen, schonk hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben? Simon antwoordde en zeide : Ik onderstel, hij wie hij het meeste geschonken heeft. Hij zeide*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

tot hem: Gij hebt juist geoordeeld." (Lucas 7:40-43)

Zoals Nathan tegenover David deed, zo verborg Christus Zijn raak antwoord onder de sluier van een gelijkenis. Hij legde Zijn gastheer de last op, zijn eigen oordeel uit te spreken. Simon had de vrouw die hij verachtte, tot zonde gebracht. Zij was bijzonder slecht door hem behandeld. Door de twee schuldenaars in de gelijkenis werden Simon en de vrouw voorgesteld. Het was niet Jezus' bedoeling te leren, dat twee personen zich in verschillende mate verplicht moeten voelen, want ieder was dankbaarheid schuldig die nooit terugbetaald kon worden. Maar Simon had het gevoel, dat hij rechtvaardiger was dan Maria en Jezus wenste, dat hij zag hoe groot zijn schuld werkelijk was. Hij wilde hem tonen, dat zijn schuld in werkelijkheid groter was dan de schuld van haar, evenveel groter als de schuld van vijfhonderd penningen groter was dan de schuld van vijftig schellingen.

Simon begon zichzelf nu in een nieuw licht te zien. Hij zag nu, hoe Maria beschouwd werd door Iemand Die meer was dan een profeet. Hij zag, dat Christus met een scherpe, profetische blik in haar hart de liefde en toewijding had gezien. Hij werd beschaamd en besepte, dat hij in tegenwoordigheid was van Iemand Die hoger stond dan hijzelf. *"Ik ben in uw huis gekomen"*, vervolgde Christus; *"water voor Mijn voeten hebt gij Mij niet gegeven"*; *maar met tranen van berouw, die door liefde werden voortgebracht, heeft Maria Mijn voeten gewassen, en heeft ze afgedroogd met de haren van haar hoofd. "Een kus hebt gij Mij niet gegeven", maar deze vrouw die gij veracht, "heeft van dat Ik binnengekomen ben, niet opgehouden Mijn voeten te kussen."* (Lucas 7:44-45) Christus somde de kansen op die Simon had gehad om zijn liefde voor Zijn Heere te tonen en zijn waardering voor wat er voor hem was gedaan. Duidelijk, maar nochtans met kiese hoffelijkheid, verzekerde de Heiland Zijn discipelen, dat Zijn hart treurt, wanneer Zijn kinderen nalaten om hun dankbaarheid aan Hem te tonen in woorden en liefdedaden.

Hij Die de harten doorzoekt, las de beweegreden die leidde tot de daad van Maria en Hij zag ook de geest die Simon ertoe dreef deze woorden te spreken. *"Ziet gij deze vrouw?"* (Lucas 7:44) zei Hij tot hem. Zij is een zondares. *"Ik zeg u: Haar zonden zijn haar vergeven, al waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde."* (Lucas 7:47)

Simons koelheid en achteloosheid tegenover de Heiland toonde aan, hoe weinig hij de genade, die hij had ontvangen, waardeerde. Hij had gedacht, dat hij Jezus eerde door Hem in zijn huis uit te nodigen. Maar nu zag hij zichzelf zoals hij werkelijk was. Terwijl hij meende, dat hij zijn Gast doorzag, had zijn Gast hem doorzien. Hij zag, hoe juist het oordeel van Christus over hem was. Zijn godsdienst was een gewaad van farizeïsme geweest. Hij had de ontferming van Jezus veracht. Hij had Hem niet erkend als de Vertegenwoordiger van God. Terwijl Maria een zondares was wier zonden waren vergeven, was hij een zondaar wiens zonden niet vergeven waren. De strenge regel van gerechtigheid, die hij tegen haar had willen inbrengen, veroordeelde hemzelf.

Simon was ontroerd door de zachtmoedigheid van Jezus, dat Hij hem niet openlijk voor de ogen van zijn gasten bestrafte. Hij was niet behandeld op de manier waarop hij Maria had willen laten behandelen. Hij zag, dat Jezus niet zijn schuld aan anderen wilde openbaar maken, maar door een juiste voorstelling van de zaak zijn geest trachtte te overtuigen en door een medelijdende vriendelijkheid zijn hart te onderwerpen. Een strenge veroordeling zou Simon verhard hebben tegen berouw, maar een geduldige vermaning overtuigde hem van zijn ongelijk. Hij zag de grootheid

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

van de schuld die hij bij zijn Heere had. Zijn hoogmoed werd vernederd, hij kreeg berouw en de trotse Farizeeër werd een nederige, zelfopofferende discipel.

Maria was beschouwd als een groot zondares, maar Christus kende de omstandigheden die haar leven hadden gevormd. Hij had iedere vonk van hoop in haar hart kunnen uitblussen, maar Hij deed het niet. Hij was het, Die haar uit wanhoop en ellende had opgeheven. Zevenmaal had zij gehoord hoe Hij de boze geesten die haar hart en haar geest beheersten, bestrafte. Zij had gehoord, hoe Hij luid tot de Vader riep om harentwille. Zij wist hoezeer de zonde Zijn onbevleete reinheid kwetst en in Zijn kracht had zij overwonnen.

Toen in de ogen van de mensen haar geval hopeloos scheen, zag Christus in Maria nog mogelijkheden voor het goede. Hij zag de betere trekken van haar karakter. Het verlossingsplan heeft het mensdom grote mogelijkheden gegeven en in Maria zouden die mogelijkheden werkelijkheid worden. Door Zijn genade kreeg zij deel aan de Goddelijke natuur. Zij die gevallen was en wiens geest een woonplaats van duivelen was geweest, werd zeer dicht tot de Heiland gebracht in gemeenschap en dienstwerk. Maria zat aan Zijn voeten en leerde van Hem. Maria goot de kostbare zalfolie over Zijn hoofd en waste Zijn voeten met haar tranen. Maria stond naast het kruis en volgde Hem naar het graf. Maria was de eerste die bij het graf kwam na Zijn opstanding. Maria was de eerste die een opgestane Heiland verkondigde.

Jezus kent de omstandigheden van iedere ziel. U mag zeggen: Ik ben zondig, heel zondig. Dat kan waar zijn; maar hoe slechter u bent, des te meer hebt u Jezus nodig. Hij stuurt geen wenende, berouwvolle zondaar weg. Hij vertelt aan niemand al datgene wat Hij zou kunnen openbaren, maar Hij zegt tot iedere bevende ziel, moed te vatten. Hij zal Zijn genade vrijelijk schenken aan allen die tot Hem komen om vergeving en herstel.

Christus zou de engelen in de hemel opdracht kunnen geven om de schalen van Zijn toorn uit te gieten over de wereld, om hen die vervuld zijn van haat tegen God, te vernietigen. Hij zou deze donkere vlek uit Zijn heelal kunnen wegvagen. Maar dat doet Hij niet. Heden staat Hij voor het reukofferaltaar en biedt God de gebeden aan van degenen die Zijn hulp verlangen.

De zielen die zich tot Jezus wendden om hulp, heft Hij uit boven de beschuldiging en de twist van tongen. Geen mens of engel kan deze zielen in staat van beschuldiging stellen. Christus verenigt hen met Zijn eigen Goddelijk-menselijke natuur. Zij staan naast de grote Zondendrager, in het licht dat uit de troon van God stroomt. *"Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, Die rechtvaardigt; wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit."* (Romeinen 8:33-34)

Hoofdstuk 63 - Uw Koning komt

"Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel, op een ezelhengst, een ezelinnejong." (Zacharia 9:9)

Vijfhonderd jaar vóór de geboorte van Christus voorzegde de profeet Zacharia aldus de komst van de Koning naar Israëel. Deze profetie zal nu vervuld worden. Hij Die zo lang alle eerbewijzen heeft geweigerd, komt nu naar Jeruzalem als de beloofde erfgenaam van de troon van David.

Het was op de eerste dag van de week dat Christus Zijn triomftocht naar Jeruzalem maakte. Veel mensen die naar Bethanië waren gekomen om Hem te zien, vergezelden Hem nu, vol verlangen getuige te zijn van Zijn ontvangst. Vele mensen waren op weg naar de stad om het Pascha te vieren en zij sloten zich aan bij de menigte die Jezus begeleidde. De gehele natuur scheen zich te verheugen. De bomen waren met groen bekleed en hun bloesem vervulde de lucht met een fijne geur. Nieuw leven en vreugde bezielde het volk. De hoop op een nieuw koninkrijk leefde weer op.

Daar Jezus de bedoeling had, Jeruzalem binnen te rijden, had Hij twee van Zijn discipelen uitgezonden om Hem een ezelin en haar hengstveulen te brengen. De Heiland was bij Zijn geboorte afhankelijk van de gastvrijheid van vreemdelingen. De stal waarin Hij lag, was een geleende rustplaats. En hoewel de beesten op duizend bergen van Hem zijn, is Hij nu afhankelijk van de vriendelijkheid van een vreemde om een dier te verkrijgen, waarop Hij, als Koning van de stad, Jeruzalem kan binnenrijden. Maar opnieuw wordt Zijn Goddelijkheid geopenbaard, zelfs in de nauwkeurige aanwijzingen die voor deze boodschap aan Zijn discipelen worden gegeven. Zoals Hij had voorzegt, werd het verzoek: *"De Heere heeft ze nodig"* (Mattheüs 21:3), terstond ingewilligd. Jezus koos voor dit doel een hengstveulen waarop nog nooit iemand had gereden. Met blijde geestdrift spreidden de discipelen hun mantels over het dier en deden hun Meester daarop plaatsnemen. Tot op dat ogenblik had Jezus altijd te voet gereisd en de discipelen hadden zich aanvankelijk verwonderd afgevraagd, waarom Hij nu zou verkiezen te rijden. Maar in hun harten herleefde de hoop met de vreugdevolle gedachte, dat Hij op het punt stond de hoofdstad binnen te gaan, Zichzelf tot Koning uit te roepen en Zijn koninklijke macht te bevestigen. Terwijl ze hun boodschap deden, deelden zij hun vurige verwachtingen aan de vrienden van Jezus mee en de opwinding verspreidde zich wijd en zijd, waardoor de verwachtingen van het volk tot een hoogtepunt werden gevoerd.

Christus volgde het Joodse gebruik voor een koninklijke intocht. Het dier waarop Hij reed, was het dier waarop de koningen van Israëel plachten te rijden en de profetie had voorzegt, dat op deze wijze de Messias tot Zijn Koninkrijk zou komen. Nauwelijks was Hij op de ezel gezeten, of een luide triomf kreet weerklonk door de lucht. De schare heette Hem welkom als Messias, hun Koning. Jezus aanvaardde nu het eerbetoon dat Hij nooit tevoren had toegestaan en de discipelen namen dit aan als een bewijs, dat hun blijde verwachtingen verwezenlijkt zouden worden, doordat ze Hem op de troon zouden zien. De menigte was ervan overtuigd dat het uur van hun bevrijding op handen was. In hun verbeelding zagen zij reeds de Romeinse legers uit Jeruzalem verdreven en Israëel wederom een onafhankelijke natie. Allen waren gelukkig en opgewonden; de mensen wedijverden met elkander in het brengen van eerbewijzen aan Hem. Zij konden geen uiterlijke pracht en praal ten toon spreiden,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

maar zij gaven Hem de aanbidding van hun blijde harten. Zij waren niet in staat Hem kostbare geschenken te geven, maar zij spreidden hun overkleren als een tapijt op Zijn pad en zij strooiden ook de bladerrijke takken van de olijfboom en van de palm op de weg. Zij konden de triomfantelijke stoet niet met koninklijke standaards doen voorafgaan, maar zij sneden de wuivende palmtakken af, het overwinningsembleem van de natuur en wuifden ermee omhoog onder luide toejuichingen en hosannageroep.

Terwijl zij voortgingen, werd de menigte aanhoudend groter, doordat degenen die over de komst van Jezus hadden gehoord, zich haastig bij de stoet aansloten. Toeschouwers vermengden zich voortdurend met de menigte en vroegen: Wie is dit? Wat betekent al die opschudding? Zij hadden allemaal over Jezus gehoord en verwachtten dat Hij naar Jeruzalem zou gaan; maar zij wisten, dat Hij tot op dat ogenblik ieder streven om Hem op de troon te plaatsen, van de hand had gewezen en ze waren zeer verbaasd te vernemen dat Hij het was. Zij vroegen zich af wat deze verandering in Hem Die verklaard had, dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was, kon hebben teweeggebracht.

Hun vragen worden tot zwijgen gebracht door een triomfkreet. Steeds weer wordt deze door de enthousiaste menigte herhaald; de mensen die op grote afstand waren, namen de kreet over en het weergalmd over de omliggende heuvels en dalen. En nu sloten grote menigten uit Jeruzalem zich bij de stoet aan. Van de mensen die samengekomen waren om het Pascha te vieren, gingen duizenden uit om Jezus welkom te heten. Zij begroeten Hem door met palmtakken te wuiven en met het uitjubelen van gewijde liederen. De priesters in de tempel bliezen de bazuin voor de avonddienst, maar er waren slechts weinig mensen die daaraan gehoor gaven en de oversten zeiden verontrust tegen elkander: *"De gehele wereld loopt Hem na."* (Johannes 12:19)

Nooit tevoren tijdens Zijn leven op aarde had Jezus een dergelijke demonstratie toegelaten. Hij voorzag duidelijk wat het gevolg hiervan zou zijn. Het zou Hem aan het kruis brengen. Maar het was Zijn bedoeling, Zich openlijk aan te dienen als de Verlosser. Hij wilde de aandacht vestigen op het offer dat Zijn zending naar een gevallen wereld zou bekronen. Terwijl de mensen in Jeruzalem samenkwamen om het Pascha te vieren, stelde Hij, het tegenbeeldige Lam, door een vrijwillig handeling Zichzelf beschikbaar als offerande. Het zou voor Zijn gemeente in alle eeuwen die zouden volgen, noodzakelijk zijn, om Zijn dood voor de zonden der wereld tot het onderwerp te maken van diepgaande overdenking en studie. Ieder feit dat hiermee was verbonden, moest boven alle twijfel worden verheven. Het was toen noodzakelijk, dat de ogen van alle mensen op dat ogenblik op Hem werden gericht; de gebeurtenissen die voorafgingen aan Zijn grote offerande, moesten van dien aard zijn, dat zij de aandacht zouden vestigen op het Offer zelf. Na een demonstratie als die welke gepaard ging met Zijn intocht in Jeruzalem, zouden aller ogen Zijn snelle gang naar de laatste gebeurtenissen volgen.

De gebeurtenissen die verbonden waren met deze triomftocht, zouden door iedereen worden besproken en Jezus in ieders gedachten brengen. Na Zijn kruisiging zouden velen zich deze gebeurtenissen, in verband met Zijn terechtstelling en dood, herinneren. Zij zouden ertoe worden gebracht, de profetieën te bestuderen en zouden ervan worden overtuigd, dat Jezus de Messias was; en in alle landen zou het aantal bekeerlingen die tot het geloof kwamen, toenemen.

Bij dit ene zegepralende schouwspel tijdens Zijn leven op aarde, had de Heiland kunnen verschijnen, vergezeld door engelen des hemels en aangekondigd

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

door de bazuin Gods; maar een dergelijke demonstratie zou in strijd zijn geweest met het doel van Zijn zending, in strijd met de wet die Zijn leven had beheerst. Hij bleef trouw aan het nederige lot dat Hij op Zich had genomen. Hij moest de last van de mensheid dragen, totdat Zijn leven zou zijn gegeven voor het leven van de wereld. Deze dag, die in de ogen van de discipelen de mooiste dag van hun leven scheen, zou door sombere wolken zijn overschaduwd, indien zij hadden geweten dat dit vreugdebetoon slechts een voorspel tot het lijden en de dood van hun Meester was. Hoewel Hij hun herhaaldelijk verteld had over Zijn gewisse offerande, vergaten zij toch, te midden van de vreugdevolle triomf van deze dag, Zijn smartelijke woorden en zagen verlangend uit naar Zijn voorspoedige regering op de troon van David.

Voortdurend sloten zich meer mensen bij de stoet aan en behoudens enkele uitzonderingen werden allen die zich aansloten, gegrepen door de bezieling van het ogenblik en zij hielpen mee, het geroep van hosanna's te doen aanzwellen die steeds opnieuw weergalmden van heuvel tot heuvel en van dal tot dal. Voortdurend weerklonken de kreten: *"Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij Die komt in de naam des Heeren; Hosanna in de hoogste hemelen!"* (Mattheüs 21:9)

Nooit tevoren had de wereld een dergelijke triomftocht gezien. Het was niet een optocht als van de beroemde overwinnaars van de aarde. Geen stoet treurige gevangenen, als zegetekenen van koninklijke macht, was het kenmerkend deel van dat schouwspel. Maar rondom de Heiland bevonden zich de heerlijke zegetekenen van Zijn liefdewerken voor de zondige mensheid. Daar waren de gevangenen die Hij gekend had uit de macht van satan en die God loofden om hun verlossing. De blinden aan wie Hij het gezicht hergeven had, gingen voorop. De stommen wiens tongen Hij had losgemaakt, riepen het luidst hosanna. De kreupelen, die Hij genezen had, sprongen van vreugde en waren het meest bedrijvig in het afbreken van de palmtakken en het wuiven daarmee voor de Heiland. Weduwen en wezen prezen luid de naam van Jezus om Zijn genadewerken, aan hen bewezen. De melaatsen die Hij genezen had, spreidden hun reine kleren uit op Zijn pad en begroetten Hem als de Koning der heerlijkheid. Zij die door Zijn stem uit de slaap van de dood waren opgewekt, bevonden zich onder de menigte. Lazarus, wiens lichaam tot ontbinding was overgegaan in het graf, maar die zich nu verheugde in de kracht van zijn leven, leidde het dier waarop de Heiland reed.

Vele Farizeeën waren getuigen van dit schouwspel en brandend van naijver en haat, trachtten zij de stroom van de gevoelens van het volk te keren. Zij wendden al hun invloed aan om de mensen tot zwijgen te brengen; maar hun verzoeken en dreigementen deden de geestdrift slechts toenemen. Zij vreesden dat deze menigte, die door haar aantal zo sterk was, Jezus tot koning zou uitroepen. Als laatste redmiddel drongen zij zich door de menigte tot op de plaats waar Jezus was en richtten zich tot Hem met de verwijtende en dreigende woorden: *"Meester, bestraf Uw discipelen."* (Lucas 19:39) Zij verklaarden, dat dergelijke luidruchtige demonstraties in strijd waren met de wet en dat zij door het gezag niet zouden worden toegestaan. Maar zij werden tot zwijgen gebracht door het antwoord van Jezus: *"Ik zeg u, indien dezen zwegen, zouden de stenen roepen."* (Lucas 19:40) Dit toneel van triomf geschiedde op Gods eigen beschikking. Het was voorspeld door de profeet en de mens had geen macht om Gods bedoeling tegen te gaan. Indien de mensen Zijn plan niet ten uitvoer hadden gebracht, dan zou Hij aan de dode stenen een stem hebben gegeven, en zij zouden Zijn Zoon met lofzang hebben begroet. Terwijl de tot zwijgen gebrachte Farizeeën zich terugtrokken, werden de woorden van Zacharia opnieuw geuit door

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

honderden stemmen: *"Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig en rijdende op een ezel, op een ezel-hengst, een ezelinnejong."* (Zacharia 9:9)

Toen de stoet de top van de heuvel bereikte en zou afdalen om de stad binnen te gaan, hield Jezus stil en de hele menigte met Hem. Voor hen lag Jeruzalem in zijn luister, badend nu in het licht van de ondergaande zon. De tempel trok aller ogen tot zich. In statige pracht stak hij boven alles uit en scheen omhoog te wijzen naar de hemel, alsof hij de mensen wees op de enige ware en levende God. De tempel was reeds lang de trots en de glorie van het Joodse volk. Ook de Romeinen waren trots op zijn schoonheid. Een door de Romeinen aangestelde koning had zich met de Joden verenigd om de tempel te herbouwen en te verfraaien en de keizer van Rome had de tempel met zijn geschenken verrijkt. De kracht, rijkdom en heerlijkheid ervan had dit bouwwerk tot één van de wonderen van de wereld gemaakt.

Terwijl de naar het westen neigende zon de hemel in gulden gloed zette, deed haar stralende glans het zuiver witte marmer van de tempelmuren oplichten en de zuilen met hun gouden kapitelen schitteren. Vanaf de top van de heuvel waar Jezus en Zijn volgelingen stonden, leek het een massief bouwwerk van sneeuw, dat met gouden pieken was vastgezet. Bij de ingang van de tempel bevond zich een wijnstok van goud en zilver met groene bladeren en geweldige trossen druiven, vervaardigd door de allerbekwaamste kunstenaars. Dit beeld stelde Israël voor als een vruchtbare wijnstok. Het goud, het zilver en het levende groen waren met zeldzame smaak en verfijnd vakmanschap samengevoegd; terwijl hij zich sierlijk om de witte en schitterende zuilen slingerde en zich met glinsterende ranken vastklemde aan hun gouden versierselen, ving hij de glans van de ondergaande zon op en straalde met een heerlijkheid die aan de hemel scheen te zijn ontleend.

Jezus staart naar het schouwspel en de grote menigte staakt haar kreten, getroffen door deze plotselinge aanblik van schoonheid. Aller ogen richten zich op de Heiland, in de verwachting dat ze op Zijn gelaat de bewondering zullen zien die zijzelf voelen. Maar in plaats daarvan zien zij grote droefheid. Zij zijn verbaasd en teleurgesteld te zien dat Zijn ogen zich met tranen vullen en Zijn lichaam heen en weer schudt als een boom die door de storm wordt bewogen, terwijl een kreet van smart, als uit de diepten van een gebroken hart, over Zijn bevende lippen komt. Welk een aanblik was dit voor de engelen! Hun geliefde Meester tot tranen toe bewogen! Welk een aanblik was dit voor de blijde schare, die Hem onder vreugdegeroep en het wuiven met palmtakken begeleidde naar de heerlijke stad, waar Hij, naar men van harte hoopte, spoedig zou regeren! Jezus had geweend aan het graf van Lazarus, maar dat was als een Goddelijke droefheid, uit medeleven met het menselijk leed. Maar deze plotselinge smart was als een klaagtoon te midden van een groot triomfkoor. Midden in een toneel van vreugde, waarbij allen Hem eer bewezen, was de Koning van Israël in tranen; geen stille vreugdetranen, maar tranen en zuchten van niet te weerhouden zielesmart. De mensen werden door een plotselinge somberheid overvallen. Hun toejuichingen verstomden. Velen weenden uit medegevoel met een smart die zij niet konden verstaan.

Jezus stortte geen tranen in het vooruitzicht van Zijn eigen beproevingen. Vlak voor Hem lag Gethsémané, waar weldra de verschrikking van een grote duisternis Hem zou overschaduwden. Ook de Schaapspoort, waardoor eeuwenlang de offerdieren waren geleid, was in zicht. Deze poort zou weldra voor Hem, het grote Tegenbeeld, op Wiens offer voor de zonde van de wereld al deze offeranden hadden gewezen,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

worden geopend. Dichtbij was Golgotha, de plaats van Zijn naderende foltering. Toch weende en klaagde de Verlosser niet in geestessmart om deze dingen, die Hem deden denken aan Zijn wrede dood. Zijn smart was niet zelfzuchtig. De gedachte aan Zijn eigen lijden maakte die edele, zelfopofferende ziel niet bevreesd. Het was de aanblik van Jeruzalem, die door het hart van Jezus sneed - Jeruzalem, dat de Zoon van God had verworpen en met Zijn liefde had versmaad, dat weigerde zich door Zijn machtige wonderen te laten overtuigen en dat op het punt stond om Hem het leven te benemen. Hij zag wat de stad was, in haar misdaad haar Verlosser te verwerpen en wat ze geweest had kunnen zijn, indien ze Hem, Die alleen haar wonde kon genezen, zou hebben aangenomen. Hij was gekomen om haar te redden; hoe zou Hij haar nu kunnen prijsgeven?

Israël was een begunstigd volk geweest; God had hun tempel tot Zijn woonplaats gemaakt; die was *"schoon door zijn verhevenheid; een vreugde voor de ganse aarde."* (Psalm 48:3) Daar was het gedenkteken van meer dan duizend jaren van Christus' wakende zorg en tedere liefde, zoals een vader voor zijn enigste kind koestert. In die tempel hadden de profeten hun plechtige waarschuwingen uitgesproken. Daar waren de brandende wierookvaten bewogen, terwijl de wierookgeur, vermengd met de gebeden van de tempelgangers, waren opgestegen naar God. Daar had het bloed van dieren gestroomd, als zinnebeeld van het bloed van Christus. Daar had Jehova Zijn heerlijkheid geopenbaard boven het verzoendeksel. Daar hadden de priesters hun dienst gedaan en had de pracht van symbolen en plechtigheden eeuwenlang plaatsgevonden. Maar aan dit alles moest een einde komen.

Jezus hief Zijn hand op - die zo dikwijls de zieken en lijdenden had gezegend - en terwijl Hij de hand uitstreckte naar de ten ondergang gedoemde stad, riep Hij met door smart gebroken stem uit: *"Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient!"* (Lucas 19:42) Hier zweeg de Heiland even en zei niet wat de toestand van Jeruzalem zou zijn geweest, indien de stad de hulp had aangenomen die God wilde geven - de gave van Zijn geliefde Zoon. Indien Jeruzalem had geweten wat het was zijn voorrecht te kennen en had acht geslagen op het licht dat de hemel het had gezonden, dan had de stad kunnen staan in de luister van voorspoed, de koningin van koninkrijken, vrij in de kracht van de haar door God gegeven macht. Dan zouden er geen gewapende soldaten aan haar poorten hebben gestaan, geen Romeinse banieren zouden op haar muren hebben gewapperd. De heerlijke bestemming waarmede Jeruzalem gezegend had kunnen worden indien de stad haar Verlosser had aangenomen, kwam de Zoon van God voor ogen. Hij zag, dat Jeruzalem door Hem had kunnen worden genezen van zijn verschrikkelijke ziekte, bevrijd van slavernij en bevestigd als de machtige hoofdstad van de aarde. Vanaf zijn muren zou de vredesduif zijn uitgegaan naar alle volken. De stad zou de krans van heerlijkheid voor de wereld zijn geweest.

Maar het lichte beeld van wat Jeruzalem had kunnen zijn, vervaagt voor de ogen van de Heiland. Hij beseft, wat de stad nu is, onder het Romeinse juk, de toorn Gods dragend, gedoemd tot Zijn vergeldend oordeel. Hij neemt de gebroken draad van Zijn klaagzang weer op: *"Maar thans is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen waarin uw vijanden een bolwerk tegen u zullen opwerpen en u omsingelen en u van alle zijden in het nauw brengen, en zij zullen u en uw kinderen in u vertreden en zij zullen in u geen steen op de andere laten, omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag."* (Lucas 19:42-44)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Christus was gekomen om Jeruzalem en zijn kinderen te redden; maar farizeïsche trots, huichelarij, naijver en kwaadwilligheid hadden Hem verhinderd Zijn bedoeling uit te voeren.

Jezus kende de verschrikkelijke vergelding die zou komen over de ten ondergang gedoemde stad. Hij zag Jeruzalem omringd door legers, Hij zag hoe de belegerde inwoners de hongerdood werden ingedreven, hoe moeders zich voedden met de dode lichamen van hun eigen kinderen en hoe ouders en kinderen elkaar het laatste stukje voedsel ontrukten, hoe natuurlijke genegenheid door het knagend gevoel van honger werd vernietigd. Hij zag dat de hardnekkigheid van de Joden, die gebleken was uit hun afwijzing om door Hem behouden te worden, hen ook ertoe zou brengen om te weigeren zich te onderwerpen aan de binnenstromende legers. Hij aanschouwde Golgotha, waar Hij verhoogd zou worden, waar kruisen zo dicht op elkaar zouden staan als bomen in een bos. Hij zag hoe de ongelukkige inwoners werden gemarteld op de pijnbank en door kruisiging, de prachtige paleizen verwoest, de tempel in een ruïne werd veranderd en dat er van de kolossale tempelmuren geen steen op de andere zou worden gelaten, terwijl de stad werd omgeploegd als een akker. Terecht weende de Heiland, toen Hij dat verschrikkelijke toneel aanschouwde.

Jeruzalem was Zijn zorgenkind geweest en zoals een liefderijk vader treurt om een weerspannige zoon, zo weende Jezus over de geliefde stad. Hoe kan Ik u prijsgeven? Hoe kan Ik aanzien dat u aan de verwoesting wordt overgegeven? Moet Ik toelaten, dat u de beker van uw ongerechtigheid vol maakt? Eén ziel heeft zoveel waarde, dat, in vergelijking daarmee, de wereld in het niet zinkt; maar hier zou een heel volk verloren gaan. Wanneer de snel ter kimme neigende zon niet meer aan de hemel te zien zou zijn, zou de genadedag voor Jeruzalem voorbij zijn. Terwijl de stoet stilstond op de top van de Olijfberg, was het nog niet te laat voor Jeruzalem om berouw te tonen. De engel van genade vouwde zijn vleugels dicht om af te stappen van de gouden troon en zo plaats te maken voor gerechtigheid en een snel komend oordeel. Maar Christus' liefdevolle hart pleitte nog steeds voor Jeruzalem, dat Zijn genade had versmaad, dat Zijn waarschuwingen had veracht en op het punt stond zijn handen te bezoedelen met Zijn bloed. Indien Jeruzalem slechts berouw wilde tonen, was het nog niet te laat. Zou, terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon bleven toeven op tempel, toren en tinne, een goede engel de stad nog leiden tot de liefde van de Heiland en haar ondergang afwenden? Prachtige en onheilige stad, die de profeten had gestenigd, die de Zoon van God had verworpen, die zichzelf, door onboetvaardigheid, in de boeien van de slavernij sloot - haar dag van genade was welhaast voorbij!

Toch spreekt de Geest van God nogmaals tot Jeruzalem. Voordat de dag voorbij is, komt er een ander getuigenis tot Christus. De stem der getuigen gaat luider spreken, gehoor gevend aan de roep van een profetisch verleden. Indien Jeruzalem de roep zal horen, indien de stad de Heiland Die haar poorten binnengaat, zal aannemen, kan het nog gered worden.

De geruchten, dat Jezus de stad nadert met een grote toeloop van mensen, hebben de oversten in Jeruzalem bereikt. Maar dezen hebben geen welkom voor de Zoon van God. Angstig gaan zij uit, Hem tegemoet, in de hoop de schare uiteen te kunnen drijven. Wanneer de stoet op het punt staat de Olijfberg af te dalen, wordt het opgevangen door de oversten. Zij vragen naar de oorzaak van dit luidruchtige vreugdebetoon. Wanneer zij de vraag stellen: "*Wie is dit?*" (Mattheüs 21:10) geven de discipelen, vervuld met de Geest van Inspiratie, antwoord op de vraag. In

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

welsprekende zinnen herhalen zij de profetieën betreffende Christus:

Adam zal u zeggen: Hij is het zaad der vrouw, dat de kop van de slang zal vermorzelen.

Vraag het aan Abraham; hij zal u zeggen: Het is "*Melchizedek, de koning van Salem*" (Genesis 14:18), Koning des vredes.

Jakob zal u zeggen: Hij is Silo uit de stam van Juda.

Jesaja zal u zeggen: "*Immanuel.*" (Jesaja 7:14) "*Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.*" (Jesaja 9:5)

Jeremia zal u zeggen: De Spruit van David, "*de Heere onze Gerechtigheid.*" (Jeremia 23:6)

Daniël zal u zeggen: Hij is de Messias.

Hosea zal u zeggen: "*De Heere, de God der heerscharen, Wiens naam Heere is.*" (Hosea 12:6)

Johannes de Doper zal u zeggen: Hij is "*het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt.*" (Johannes 1:29)

De grote Jehova heeft van Zijn troon uitgeroepen: "*Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.*" (Mattheüs 3:17)

Wij, Zijn discipelen, verklaren: Dit is Jezus, de Messias, de Vorst des levens, de Verlosser der Wereld.

En de vorst van de machten der duisternis erkent Hem met de woorden: "*Ik weet wel, Wie Gij zijt: de Heilige Gods.*" (Marcus 1:24)

Hoofdstuk 64 - Een ten ondergang gedoemd volk

De triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem was een zwakke voorafschaduwing van Zijn komst op de wolken des hemels in macht en heerlijkheid, te midden van het gejubel der engelen en de vreugde der heiligen. Dan zullen de woorden die Christus sprak tot de priesters en Farizeeën, vervuld worden : *"Gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt : Gezegend Hij Die komt in de naam des Heeren!"* (Mattheüs 23:39) Aan Zacharia werd in een profetisch visioen die dag van uiteindelijke triomf getoond: en hij zag ook de ondergang van hen die bij de eerste komst Christus hadden verworpen. *"Zij zullen Hem aanschouwen Die zij doorstoken hebben, en over Hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over Hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene."* (Zacharia 12:10) Dit schouwspel zag Christus reeds voor Zich, toen Hij naar de stad keek en over haar weende. In de tijdelijke verwoesting van Jeruzalem zag Hij de uiteindelijke vernietiging van dat volk dat schuldig was aan het bloed van de Zoon van God.

De discipelen zagen de haat van de Joden tegen Christus, maar zij zagen nog niet in, waartoe deze zou leiden. Zij begrepen de ware toestand van Israël nog niet; evenmin konden zij de vergelding die over Jeruzalem zou komen, begrijpen. Dit openbaarde Christus hun door een veelbetekenende aanschouwelijke les.

De laatste roep die aan Jeruzalem was gericht, was tevergeefs geweest. De priesters en de oversten hadden gehoord hoe de profetische stem uit het verleden weerklonk via de menigte, als antwoord op de vraag: *"Wie is dit?"* (Mattheüs 21:10) maar zij aanvaardden deze stem niet als die der Inspiratie. In hun woede en verbazing probeerden zij het volk tot zwijgen te brengen. Er bevonden zich Romeinse ambtsdragers onder de menigte en bij hen klaagden de vijanden van Jezus Hem aan als leider van een opstand. Zij deden het voorkomen, dat Hij op het punt stond de tempel in te nemen en als koning over Jeruzalem te gaan regeren.

Maar de kalme stem van Jezus bracht de rumoerige menigte een ogenblik tot zwijgen, toen Hij opnieuw verklaarde dat Hij niet was gekomen om een tijdelijke heerschappij te vestigen; Hij zou spoedig opvaren naar Zijn Vader en Zijn aanklagers zouden Hem niet meer zien, totdat Hij zou wederkomen in heerlijkheid. Dan, te laat voor hun behoudenis, zouden zij Hem erkennen. Deze woorden sprak Jezus met droefheid en met bijzondere kracht. De Romeinse ambtsdragers zwegen en stonden bedremmeld. Hoewel goddelijke invloed voor hen vreemd was, werden hun harten bewogen zoals dat nooit tevoren het geval was geweest. Op het kalme, plechtige gelaat van Jezus lazen zij liefde, welwillendheid en rustige waardigheid. Zij werden ontroerd door een medegevoel dat zij niet konden begrijpen. In plaats van Jezus gevangen te nemen, waren zij meer geneigd Hem eer te bewijzen. Zij wendden zich tot de priesters en oversten en beschuldigden hen ervan, dat zij verwarring hadden gesticht. Deze leiders, verbitterd en verslagen, keerden zich tot het volk met hun klachten en redetwisten heftig onder elkander.

Intussen ging Jezus onopgemerkt naar de tempel. Daar was alles rustig, want het gebeuren op de Olijfberg had de mensen weggeroepen. Een korte tijd bleef Jezus in de tempel en keek ernaar met droeve ogen. Daarop trok Hij Zich met Zijn discipelen terug en keerde weer naar Bethanië. Toen de mensen Hem zochten om Hem op de troon te plaatsen, was Hij niet te vinden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

De gehele nacht bracht Jezus door in gebed en 's morgens ging Hij weer naar de tempel. Op weg daarheen kwam Hij langs een tuin beplant met vijgenbomen. Hij werd hongerig. *"En toen Hij van verre een vijgenboom zag die bladeren had, ging Hij daarheen om te zien of Hij er ook iets aan vinden zou. En erbij gekomen, vond Hij er niets aan dan bladeren; want het was de tijd niet voor vijgen."* (Marcus 11:13)

Het was nog niet de tijd voor rijpe vijgen, uitgezonderd in bepaalde streken en op de hooglanden rondom Jeruzalem kon men terecht zeggen: *"Het was de tijd niet voor vijgen."* (Marcus 11:13) In de boomgaard waar Jezus naartoe was gegaan, scheen echter één boom alle andere voor te zijn. Die was reeds overdekt met bladeren. Het is naar de natuur van de vijgenboom, dat aler de bladeren zich ontvouwen, de groeiende vruchten te voorschijn komen. Daarom beloofde deze boom, die vol bladeren was, gerijpt fruit. Maar de schijn bedroog. Toen Jezus de takken onderzocht, van de dikke tak geheel onderaan tot het twijgje in de top, vond Hij *"niets dan bladeren."* (Marcus 11:13) Het was een grote hoeveelheid in het oog lopend loof, niets meer.

Christus sprak er een vernietigende vloek over uit. *"Nooit ete meer iemand vrucht van u in eeuwigheid!"* (Marcus 11:14) zei Hij. De volgende morgen, toen de Heiland en Zijn discipelen opnieuw op weg waren naar de stad, trokken de dorre takken en wegwijnende bladeren hun aandacht. *"Rabbi"*, zei Petrus, *"zie, de vijgenboom die Gij vervloekt hebt, is verdord."* (Marcus 11:21)

Het feit, dat Christus de vijgenboom had vervloekt, had de discipelen zeer verbaasd. Het scheen hun niet in overeenstemming te zijn met Zijn karakter en werken. Dikwijls hadden zij gehoord hoe Hij verklaarde dat Hij niet was gekomen om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. Zij herinnerden zich Zijn woorden: *"De Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden."* (Lucas 9:56) Zijn wonderwerken waren verricht om te herstellen, nooit om te vernietigen. De discipelen hadden Hem alleen gekend als de Hersteller, de Genezer. Deze daad stond op zichzelf. Wat was het doel hiervan? vroegen zij zich af.

God *"heeft een welbehagen in goedertierenheid."* (Micha 7:18) *"Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Heere Heere, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze."* (Ezechiël 33:11)

Voor Hem is het werk van verwoesting en het aanzeggen van een oordeel een *"vreemd werk"*. (Jesaja 28:21) Maar in genade en liefde licht Hij de sluier op van de toekomst en laat de mensen de gevolgen zien van een zondig leven.

Het vervloeken van de vijgenboom was een sprekende gelijkenis. Die onvruchtbare boom, die met zijn aanmatigende lommer praalde voor de ogen van Christus Zelf, was een symbool van het Joodse volk. De Heiland wilde Zijn discipelen de oorzaak en de stelligheid van Israëls ondergang duidelijk maken. Voor dit doel gaf Hij de boom zedelijke kwaliteiten en maakte hem zo tot een verklaarder van Goddelijke waarheid. De Joden onderscheidden zich duidelijk van alle andere volken, doordat zij beleden God trouw te zijn. Zij waren bijzonder door Hem begunstigd en maakten meer dan andere volken aanspraak op rechtvaardigheid. Maar zij waren verdorven door liefde voor de wereld en winstbejag. Zij gingen prat op hun kennis, maar waren niet op de hoogte van Gods geboden en ze waren vol huichelarij. Zoals de onvruchtbare boom, spreidden zij hun opzichtige takken uit, weelderig om te zien en schoon voor het oog, maar zij gaven *"niets dan bladeren."* (Marcus 11:13) De Joodse godsdienst, met zijn prachtige tempel, zijn gewijde altaren, zijn priesters met de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

heilige hoeden op en zijn indrukwekkende plechtigheden, was inderdaad prachtig wat het uiterlijk betreft, maar nederigheid, liefde en weldadigheid ontbraken eraan.

Geen van de bomen in de boomgaard droeg nog vruchten; maar de bladerloze bomen wekten geen verwachtingen en stelden niet teleur. Door deze bomen werden de Heidenen voorgesteld. Zij waren even verstoken van godsvrucht als de Joden; maar zij hadden niet beleden dat Zij God dienden. Zij hielden niet vol grootspraak de schijn van goedheid op. Zij waren blind voor de wegen en werken van God. Voor hen was het nog geen tijd voor vijgen. Zij wachtten nog op een dag die hun licht en hoop zou brengen. De Joden, die grotere zegeningen van God hadden ontvangen, werden verantwoordelijk gesteld voor het misbruik van deze gaven. De voorrechten waarop zij pochten, deden hun schuld slechts toenemen.

Jezus was hongerig naar de vijgenboom gekomen, om voedsel te vinden. Zo was Hij ook naar Israël gekomen, hongerend om bij hen vruchten van gerechtigheid te vinden. Hij had hun rijkelijk Zijn gaven gegeven, opdat zij vrucht zouden dragen tot zegen voor de wereld. Iedere kans en ieder voorrecht was hun gegeven en daarvoor verlangde Hij hun medeleven en medewerking bij Zijn werk van genade. Hij verlangde in hen zelfopoffering en mededogen te zien, ijver voor God en een innig zielsverlangen naar het behoud van hun medemensen. Indien zij de wet van God hadden onderhouden, dan zouden ze hetzelfde onzelfzuchtige werk hebben gedaan dat Christus deed. Maar liefde voor God en de mensen werd door trots en zelfgenoegzaamheid onmogelijk gemaakt. Zij brachten de ondergang over zich door te weigeren anderen te dienen. De schatten van waarheid die God hun had toevertrouwd, gaven zij niet door aan de wereld. In de onvruchtbare boom konden zij zowel hun zonde als de straf daarvoor lezen. Verdord onder de vloek van de Heiland, verschrompeld en dor oprijzend, uitgedroogd bij de wortels, liet de vijgenboom zien, wat er van het Joodse volk zou worden, wanneer de genade Gods van hen zou worden weggenomen. Daar zij weigerden de zegen door te geven, zouden ze deze niet langer ontvangen. *"Het is uw verderf, Israël"* (Hosea 13:9), zegt de Heere.

Deze waarschuwing geldt voor alle tijden. Het feit dat Christus de boom die Hij door Zijn macht had geschapen, vervloekte, is als een waarschuwing voor alle kerken en alle christenen. Niemand kan de wet van God uitleven zonder anderen te dienen. Maar er zijn veel mensen die niet het barmhartige, onzelfzuchtige leven van Christus leven. Sommigen die menen dat zij uitstekende christenen zijn, begrijpen niet waaruit het dienen van God bestaat. Zij maken plannen en bejiveren zich om zichzelf te behagen. Zij handelen slechts met betrekking tot zichzelf. Tijd heeft alleen waarde voor hen, wanneer zij voor zichzelf kunnen vergaren. In alle zaken van het leven is dit hun doel. Niet voor anderen, maar voor zichzelf dienen zij. God schiep hen om te leven in een wereld waarin onbaatzuchtige dienst moet worden verricht. Het was Zijn bedoeling, dat zij hun medemensen op iedere mogelijke wijze zouden helpen. Maar hun ik is zó groot, dat zij niets anders kunnen zien. Zij hebben geen contact met de mensheid. Zij die op deze wijze voor zichzelf leven, zijn als de vijgenboom, die alle schijn voorwendde, maar geen vruchten droeg. Zij nemen de vormen van godsdienst in acht, doch doen dit zonder berouw of geloof. Volgens hun belijdenis eren zij de wet van God, maar de gehoorzaamheid ontbreekt. Zij zeggen het, maar doen het niet. In het vonnis dat werd uitgesproken over de vijgenboom, toont Christus aan hoe gehaat in Zijn ogen dit ijdel vertoon is. Hij verklaart, dat degene die openlijk zondigt, minder schuldig is dan hij die belijdt God te dienen maar geen vruchten tot Zijn eer voortbrengt.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

De gelijkenis van de vijgenboom, die werd uitgesproken vóór het bezoek van Christus aan Jeruzalem, stond rechtstreeks in verband met de les die Hij leerde door het vervloeken van de onvruchtbare boom. Voor de onvruchtbare boom in de gelijkenis pleitte de tuinman: *"Laat hem nog dit jaar staan; ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen; en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, dan is het goed; maar anders, dan moet gij hem omhakken."* (Lucas 13:8-9) Aan de onvruchtbare boom was in grotere mate zorg besteed. Hij zou alle voordelen hebben. Maar indien hij onvruchtbaar zou blijven, zou niets hem van de vernietiging kunnen redden. In de gelijkenis werd het resultaat van het werk van de tuinman niet voorzeggd. Het was afhankelijk van de mensen tot wie de woorden van Christus werden gesproken. Zij werden voorgesteld door de onvruchtbare boom en het was aan hen te beslissen wat hun bestemming zou zijn. Ieder voorrecht dat de Hemel kon geven, was hun geschonken, maar zij trokken geen voordeel uit hun vermeerde zegeningen. Door het feit dat Christus de onvruchtbare vijgenboom vervloekte, werd het resultaat getoond. Zij hadden hun eigen ondergang beslist.

Meer dan duizend jaar lang had het Joodse volk Gods genade misbruikt en Zijn oordelen getart. Ze hadden Zijn waarschuwingen in de wind geslagen en Zijn profeten gedood. Het volk in de dagen van Christus stelde zich verantwoordelijk voor deze zonden door dezelfde koers te volgen. Door het verwerpen van de genadegaven en waarschuwingen die hun werden gegeven, lag de schuld op die generatie. De boeien die het volk eeuwenlang had gesmeed, bevestigden de mensen in de dagen van Christus aan zichzelf.

In iedere eeuw wordt aan de mensen hun dag van licht en voorrecht gegeven, een proeftijd waarin zij zich kunnen laten verzoenen met God, Maar er is een grens aan deze genade. Genade kan jaren pleiten en veronachtzaamd en verworpen worden; maar er komt een tijd wanneer de genade voor de laatste maal pleit. Het hart wordt zó verhard, dat het niet meer reageert op de Geest van God. Dan smeekt de zoete, innemende stem de zondaar niet meer en de berispingen en waarschuwingen verstommen.

Die dag was voor Jeruzalem gekomen. Jezus weende uit zielsangst over de ten ondergang gedoemde stad, maar Hij kon haar niet verlossen. Hij had ieder hulpmiddel gebruikt. Door de waarschuwingen van Gods Geest in de wind te slaan, had Israël het enige middel dat hen kon helpen, verworpen. Er was geen andere macht waardoor zij bevrijd konden worden.

Het Joodse volk was een zinnebeeld van de mensen van alle eeuwen die het pleiten van de Oneindige Liefde verachten. De tranen van Christus toen Hij weende over Jeruzalem, golden de zonden van alle tijden. In de oordelen die over Israël werden uitgesproken, kunnen zij die de berispingen en waarschuwingen van Gods Heilige Geest verwerpen, hun eigen veroordeling lezen.

In deze generatie zij er velen die hetzelfde terrein betreden als de ongelovige Joden deden. Zij zijn getuige geweest van de openbaring van de kracht Gods; de Heilige Geest heeft tot hun harten gesproken; maar zij klemmen zich vast aan hun ongelof en weerspanning. God zendt hun waarschuwingen en berisping, maar zij willen hun fouten niet belijden en zij verwerpen Zijn boodschap en Zijn boodschapper. Juist het middel dat Hij gebruikt tot hun herstel, wordt hun tot een struikelblok.

De profeten van God werden door het afvallige Israël gehaat, omdat hun verborgen zonden door hen aan het licht werden gebracht. Achab beschouwde Elia als

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zijn vijand, omdat de profeet getrouw was in het bestraffen van de heimelijke ongerechtigheden van de koning. Zo ontmoet ook heden de dienstknecht van Christus, die de zonden bestraft, spot en afwijzing. De waarheid van de Bijbel, de godsdienst van Christus, vecht tegen een sterke stroom van zedelijke onreinheid. Het vooroordeel is nu nog sterker in de harten van mensen dan dit in de dagen van Christus het geval was. Christus voldeed niet aan de verwachtingen van de mensen; Zijn leven was een terechtwijzing voor hun zonden en zij verwierpen Hem. Zo is ook nu de waarheid van Gods Woord niet in harmonie met de praktijken van de mensen en hun natuurlijke neigingen en duizenden verwerpen het licht daarvan. Mensen die door satan gedreven worden, werpen twijfel op over het Woord van God en zij verkiezen hun onafhankelijk oordeel te behouden. Zij verkiezen de duisternis boven het licht, maar zij doen dat met gevaar voor hun eigen zielen. Zij die vitten over de woorden van Christus, vonden steeds maar aanleiding tot vitten, totdat zij zich geheel afwendden van de Waarheid en het Leven. Zo is het ook nu. Het is niet Gods bedoeling iedere tegenwerping die het vleselijk hart tegen Zijn waarheid zou kunnen maken, weg te nemen. Voor hen die de kostbare lichtstralen die de duisternis zouden verlichten, afwijzen, blijven de geheimenissen van het Woord van God altijd geheimenissen. Voor hen is de waarheid verborgen. Zij wandelen blindelings en kennen niet de ondergang die hen wacht.

Christus overzag vanaf de hoogte van de Olijfberg de wereld en alle eeuwen; en Zijn woorden zijn van toepassing op iedere ziel die op het pleiten van de Goddelijke genade geen acht slaat. Hij heeft Zich vandaag gericht tot u, die Zijn liefde versmaadt. U bent het, ja u, die de dingen behoort te weten die tot uw vrede dienen. Christus stort bittere tranen over u, die geen tranen hebt om voor uzelf te storten. Reeds blijkt die noodlottige hardheid van hart, die de ondergang werd van de Farizeeën, in u. En ieder blijk van de genade van God, iedere straal van Goddelijk licht, zal de ziel of vertederen en onderwerpen, of haar stijven in hopeloze onboetvaardigheid.

Christus voorzag dat Jeruzalem verstokt en onboetvaardig zou blijven; toch lagen alle schuld, alle gevolgen van versmadede genade, voor zijn eigen poort. Zo zal het zijn met iedere ziel die dezelfde weg volgt. De Heere verklaart: *"Het is uw verderf, Israël."* (Hosea 13:9)

"Hoor, gij aarde, zie, Ik breng onheil over dit volk, de vrucht van hun eigen overleggingen, want zij luisteren niet naar Mijn woorden, en Mijn wet verwerpen zij." (Jeremia 6:19)

Hoofdstuk 65 - De tempel opnieuw gereinigd

Aan het begin van Zijn dienstwerk had Christus allen die door hun onheilige handel de tempel verontreinigden, daaruit verdreven; en Zijn streng en van Goddelijk gezag getuigend optreden had de berekenende kooplieden met angst vervuld. Aan het einde van Zijn dienstwerk kwam Hij wederom naar de tempel en bemerkte, dat deze nog werd ontheiligd, zoals dit eertijds gebeurde. De stand van zaken was zelfs nog erger dan vroeger. De buitenste voorhof van de tempel leek een geweldige verzamelaarsplaats voor vee. De klanken van boze woordenwisselingen tussen de onderhandelaars vermengden zich met het geluid van de dieren en het heldere gerinkel van munten en daar tussendoor hoorde men de stemmen van mensen die een heilig ambt vervulden. De ambtsdragers van de tempel waren zelf betrokken bij het kopen en verkopen en het wisselen van geld. Zó volledig werden zij beheerst door hun winstbejag, dat zij in de ogen van God niet beter waren dan dieven.

De priesters en oversten begrepen weinig van het plechtige werk dat zij moesten verrichten. Bij ieder Pascha en Loofhuttenfeest moesten duizenden dieren worden geslacht en hun bloed werd door de priesters opgevangen en op het altaar gegoten. De Joden waren met de offerande van bloed vertrouwd geraakt en hadden bijna het feit uit het oog verloren dat het de zonde was, die al dit vergieten van dierenbloed noodzakelijk maakte. Zij onderscheidden niet, dat dit een voorafschaduwning was van het bloed van Gods geliefde Zoon, dat vergoten zou worden voor het leven der wereld en dat bij het brengen van offeranden de mensen moesten gewezen worden op de gekruisigde Verlosser.

Jezus keek naar de schuldeloze slachtoffers, die gebracht werden en zag hoe de Joden deze grote bijeenkomsten tot tonelen van bloedvergieten en wreedheid maakten. In plaats van ootmoedig berouw over zonden, hadden zij het aantal offerdieren vermeerderd, alsof God kon worden geëerd door een dienst waarbij het hart niet was betrokken. De priesters en oversten hadden hun harten door zelfzucht en geldgierigheid verhard. Juist de symbolen die wezen op het Lam Gods, hadden zij gemaakt tot een middel om winst te verkrijgen. Op deze wijze was in de ogen van het volk de heiligheid van de offerdienst in grote mate teniet gedaan. De verontwaardiging van Jezus werd opgewekt; Hij wist dat Zijn bloed, dat zo spoedig voor de zonden van de wereld zou worden vergoten, door de priesters en de oudsten even weinig waard geacht zou worden als dierenbloed dat zij voortdurend deden vloeien.

Tegen deze praktijken had Christus door middel van de profeten reeds gesproken. Samuel had gezegd: *"Heeft de Heere evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heeren stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen."* (1 Samuël 15:22) En Jesaja, die in een profetisch visioen de afval van de Joden zag, spreekt hen aan als bestuurders van Sodom en Gomorra: *"Hoort het woord des Heeren, bestuurders van Sodom; neigt uw oren tot de onderwijzing van onze God, volk van Gomorra. Waartoe dient mij de menigte uwer slachtoffers? zegt de Heere; oververzadigd ben Ik van de brandoffers van rammen en van het vet van mestkalveren, en aan het bloed van stieren, schapen en bokken heb Ik geen welgevallen. Wanneer gij komt om voor Mijn aangezicht te verschijnen; wie heeft dit van u verlangd Mijn voorhoven plat te treden?"* (Jesaja 1:10-12) *"Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit Mijn ogen weg;*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

houdt op kwaad te doen; leert goed te doen, tracht naar recht, houdt de geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, verdedigt de rechtszaak der weduwe." (Jesaja 1:16-17)

Hij Die deze profetieën Zelf had gegeven, herhaalde de waarschuwing nu voor de laatste maal. Als vervulling van de profetie had het volk Jezus tot Koning van Israël uitgeroepen. Hij had hun eerbewijzen aangenomen en het ambt van Koning aanvaard. In deze geest moest Hij handelen. Hij wist, dat Zijn pogingen om een corrupt priesterdom te verbeteren, tevergeefs zouden zijn; niettemin moest Zijn werk verricht worden; het bewijs van Zijn Goddelijke zending moest aan een ongelovig volk worden gegeven.

Weer gleed de doordringende blik van Jezus over de ontheiligde voorhof van de tempel. Aller ogen richtten zich op Hem. Priester en overste, Farizeeër en heiden keken met verwondering en ontzag op naar Hem Die met de majesteit van Hemelkoning voor hen stond. Goddelijkheid flitste door het menselijke en bekleedde Christus met een waardigheid en heerlijkheid die Hij nooit tevoren had geopenbaard. Zij die het dichtst bij Hem stonden, trokken zich, zo ver als de menigte dit toeliet, terug. Behalve het gezelschap van enkelen van Zijn discipelen, stond de Heiland alleen. Ieder geluid verstomde. De diepe stilte scheen ondraaglijk. Christus sprak met een kracht als een geweldige storm die de mensen deed zwiepen: *"Staat er niet geschreven, dat Mijn huis een bedehuis zal heten voor alle volken? Maar gij hebt het tot een rovershol gemaakt."* (Marcus 11:17)

Zijn stem klonk als een bazuin door de tempel. De ontstemming op Zijn gelaat scheen een verterend vuur. Met gezag beval Hij: *"Neemt dit alles hier vandaan."* (Johannes 2:16)

Drie jaar geleden waren de oversten van de tempel over hun vlucht voor het bevel van Jezus beschaamd geweest. Sinds die tijd hadden zij zich verwonderd over hun vrees en over hun onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan één enkele man van nederige afkomst. Zij hadden gemeend, dat het onmogelijk was, dat zij zich nog eens op een zo onwaardige wijze zouden overgeven. Toch waren zij nu meer bevreesd dan tevoren en ze haastten zich nog meer om Zijn bevel te gehoorzamen. Er was niemand die Zijn gezag in twijfel durfde trekken. Priesters en handelaars vluchtten uit Zijn tegenwoordigheid, terwijl ze hun vee voor zich uitdreven.

Terwijl ze zich van de tempel verwijderden, kwamen ze een menigte tegen die met hun zieken naar de Grote Genezer vroegen. Het verhaal dat de vluchtenden deden, maakte, dat sommigen van deze mensen terugkeerden. Zij waren bevreesd een zo machtig Iemand te ontmoeten Wiens blik alleen al de priesters en oversten uit Zijn tegenwoordigheid had verdreven. Maar een groot aantal drong zich door de menigte, die zich voorthaastte, vol verlangen om Hem Die hun enige hoop was, te bereiken. Toen de schare uit de tempel was gevlucht, waren velen achtergebleven. Bij hen sloten de nieuwaangekomene zich aan. Weer was de voorhof van de tempel vol zieken en stervenden en wederom diende Jezus hen.

Na verloop van tijd waagden de priesters en oversten het om naar de tempel terug te keren. Toen de paniek geluwd was, werden zij ongerust en wilden weten wat de volgende daad van Jezus zou zijn. Zij verwachtten, dat Hij de troon van David in bezit zou nemen. Toen ze stilletjes naar de tempel terugkeerden, hoorden zij de stemmen van mannen, vrouwen en kinderen die God prezen. Nadat zij waren binnengegaan, stonden zij als aan de grond genageld bij het aanschouwen van het wonderlijke toneel. Zij zagen dat zieken genezen werden, blinden het gezicht

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

terugkregen, doven het gehoor ontvingen en dat kreupelen van vreugde opsprongen. De kinderen verheugden zich het meest. Jezus had hun ziekten genezen; Hij had hen in Zijn armen gesloten, hun kussen van dankbare genegenheid aanvaard en enkelen van hen waren aan Zijn borst in slaap gevallen terwijl Hij de mensen leerde. Nu loofden de kinderen Hem met blijde stemmen. Zij herhaalden hun hosanna's van de vorige dag en zwaaiden voor de Heiland triomfantelijk met hun palmtakken. De tempel weergalmde steeds weer van hun uitroepen: *"Gezegend Hij Die komt in de naam des Heeren!"* (Psalm 118:26) *"Zie, uw Koning komt tot u, Hij is rechtvaardig en zegevierend."* (Zacharia 9:9) *"Hosanna, de Zoon van David!"* (Mattheüs 21:15)

Het geluid van die blijde, ongedwongen stemmen was een aanstoot voor de oversten van de tempel. Zij begonnen pogingen aan te wenden om een dergelijke demonstratie te doen eindigen. Ze wezen de mensen erop, dat het huis van God door de voeten van kinderen en door de vreugdekreten ontheiligd was. Toen zij bemerkten, dat hun woorden geen indruk op het volk maakten, deden de oversten een beroep op Christus: *"Hooft Gij wat dezen zeggen? Jezus zeide tot hen: Ja; hebt gij nooit gelezen: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt Gij lof bereid?"* (Mattheüs 21:16) De profetie had voorgezegd, dat Christus tot Koning zou worden uitgeroepen en dat Woord moest worden vervuld. De priesters en oversten van Israël weigerden Zijn heerlijkheid te verkondigen en God werkte aan de harten van kinderen om Zijn getuigen te zijn. Indien de stemmen van kinderen zouden hebben gezwegen, dan zouden de zuilen in de tempel de lof van de Heiland hebben doen weerklinken..

De Farizeeën waren uitermate in de war en ontsteld. Iemand Wie zij geen vrees konden inboezemen, beheerste hier het terrein. Jezus had Zijn plaats ingenomen als Wachter van de tempel. Nooit tevoren had Hij zulk een koninklijk gezag gebruikt. Nooit tevoren hadden Zijn woorden en werken zo'n grote macht bezeten. Hij had heerlijke dingen gedaan in geheel Jeruzalem, maar nooit op zulk een plechtige en indrukwekkende wijze. In aanwezigheid van de mensen die getuigen waren geweest van Zijn wonderwerken, durfden de priesters en oversten Hem niet openlijk hun vijandigheid te tonen. Hoewel zij vertoornd en verbijsterd waren door Zijn antwoord, konden zij die dag verder niets bereiken.

De volgende morgen overwoog het Sanhedrin opnieuw, hoe zij tegen Jezus zouden moeten optreden. Drie jaar geleden hadden zij een teken verlangd voor Zijn Messiasschap. Sinds die tijd had Hij in het gehele land machtige werken verricht. Hij had de zieken genezen, op wonderlijke wijze duizenden mensen gevoed, op de golven gewandeld en de kolkende zee doen bedaren door Zijn woord. Steeds weer las Hij de harten van mensen als een open boek; Hij had boze geesten uitgeworpen en doden opgewekt. De oversten hadden de bewijzen voor ogen dat Hij de Messias was. Zij besloten nu geen teken te vragen voor Zijn gezag, maar Hem te dwingen iets toe te geven of te verklaren waarop Hij veroordeeld zou kunnen worden.

Zij begaven zich naar de tempel, waar Hij leerde en stelden Hem vervolgens de vraag: *"Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? Of wie heeft U de bevoegdheid gegeven om deze dingen te doen?"* (Mattheüs 21:23) Zij verwachtten dat Hij zou beweren, dat Zijn gezag van God kwam. Zij hadden het plan een dergelijke verklaring te ontkennen. Maar Jezus antwoordde hun met een vraag die ogenschijnlijk op een ander onderwerp betrekking had en Hij stelde Zijn antwoord aan hen afhankelijk van hun antwoord op deze vraag. *"Vanwaar was de doop van Johannes?"* zei Hij; *"Uit de hemel of uit de mensen?"* (Mattheüs 21:25)

De priesters zagen, dat zij voor een lastige keuze waren gesteld, waarvan geen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

spitsvondigheid hen zou redden. Indien zij zeiden, dat de doop van Johannes uit de hemel was, zou hun inconsequentie aan het licht komen. Christus zou zeggen: *"Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?"* (Mattheüs 21:25) Johannes had van Christus getuigd: *"Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt."* (Johannes 1:29) Indien de priesters het getuigenis van Johannes geloofden, hoe konden zij dan ontkennen dat Christus de Messias was? Indien zij datgene verklaarden wat zij werkelijk geloofden, namelijk dat het werk van Johannes uit de mensen was, zouden ze een storm van verontwaardiging over zich brengen; de mensen geloofden immers, dat Johannes een profeet was.

Met intense belangstelling wachtte de schare op de beslissing. Zij wisten, dat de priesters hadden beleden, dat zij het werk van Johannes aannamen en zij verwachtten dat zij zonder verdere vragen zouden erkennen, dat hij van God gezonden was. Maar nadat zij heimelijk met elkander hadden overlegd, besloten de priesters zich niet in de vingers te snijden. Huichelachtig betuigden ze onwetendheid en zeiden: *"Wij weten het niet."* (Mattheüs 21:27) *"Dan zeg Ik u ook niet",* zei Christus, *"krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe."* (Mattheüs 21:27)

Schriftgeleerden, priesters en oversten waren allen tot zwijgen gebracht. Beschaamd en teleurgesteld stonden ze daar met neergeslagen ogen en durfden Christus geen verdere vragen te stellen. Door hun lafhartigheid en besluiteloosheid hadden zij in grote mate de eerbied van het volk verspeeld, dat nu toekeek en zich amuseerde bij het zien hoe deze trotse, eigengerechtigde mensen waren verslagen.

Al deze woorden en daden van Christus waren belangrijk en de invloed ervan werd in steeds grotere mate na Zijn kruisiging en hemelvaart gevoeld. Velen van hen die vol spanning hadden gewacht op het resultaat van de ondervraging van Jezus, zouden ten slotte Zijn discipelen worden, voor de eerste maal tot Hem getrokken door Zijn woorden op die historische dag. Het schouwspel in de voorhof van de tempel zou in hun gedachten nooit vervagen. De tegenstelling tussen Jezus en de overpriesters was opvallend, terwijl zij met elkander spraken. De trotse tempelbeambte was gekleed in een rijk, kostbaar gewaad. Op zijn hoofd droeg hij een schitterend hoofddeksel. Zijn houding was koninklijk, zijn haar en zijn lange golvende baard waren vergrijsd van ouderdom. Zijn verschijning boezemde de toeschouwers ontzag in. Voor deze doorluchtige personage stond de Majesteit des hemels, zonder pracht of praal. Zijn kleding was niet meer schoon door de reis; Zijn gelaat was bleek en drukte gelaten droefenis uit; toch waren daarop een waardigheid en goedheid geschreven die een vreemde tegenstelling vormden met de trotse, zelfgenoegzame, vertoornde houding van de hogepriester. Velen van hen die getuigen waren geweest van de woorden en daden van Jezus in de tempel, sloten Hem vanaf dat ogenblik in hun hart als een profeet van God.

Maar terwijl de gevoelens van het volk ten gunste van Hem veranderden, nam de haat van de priesters tegen Jezus toe. De wijsheid waardoor Hij ontkwam aan de netten die voor Zijn voeten gespannen waren, gaf, als nieuwe blijk van Zijn Goddelijkheid, te meer voedsel aan hun woede.

Het was niet de bedoeling van Christus om in Zijn strijd met de rabbi's Zijn tegenstanders te vernederen. Het verheugde Hem niet te zien, dat zij zich in een moeilijk parket bevonden. Hij moest een belangrijke les leren aan de mensen. Hij had Zijn vijanden vernederd door toe te laten dat zij verward raakten in het net dat zij voor Hem gespannen hadden. Het feit dat zij beleden onwetend te zijn betreffende de aard van de doop van Johannes, gaf Hem gelegenheid te spreken en Hij maakte van die

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gelegenheid gebruik door ze hun ware toestand onder ogen te brengen, daarbij nog een waarschuwing toevoegend aan de vele die Hij reeds had gegeven.

"Wat dunkt u?" zei Hij. *"Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard. En hij antwoordde en zeide: Ja, heer, maar hij ging niet. En hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze antwoordde en zeide: Ik wil niet, maar later kreeg hij berouw en ging toch. Wie van de twee heeft de wil van zijn vader gedaan?"* (Mattheüs 21:28-31)

Deze plotselinge vraag maakte dat Zijn toehoorders minder op hun hoede waren. Zij hadden goed naar de gelijkenis geluisterd en antwoordden nu onmiddellijk: *"De laatste."* (Mattheüs 21:31)

Terwijl Hij Zijn blik op hen richtte, antwoordde Jezus op strenge en plechtige toon: *"Voorwaar Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het Koninkrijk Gods. Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid gewezen en gij hebt hem niet geloofd. De tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd, doch hoewel gij dat zaagt, hebt gij later geen berouw gekregen en ook in hem geloofd."* (Mattheüs 21:31,32)

De priesters en oversten konden niet anders dan het juiste antwoord geven op de vraag van Christus en op deze wijze vernam Hij, wat hun mening ten gunste van de laatste zoon was. Deze zoon stelde de tollenaars voor, die door de Farizeeën werden veracht en gehaat. De tollenaars waren door en door slecht geweest. Zij hadden inderdaad de wet van God overtreden, in hun leven hadden zij een absolute tegenstand tegen Zijn geboden getoond. Zij waren ondankbaar en goddeloos geweest; toen hun gezegd werd, dat ze moesten gaan werken in de wijngaard des Heeren, hadden ze vol minachting geweigerd. Maar toen Johannes kwam, die berouw en doop predikte, namen de tollenaars zijn boodschap aan en werden gedoopt. De eerste zoon stelde de leiders van het Joodse volk voor. Sommigen van de Farizeeën hadden berouw getoond en de doop van Johannes aangenomen; maar de leiders wilden niet erkennen dat hij van God kwam. Zijn waarschuwingen en berispingen brachten hen niet tot bekering. Zij *"verwierpen voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem gedoopt waren."* (Lucas 7:30) Zij behandelden zijn boodschap met minachting. Toen ze geroepen werden, zeiden ze evenals de eerste zoon: *"Ik ga, heer"* (Mattheüs 21:30), maar zij gingen niet; de priesters en de oversten wendden gehoorzaamheid voor, maar zij betoonden een valse gehoorzaamheid. Ze beleden veel vrome dingen, zij maakten er aanspraak op, dat zij de wet van God gehoorzaamden, maar zij boden slechts valse gehoorzaamheid. De tollenaars werden door de Farizeeën veroordeeld en vervloekt als trouwelozen; maar dezen toonden door hun geloof en werken, dat zij het Koninkrijk der hemelen binnengingen vóór die eigengerechte mensen aan wie groot licht was gegeven, maar wier werken niet overeenkwamen met hun vrome belijdenis.

De priesters en oversten wilden deze diepgaande waarheden niet verduren; zij bleven zwijgen, evenwel hopen dat Jezus iets zou zeggen wat ze tegen Hem zouden kunnen aanwenden; maar zij moesten nog meer dulden.

"Hoor een andere gelijkenis", zei Christus. *"Er was een heer des huizes die een wijngaard plantte en er een heg omheen zette en er een wijnpers in groef en een toren bouwde; en hij verhuurde die aan pachters en ging buitenslands. Toen nu de tijd der vruchten naderde, zond hij zijn slaven naar die pachters om zijn vruchten in ontvangst te nemen. Maar de pachters grepen zijn slaven, sloegen de ene, doodden de andere en stenigden een derde. Hij zond weder andere slaven, nog meer dan eerst, en zij behandelden hen op dezelfde wijze. Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen,*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien. Maar toen de pachters de zoon zagen, zeiden zij tot elkander: Dit is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden om zijn erfenis aan ons te brengen. En zij grepen hem en wierpen hem buiten de wijngaard en doodden hem. Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?" (Matteüs 21:33-40)

Jezus richtte Zich tot alle mensen die aanwezig waren, maar de priesters en oversten antwoordden. *"Een kwade dood zal hij die kwaden doen sterven"*, zeiden zij, *"en de wijngaard zal hij verhuren aan andere pachters, die hem de vruchten op tijd zullen afleveren."* (Matteüs 21:41)

De sprekers hadden aanvankelijk de toepassing van de gelijkenis niet begrepen, maar nu zagen ze in, dat ze hun eigen veroordeling hadden uitgesproken. In de gelijkenis stelde de heer des huizes God voor, de wijngaard het Joodse volk en de heg de Goddelijke wet, die hun bescherming was.

De toren was een symbool van de tempel. De heer van de wijngaard had alles gedaan wat nodig was om de wijngaard te doen gedijen. *"Wat was er nog aan Mijn wijngaard te doen"*, zegt Hij, *"dat Ik er niet aan gedaan heb?"* (Jesaja 5:4) Aldus werd Gods onvermoeide zorg voor Israël voorgesteld. En zoals de pachters een verschuldigd gedeelte van de vruchten van de wijngaard aan de heer moesten teruggeven, zo moest Gods volk Hem eren door een leven dat in overeenstemming was met hun heilige voorrechten. Maar zoals de pachters de slaven hadden gedood die de meester tot hen had gezonden om de vruchten te halen, zo hadden de Joden de profeten ter dood gebracht die God gezonden had om hen op te roepen tot berouw. Boodschapper na boodschapper was gedood. Tot dusverre kon men niet twijfelen aan de toepassing van de gelijkenis en in hetgeen volgde, was het verhaal niet minder duidelijk. In de geliefde zoon, die de heer van de wijngaard ten slotte naar zijn ongehoorzame dienstknechten zond en die zij grepen en ter dood brachten, zagen de priesters en oversten een duidelijk beeld van Jezus en het lot dat Hem te wachten stond. Reeds maakten ze plannen om Hem te doden, Die de Vader als een laatste beroep op hen gezonden had. Met de vergelding die over de ondankbare pachters kwam, werd de ondergang beschreven van hen die Christus ter dood zouden brengen.

Terwijl Hij hen met ontferming aanzag, vervolgde de Heiland: *"Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De Steen Die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot Hoeksteen geworden; van de Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan opbrengt. En wie op deze Steen valt, zal verpletterd worden, en op wie Hij valt, die zal Hij vermorzelen."* (Matteüs 21:42-44)

Deze profetie hadden de Joden dikwijls hardop in de synagogen gelezen en op de Messias toegepast. Christus was de Hoeksteen van het Joodse godsdienstige stelsel en van het gehele verlossingsplan. Deze Hoeksteen waren de Joodse bouwlieden, de priesters en de leiders van Israël nu bezig te verwerpen. De Heiland vestigde hun aandacht op de profetie, waardoor zij het gevaar waarin zij verkeerden, zouden zien. Met ieder middel dat binnen Zijn bereik lag, probeerde Hij hun de aard van de daad die zij van plan waren te verrichten, duidelijk te maken.

En Zijn woorden hadden nog een andere bedoeling. Door het stellen van de vraag: *"Wanneer nu de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen?"* (Matt.21:40) was het de bedoeling van Christus, de Farizeeën ertoe te brengen te antwoorden zoals ze deden. Het was Zijn bedoeling, dat zij zichzelf zouden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

veroordelen. Zijn waarschuwingen, die faalden om hen tot berouw te brengen, zouden hun ondergang bezegelen. Hij wilde dat zij zouden zien, dat zij die ondergang over zichzelf hadden gebracht. Het was Zijn bedoeling hun de rechtvaardigheid van God te tonen in het terugtrekken van de voorrechten, dat reeds begonnen was en dat zou eindigen, niet alleen in de verwoesting van hun tempel en hun stad, maar in de verstrooiing van het volk.

De toehoorders zagen de waarschuwing. Maar ondanks het vonnis dat zij zelf hadden uitgesproken, waren de priesters en oversten bereid om het beeld volkomen te maken door te zeggen: *"Dit is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden."* (Matteüs 21:38) *"En hoewel zij Hem trachtten te grijpen, vreesden zij de schare"* (Matteüs 21:46), want de gevoelens van het volk waren ten gunste van Christus.

Door de profetie van de verworpen steen aan te halen, sprak Christus van iets dat werkelijk was voorgevallen in de geschiedenis van Israël. Terwijl deze woorden in het bijzonder van toepassing waren op de tijd van de eerste komst van Christus en bijzonder sterk tot de Joden hadden moeten spreken, ligt daarin ook een les voor ons. Toen de tempel van Salomo werd gebouwd, werden de geweldige stenen voor de muren en het fundament geheel gereedgemaakt in de steengroeve; nadat zij naar het bouwterrein waren gebracht, werd er geen stuk gereedschap meer voor gebruikt; de werklieden behoefden de stenen slechts op hun plaats te leggen. Voor de fundering had men één steen van ongewone afmetingen en van een bijzondere vorm meegebracht; maar de werklieden konden er geen plaats voor vinden en wilden hem niet aannemen. Zij ergerden zich eraan, dat hij hun daar ongebruikt in de weg lag. Lang bleef het de verworpen steen. Maar toen de bouwlieden de hoek wilden gaan bouwen, zochten zij lange tijd naar een steen die groot en sterk genoeg was en de juiste vorm had om die bijzondere plaats in te nemen en het grote gewicht te dragen dat erop zou rusten. Indien zij hun keus verkeerd bepaalden voor deze belangrijke plaats, dan zou de veiligheid van het gehele gebouw in gevaar komen. Zij moesten een steen vinden die de inwerking van de zon, de vorst en van stormen zou kunnen weerstaan. Een aantal stenen had men reeds op verschillende tijden gekozen, maar onder de druk van het geweldige gewicht waren zij in stukken gebroken. Andere boden geen weerstand aan de veranderingen in de omstandigheden. Maar ten slotte viel de aandacht op de steen die zo lang reeds was verworpen. Hij was blootgesteld geweest aan de lucht, de zon en de storm, zonder het geringste barstje te vertonen. De bouwlieden onderzochten die steen. Hij had op één na alle proeven doorstaan. Indien hij de proef van zware druk zou kunnen weerstaan, besloten ze hem aan te nemen als hoeksteen. De proef werd genomen. De steen werd geaccepteerd, gebracht naar de aangewezen plaats en daar bleek hij precies te passen. In een profetisch visioen werd aan Jesaja getoond, dat deze steen een symbool was van Christus. Hij zegt:

"De Heere der heerscharen, Hém zult gij heilig achten en Hij moet het voorwerp van uw vrees en Hij moet het voorwerp van uw schrik zijn. Dan zal Hij tot een heiligdom zijn, en tot een Steen waaraan men zich stoot en tot een Rotsblok waarover men struikelt, voor de beide huizen van Israël, tot een Klapnet en tot een Valstrik voor de bewoners van Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen en vallen, verpletterd, gestrikt en gevangen worden." (Jesaja 8:13-15)

De profeet wordt meegenomen in een profetisch visioen naar de eerste komst en hem wordt getoond, dat Christus de beproevingen en testen zal moeten doorstaan waarvan de behandeling van de hoeksteen van de tempel van Salomo een symbool vormde. *"Daarom, zo zegt de Heere Heere : Zie, Ik leg in Sion een Steen ten*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

grondslag, een beproefde Steen, een kostbare Hoeksteen van een vaste grondslag; hij die gelooft, haast niet." (Jesaja 28:16)

Met oneindige wijsheid koos God de steen voor de fundering en legde die Zelf neer. Hij noemde die "een vaste grondslag." (Jesaja 28:16) De gehele wereld kan daarop haar lasten en smarten leggen; Hij kan ze alle dragen. Men kan er volkomen veilig op bouwen. Christus is "een beproefde Steen." (Jesaja 28:16) Hij stelt hen die op Hem vertrouwen, nooit teleur. Hij heeft iedere beproeving doorstaan. Hij heeft de last van Adams schuld en de schuld van zijn nageslacht gedragen en is meer dan overwinnaar geworden over de machten der duisternis. Hij heeft de lasten gedragen die op Hem geworpen worden door iedere berouwvolle zondaar. In Christus heeft het schuldige hart verlichting gevonden. Hij is de vaste grondslag. Allen die zich van Hem afhankelijk maken, rusten in volkomen veiligheid.

In de profetie van Jesaja wordt van Christus verklaard, dat Hij zowel een vaste Grondslag als een Struikelblok is. Schrijvende onder de inspiratie van de Heilige Geest, laat de apostel Petrus duidelijk zien voor wie Christus een Grondslag is en voor wie een Steen des aanstoots.

"Indien gij geproefd hebt, dat de Heere goedertieren is. En komt tot Hem, de levende Steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilige priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare Hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De Steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een Hoeksteen en een Steen des aanstoots en een Rots der ergernis voor hen die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het Woord, stoten." (1 Petrus 2:3-8)

Voor hen die geloven, is Christus een vaste grondslag. Dezen zijn het die op de Rots vallen en gebroken worden. Hierdoor worden onderworpenheid aan Christus en geloof in Hem voorgesteld. Op de Rots te vallen en gebroken te worden, wil zeggen: onze eigengerechtigheid opgeven en tot Christus gaan met de nederigheid van een kind, berouw hebbend over onze overtredingen en gelovend in Zijn vergevende liefde en zo bouwen we ook door het geloof en door gehoorzaamheid op Christus als onze grondslag.

Op deze levende Steen kunnen Joden zowel als Heidenen zeker bouwen. Hij is breed genoeg voor allen en sterk genoeg om het gewicht en de last van de gehele wereld te steunen. En door verbondenheid met Christus, de levende Steen, worden allen die op deze Grondslag bouwen, levende stenen. Vele mensen worden door hun eigen pogingen uitgehouwen, gepolijst en verfraaid; maar zij kunnen geen "levende stenen" (1 Petrus 2:5) worden, omdat zij niet met Christus verbonden zijn. Zonder deze verbondenheid kan geen mens behouden worden. Indien het leven van Christus niet in ons is, kunnen wij de stormen van verzoeking niet weerstaan. Onze eeuwige veiligheid is afhankelijk van ons bouwen op de veilige Grondslag. Vele mensen bouwen heden ten dage op fundamenten die niet zijn beproefd. Wanneer de regen valt en de storm woedt en de vloed opkomt, zal hun huis instorten, omdat het niet gebouwd is op de eeuwige Rots, de uiterste Hoeksteen, Christus Jezus.

"Voor hen die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het Woord, stoten" (1 Petrus 2:8), is Christus een Rots der ergernis. Maar "de Steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, Die is geworden tot een Hoeksteen." (1 Petrus 2:7) Evenals de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

afgekeurde steen had Christus tijdens Zijn zending op aarde verachting en schande verdragen. Hij was *"veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte... Hij was veracht en wij hebben hem niet geacht."* (Jesaja 53:3) Maar de tijd was nabij, dat hij verheerlijkt zou worden. Door de opwekking uit de doden zou Hij verklaard worden *"Gods Zoon te zijn in kracht"*. Bij Zijn tweede komst zou Hij geopenbaard worden als de Heere van hemel en aarde. Zij die nu op het punt stonden Hem te kruisigen, zouden Zijn grootheid erkennen. Voor de ogen van het heelal zou de afgekeurde Steen een hoofd des hoeks worden.

En *"op wie hij valt, die zal hij vermorzelen."* (Mattheüs 21:44) De mensen die Christus verwierpen, zouden weldra zien hoe hun stad en hun volk vernietigd zou worden. Hun heerlijkheid zou verbroken worden en verstrooid als stof in de wind. En wat was het, dat de Joden vernietigde? Het was de Rots Die, indien zij daarop gebouwd zouden hebben, hun tot veiligheid geweest zou zijn. Het was de goedheid Gods, die zij hadden veracht, gerechtigheid die zij hadden vertrapt, genade die zij hadden veracht. De mensen stelden zichzelf tegenover God en alles wat hun heil had kunnen zijn, werd in hun ondergang verkeerd. Alles wat God ten leven had ingesteld, bleek voor hen ten dode te zijn. Het kruisigen van Christus door de Joden bracht de verwoesting van Jeruzalem met zich mee. Het bloed dat op Golgotha werd vergoten, was het gewicht dat hen deed zinken naar ondergang in deze wereld en in de wereld die komen zal. Zo zal het ook zijn op de laatste dag, wanneer het oordeel zal komen over hen die de genade Gods hebben verworpen. Christus, hun Steen des aanstoots, zal in hun ogen dan een wrekende Berg schijnen. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen het leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Omdat hij liefde heeft afgewezen en genade heeft veracht, zal de zondaar vernietigd worden.

Door middel van vele voorbeelden en herhaalde waarschuwingen toonde Jezus aan, wat het verwerpen van de Zoon van God voor de Joden voor gevolgen zou hebben. Met deze woorden richtte Hij Zich tot allen, in iedere eeuw, die weigeren Hem aan te nemen als hun Verlosser. Iedere waarschuwing is voor hen bestemd. De ontheiligde tempel, de ongehoorzame zoon, de ontrouwe rentmeesters, de minachtende bouwlieden, al deze dingen vinden we terug in de ervaringen van iedere zondaar. Tenzij hij zich bekeert, zal het oordeel waarvan zij een voorafbeelding waren, zijn deel zijn.

Hoofdstuk 66 – Strijdpunt-Onenigheid

De priesters en oversten hadden zwijgend naar de rake verwijten van Christus geluisterd. Zij konden niets inbrengen tegen Zijn beschuldigingen. Maar zij waren slechts te vaster besloten om Hem in de val te laten lopen en met dit doel voor ogen zonden zij spionnen naar Hem toe, *"die zich voordeden als vrome mensen, om Hem op een woord te vatten, ten einde Hem te kunnen overleveren aan het gezag en de beschikking van de stadhouder."* (Lucas 20:20) Zij zonden niet de oude Farizeeën, die Jezus vaak ontmoet had, maar jonge mannen die vurig en ijverig waren en van wie zij meenden dat Jezus hen niet kende. Deze waren vergezeld van enige Herodianen, die de woorden van Christus moesten horen, opdat ze tegen Hem zouden kunnen getuigen wanneer Hij verhoord zou worden. De Farizeeën en Herodianen waren bittere vijanden geweest, maar nu waren ze één in hun vijandschap tegen Christus.

De Farizeeën hadden zich altijd geërgerd aan het feit dat de Romeinen belasting van hen eisten. Zij meenden, dat het betalen van schatting in strijd was met de wet van God. Nu zagen zij een gelegenheid om een strik voor Jezus uit te zetten. De spionnen kwamen bij Hem en zeiden ogenschijnlijk oprecht, alsof ze graag wilden weten wat hun plicht was: *"Meester, wij weten dat Gij rechtuit spreekt en leert en niemand naar de ogen ziet, maar in waarheid de weg Gods leert; is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?"* (Lucas 20:21.22)

De woorden: *"Wij weten dat Gij rechtuit spreekt en leert"* (Lucas 20:21), zouden, indien zij oprecht waren geweest, een heerlijke erkenning zijn geweest. Maar zij werden gesproken om te misleiden; niettemin was hun getuigenis waar. De Farizeeën wisten, dat Christus rechtuit sprak en leerde en zij zullen geoordeeld worden naar hun eigen getuigenis.

Zij die de vraag aan Jezus stelden, meenden dat zij hun bedoeling voldoende hadden verborgen; maar Jezus las hun harten als een open boek en bracht hun huichelachtigheid onder woorden. *"Wat verzoekt gij Mij?"* (Marcus 12:15) zei Hij. Op deze wijze gaf Hij hun een teken dat zij niet gevraagd hadden, door te laten zien dat Hij hun verborgen bedoeling las. Zij raakten nog meer in verwarring, toen Hij eraan toevoegde: *"Toont Mij een schelling."* (Lucas 20:24) Zij brachten er één en Hij stelde hun de vraag: *"Wiens beeldenaar en opschrift draagt hij? Zij zeiden: Van de keizer."* (Lucas 20:24) Terwijl Hij wees naar het opschrift op de munt, zei Jezus: *"Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is."* (Mattheüs 22:21)

De spionnen hadden verwacht dat Jezus hun vraag rechtstreeks zou beantwoorden, hetzij bevestigend, hetzij ontkennend. Indien Hij zou zeggen: Het is tegen de wet om Caesar belasting te betalen, zou Hij worden aangeklaagd bij de Romeinse autoriteiten en wegens aansporing tot verzet in arrest worden gesteld. Maar in geval Hij betaling van de schatting rechtmatig zou verklaren, waren zij van plan Hem voor het volk te beschuldigen, daar Hij Zich tegen de wet Gods stelde. Nu waren ze beschaamd en verslagen. Hun plannen waren in de war gestuurd. De beknopte manier waarop hun vraag was beantwoord, bood hun geen gelegenheid om nog meer te zeggen.

Christus' antwoord was geen ontwijking, maar een eerlijk antwoord op de vraag. Terwijl Hij een Romeinse munt, waarop de naam en de beeltenis van Caesar waren geslagen, in Zijn hand hield, verklaarde Hij, dat, aangezien zij leefden onder de bescherming van de Romeinse macht, zij die macht de steun die zij eiste, moesten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verlenen, zolang dit niet in strijd kwam met een hogere plicht. Maar terwijl ze op vreedzame wijze onderdanig moesten zijn aan de wetten van het land, moesten ze te allen tijde in de eerste plaats God trouw blijven.

De woorden van de Heiland: *"Geeft... Gode wat Gods is"* (Mattheüs 22:21), vormden een streng verwijt aan de samenzwerende Joden. Indien zij getrouw hun verplichtingen aan God hadden vervuld, zouden zij geen verslagen volk zijn geworden, onderworpen aan een vreemde macht. Geen Romeins vaandel zou over Jeruzalem hebben gewapperd, geen Romeinse schildwacht zou aan de poorten hebben gestaan, geen Romeinse stadhouder zou binnen hun muren hebben geheerst. Het Joodse volk betaalde nu de boete voor zijn afvalligheid van God.

Toen de Farizeeën het antwoord van Christus vernamen, *"verwonderden zij zich en zij lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg."* (Mattheüs 22:22) Hij had hun huichelachtigheid en aanmatiging berispt en terwijl Hij dat deed, had Hij een belangrijk beginsel naar voren gebracht dat duidelijk de grens van de plicht van de mens tegenover de regering op aarde en zijn plicht tegenover God aangeeft. In veler gedachten was een veelbesproken vraag tot zwijgen gebracht. Voortaan hielden zij zich steeds aan het juiste beginsel. En hoewel velen ontevreden heengingen, zagen zij, dat het beginsel dat aan de vraag ten grondslag lag, duidelijk naar voren was gebracht, en zij verwonderden zich over het scherpe inzicht van Christus.

Zodra de Farizeeën tot zwijgen waren gebracht, traden de Sadduceeën naar voren met hun listige vragen. Deze twee partijen stonden in bittere vijandschap tegenover elkaar. De Farizeeën hielden streng vast aan de overleveringen. Zij waren nauwgezet in uiterlijke ceremoniën, ijverig in wassingen, vasten en lange gebeden en lieten goed merken dat zij aalmoezen gaven. Maar Christus verklaarde, dat zij de wet van God teniet deden door leerstellingen te onderwijzen die inzettingen van mensen waren. Als groep waren zij dweepziek en huichelachtig; toch waren er onder hen mensen die oprecht vroom waren, die de leer van Christus aannamen en Zijn discipelen werden. De Sadduceeën verwierpen de overleveringen van de Farizeeën. Zij beleden dat zij het grootste gedeelte van de Schriften geloofden en dit als richtlijn voor hun leven aannamen; in de praktijk waren zij echter sceptici en materialisten.

De Sadduceeën ontkenden het bestaan van engelen, de opstanding van de doden en de leerstelling van een toekomstig leven met zijn beloningen en straffen. Op al deze punten verschilden zij van de Farizeeën. Tussen de beide partijen was de opstanding in het bijzonder een strijdpunt. De Farizeeën geloofden vast in de opstanding, maar in deze twistgesprekken werd hun mening betreffende de toekomstige dingen verward. De dood werd voor hen een onverklaarbaar geheimenis. Het feit dat zij niet in staat waren de argumenten van de Sadduceeën te weerleggen, was hun een voortdurende bron van ergernis. De gesprekken tussen de beide partijen eindigden meestal in boze twisten, waardoor zij verder uit elkaar raakten dan voorheen.

In aantal waren de Sadduceeën veel geringer dan hun tegenstanders en zij hadden niet zo'n sterke invloed op het gewone volk; velen van hen echter waren rijk en zij bezaten de invloed die door rijkdom verleend wordt. In hun rijen bevonden zich de meeste priesters en uit hen werd gewoonlijk de hogepriester gekozen. Dit gebeurde evenwel onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat hun sceptische mening niet naar voren zou worden gebracht. Ter wille van het grote aantal en de populariteit van de Farizeeën was het voor de Sadduceeën noodzakelijk naar het uiterlijk in te stemmen met hun leerstellingen, wanneer zij het priesterambt bekleedden; maar alleen al het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

feit, dat zij te verkiezen waren voor een dergelijk ambt, gaf invloed aan hun dwalingen.

De Sadduceeën verwierpen de leer van Jezus; Hij werd gedreven door een Geest waarvan zij niet wilden erkennen dat Die zich op deze wijze openbaarde; en Zijn leer betreffende God en het toekomstig leven was in tegenspraak met hun theorieën. Zij geloofden in God als het enige Wezen dat boven de mensen stond; zij redeneerden echter, dat een overheersende voorzienigheid en een Goddelijke vooruitziende blik de mens zou beroven van de macht, zedelijk vrij te zijn en hem zou verlagen tot de toestand van een slaaf. Het was hun overtuiging, dat God, nadat Hij de mens had geschapen, deze aan zichzelf overliet, onafhankelijk van een hogere invloed. Zij beweerden, dat de mens vrij was om zijn eigen leven te beheersen en vorm te geven aan de gebeurtenissen van de wereld; dat zijn bestemming in zijn eigen handen lag. Zij ontkenen, dat de Geest van God werkt door middel van menselijk streven of natuurlijke middelen. Niettemin waren zij nog ervan overtuigd, dat door op de juiste wijze gebruik te maken van zijn natuurlijke krachten, de mens verheven en verlicht kon worden; dat door harde en strenge eisen zijn leven gereinigd kon worden.

Hun ideeën over God hadden hun karakter gevormd. Daar naar hun mening Hij geen belang in de mensen stelde, hadden ze weinig achting voor elkaar; er was weinig eenheid onder hen. Doordat zij weigerden de invloed van de Heilige Geest op de daden van de mensen te erkennen, misten ze Zijn kracht in hun leven. Evenals de rest van de Joden pochten zij veel op hun geboorterecht als kinderen van Abraham en op het feit, dat zij zich strikt hielden aan de eisen van de wet; maar zij waren ontbloot van de ware geest van de wet van het geloof en de goedwilligheid van Abraham. Hun natuurlijke sympathieën werden binnen enge grenzen gehouden. Zij geloofden dat het voor alle mensen mogelijk was de gemakken en zegeningen van het leven te verkrijgen; en hun harten werden niet geraakt door de nood en het lijden van anderen. Zij leefden voor zichzelf.

Door Zijn woorden en Zijn werken getuigde Christus van een Goddelijke kracht die bovennatuurlijke resultaten heeft, van een toekomstig leven na het tegenwoordige, van God als een Vader van de kinderen van mensen en Die voortdurend waakt over hun ware belangen. Hij openbaarde de werking van de Goddelijke kracht in goedheid en erbarmen, wat een berisping was voor het zelfzuchtig uitsluiten van anderen van de Sadduceeën. Hij leerde, dat, zowel voor het tijdelijk als voor het eeuwig welzijn van de mens, God aan het hart werkt door de Heilige Geest. Hij toonde aan, dat het een dwaling is op menselijke kracht te vertrouwen voor die verandering van karakter die alleen tot stand kan worden gebracht door de Geest van God.

Deze leer wilden de Sadduceeën te schande maken. Door een twistgesprek met Jezus uit te lokken, vertrouwden ze erop Hem een slechte naam te kunnen geven, zelfs indien ze er niet voor konden zorgen, dat Hij zou worden veroordeeld. Zij hadden de opstanding gekozen als onderwerp waarover zij Hem vragen wilden stellen. Indien Hij het met hen eens zou zijn, zou Hij nog meer aanstoot geven aan de Farizeeën. Indien Hij met hen van mening zou verschillen, waren zij besloten om Zijn leer belachelijk te maken.

De Sadduceeën redeneerden, dat, indien het lichaam in zijn onsterfelijke staat uit dezelfde bestanddelen zou bestaan als in zijn sterfelijke staat, het, wanneer het uit de doden opgewekt zal worden, ook vlees en bloed moet hebben en in de eeuwige wereld het leven weer moet opvatten dat op aarde is afgebroken. In dat geval trokken

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zij daaruit de conclusie, dat de aardse verhoudingen weer zouden worden voortgezet, dat man en vrouw herenigd zouden worden, dat huwelijken voltrokken zouden worden en alle dingen op dezelfde wijze zouden doorgaan als vóór de dood, waarbij de zwakheden en hartstochten van dit leven werden voortgezet in het leven hierna.

In antwoord op hun vragen lichtte Jezus de sluier van de toekomst op. *"In de opstanding"*, zei Hij, *"huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemel."* (Mattheüs 22:30) Hij liet de Sadduceeën zien, dat zij verkeerd waren in hun geloof. Hun grondslag was fout. *"Gij dwaalt"*, voegde Hij eraan toe, *"want gij kent de Schriften niet, noch de kracht Gods."* (Mattheüs 22:29) Hij beschuldigde hen niet, zoals Hij de Farizeeën had beschuldigd, van huichelarij, maar van dwaling in de leer.

De Sadduceeën hadden zich geveleid met de gedachte dat zij van alle mensen zich het striktst aan de Schriften hielden. Maar Jezus liet hen zien, dat zij de ware betekenis daarvan niet hadden gekend. Die kennis moest doordringen tot het hart door de verlichting van de Heilige Geest.

Hun onwetendheid aangaande de Schriften en de kracht Gods, zo verklaarde Hij, was de oorzaak van hun geloofsverwarring en geestelijke duisternis. Zij trachtten de geheimenissen Gods binnen de perken van hun sterfelijk beredenering te brengen. Christus maande hen aan, hun geest open te stellen voor die heilige waarheden die het verstand zouden verbreden en versterken. Duizenden worden ontrouw omdat hun menselijke geest de geheimenissen Gods niet kan bevatten. Zij kunnen de wonderlijke openbaring van de Goddelijke kracht in Zijn voorzieningen niet verklaren, daarom verwerpen zij de bewijzen van een dergelijke kracht en schrijven die toe aan natuurlijke krachten die zij nog minder kunnen begrijpen. De enige sleutel tot de geheimenissen die ons omringen, is, dat wij in al deze dingen de tegenwoordigheid en de kracht van God erkennen. De mensen moeten God erkennen als de Schepper van het heelal, als Degene Die alle dingen beveelt en uitvoert. Zij hebben een bredere blik op Zijn karakter nodig en op de geheimenissen van Zijn macht.

Christus verklaarde aan Zijn toehoorders, dat, indien er geen opstanding van de doden was, de Schriften waarin zij beleden te geloven, van geen nut zouden zijn. Hij zei: *"Wat nu de opstanding der doden betreft, hebt gij niet gelezen, wat door God tot u gesproken is, toen Hij zeide: Ik ben de God van Abraham, en de God van Izak, en de God van Jakob? Hij is niet een God van doden, maar van levenden."* (Mattheüs 22:31-32) God rekt met dingen die er niet zijn alsof ze er waren. Hij ziet het einde vanaf het begin en aanschouwt het resultaat van Zijn werk alsof het reeds voltooid was. De geliefde doden, vanaf Adam tot de laatste heilige die sterft, zullen de stem van de Zoon van God horen en uit de graven opstaan tot een onsterfelijk leven. God zal hun God zijn en zij zullen Zijn volk zijn. Er zal een nauwe en tedere verhouding zijn tussen God en de opgestane heiligen. Deze toestand, waarvan Zijn plan een voorsmaak geeft, aanschouwt Hij alsof ze reeds bestond. De doden leven voor Hem.

Door de woorden van Christus werden de Sadduceeën tot zwijgen gebracht. Zij konden Hem niet antwoorden. Er was geen woord gesproken waarvan zij ook maar enigszins gebruik zouden kunnen maken om Hem te veroordelen. Zijn tegenstanders hadden niets dan de verachting van het volk gewonnen.

De Farizeeën evenwel wanhoopten er nog niet aan, of ze Hem ertoe zouden kunnen brengen iets te zeggen dat ze tegen Hem zouden kunnen gebruiken. Zij haalden een zekere kundige schriftgeleerde ertoe over, Jezus te vragen welk van de tien geboden van de wet het belangrijkste was.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

De Farizeeën hadden de eerste vier geboden, die wijzen op de plicht van de mens jegens zijn Maker, verheven alsof deze van veel meer belang zouden zijn dan de andere zes, die de plicht van de mens jegens zijn medemensen beschrijven. Als gevolg daarvan schoten zij veel tekort in praktische godsvrucht. Jezus had de mensen hun grote gebrek laten zien en had de noodzaak van goede werken geleerd door te verklaren dat de boom aan zijn vruchten wordt gekend. Hierom had men Hem ervan beschuldigd dat Hij de laatste zes geboden stelde boven de eerste vier.

De wetgeleerde naderde Jezus met een rechtstreekse vraag: *"Welk gebod is het eerste van alle?"* (Marcus 12:28) Het antwoord van Jezus is ondubbelzinnig en krachtig: *"Het eerste is: Hoor Israëel, de Heere, onze God, de Heere is Eén, en gij zult de Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht."* (Marcus 12:29-30) *"Dit is het... eerste gebod."* (Mattheüs 22:38) Het tweede is gelijk het eerste, zei Christus, want het vloeit eruit voort: *"Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet."* (Marcus 12:31) *"Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten."* (Mattheüs 22:40)

De eerste vier van de tien geboden worden samengevat in het ene grote voorschrift: *"Gij zult de Heere, Uw God, liefhebben met geheel uw hart."* (Mattheüs 22:37) De laatste zes worden samengevat in het andere: *"Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf."* (Mattheüs 22:39) Deze beide geboden zijn een uitdrukking van het beginsel van liefde. Men kan niet het eerste houden en het tweede breken, noch kan men het tweede houden, terwijl het eerste wordt verbroken. Wanneer God zijn rechtmatige plaats inneemt op de troon van het hart, zal de juiste plaats aan de naaste worden gegeven. Wij zullen hem liefhebben als onszelf. En alleen wanneer wij God liefhebben boven alles, is het mogelijk onze naaste onpartijdig lief te hebben.

En aangezien alle geboden worden samengevat in liefde voor God en de mensen, volgt daaruit, dat men geen gebod kan breken zonder dit beginsel geweld aan te doen. Aldus leerde Christus Zijn toehoorders, dat de wet van God niet uit vele verschillende geboden bestaat waarvan sommige meer gewicht hebben, terwijl andere van weinig belang zijn en ongestraft kunnen worden verwaarloosd. Onze Heere stelt de eerste vier en de laatste zes geboden voor als een Goddelijk geheel en leert dat liefde tot God getoond moet worden door gehoorzaamheid aan al Zijn geboden. De schriftgeleerde die de vraag aan Jezus gesteld had, kende de wet goed en was verbaasd over Zijn woorden. Hij verwachtte niet, dat Hij zulk een diepe en grondige kennis van de Schriften zou openbaren. Hij had een breder inzicht verkregen omtrent de beginselen die aan de heilige voorschriften ten grondslag liggen. In tegenwoordigheid van samengestroomde priesters en oversten erkende hij eerlijk, dat Christus de juiste verklaring van de wet had gegeven, door te zeggen:

"Inderdaad, Meester, naar waarheid hebt Gij gezegd, dat Hij Eén is, en dat er geen ander is dan Hij. En Hem lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand en uit geheel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle brandoffers en slachtoffers." (Marcus 12:32,33)

De wijsheid van het antwoord van Christus had de schriftgeleerde overtuigd. Hij wist dat de Joodse godsdienst meer bestond uit uiterlijke plechtigheden dan uit innerlijke vroomheid. Hij voelde enigszins hoe waardeloos offers waren die zuiver voor de vorm gebracht werden en het vergieten van bloed voor de uitdelging van zonden zonder dat geloof erbij te pas kwam. Liefde en gehoorzaamheid voor God en een onzelfzuchtige houding tegenover de mensen schenen voor hem meer waarde te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hebben dan al deze vormen. De bereidheid van deze man om de juistheid van de redenering van Jezus te erkennen en zijn besliste en prompte antwoord waar de mensen bij waren, openbaarde een geest die volkomen verschillend was van de geest van de priesters en oversten. Het hart van Jezus ging in ontferming uit naar de eerlijke schriftgeleerde, die het gewaagd had de boze blikken van de priesters en de dreigementen van de oversten te trotseren om te spreken naar de overtuiging van zijn hart. *"En Jezus, ziende dat hij verstandig geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het Koninkrijk Gods."* (Marcus 12:34)

De schriftgeleerde was dichtbij het Koninkrijk Gods door het feit, dat hij inzag dat rechtvaardige daden meer aannemelijk zijn voor God dan brandoffers en slachtoffers. Maar het was nodig, dat hij het Goddelijk karakter van Christus zou erkennen en door geloof in Hem kracht zou ontvangen om de werken van gerechtigheid te doen. De eredienst had geen waarde, indien die niet door een levend geloof met Christus werd verbonden. Zelfs de zedenwet bereikt haar doel niet, tenzij men deze wet verstaat in haar verband mét de Heiland. Christus had steeds weer aangetoond, dat de wet van Zijn Vader een diepere inhoud had dan alleen maar dwingende bevelen. In de wet ligt hetzelfde beginsel opgesloten dat in het Evangelie wordt geopenbaard. De wet wijst op de plicht van de mens en toont hem zijn schuld. Hij moet op Christus zien om vergeving te verkrijgen en kracht om datgene te doen wat de wet voorschrijft.

De Farizeeën waren dicht om Jezus heen gedrongen, toen Hij de vraag van de schriftgeleerde beantwoordde. Nu wendde Hij Zich om en stelde hun een vraag: *"Wat dunkt u van de Christus? Wiens Zoon is Hij?"* (Mattheüs 22:42) Deze vraag was bedoeld om hun geloof aangaande de Messias te beproeven - om aan het licht te brengen of zij Hem eenvoudig zagen als een mens of als de Zoon van God. Een koor van stemmen antwoordde: *"Davids zoon."* (Mattheüs 22:42) Dit was de titel die de profetie aan de Messias gegeven had. Toen Jezus door Zijn machtige wonderen Zijn Goddelijkheid openbaarde, toen Hij de zieken genas en de doden opwekte, hadden de mensen onder elkaar de vraag gesteld: *"Dit is toch niet de zoon van David?"* (Mattheüs 12:23) De Syrofenicische vrouw, de blinde Bartimeüs en vele anderen hadden tot Hem om hulp geroepen: *"Heb medelijden met mij, Heere, Zoon van David."* (Mattheüs 15:22) Terwijl Hij Jeruzalem binnenreed, had men Hem toegejuicht met de vreugdevolle kreet: *"Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij Die komt in de naam des Heeren."* (Mattheüs 21:9) En de kleine kinderen in de tempel hadden die dag de blijde lofprijzing herhaald. Maar velen die Jezus de Zoon van David noemden, erkenden niet Zijn Goddelijkheid. Zij begrepen niet, dat de Zoon van David ook de Zoon van God was.

In antwoord op de verklaring dat de Christus de Zoon van David was, zei Jezus: *"Hoe kan David Hem dan door de Geest [de Geest der Inspiratie, Die van God komt] zijn Heere noemen, als hij zegt: De Heere heeft gezegd tot mijn Heere: Zet U aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden onder Uw voeten gelegd heb. Indien David Hem dus Heere noemt, hoe kan Hij dan zijn Zoon zijn? En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer iets vragen."* (Mattheüs 22:43-46)

Hoofdstuk 67 - Wee over de Farizeeën

Het was de laatste dag van Christus' onderwijzing in de tempel. Alle aandacht van de grote schare die in Jeruzalem waren bijeengekomen, was op Hem gericht; de mensen waren in groten getale de tempelhoven binnengekomen en hadden de strijd die daar gevoerd werd, gadeslagen en zij hadden begerig ieder woord dat van Zijn lippen kwam, opgevangen. Nooit tevoren was een dergelijk toneel gezien. Daar stond de jonge Galileeër, Die geen aardse eer of koninklijke onderscheiding bezat. Om Hem heen stonden de priesters in hun kostbare gewaden, de oversten met hun ambtskleding en onderscheidingen die hun hoge positie kenmerkten en de schriftgeleerden met in hun handen de boekrollen, waaruit ze veelvuldig citeerden. Jezus stond rustig voor hen, met de waardigheid van een vorst. Als iemand die bekleed is met gezag van de hemel, zo keek Hij onbevreesd naar Zijn tegenstanders, die Zijn leer hadden verworpen en veracht en die Hem naar het leven stonden. Zij hadden Hem in groten getale aangevallen, maar hun samenzweringen, om Hem in hun netten te vangen en Hem te veroordelen, waren tevergeefs geweest. Steeds weer had Hij hun uitdagingen beantwoord en de zuivere, heldere waarheid gesteld tegenover de duisternis en dwalingen van de priesters en Farizeeën. Hij had deze leiders hun ware toestand voor ogen gesteld en de vergelding die zeker zou volgen, indien zij zouden volharden in hun euveldeed. De waarschuwingen waren nauwgezet gegeven. Toch was er nog een werk dat Christus moest doen. Hij moest nog een ander doel bereiken.

De belangstelling van het volk voor Christus en voor Zijn werk was voortdurend toegenomen. Zij werden aangetrokken door Zijn leer, maar zij raakten ook zeer verward. Zij hadden eerbied gehad voor de priesters en rabbi's vanwege hun verstand en schijnbare vroomheid. In alle godsdienstige zaken hadden zij steeds onvoorwaardelijk aan hun gezag gehoorzaamd. Toch zagen zij nu, hoe deze mannen trachtten schande te brengen over Jezus, een Leraar wiens deugd en kennis uit iedere aanval weer stralender te voorschijn traden. Zij keken naar de norske gezichten van de priesters en oudsten en daar zagen ze verlegenheid en verwarring. Zij verwonderden zich erover, dat de oversten niet in Jezus geloofden, terwijl Zijn leer zo duidelijk en eenvoudig was. Ze wisten zelf niet welke richting ze moesten inslaan. Met intense bezorgdheid keken ze naar de bewegingen van hen wiens raad zij steeds hadden opgevolgd.

In de gelijkenissen die Christus uitgesproken had, wilde Hij zowel de oversten waarschuwen en onderricht geven aan de mensen die gewillig waren om te worden onderwezen. Maar het was noodzakelijk, dat Hij nog duidelijker sprak. Door hun eerbied voor de overlevering en door hun blinde vertrouwen in de corrupte priesters, waren de mensen tot slaven gemaakt. Deze boeien moest Christus verbreken. Het karakter van de priesters, de oversten en de Farizeeën moest meer volkomen aan het licht worden gebracht.

"De schriftgeleerden en de Farizeeën", zei Hij, "hebben zich gezet op de stoel van Mozes. Alles dan, wat zij u ook zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun werken, want zij zeggen het wel, maar doen het niet." (Mattheüs 23:2-3) De schriftgeleerden en Farizeeën maakten er aanspraak op, dat zij waren bekleed met Goddelijk gezag gelijk aan Mozes. Zij matigden het zich aan, zijn plaats in te nemen als uitleggers van de wet en rechters van het volk. Als zodanig eisten zij van het volk de grootste eerbied en gehoorzaamheid. Jezus gebod Zijn toehoorders te doen wat de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

rabbi's volgens de wet leerden, maar niet hun voorbeeld te volgen. Zij brachten zelf hun leer niet in praktijk.

En zij leerden veel dat in tegenspraak was met de Schriften. Jezus zei: *"Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren."* (Mattheüs 23:4) De Farizeeën schreven een massa regels voor die hun basis vonden in de overlevering en die op onredelijke wijze de persoonlijke vrijheid beknotten. En bepaalde gedeelten van de wet verklaarden zij zodanig, dat daardoor het volk verplichtingen werden opgelegd die zijzelf heimelijk veronachtzaamden en waarvan zij beweerden, indien dat hun oogmerk diende, uitgezonderd te zijn.

Zij waren er voortdurend op gericht hun vroomheid ten toon te spreiden. Niets was hun voor dit doel te heilig. God had betreffende hetgeen Hij gebod, tot Mozes gezegd: *"Gij zult het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdband tussen uw ogen zijn."* (Deuteronomium 6:8) Deze woorden hebben een diepe betekenis. Wanneer men het Woord van God overpeinst en dat in de praktijk brengt, zal de gehele mens veredeld worden. De handen zullen door rechtvaardige en barmhartige daden de beginselen van Gods wet als een zegel openbaren. Zij zullen rein worden gehouden van steekpenningen en van alles wat verdorven en bedrieglijk is. Zij zullen bezig zijn met werken van liefde en medelijden. De ogen die gericht zijn op een edel doel, zullen helder en eerlijk zijn. Het uitdrukkingvolle gelaat, het sprekende oog, zullen getuigen van het vlekkeloze karakter van hem die het Woord van God liefheeft en eert. Maar de Joden in de dagen van Christus zagen dit alles niet in. Het gebod dat aan Mozes was gegeven, werd zo verklaard, dat de Schriftuurlijke voorschriften door de mens op het lichaam moesten worden gedragen. Zij werden daarom geschreven op stroken perkament en op opvallende wijze om het hoofd en de polsen gebonden. Maar dit leidde er niet toe, dat de wet van God meer invloed kreeg op het hart. Deze stroken perkament werden alleen gedragen als onderscheidingsteken, om aandacht te trekken. Men meende de dragers een voorkomen van toewijding te geven dat de eerbied van het volk zou afdwingen. Jezus bracht deze ijdele uiterlijke vertoning een slag toe:

"Al hun werken doen zij om in het oog te lopen bij de mensen, want zij maken hun gebedsriemen breed en hun kwasten groot, zij houden van de eerste plaats bij de maaltijden en van de erezetels in de synagogen, en van de begroetingen op de markten en om door de mensen rabbi genoemd te worden. Gij zult u niet rabbi laten noemen; want Eén is uw Meester en gij zijt allen broeders. En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want Eén is uw Vader, Hij Die in de hemelen is. Laat u ook geen leidlieden noemen, want Eén is uw Leidsman, de Christus." (Mattheüs 23:5-10) In zulke duidelijke woorden stelde de Heiland het zelfzuchtige streven aan de kaak, dat steeds naar positie en macht haakte, daarbij een valse nederigheid ten toon spreidend terwijl het hart vol was van hebzucht en naijver. Wanneer mensen voor een maaltijd werden uitgenodigd, kregen de gasten een plaats volgens hun rang en zij die de ereplaats kregen, ontvingen de meeste aandacht en bijzondere gunsten. De Farizeeën legden het altijd erop aan, zich deze eerbewijzen te verzekeren. Deze handelwijze werd door Jezus berispt.

Hij berispte ook de ijdelheid die naar voren kwam in het begeren van de titel "rabbi", of meester. Een dergelijke titel, zo verklaarde Hij, kwam aan geen mens toe, maar aan Christus.

Priesters, schriftgeleerden en oversten, uitleggers en onderzoekers van de wet, waren

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

allen broeders, kinderen van Eén Vader. Jezus drukte de mensen op het hart, dat zij aan geen mens een eretitel mochten geven die erop zou wijzen dat zij macht hadden over hun geweten of over hun geloof.

Wanneer Christus nu op aarde zou zijn, omringd door mensen die de titel "Eerwaarde" of "Weleerwaarde" dragen, zou Hij dan niet Zijn woorden herhalen: *"Laat u ook geen leidslieden noemen, want Eén is uw Leidsman, de Christus?"* (Mattheüs 23:10) De Schrift verklaart van God: *"Heilig en eerwaardig is Zijn naam."* (Psalm 111:9). Aan welk menselijk wezen komt een dergelijke titel toe? Hoe weinig openbaart de mens van de wijsheid en de rechtvaardigheid die deze titel inhoudt! Hoevelen van hen die zich deze titel aanmatigen, geven een verkeerde voorstelling van het karakter en de Naam van God! Helaas, hoe dikwijls zijn wereldse eerzucht, heerszucht en de laagste zonden verborgen onder de beslikte klederen van een hoog en heilig ambt! De Heiland vervolgde:

"Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn. Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden, en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden." (Mattheüs 23:11,12) Steeds weer had Christus geleerd dat ware grootheid wordt gemeten met zedelijke waarden. In de achting van de hemel bestaat karaktergrootheid in leven voor het welzijn van onze medemensen, in het verrichten van daden van liefde en barmhartigheid. Christus, de Koning der heerlijkheid, werd een dienaar van de gevallen mens.

"Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars", zei Jezus, *"want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen."* (Mattheüs 23:13) Door de Schriften te verdraaien, verblindden de priesters en wetgeleerden de geest van hen die anders kennis ontvangen zouden van het Koninkrijk van Christus en dat innerlijke, Goddelijke leven dat noodzakelijk is voor ware heiligheid.

"Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij eet de huizen der weduwen op, terwijl gij voor de schijn lange gebeden uitspreekt. Daarom zult gij zwaarder oordeel ontvangen." (Mattheüs 23:14) De Farizeeën hadden een grote invloed op het volk en hiervan maakten zij gebruik om hun eigen belangen te dienen. Zij wonnen het vertrouwen van vrome weduwen en beweerden dan, dat het hun plicht was, de eigendommen die zij hadden, te wijden aan godsdienstige doeleinden. Nadat zij de beschikking over hun geld gekregen hadden, gebruikten de sluwe oplichters het voor eigen belangen. Om hun oneerlijkheid te bedekken, spraken zij in het openbaar lange gebeden uit en maakten veel vroom vertoon. Christus verklaarde, dat deze huichelarij een zwaarder oordeel over hen zou brengen. Hetzelfde verwijt geldt voor velen in onze tijd die hoog opgeven van hun vroomheid. Hun leven is bevlekt met zelfzucht en hebzucht, maar zij werpen over dit alles een kleed van ogenschijnlijke reinheid en op deze wijze misleiden ze voor een tijdlang hun medemensen. Maar zij kunnen God niet misleiden. Hij leest iedere bedoeling van het hart en zal ieder mens oordelen naar zijn werken.

Christus veroordeelde misbruik meedogenloos, maar Hij waakte ervoor de plichten niet te verkleinen. Hij berispte de zelfzucht die de giften van de weduwen afperste en op verkeerde wijze gebruikte. Tegelijkertijd prees Hij de weduwe die haar offer voor de schatkist van God bracht.

Het feit dat de mens de gave verkeerd gebruikte, kon Gods zegen niet van de gever afkeren.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Jezus bevond Zich in de voorhof waar de offerkisten waren en Hij keek naar de mensen die hun gaven kwamen brengen. Vele rijken brachten hoge bedragen, die zij met veel vertoon aanboden. Jezus zag hun bedroefd aan, maar zei niets over hun grote offers. Na enige tijd lichtte Zijn gelaat op, toen Hij zag, hoe een arme weduwe aarzelend naderde, alsof ze bang was dat men haar zou zien. Terwijl de rijken en hoogmoedigen voorbijschreden om hun gaven af te dragen, deinsde zij terug, alsof ze nauwelijks verder durfde te gaan. En toch verlangde zij iets te doen, hoe weinig het ook was, voor de zaak die zij liefhad. Zij keek naar de gave in haar hand. Die was erg klein in vergelijking tot de gaven van de mensen om haar heen, maar het was alles wat zij bezat. Ze wachtte haar kans af, offerde dan haastig haar twee geldstukken en keerde zich om ten einde snel weg te gaan. Maar terwijl ze dat deed, ontmoette haar blik de ogen van Jezus, die ernstig op haar waren gericht.

De Heiland riep Zijn discipelen tot Zich en gebod hen te letten op de armoede van de weduwe. Toen ving haar oor Zijn lofwoorden op. *"Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen."* (Lucas 21:3) Tranen van vreugde kwamen in haar ogen, toen ze voelde, dat haar daad werd begrepen en gewaardeerd. Velen zouden haar hebben aangeraden haar kleine bezit voor eigen gebruik te houden; wanneer het in handen werd gegeven van de weldoorvoede priesters, zou het verloren gaan onder de vele kostbare gaven die naar de schatkist werden gebracht. Maar Jezus begreep haar motief. Zij geloofde dat de tempeldienst door God was ingesteld en ze was verlangend om al het mogelijke te doen om die te onderhouden. Ze deed wat ze kon en haar daad zou een teken tot haar gedachtenis zijn door alle tijden heen en haar vreugde tot in eeuwigheid. Haar hart was bij haar gaven; de waarde daarvan werd niet geschat naar de waarde van het muntstuk, maar naar de liefde voor God en de belangstelling voor Zijn werk, die haar tot de daad hadden gebracht.

Jezus zei van de arme weduwe: *"Zij heeft meer dan alle daarin geworpen."* (Lucas 21:3) De rijken hadden gegeven uit hun overvloed, velen van hen om door de mensen gezien en geëerd te worden. Hun grote gaven hadden hen van geen enkel gemak of zelfs luxe beroofd; die hadden geen offer geëist en konden in waarde niet vergeleken worden met de penning van de weduwe.

Het is het motief, dat aan onze daden karakter geeft en ze bestempeld als waardeloos of van hoge zedelijke waarde. Niet de grote dingen die ieder oog ziet en ieder oor hoort, vindt God het kostbaarst. Kleine dienstbewijzen die blijmoedig gedaan worden, kleine geschenken die geen vertoon geven en die in de ogen van mensen waardeloos kunnen zijn, hebben dikwijls in Zijn ogen de meeste waarde. Een gelovig en liefderijk hart is dierbaarder voor God dan de allerkostbaarste gave. De arme weduwe; gaf haar levensonderhoud om het weinige dat zij deed, te kunnen doen. Zij beroofde zichzelf van voedsel, om die twee koperstukjes te kunnen geven aan de zaak die zij liefhad. En ze deed het in het geloof, vertrouwend dat haar hemelse Vader haar grote nood niet over het hoofd zou zien. Het waren deze onzelfzuchtige geest en dat kinderlijke geloof, waarmee zij de lof van de Heiland won.

Onder de armen zijn er velen die verlangen hun dankbaarheid te tonen aan God over Zijn genade en waarheid. Zij verlangen in hoge mate samen met hun welgestelde broeders Zijn dienst te steunen. Deze zielen moeten niet afgewezen worden. Laat hen hun penningen vastleggen bij de hemelse bank. Indien zij gegeven worden met een hart dat vervuld is van liefde voor God, worden deze schijnbare

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

kleinigheden gewijde gaven, offeranden van onschatbare waarde, waarover God glimlacht en die Hij zegent.

Toen Jezus van de weduwe zei: *"Zij heeft meer dan allen daarin geworpen"* (Lucas 21:3), waren Zijn woorden waar, niet alleen wat betreft het motief, maar ook betreffende de resultaten van haar gift. De *"twee koperstukjes... dat is een duit"* (Marcus 12:42), hebben een bedrag aan geld in de schatkist van God gebracht dat veel groter was dan de bijdragen van die rijke Joden. De invloed van de kleine gift is geweest als een stroom, klein aan het begin, maar breder en dieper wordend, naarmate hij door de eeuwen heen voortvloede. Op wel duizenderlei manieren heeft deze gave bijgedragen tot verlichting voor de armen en tot verbreiding van het Evangelie. Haar voorbeeld van zelfopoffering heeft zijn invloed en uitwerking gehad op duizenden harten in ieder land en in iedere eeuw. Het heeft zowel rijken als armen aangesproken en hun offeranden hebben de waarde van haar gift doen toenemen. Gods zegen op de penning van de weduwe heeft die gemaakt tot een bron van grote resultaten. Zo is het met iedere gave die gegeven wordt en met iedere daad die verricht wordt met een oprecht verlangen tot eer van God. Ze wordt verbonden met de plannen van de Almachtige. De resultaten daarvan ten goede kan geen mens meten.

De Heiland vervolgde Zijn veroordelingen over de schriftgeleerden en Farizeeën: *"Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij het goud van de tempel gezworen, dan is hij gebonden. Gij dwazen en blinden, wat toch is meer, het goud of de tempel die het goud geheiligd heeft? En heeft iemand bij het altaar gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij de gave die daarop ligt, gezworen, dan is hij gebonden. Gij blinden, immers, wat is meer, de gave of het altaar dat de gave heiligt?"* (Mattheüs 23:16-19) De priesters legden Gods geboden volgens hun eigen verkeerde en bekrompen maatstaf uit. Zij waagden het, nauwkeurige verschillen te maken omtrent de betrekkelijke schuld van verschillende zonden, waarbij zij sommige zonden licht achtten en andere, die misschien kleinere gevolgen hadden, als onvergeeflijk behandelden. Tegen geldelijke vergoeding ontsloegen zij mensen van hun geloften. En voor hoge bedragen aan geld lieten zij soms ernstige misdaden ongemoeid. Tegelijkertijd spraken deze priesters en oversten in andere gevallen een hard oordeel uit over geringe misstappen.

"Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw. Dit moest men doen en het andere niet nalaten." (Mattheüs 23:23) Met deze woorden veroordeelt Christus opnieuw het misbruiken van een heilige verplichting. De verplichting zelf zet Hij niet terzijde. Het tiendenstelsel was door God ingesteld en het was van de vroegste tijden af in acht genomen. Abraham, de vader der gelovigen, betaalde tienden van alles wat hij bezat. De Joodse leiders erkenden dat men verplicht was tienden te betalen en dat was correct; maar zij lieten het niet aan de mensen over om naar hun eigen overtuiging te doen wat hun plicht was. Voor ieder geval werden willekeurige regels vastgesteld. De voorschriften waren zo ingewikkeld geworden, dat het voor hen onmogelijk was die nog te vervullen. Niemand wist, wanneer men aan zijn verplichtingen had voldaan. Zoals God het had gegeven, was het stelsel rechtvaardig en redelijk, maar de priesters en rabbi's hadden het tot een moeizame last gemaakt.

Alles wat God gebiedt, is van belang. Christus erkende, dat het betalen van tienden een plicht is; maar Hij liet zien, dat dit geen verontschuldiging mag zijn voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

het verwaarlozen van andere plichten. De Farizeeën waren erg nauwkeurig in het betalen van tienden over tuinkruiden, zoals de munt, de dille en de komijn; dit kostte hun weinig en bezorgde hun de naam van nauwgezet en heilig te zijn. Tegelijkertijd onderdrukten hun nutteloze beperkingen het volk en verwoestten hun eerbied voor het heilige stelsel dat God Zelf had gegeven. Zij hielden de gedachten van de mensen bezig met onbelangrijke verschillen en wendden hun aandacht af van de meest belangrijke waarheden. De gewichtigste zaken van de wet - oordeel, barmhartigheid en trouw - werden verwaarloosd. *"Dit", zegt Christus, "moest men doen en het andere niet nalaten."* (Mattheüs 23:23)

Andere wetten waren door de rabbi's op gelijke wijze verdraaid. In de voorschriften die Mozes gegeven had, was het verboden iets onreins te eten. Het nuttigen van varkensvlees en het vlees van bepaalde andere dieren werd verboden, omdat de kans bestond dat daardoor het bloed verontreinigd zou worden en het leven verkort. Maar de Farizeeën lieten deze beperkingen niet zoals God ze had gegeven. Zij gingen tot onverantwoorde uitersten. Men eiste onder andere van de mensen, dat zij al het water dat gebruikt werd, zouden zeven voor het geval dat daarin een heel klein insect zou kunnen zijn, dat gerekend zou moeten worden onder de onreine dieren. Jezus stelde deze kleinzielige eisen tegenover de grote omvang van hun werkelijke zonden en zei tot de Farizeeën: *"Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzift, maar de kameel doorzwelgt."* (Mattheüs 23:24)

"Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op witte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid." (Mattheüs 23:27) Zoals het gewitte en prachtig versierde graf de ontbindende resten daarbinnen verborg, zo verborg de uiterlijke heiligheid van de priesters en de oversten hun ongerechtigheid. Jezus vervolgde:

"Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij bouwt de grafsteden der profeten en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen, en gij zegt: Indien wij geleefd hadden in de dagen onzer vaders, zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben ten opzichte van het bloed der profeten. Gij getuigt dus van uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten." (Mattheüs 23:29-31) Om hun achting te tonen voor de gestorven profeten, beijverden de Joden zich om hun graven te verfraaien; maar zij trokken geen voordeel uit hun lezingen en sloegen ook geen acht op hun berispingen.

In de dagen van Christus hechtte men een bijgelovige waarde aan de rustplaatsen van de doden en grote sommen geld werden verkwist voor het versieren. In de ogen van God was dit afgoderij. Door hun ongerechtvaardigde eerbied voor de doden, lieten de Joden zien dat zij niet God liefhadden boven alles en hun naaste als zichzelf. Dezelfde afgoderij wordt ook heden nog bedreven. Velen maken zich er schuldig aan, de weduwe en de wees, de zieke en de arme te verwaarlozen, om dure gedenktekenen te kunnen bouwen voor de doden. Tijd, geld en arbeid worden rijkelijk aan dit werk besteed, terwijl de plichten tegenover de levenden - plichten die Christus ons duidelijk heeft opgelegd – nagelaten worden.

De Farizeeën bouwden de graven van de profeten en versierden hun gedenktekenen en zeiden tot elkaar: Indien wij geleefd hadden in de dagen van onze vaders, zouden wij geen gemene zaak met hen hebben gemaakt bij het vergieten van het bloed van Gods dienstknechten. Tezelfdertijd maakten zij plannen om Zijn Zoon het leven te benemen. Dit moet een les zijn voor ons. Het moet onze ogen openen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

voor de macht van satan om de geest die zich afwendt van het licht van de waarheid, te misleiden. Velen volgen het spoor van de Farizeeën. Zij eren hen die voor hun geloof zijn gestorven. Zij verwonderen zich over de verblindheid van de Joden die Christus verwierpen. Hadden wij in Zijn tijd geleefd, zo beweren zij, zouden wij met blijdschap Zijn leer hebben ontvangen; wij zouden nooit gedeeld hebben in de schuld van hen die de Heiland verwierpen. Maar wanneer gehoorzaamheid aan God zelfopoffering en vernedering eist, dan onderdrukken deze zelfde mensen hun overtuiging en weigeren te gehoorzamen. Zo leggen zij dezelfde geest aan de dag als de Farizeeën die door Christus werden veroordeeld.

De Joden hadden geen flauw besef van de verschrikkelijke verantwoordelijkheid die het verwerpen van Christus met zich meebracht. Vanaf het ogenblik dat het eerste onschuldige bloed werd vergoten, toen de rechtvaardige Abel viel door de hand van Kaïn, werd dezelfde geschiedenis herhaald, met toenemende schuld. Door alle eeuwen heen hadden de profeten hun stem verheven tegen de zonden van koningen, machthebbers en van het volk en hadden de woorden gesproken die God hun ingaf en met gevaar voor hun leven Zijn wil gehoorzaamd. Van geslacht tot geslacht had zich een verschrikkelijke straf opgehoopt voor hen die licht en waarheid verwierpen. Deze straf brachten de vijanden van Christus nu op hun eigen hoofd. De zonde van de priesters en de oversten was groter dan die van enige vorige generatie. Doordat zij de Heiland verwierpen, stelden zij zichzelf verantwoordelijk voor het bloed van alle rechtvaardige mensen die gedood waren vanaf Abel tot Christus. Zij waren op het punt de beker van hun ongerechtigheid te doen overlopen. En weldra zou die over hun hoofden in vergeldende gerechtigheid worden uitgelopen. Hiervoor waarschuwde Jezus hen:

"Opdat over u kome al het rechtvaardige bloed dat vergoten werd op aarde, van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar. Voorwaar, Ik zeg u : Al deze dingen zullen komen over dit geslacht." (Mattheüs 23:35-36)

De schriftgeleerden en Farizeeën die naar Jezus luisterden, wisten dat Zijn woorden juist waren. Zij wisten, hoe de profeet Zacharias was vermoord. Terwijl de waarschuwingswoorden van God op zijn lippen waren, greep een duivelse woede de afvallige vorst aan en op zijn bevel werd de profeet ter dood gebracht. Zijn bloed had de sporen nagelaten op dezelfde stenen van de voorhof waar zij stonden en kon niet worden uitgewist; het bleef daar om te getuigen tegen het afvallige Israël. Zolang de tempel daar zou staan, zou de vlek van dat rechtvaardige bloed tot God roepen om wraak. Terwijl Jezus sprak over deze verschrikkelijke zonden, ging een huiver van afschuw door de menigte.

Terwijl Hij in de toekomst zag, verklaarde Jezus, dat de onboetvaardigheid van de Joden en hun onverdraagzaamheid jegens de dienstknechten van God dezelfde zouden zijn in de toekomst als die in het verleden geweest waren.

"Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad." (Mattheüs 23:34) Profeten en wijzen, vol van geloof en de Heilige Geest, - Stefanus, Jacobus en vele anderen - zouden veroordeeld en ter dood worden gebracht. Zijn hand opgeheven naar de hemel, terwijl een Goddelijk licht Zijn gestalte omhulde, sprak Christus als rechter tot degenen die voor Hem stonden. Zijn stem, die zo dikwijls zachtmoedig en smekend in hun oren had geklonken, was nu streng met verwijt en veroordeling. De toehoorders sidderden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Nooit zou de indruk die Zijn woorden en Zijn blik maakten, worden uitgewist.

Christus' verontwaardiging was gericht tegen de huichelarij, de grove zonden, waardoor de mensen bezig waren hun eigen ziel te gronde te richten, doordat ze de mensen bedrogen en God ontetden. In de schijnschone, bedrieglijke redenering van de priesters en oversten zag Hij de werking van de machten van satan. Scherp en grondig had Hij de zonde aan de kaak gesteld; maar Hij sprak geen woorden van wraak. Hij was heilig vertoornd tegen de vorst der duisternis; maar Hij openbaarde geen geprikkelde geest. Zo zal ook de christen die in harmonie met God leeft en de goede karaktertrekken liefde en barmhartigheid bezit, een rechtvaardige verontwaardiging gevoelen over de zonde, maar hij zal zich niet door zijn hartstocht laten meeslepen om te smaden die hem smaden. Zelfs wanneer hij mensen ontmoet die door een duistere macht ertoe worden gedreven om te volharden in de leugen, zal hij zijn kalmte en zelfbeheersing in Christus bewaren.

Goddelijk mededogen tekende zich af op het gelaat van de Zoon van God, toen Hij Zijn blik langzaam op de tempel en daarna op Zijn toehoorders richtte. Met een stem die verstikt was door diepe zielesmart en bittere tranen, riep Hij uit: *"Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild."* (Mattheüs 23:37) Dit is de strijd die gepaard gaat met het afscheid. In de klacht van Christus stortte het hart van God Zelf zich uit. Het is het geheimzinnig vaarwel van de lankmoedige liefde van de Godheid.

Farizeeën zowel als Sadduceeën waren tot zwijgen gebracht. Jezus riep Zijn discipelen en maakte Zich gereed om de tempel te verlaten, niet als iemand die verslagen is en gedwongen wordt om de tegenwoordigheid van zijn tegenstanders te verlaten, maar als Iemand wiens werk volbracht was. Hij trok Zich terug als overwinnaar in de strijd.

De kostelijke waarheden die op die gedenkwaardige dag van de lippen van Christus klonken, werden in de harten van velen als schatten bewaard. Daaruit ontsproten nieuwe gedachten, werden nieuwe verlangens gewekt en begon een nieuwe geschiedenis. Na de kruisiging en de opstanding van Christus kwamen deze mensen naar voren en vervulden hun Goddelijke opdracht met een wijsheid en ijver die overeenkwamen met de grootheid van het werk. Zij droegen een boodschap uit die tot de harten van de mensen sprak en die het oude bijgeloof, dat lange tijd het leven van duizenden in de groei had belemmerd, deed verzwakken. Voor hun getuigenis werden menselijke theorieën en filosofieën als ijdele fabels. Machtig waren de gevolgen die voortvloeiden uit de woorden die de Heiland sprak tot die verbaasde, van ontzag vervulde menigte in de tempel te Jeruzalem.

Maar Israëel als volk had zich van God afgescheiden. De natuurlijke takken van de olijfboom werden afgebroken. Terwijl Hij voor de laatste maal naar het binnenste van de tempel keek, zei Jezus met treurend gemoed: *"Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij Die komt in de naam des Heeren!"* (Mattheüs 23:38-39) Tot op dat ogenblik had Hij de tempel het huis Zijns Vaders genoemd; maar nu, wanneer de Zoon van God Zich buiten die muren zou begeven, zou de tegenwoordigheid van God voor altijd worden onttrokken aan de tempel die ter Zijner ere was gebouwd. Vanaf dat ogenblik zouden de plechtigheden daarin zonder betekenis, de tempeldienst een schijnvertoning zijn.

Hoofdstuk 68 - In de buitenste voorhof

"Er waren enige Grieken onder hen die opgingen om op het feest te aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaida in Galilea was, en vroegen hem en zeiden: Heer, wij zouden Jezus wel willen zien. Filippus ging en zeide het aan Andreas; Andreas en Filippus gingen en zeiden het aan Jezus." (Johannes 12:20-22)

In deze tijd scheen het alsof het werk van Christus op wrede wijze te gronde zou gaan. Hij was als overwinnaar te voorschijn gekomen uit de strijd met de priesters en de Farizeeën, maar het was duidelijk, dat Hij nooit door hen zou worden aangenomen als de Messias. De beslissende scheiding was gekomen. In de ogen van Zijn discipelen was de zaak hopeloos. Maar Christus naderde de voleinding van Zijn werk. De grote gebeurtenis, die niet alleen het Joodse volk aanging, maar de gehele wereld, zou weldra plaatsvinden. Toen Christus het gretige verzoek hoorde: *"Wij zouden Jezus wel willen zien"* (Johannes 12:21), waarin de hongerende kreet van de gehele wereld weerklonk, lichtte Zijn gelaat op en Hij zei: *"De ure is gekomen dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden."* (Johannes 12:23) In het verzoek van de Grieken zag Hij een belofte van de resultaten van Zijn grote offerande.

Deze mensen kwamen van het Westen om de Heiland te vinden aan het einde van Zijn leven, zoals de Wijzen uit het Oosten waren gekomen aan het begin. Ten tijde van de geboorte van Christus was het Joodse volk zó in beslag genomen door hun eigen eerezuchtige plannen, dat zij niet op de hoogte waren van Zijn komst. De Magiërs uit een heidens land kwamen naar de kribbe met hun gaven om de Heiland te aanbidden. Zo kwamen deze Grieken, als vertegenwoordigers van de volkeren, stammen en naties van de aarde, om Jezus te zien. Zo zouden de mensen uit alle landen en uit alle tijden worden getrokken door het kruis van de Heiland. Zo zullen velen *"komen van Oost en West en zullen aanliggen met Abraham en Izak en Jakob in het koninkrijk der hemelen."* (Mattheüs 8:11)

De Grieken hadden van de triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem gehoord. Sommigen hadden verondersteld, dat Hij de priesters en de oversten uit de tempel had verdreven en dat Hij de troon van David in bezit zou nemen en als koning over Israël zou heersen en dat gerucht hadden zij doorgegeven. De Grieken verlangden de waarheid te weten omtrent Zijn zending. *"Wij zouden Jezus wel willen zien"* (Johannes 12:20), zeiden ze. Aan hun wens werd voldaan. Toen het verzoek aan Jezus werd overgebracht, was Hij in dat gedeelte van de tempel waarvan allen behalve de Joden waren uitgesloten, maar Hij ging uit naar de Grieken in de buitenste voorhof en had een persoonlijk gesprek met hen.

Het uur van de verheerlijking van Christus was gekomen. Hij stond in de schaduw van het kruis en de vraag van de Grieken toonde Hem aan, dat het offer dat weldra door Hem gebracht zou worden, vele zonen en dochters tot God zou brengen. Hij wist dat de Grieken Hem weldra zouden zien in omstandigheden waarvan ze op dat ogenblik niet droomden. Zij zouden Hem zien staan naast Barabbas, een rover en moordenaar, wiens loslating gekozen zou worden boven de Zoon van God. Zij zouden horen hoe de mensen, aangezet door de priesters en oversten, hun keus deden. En op de vraag: *"Wat moet ik dan doen met Jezus Die Christus genoemd wordt?"* zou het antwoord luiden: *"Hij moet gekruisigd worden !"* (Marcus 27:22) Door deze verzoening te doen voor de zonden der mensen, wist Christus dat Zijn Koninkrijk

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

vervolmaakt zou worden en over de gehele wereld zou worden uitgebreid. Hij zou werken als de Hersteller en Zijn Geest zou overwinnen. Een ogenblik lang zag Hij in de toekomst en hoorde hoe stemmen in alle delen van de wereld uitriepen: *"Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt."* (Johannes 1:29) In deze vreemdelingen zag Hij de belofte van een grote oogst, wanneer de scheidsmuur tussen Joden en Grieken zou zijn afgebroken en alle natiën, tongen en volken de boodschap van het heil zouden horen. De voorsmaak hiervan, de vervulling van Zijn hoop, kwam tot uitdrukking in Zijn woorden: *"De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden."* (Johannes 12:23) Maar de wijze waarop de verheerlijking zou plaatsvinden, was nooit uit de gedachten van Christus. Het binnenhalen van de heidenen zou volgen op Zijn naderende dood. Slechts door Zijn dood zou de wereld behouden kunnen worden. Evenals een tarwekorrel moest de Zoon des mensen in de aarde worden geworpen en sterven en worden begraven, zodat Hij niet meer gezien werd; maar Hij zou wederom leven.

Christus schilderde Zijn toekomst en illustreerde deze met dingen uit de natuur, zodat de discipelen het zouden kunnen begrijpen. Het ware resultaat van Zijn zending zou bereikt moeten worden door Zijn dood. *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u",* zei Hij, *"indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort."* (Johannes 12:24) Wanneer de tarwekorrel in de aarde valt en sterft, komt ze op en draagt vrucht. Zo zou de dood van Christus eindigen met vruchten voor het Koninkrijk van God. Overeenkomstig de wet van het plantenrijk zou leven het gevolg zijn van Zijn dood.

Zij die de aarde bewerken, hebben dit voorbeeld voortdurend voor zich. Jaar in, jaar uit behoudt de mens zijn voorraad graan door ogenschijnlijk het beste gedeelte weg te werpen. Een tijd lang moet het verborgen blijven in de voor, terwijl de Heere het gadeslaat. Dan verschijnt de halm, dan de aar en dan het koren in de aar. Maar deze ontwikkeling kan niet plaatsvinden indien het graan niet begraven wordt en zo aan het oog onttrokken en, naar het schijnt, verloren. Het zaad dat in de grond wordt begraven, brengt vrucht voort en deze wordt op haar beurt weer gezaaid. Op deze wijze wordt de oogst verveelvoudigd. Zo zal de dood van Christus aan het kruis van Golgotha vrucht dragen tot eeuwig leven. Het overdenken van dit offer zal de heerlijkheid zijn van degenen die, als vruchten daarvan, tot in eeuwigheid zullen leven.

De tarwekorrel die zijn eigen leven spaart, kan geen vrucht voortbrengen. Hij blijft alleen. Christus kon, indien Hij wilde, Zichzelf van de dood redden. Maar indien Hij dit zou doen, zou Hij alleen moeten blijven. Hij zou geen zonen en dochters tot God kunnen brengen. Slechts door Zijn leven op te geven, kon Hij het mensdom leven schenken. Slechts door in de aarde te vallen en te sterven, kon Hij het zaad worden voor die grote oogst - de menigte die uit iedere natie, geslacht en taal en volk vrijgekocht is voor God.

Met deze waarheid verbindt Christus de les van zelfopoffering die allen moeten leren: *"Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven."* (Johannes 12:25) Allen die als medewerkers van Christus vrucht willen voortbrengen, moeten eerst in de aarde vallen en sterven. Het leven moet worden geworpen in de voor van de nood der wereld. Eigenliefde en eigenbelang moeten te gronde gaan. En de wet van zelfopoffering is de wet van zelfbehoud. De landman behoudt zijn graan door het weg te werpen. Zo is het ook in het leven van de mens. Geven is leven. Het leven dat

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

behouden zal worden, is het leven dat vrijelijk gegeven wordt in de dienst van God en de mensen. Zij, die om Christus wil hun leven in deze wereld opofferen, zullen het behouden tot in het eeuwige leven.

Het leven dat voor zichzelf wordt besteed, is als het graan dat wordt opgegeten. Het verdwijnt, maar er is geen toename. Een mens kan al het mogelijke voor zichzelf verzamelen; hij kan leven en plannen maken voor zichzelf; maar zijn leven gaat voorbij en hij heeft niets. De wet van zelfbehoud is de wet van zelfvernietiging.

"Indien iemand Mij wil dienen", zei Jezus, "hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren." (Johannes 12:26) Allen die met Jezus het kruis van het offer hebben gedragen, zullen met Hem delen in Zijn heerlijkheid. Het was de vreugde van Christus in Zijn vernedering en pijn, dat Zijn discipelen met Hem verheerlijkt zouden worden. Zij zijn de vrucht van Zijn zelfopoffering. De verwezenlijking in hen van Zijn eigen karakter en geest is Zijn beloning en zal in der eeuwigheid Zijn vreugde zijn. Deze vreugde delen zij met Hem, wanneer de vrucht van hun arbeid en offers gezien worden in de harten en levens van anderen. Zij zijn medewerkers van Christus en de Vader zal hen eren zoals Hij de Zoon eert.

De boodschap van de Grieken, die een voorafschaduwing was van het inzamelen van de heidenen, bracht Jezus Zijn gehele zending in gedachten. Het verlossingswerk ging aan Zijn geestesoog voorbij, vanaf het ogenblik dat het plan in de hemel gemaakt werd tot aan de dood die nu zo dichtbij was. Een geheimzinnige wolk scheen de Zoon van God te omgeven. De somberheid daarvan werd gevoeld door degenen die dicht bij Hem stonden. Hij zat verdiept in gedachten. Eindelijk werd de stilte verbroken door Zijn droeve stem: *"Nu is Mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure!"* (Johannes 12:27) Christus dronk van tevoren reeds uit de lijdenskelk. Zijn menselijke natuur schrok terug voor het uur van verlatenheid, wanneer Hij naar alle schijn zelfs door God verlaten zou worden, wanneer allen Hem zouden zien, veracht, door God geslagen en bezocht. Hij deinsde terug voor het feit, dat Hij voor het volk tentoongesteld zou worden, dat Hij zou worden behandeld als de ergste misdadiger, dat Hij een schandelijke en oneervolle dood zou sterven. Een voorgevoel van Zijn strijd tegen de machten van de duisternis, een besef van de afschuwelijke last van menselijke overtredingen en van de toorn van de Vader over de zonde, maakten dat de geest van Jezus uitgeput werd en over Zijn gelaat een doodskleur kwam.

Toen kwam de onderwerping aan de wil van de Vader: *"Maar hiertoe",* zei Hij, *"ben Ik in deze ure gekomen. Vader, verheerlijk Uw naam!"* (Johannes 12:27-28) Alleen door het sterven van Christus kon het koninkrijk van satan omvergeworpen worden. Alleen zo kon de mens worden verlost en God worden verheerlijkt. Jezus stemde toe in de zielestrijd, Hij aanvaardde het offer. De majesteit des hemels stemde toe te lijden als de Drager der zonden. *"Vader, verheerlijk Uw naam!"* (Johannes 12:28) zei Hij. Terwijl Christus deze woorden uitsprak, kwam er een antwoord uit de wolk die boven Zijn hoofd hing: *"Ik heb Hem verheerlijkt en zal Hem nogmaals verheerlijken!"* (Johannes 12:28) Het gehele leven van Christus, vanaf de kribbe tot op het ogenblik waarop deze woorden werden gesproken, had God verheerlijkt; en in de komende beproeving zou Zijn Goddelijk-menselijke lijden inderdaad de Naam van de Vader verheerlijken.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Terwijl de stem werd gehoord, flitste er een licht uit de wolk en omhulde Christus, alsof de armen van Oneindige Kracht als een muur van vuur om Hem heen werden gesloten. De mensen zagen met angst en verwondering bij dit schouwspel toe. Niemand durfde te spreken. Met gesloten lippen en ingehouden adem hielden allen, terwijl zij daar stonden, hun ogen op Jezus gericht. Nadat het getuigenis van de Vader was gegeven, steeg de wolk op en verspreidde zich in de hemel. Voorlopig was de zichtbare band tussen Vader en Zoon verbroken.

"De schare dan, die daar stond en toehoorde, zeide, dat er een donderslag geweest was; anderen zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken." (Johannes 12:29) Maar de Grieken die de vraag gesteld hadden, zagen de wolk, hoorden de stem, begrepen de betekenis daarvan en wisten Wie Christus in waarheid was; aan hen werd Hij geopenbaard als de door God Gezondene.

De stem van God was gehoord bij de doop van Jezus bij het begin van Zijn dienstwerk en wederom bij Zijn verheerlijking op de berg. Nu, aan het einde van Zijn dienstwerk, werd de stem voor de derde maal gehoord, door een groter aantal mensen en onder bijzondere omstandigheden. Jezus had juist de plechtige waarheid uitgesproken betreffende de toestand van de Joden. Hij had Zijn laatste beroep op hen gedaan en hun oordeel uitgesproken. Nu plaatste God wederom Zijn zegel op de zending van Zijn Zoon. Hij erkende Hem Die door Israël was verworpen. *"Niet om Mij is die stem er geweest"*, zei Jezus, *"maar om u."* (Johannes 12:30) Het was het bekronend bewijs, dat Hij de Messias was, het teken van de Vader dat Jezus de waarheid had gesproken en de Zoon van God was.

"Nu gaat er een oordeel over deze wereld", vervolgde Christus; *"nu zal de overste dezer wereld buitengeworpen worden; en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken. En dit zeide Hij, om aan te duiden, welke dood Hij sterven zou."* (Johannes 12:31-33) Dit is de crisis van de wereld. Indien Ik het zoenoffer word voor de zonden van de mensen, zal de wereld worden verlicht. Satans macht over de zielen van de mensen zal worden verbroken. Het geschonden beeld van God zal in het mensdom worden hersteld en een gezin van gelovige heiligen zal uiteindelijk het hemels tehuis beërven. Dit is het resultaat van de dood van Christus. De Heiland is verzonken in gedachten aan het triomftoneel dat Hem voor ogen komt. Hij ziet het kruis, het wrede, schandelijke kruis, met alle verschrikkingen die daarmee gepaard gaan, stralend in heerlijkheid.

Maar het werk van de verlossing van de mensheid is niet alles wat door het kruis tot stand wordt gebracht. De liefde van God wordt geopenbaard aan het heelal. De vorst dezer wereld wordt buitengeworpen. De beschuldigingen die satan tegen God heeft ingebracht, worden ontzenuwd. De blaam die hij tegen de hemel heeft gericht, is voor altijd weggenomen. Engelen en mensen worden tot de Verlosser getrokken. *"Als Ik van de aarde verhoogd ben"*, zei Hij, *"zal Ik allen tot Mij trekken."* (Johannes 12:32)

Vele mensen stonden rondom Christus toen Hij deze woorden uitsprak, en iemand zei: *"Wij hebben uit de wet gehoord, dat de Christus tot in eeuwigheid blijft; hoe kunt gij dan zeggen, dat de Zoon des mensen moet verhoogd worden? Wie is deze Zoon des mensen? Jezus dan zeide tot hen: Nog een korte tijd is het licht onder u. Wandelt, terwijl gij het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalle; en wie in de duisternis wandelt, weet niet waar hij heengaat. Geloof in het licht, zolang gij het licht hebt, opdat gij kinderen des lichts moogt zijn."* (Johannes 12:34-36)

"En hoewel Hij zovele tekenen voor hun ogen gedaan had, geloofden zij niet in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hem." (Johannes 12:37) Eenmaal hadden zij de Heiland gevraagd: "*Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven?*" (Johannes 6:30) Oneindig veel tekenen waren hun gegeven; maar zij sloten hun ogen en verhardden hun harten. Nu de Vader Zelf gesproken had en zij nog niet om een teken konden vragen, weigerden zij nog steeds te geloven.

"En toch geloofden zelfs uit de oversten velen in Hem, maar ter wille van de Farizeeën kwamen zij er niet voor uit, om niet uit de synagoge te worden gebannen." (Johannes 12:42) Zij hadden de eerbewijzen van mensen meer lief dan de goedkeuring van God. Om zich verwijten en schande te besparen, verloochenden zij Christus en verwierpen het eeuwige leven dat hun werd aangeboden. En hoeveel hebben sindsdien door alle eeuwen heen hetzelfde gedaan! Op hen zijn de waarschuwende woorden van de Heiland van toepassing: "*Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat.*" (Johannes 12:25) "*Wie Mij verwerpt*", zei Jezus, "*en Mijn woorden niet aanneemt, heeft een die hem oordeelt: het woord dat Ik heb gesproken, dat zal hem oordelen ten jongsten dage.*" (Johannes 12:48)

Wee degenen die de tijd van hun bezoeking niet kennen! Langzaam en vol droefenis verliet Christus voorgoed het gebied van de tempel.

Hoofdstuk 69 - Op de Olijfberg

De woorden van Christus tot de priesters en oversten: *"Zie, uw huis wordt aan u overgelaten"* (Mattheüs 23:38), had hun hart getroffen. Zij wendden onverschilligheid voor, maar steeds kwam weer de vraag bij hen op wat deze woorden zouden hebben te beduiden. Een onzichtbaar gevaar scheen hen te bedreigen. Zou het kunnen zijn, dat de prachtige tempel, die de roem van de natie vormde, spoedig in een puinhoop zou worden veranderd? Het voorgevoel van onheil werd door de discipelen gedeeld en zij wachtten met ongerustheid op een nadere uitleg van Jezus. Terwijl ze met Hem de tempel verlieten, vestigden zij Zijn aandacht op de kracht en de schoonheid daarvan. De stenen van de tempel waren van het zuiverste marmer, volmaakt wit en sommige daarvan hadden bijna ongelooflijke afmetingen. Een gedeelte van de muur had de belegering van het leger van Nebukadnezar doorstaan. Door het volmaakte metselwerk scheen het één grote steen, die in zijn geheel uit de steengroeve was gegraven. Hoe die machtige muren omver zouden kunnen worden geworpen, begrepen de discipelen niet.

Wat moeten de onuitgesproken gedachten van de Verworpene zijn geweest, toen Zijn aandacht op de schoonheid van de tempel werd gevestigd! Het schouwspel dat voor Hem lag, was inderdaad prachtig, maar Hij zei bedroefd: Ik zie het alles. De gebouwen zijn inderdaad schitterend. U wijst erop, dat deze muren schijnbaar niet te verwoesten zijn; maar luistert naar Mijn woorden: De dag zal komen waarop *"geen steen op de andere zal worden gelaten, die niet zal worden weggebroken."* (Mattheüs 24:2)

De woorden van Christus waren gesproken tot een groot aantal toehoorders; maar toen Hij alleen op de Olijfberg was gezeten, kwamen Petrus, Jacobus, Johannes en Andreas tot Hem. *"Zeg ons"*, zeiden zij, *"wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van Uw komst en van de voleinding der wereld?"* (Mattheüs 24:3) Jezus antwoordde Zijn discipelen niet met een afzonderlijke uiteenzetting over de verwoesting van Jeruzalem en de grote dag van Zijn komst. Hij vermengde de beschrijvingen van deze twee gebeurtenissen. Indien Hij de toekomstige gebeurtenissen aan Zijn discipelen zou hebben geopenbaard zoals Hij die aanschouwde, zouden zij niet in staat zijn geweest de aanblik te verdragen. In Zijn barmhartigheid jegens hen haalde Hij de beschrijvingen van die twee grote gebeurtenissen dooreen en liet het aan de discipelen zelf over de betekenis daarvan te bestuderen. Terwijl Hij sprak over de verwoesting van Jeruzalem, reikten Zijn profetische woorden over die gebeurtenis tot aan de beslissende grote brand op die dag wanneer de Heere zal verrijzen van Zijn plaats om de wereld te straffen voor haar ongerechtigheden, wanneer de aarde het op haar vergoten bloed aan het licht zal brengen en haar geslagenen niet langer zal bedekken. Deze gehele redevoering werd niet alleen gegeven voor de discipelen, maar tevens voor hen die de laatste tonelen van de geschiedenis van de aarde zouden beleven.

Terwijl Hij Zich tot de discipelen wendde, zei Christus: *"Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder Mijn Naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden."* (Mattheüs 24:4-5) Vele valse messiassen zullen verschijnen en beweren dat zij wonderen verrichten en verklaren dat de tijd van de verlossing van het Joodse volk is gekomen. Deze zullen velen misleiden. De woorden van Christus zijn in vervulling gegaan. Tussen Zijn dood en de belegering van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Jeruzalem verschenen vele valse christussen. Maar Zijn waarschuwing werd ook gegeven aan de mensen die in deze tijd op de wereld leven. Dezelfde misleidingen die plaatsvonden vóór de verwoesting van Jeruzalem, zijn door de eeuwen aangewend en zullen opnieuw aangewend worden.

"Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet." (Mattheüs 24:6) Vóór de verwoesting van Jeruzalem streden de mensen om de oppermacht. Keizers werden vermoord. Degenen waarvan men meende dat zij dicht bij de troon stonden, werden ter dood gebracht. Er waren oorlogen en geruchten van oorlogen. *"Dat moet geschieden"*, zei Christus, *"maar het einde [van het Joodse volk als natie] is het nog niet. Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën."* (Mattheüs 24:6-8) Christus zei: Wanneer de rabbi's deze tekenen zien, dan zullen zij verklaren, dat het Gods oordeel is over de volken, omdat ze Zijn uitverkoren volk in slavernij houden. Zij zullen verklaren, dat deze tekenen een bewijs zijn voor de komst van de Messias. Laat u niet misleiden; ze zijn het begin van Zijn oordelen. De mensen hebben op zichzelf gezien. Ze hebben geen berouw gehad en hebben zich niet bekeerd, dat Ik hen zou genezen. De tekenen die zij verklaren als voorboden van hun bevrijding uit de slavernij, zijn tekenen van hun ondergang.

"Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om Mijns naams wil. En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten." (Mattheüs 24:9-10) Dit alles hebben de christenen verdragen. Vaders en moeders hebben hun kinderen verraden. Kinderen hebben hun ouders verraden. Vrienden hebben hun vrienden overgeleverd aan het Sanhedrin. De vervolgers voerden hun opzet uit door Stefanus, Jacobus en andere christenen ter dood te brengen.

Door middel van Zijn dienstknechten gaf God het Joodse volk een laatste kans om tot berouw te komen. Hij openbaarde Zichzelf door Zijn getuigen, wanneer zij gevangen genomen, verhoord en in de gevangenis geworpen werden. Niettemin spraken hun rechters een doodvonnis over hen uit. Zij waren mannen op wie de wereld geen prijs stelde en door hen te doden, kruisigden de Joden opnieuw de Zoon van God. Zo zal het opnieuw gebeuren. De machthebbers zullen wetten maken waardoor de godsdienstvrijheid wordt beperkt. Zij zullen zich het recht aanmatigen dat God alleen toekomt. Zij zullen denken dat zij het geweten, dat alleen door God beheerst dient te worden, kunnen dwingen. Reeds nu beginnen zij daarmee; dit werk zullen zij blijven doen, totdat zij een grens bereiken die zij niet kunnen overschrijden. God zal tussenbeide komen ter wille van Zijn trouwe volk, dat Zijn geboden bewaart.

Bij iedere gelegenheid waarbij mensen vervolgd worden, nemen zij die daarvan getuigen zijn, een beslissing, hetzij vóór, hetzij tegen Christus. Zij die medegevoel tonen met de mensen die ten onrechte worden veroordeeld, laten zien dat zij Christus zijn toegedaan. Anderen nemen aanstoot, omdat de beginselen van de waarheid regelrecht ingaan tegen hun praktijken. Velen struikelen en vallen en worden ontrouw aan het geloof dat zij eens verdedigden. Zij die afvallen in de tijd van beproeving, zullen om hun eigen veiligheid te verzekeren, vals getuigenis geven en hun broeders verraden. Christus heeft ons hiervoor gewaarschuwd, opdat wij niet verbaasd zullen zijn over de onnatuurlijke, wrede handelwijze van hen die het licht verwerpen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Christus gaf Zijn discipelen een aanduiding van de verwoesting die over Jeruzalem zou komen en Hij vertelde hun, hoe ze zouden kunnen ontkomen: *"Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen, en die binnen de stad zijn, de wijk nemen en die op het land zijn, er niet binnengaan, want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat."* (Lucas 21:20-22) Deze waarschuwing werd gegeven, opdat men er veertig jaar later, bij de verwoesting van Jeruzalem, acht op zou slaan. De christenen namen de waarschuwing ter harte en niet één christen kwam om bij de val van de stad.

"Bidt, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een Sabbat" (Mattheüs 24:20), zei Christus. Hij Die de Sabbat had gemaakt, heeft die niet teniet gedaan door hem aan het kruis te nagelen. De Sabbat werd niet van nul en gener waarde bij Zijn dood. Veertig jaar na Zijn kruisiging zou hij nog steeds worden geheiligd. Veertig jaar lang moesten de discipelen bidden, dat hun vlucht niet op een Sabbat zou vallen.

Van de verwoesting van Jeruzalem ging Christus snel over op een grotere gebeurtenis, de laatste schakel in de keten van de geschiedenis der aarde - de komst van de Zoon van God in majesteit en heerlijkheid. Tussen deze twee gebeurtenissen zag Christus lange eeuwen van duisternis, eeuwen die voor Zijn gemeente werden gekenmerkt door bloed en tranen en zielestrijd. De discipelen konden het toen niet verdragen deze eeuwen te aanschouwen en Jezus ging daaraan voorbij met een korte opmerking. *"Er zal dan een grote verdrukking zijn"*, zei Hij, *"zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort."* (Mattheüs 24:21-22) Meer dan duizend jaar lang zou een vervolging, zoals de wereld nooit tevoren had gekend, over de volgelingen van Christus komen. Miljoenen en miljoenen van Zijn getrouwe getuigen zouden worden gedood. Als God Zijn hand niet had uitgestrekt om Zijn volk te bewaren, zouden allen zijn omgekomen. *"Doch ter wille van de uitverkorenen"*, zei Hij, *"zullen die dagen worden ingekort."* (Mattheüs 24:22)

Nu spreekt onze Heere over Zijn tweede komst in woorden die niet mis te verstaan zijn en Hij waarschuwt voor de gevaren die Zijn komst in de wereld zullen voorafgaan. *"Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, of daar, gelooft het niet. Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, waren het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Zie, Ik heb het u voorzegd. Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, gelooft het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn."* (Mattheüs 24:23-27) Eén van de tekenen van de verwoesting van Jeruzalem, die Christus opnoemde, was: *"Vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden."* (Mattheüs 24:11) Er stonden inderdaad valse profeten op, die het volk misleidden en grote scharen naar de woestijn trokken. Magiërs en tovenaars, die beweerden een wondere kracht te bezitten, trokken de mensen achter zich aan naar de eenzame bergen. Maar deze profetie werd ook uitgesproken voor het laatste der dagen. Dit teken is gegeven als een teken van de tweede komst. Zelfs nu doen valse christenen en valse profeten tekenen en wonderen om Zijn discipelen te verleiden. Horen wij niet de roep: *"Zie, Hij is in de woestijn"*? (Mattheüs 24:26) Zijn niet duizenden de woestijn ingegaan in de hoop, Christus te zullen vinden? En horen wij nu niet vanuit duizenden bijeenkomsten waar de mensen belijden gemeenschap te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hebben met de geesten van gestorvenen, de kreet: *"Zie, Hij is in de binnenkamer?"* (Mattheüs 24:26) Dat is juist datgene wat het spiritisme beweert. Maar wat zegt Christus? *"Geloof het niet. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn."* (Mattheüs 24:26-27)

De Heiland geeft tekenen van Zijn komst en meer dan dat. Hij bepaalt de tijd waarin het eerste van die tekenen verschijnen zal: *"Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid. En Hij zal Zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen Zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere."* (Mattheüs 24:29-31)

Aan het einde van de grote pauselijke vervolging, verklaarde Christus, zou de zon verduisterd worden en de maan zou haar licht niet geven. Vervolgens zouden de sterren van de hemel vallen. En Hij zegt: *"Leert dan van de vijgenboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur."* (Mattheüs 24:32-33)

Christus heeft tekenen van Zijn komst gegeven. Hij verklaart, dat wij kunnen weten, wanneer Hij nabij is, voor de deur. Hij zegt van de mensen die deze tekenen zullen zien: *"Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt."* (Mattheüs 24:34) De tekenen zijn verschenen. Nu hebben wij zekerheid, dat de komst des Heeren nabij is. *"De hemel en de aarde zullen voorbijgaan"*, zegt Hij, *"maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan."* (Mattheüs 24:35)

Christus komt met de wolken en met grote heerlijkheid. Een schare stralende engelen zal met Hem komen. Hij zal komen om de doden op te wekken en de levende heiligen te veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid. Hij zal komen om hen te eren die Hem hebben liefgehad en Zijn geboden hebben bewaard en om hen tot Zich te nemen. Hij heeft noch hen noch Zijn belofte vergeten. Daar zal een hereniging van de familiebanden zijn. Wanneer we naar onze doden kijken, kunnen we denken aan de morgen wanneer de bazuin Gods zal klinken en *"de doden onvergankelijk zullen worden opgewekt en wij veranderd zullen worden."* (1 Korinthe 15:52) Nog een korte tijd en wij zullen de Koning in Zijn schoonheid aanschouwen. Nog een korte tijd en Hij zal alle tranen van onze ogen afwissen. Nog een korte tijd en Hij zal ons doen staan *"onberispelijk... voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde."* (Judas 24) Daarom zei Hij, toen Hij deze tekenen van Zijn komst te kennen gaf: *"Wanneer deze dingen beginnen te geschieden, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt."* (Lucas 21:28)

Maar de dag en het uur van Zijn komst heeft Christus niet bekend gemaakt. Hij verklaarde duidelijk aan Zijn discipelen, dat Hijzelf het uur van Zijn tweede verschijning niet bekend kon maken. Indien Hij vrij was geweest dit te doen, waarom zou Hij hen dan hebben moeten vermanen om voortdurend te blijven uitzien? Er zijn mensen die beweren, dat zij precies de dag en het uur van de verschijning van de Heere kennen. Met grote ernst beschrijven zij de toekomst. Maar de Heere heeft hen gezegd, het terrein waarop zij zich begeven hebben, te verlaten. De juiste tijd van de tweede komst van de Zoon des mensen is Gods geheimenis.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Christus wijst op de toestand van de wereld bij Zijn komst, en vervolgt: *"Zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in (die) dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn."* (Mattheüs 24:38) Christus schildert geen tijdelijk millennium, een duizendjarig rijk, waarin allen zich moeten voorbereiden op de eeuwigheid. Hij zegt ons, dat gelijk het was in de dagen van Noach, het zo zal zijn wanneer de Zoon des mensen wederkomt.

Hoe was het in de dagen van Noach? *"De Heere zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten, te allen tijde slechts boos."* (Genesis 6:5) De bewoners van de aarde van vóór de zondvloed keerden zich af van Jehova en weigerden Zijn heilige wil te doen. Zij volgden hun eigen onheilige inbeeldingen en verdorven ideeën. Vanwege hun verdorvenheid werden zij omgebracht; op het ogenblik gaat het met de wereld in dezelfde richting. Er treden geen vleiende tekenen van een duizendjarige heerlijkheid naar voren. De overtreders van Gods wet vervullen de aarde met goddeloosheid. Hun weddenschappen, hun wedrennen, hun speculaties, hun losbandigheid, hun wellustige praktijken, hun ontembare hartstochten vervullen de wereld snel met geweld.

In de profetie over de verwoesting van Jeruzalem zei Christus: *"Omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn."* (Mattheüs 24:13-14) Deze profetie zal opnieuw in vervulling gaan. De toenemende ongerechtigheid van die tijd vindt haar tegenhanger in deze generatie. Zo is het ook met de voorzegging betreffende de prediking van het Evangelie. Vóór de val van Jeruzalem schreef Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, dat het Evangelie gepredikt was aan *"de ganse schepping onder de hemel."* (Kolossenzen 1:23) Zo zal ook nu, vóór de komst van de Zoon des mensen, het eeuwig Evangelie gepredikt worden aan *"alle volk en stam en taal en natie."* (Openbaring 14:6 zie ook vers 14) God *"heeft een dag bepaald waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen."* (Handelingen 17:31) Christus zegt ons, wanneer die dag zal worden ingeluid. Hij zegt niet, dat de gehele wereld zich zal bekeren, maar: *"Dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn."* (Mattheüs 24:14) Door het Evangelie aan de wereld te brengen, hebben wij de macht om de komst des Heeren te verhaasten. Wij moeten niet alleen uitzien naar de dag van God, maar die ook verhaasten. (2 Petrus 3:12) Indien de gemeente van Christus het werk had gedaan dat haar was toegewezen, zou de gehele wereld reeds in het verleden zijn gewaarschuwd en de Heere Jezus zou naar onze aarde gekomen zijn in kracht en grote heerlijkheid.

Nadat Hij de tekenen van Zijn komst had gegeven, zei Christus: *"Zo moet ook jij, wanneer jij dit ziet geschieden, weten, dat het Koninkrijk Gods nabij is."* (Lucas 21:31) *"Ziet toe, waakt en bidt."* (Markus 13:33) God heeft de mensen altijd gewaarschuwd voor komende oordelen. Zij die geloof hadden in Zijn boodschap voor hun tijd en die hun geloof in daden omzetten, in gehoorzaamheid aan Zijn geboden, ontkwamen aan de oordelen die over de ongehoorzamen en ongelovigen kwamen. Het woord kwam tot Noach: *"Ga in de ark, gij en geheel uw huis, want u heb Ik in dit*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

geslacht voor Mijn aangezicht rechtvaardig bevonden." (Genesis 7:1) Noach gehoorzaamde en werd behouden. Tot Lot kwam de boodschap: *"Staat op, verlaat deze plaats, want de Heere gaat de stad verwoesten."* (Genesis 19:14) Lot stelde zichzelf onder de bescherming van de hemelse boodschappers en werd behouden. Zo ontvingen de discipelen van Christus de waarschuwing voor de verwoesting van Jeruzalem. Zij die uitzagen naar het teken van de komende verwoesting en uit de stad wegvluchtten, ontkwamen aan de ondergang. Zo zijn ook wij nu gewaarschuwd voor de tweede komst van Christus en voor de verwoesting die over de wereld zal komen. Zij die acht slaan op de waarschuwing, zullen worden behouden.

Omdat wij niet precies het uur weten van Zijn komst, worden we bevolen te waken. *"Zalig die slaven die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen."* (Lucas 12:37) Zij die uitzien naar de komst van Christus zitten niet meer in werkloze afwachting. De verwachting van de komst des Heeren moet maken dat de mensen de Heere en Zijn oordeel over hun overtredingen vrezen. Zij moeten wakker gemaakt worden om hun grote zonde te zien: het verwerpen van Zijn aangeboden genade. Zij die uitzien naar de Heere, reinigen hun zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid. Met opmerkzaam waken verenigen zij ernstige arbeid. Daar zij weten dat de Heere voor de deur is, wordt hun ijver en verlangen versterkt om met de Goddelijke wezens mee te werken voor het behoud van zielen. Zij zijn de getrouwe en wijze dienstknechten, die het huishouden van de Heere *"op tijd hun deel geven."* (Lucas 12:42) Zij verkondigen de waarheid die nu in het bijzonder van toepassing is. Evenals Henoah, Noach en Abraham ieder de waarheid voor hun tijd verkondigden, zo zullen nu de dienstknechten van Christus een bijzondere waarschuwing geven aan hun generatie.

Maar Christus brengt een andere klasse onder ogen: *"Als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken, dan zal de heer van die slaaf komen op een dag dat hij het niet verwacht."* (Mattheüs 24:48-49)

De slechte slaaf zegt in zijn hart: *"Mijn heer blijft uit."* (Mattheüs 24:39) Hij zegt niet, dat Christus niet komen zal. Hij spot niet met de gedachte aan de tweede komst. Maar in zijn hart en door zijn daden en woorden verklaart hij, dat de komst des Heeren uitgesteld is. Hij verbant uit de gedachten van anderen de overtuiging dat de Heere spoedig komt. Zijn invloed brengt de mensen tot een aanmatigend, zorgeloos uitstel. Zij worden gestijfd in hun wereldzin en bedwelming. Aardse hartstochten, verdorven gedachten nemen bezit van de geest. De slechte dienstknecht eet en drinkt met de dronkaards, sluit zich aan bij de wereld in zijn jacht naar plezier. Hij slaat zijn medeslaven en beschuldigt en veroordeelt hen die trouw zijn aan hun Meester. Hij doet mee met de wereld. Hij groeit met zijn soort op in overtreding. Op verschrikkelijke wijze wordt hij aan hen gelijk. Met de wereld wordt hij in de strik gevangen. *"Dan zal de heer van die slaaf komen... op een uur dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen."* (Mattheüs 24:50-51)

"Indien gij dan niet wakker wordt, zal Ik komen als een dief, en gij zult niet weten op welk uur Ik u zal overvallen." (Openbaring 3:3) De komst van Christus zal de valse leraars verrassen. Zij zeggen: *"Het is (alles) vrede en rust."* (1 Thessalonicenzen 5:3) Evenals de priesters en de leraars vóór de val van Jeruzalem, zien zij ernaar uit, dat de kerk aardse voorspoed en eer zal kennen. De tekenen der tijden leggen zij zo uit. Maar wat zegt het Woord der Inspiratie? *"Een plotseling*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verderf overkomt hun." (1 Thessalonicenzen 5:3) Voor allen die op de hele aardbodem wonen, voor allen die van deze wereld hun tehuis maken, zal de dag des Heeren komen als een strik. Hij komt voor hen als een binnensluipende dief.

De wereld is, vol met brasserijen, met al zijn goddeloze plezier, gedompeld in een slaap, de slaap van vleselijke veiligheid. Mensen verwijzen de komst van de Heere naar de verre toekomst. Zij lachen om de waarschuwingen. Vol trots pocht men: *"Alles blijft zó, als het van het begin der schepping af geweest is."* (2 Petrus 3:4) *"De dag van morgen zal zijn als die van vandaag, nog veel geweldiger."* (Jesaja 56:12) Wij zullen dieper wegzinken in de liefde voor genoegens. Maar Christus zegt: *"Zie, Ik kom als een dief."* (Openbaring 16:15) Op hetzelfde ogenblik waarop de wereld spottend vraagt: *"Waar is de belofte van Zijn komst?"* (2 Petrus 3:4) gaan de tekenen in vervulling. Terwijl zij uitroepen: *"Het is (alles) vrede en zonder gevaar"* (1 Thessalonicenzen 5:3), nadert een plotseling verderf. Wanneer de spotter, de mens die de waarheid verwerpt, aanmatigend is geworden, wanneer de vaardigheid van het werk in de verschillende branches om geld te verzamelen voortgaat zonder zich aan principes te houden, wanneer de student ijverig zoekt naar kennis van alles behalve van zijn Bijbel, dan komt Christus als een dief.

Alles in de wereld is in beroering. De tekenen der tijden zijn dreigend. Ophanden zijnde gebeurtenissen werpen hun schaduwen voor zich uit. De Geest van God trekt Zich terug van de aarde en de ene ramp volgt de andere ter zee en te land. Er zijn stormen, aardbevingen, branden, overstromingen en moorden, de één al erger dan de andere. Wie kan de toekomst lezen? Waar is zekerheid? Niets dat menselijk of aards is, is zeker. Schielijk scharen de mensen zich onder de banier die zij gekozen hebben. Rusteloos wachten zij af en slaan de bewegingen van hun leiders gade. Er zijn mensen die wachten op en uitzien naar de komst des Heeren en daarvoor arbeiden. Een andere groep schaart zich onder het beleid van de eerste grote afvallige. Weinigen geloven met hart en ziel dat wij een hel te vermijden en een hemel te winnen hebben.

De crisis besluit ons steelsgewijze. De zon schijnt aan de hemel en doet zijn gewone rondgang en de hemelen verkondigen nog Gods eer. De mensen eten en drinken nog, planten en bouwen, huwen en geven ten huwelijk. Kooplieden kopen en verkopen nog. De mensen duwen elkaar opzij, vechten om de hoogste positie. De liefhebbers van plezier gaan nog in groten getale naar de theaters, de wedrennen, de speelholen. De hoogste opwinding zegeviert, niettemin nadert het einde van de genadetijd met rasse schreden en spoedig zal over ieder geval voor eeuwig worden beslist. Satan ziet dat zijn tijd kort is. Hij heeft al zijn machten aan het werk gezet om de mensen te misleiden, te verleiden, bezig te houden en onder zijn invloed te houden, totdat de genadetijd voorbij zal zijn en de deur van genade voor eeuwig gesloten is.

Ernstig komen de waarschuwende woorden van onze Heere vanaf de Olijf berg door de eeuwen heen tot ons: *"Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u kome."* (Lucas 21:34) *"Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen."* (Lucas 21:36)

Hoofdstuk 70 - Eén van deze Mijn minste broeders

"Wanneer dan de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon Zijner heerlijkheid. En al de volken zullen vòòr Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden." (Mattheüs 25:31-32) Op deze wijze schilderde Christus op de Olijfberg Zijn discipelen het toneel van de grote oordeelsdag. En Hij wees erop, dat de beslissing van één punt afhangt. Wanneer de volken voor Hem vergaderd zijn, zullen er slechts twee groepen zijn en hun eeuwige bestemming zal worden bepaald door wat ze hebben gedaan of hebben nagelaten te doen voor Hem in de persoon van de armen en noodlijdenden.

Op die dag toont Christus de mensen niet het grote werk dat Hij gedaan heeft voor hen door Zijn leven te geven voor hun verlossing. Hij toont de trouwe arbeid die zij voor Hem hebben gedaan. Tot hen die Hij aan Zijn rechterhand stelt, zal Hij zeggen: *"Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen."* (Mattheüs 25:34-36) Maar zij die door Christus geprezen worden, weten niet dat zij Hem hulp verleend hebben. Op hun verwonderde vragen antwoordt Hij: *"In zoverre gij dit aan één van deze Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan."* (Mattheüs 25:40)

Jezus had Zijn discipelen verteld dat zij door alle mensen zouden worden gehaat, dat zij vervolgd en gekweld zouden worden. Velen zouden van hun huis verdreven en tot armoede worden gebracht. Velen zouden in moeilijkheden raken door ziekte en gebrek. Velen zouden in de gevangenis worden geworpen. Aan allen die vrienden en tehuis zouden verlaten om Zijntentwille, had Hij in dit leven een honderdvoud beloofd. Nu verzekerde Hij een bijzondere zegen aan allen die hun broeders zouden dienen. In allen die lijden om Mijn Naam, zei Jezus, moet u Mij herkennen. Zoals u Mij zou dienen, zo moet u hen dienen. Dit is het bewijs, dat u Mijn discipelen bent.

Allen die geboren zijn in het hemelse gezin, zijn in een bijzondere betekenis broeders van onze Heere. De liefde van Christus bindt de leden van Zijn gezin te samen en overal waar die liefde blijkt, wordt de Goddelijke verwantschap geopenbaard. *"Een ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God."* (1 Johannes 4:7)

Zij die in het oordeel door Christus geprezen worden, hebben misschien weinig kennis van theologie, maar zij hebben Zijn grondbeginselen liefgehad. Door de invloed van de Goddelijke Geest zijn zij tot een zegen geweest voor de mensen in hun omgeving. Zelfs onder de heidenen zijn mensen die de geest van vriendelijkheid hebben gekoesterd: voordat de woorden van leven hun oren bereikten, hebben zij als vriend gehandeld jegens de zendelingen en hen hulp verleend zelfs met gevaar voor hun eigen leven. Onder de heidenen zijn mensen die zonder dat te weten, God dienen, mensen aan wie het licht nooit gebracht wordt door menselijke werktuigen en toch zullen zij niet verloren gaan. Hoewel zij niet bekend zijn met de geschreven wet van God, hebben ze gehoord, hoe Zijn stem tot hen sprak in de natuur en ze hebben de dingen gedaan die de wet vereist. Hun werken zijn het bewijs, dat de Heilige Geest

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hun hart heeft aangeraakt en zij worden erkend als kinderen Gods.

Hoe verwonderd en verheugd zullen de nederigen onder de volken zijn en onder de heidenen wanneer zij uit de mond van de Heiland horen: *"In zoverre gij dit aan één van deze Mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan."* (Mattheüs 25:40) Hoe verblijd zal het hart van de Oneindige Liefde zijn, wanneer Zijn volgelingen bij Zijn goedkeurende woorden met verbazing en vreugde opzien!

Maar de liefde van Christus is niet beperkt tot een bepaalde klasse. Hij stelt Zich gelijk met ieder mensenkind. Opdat wij leden zouden kunnen worden van het hemelse gezin, is Hij lid geworden van het aardse gezin. Hij is de Zoon des mensen en zo is Hij een broeder van iedere zoon en dochter van Adam. Zijn volgelingen mogen niet het gevoel hebben dat zij los staan van de verloren gaande wereld rondom hen. Zij maken deel uit van het grote web dat de mensheid vormt; en de Hemel ziet op hen neer als broeders evenzeer van zondaren alsook van heiligen. De liefde van Christus omsluit de gevallenen, de dwalenden en de met zonden beladenen; en ieder vriendelijke daad die bewezen wordt om een gevallen ziel op te heffen, iedere daad van barmhartigheid wordt aanvaard alsof we die aan Hem hadden bewezen.

De engelen in de hemel worden uitgezonden om hen te dienen die erfgenamen des heils zullen zijn. We weten nu niet wie zij zijn; het is nog niet geopenbaard wie zullen overwinnen en zullen delen in de erfenis van de heiligen in het licht; maar engelen in de hemel gaan de lengte en breedte van de aarde door, terwijl zij trachten treurende te troosten, mensen die in gevaar zijn te beschermen en de harten van mensen te winnen voor Christus. Niemand wordt veronachtzaamd of gepasseerd. God is geen aannemer des persoons en Hij zorgt voor alle zielen hetzelfde die Hij geschapen heeft.

Wanneer u de deur voor de behoeftigen en lijdenden van Christus opent, verwelkomt u ongeziene engelen. U nodigt het gezelschap van hemelse wezens uit. Ze brengen een heilige atmosfeer van vreugde en vrede mee. Ze komen met lofliederen op hun lippen en in de hemel wordt een melodie gehoord die daarop antwoordt. Iedere barmhartige daad klinkt daar als muziek. De Vader op Zijn troon rekent de onzelfzuchtige werkers onder Zijn meest kostbare schatten. De mensen aan de linkerhand van Christus, zij die Hem in de gestalte van de armen en lijdenden hadden verwaarloosd, waren zich niet bewust van hun schuld. Satan had hen blind gemaakt; ze hadden niet bemerkt wat zij hun broeders schuldig waren. Ze waren geheel door zichzelf in beslag genomen en hadden zich geen zorgen gemaakt over de noden van anderen.

Aan de rijken heeft God overvloed gegeven, zodat ze Zijn lijdende kinderen kunnen helpen en vertroosten; maar al te vaak staan ze onverschillig tegenover de behoeften van anderen. Ze voelen zich verheven boven hun arme broeders. Ze stellen zich niet in de plaats van de arme man. Ze begrijpen de verzoeken en worstelingen van de armen niet en de barmhartigheid in hun hart sterft. In kostbare woningen en prachtige kerken sluiten de rijken zich af van de armen; de middelen die God hun heeft gegeven om daarmee de nood te lenigen, worden besteed aan het strelen van trots en zelfzucht. De armen worden dagelijks beroofd van het onderricht dat zij behoorden te ontvangen omtrent de tedere barmhartigheid van God; want Hij heeft ruimschoots voorzieningen getroffen dat ze gesteund zouden worden met de eerste levensbehoeften. Ze zijn gedwongen de armoede, die het leven bezwaart, te voelen, dikwijls komen zij in de verleiding jaloers en naijverig te worden en boze vermoedens te koesteren. Zij die zelf de last van armoede niet hebben gevoeld, behandelen maar al

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

te dikwijls de armen op een minachtende wijze en geven hun het gevoel, dat ze als bedelaars worden beschouwd.

Maar Christus ziet dit alles aan en Hij zegt: Ik was het, Die hongerig en dorstig was. Ik was Die vreemdeling. Ik was het Die ziek was. Ik was het, Die in de gevangenis zat. Terwijl u genoot van uw overvloedig voorziene dis, kwam Ik om van honger in een krot of in de lege straat. Terwijl u op uw gemak in uw weelderige huis zat, had Ik geen plaats om Mijn hoofd neer te leggen. Terwijl u uw kleerkast met rijke gewaden volstopte, was Ik naakt. Terwijl u uw genoegens hebt nagejaagd, kwijnde Ik weg in de gevangenis.

Toen u dat kleine beetje brood uitdeelde aan de armen die van honger omkwamen, toen u hun die dunne kleren gaf om zich tegen de nijpende vrieskou te beschermen, hebt u toen eraan gedacht, dat u dat aan de Heere der heerlijkheid gaf? Al de dagen van uw leven was Ik bij u in de persoon van de mensen die het moeilijk hadden, maar u zocht Mij niet op. U wilde geen omgang met Mij zoeken. Ik ken u niet.

Velen denken dat het een groot voorrecht zou zijn, de plaatsen te bezoeken waar het leven van Christus op aarde zich heeft afgespeeld, te wandelen waar Hij heeft gewandeld, te kijken naar het meer waar Hij aan de oever zo graag onderwijs gaf en de heuvels en dalen waarop Zijn ogen zo dikwijls rustten. Maar we hoeven niet naar Nazareth te gaan of naar Kapernaüm of naar Bethanië om in de voetstappen van Jezus te wandelen. We zullen Zijn voetstappen vinden naast het ziekbed, in de armoedige krotten, in de dichtbevolkte stegen van de grote stad en op iedere plaats waar mensenharten behoefte hebben aan vertroosting. Door te doen zoals Jezus deed toen Hij op aarde was, zullen we in Zijn voetsporen wandelen. Allen kunnen iets vinden om te doen. *"De armen hebt gij altijd bij u"* (Johannes 12:8), zei Jezus, en niemand hoeft het gevoel te hebben, dat er geen plaats is waar hij voor Hem kan werken. Miljoenen en miljoenen mensen die op het punt staan ten onder te gaan, gebonden in ketenen van onwetendheid en zonde, hebben zelfs nog nooit gehoord van de liefde van Christus voor hen. Als onze omstandigheden en de hunne precies omgekeerd zouden zijn, wat zouden wij dan willen dat zij voor ons deden? De heilige verplichting rust op ons dit alles, zoveel als in ons vermogen ligt, voor hen te doen. De levensregel van Christus, waarbij een ieder van ons in het oordeel zal staan of vallen, luidt: *"Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus."* (Mattheüs 7:12)

De Heiland heeft Zijn kostbaar leven gegeven om daardoor een gemeente te stichten die in staat is zorg te dragen voor treurende, verzochte zielen. Een groep gelovigen kan arm, ongeletterd en onbekend zijn; evenwel in hun huis, in hun omgeving, in de gemeente en zelfs *"nog verder"* (2 Korinthe 10:16), kunnen zij in Christus een eigen werk doen waarvan de resultaten tot in de eeuwigheid zullen reiken.

Doordat dit werk verwaarloosd wordt, komen zovele jonge discipelen nooit verder dan alleen maar het abc van christelijke ervaring. Het licht dat in hun eigen harten straalde, toen Jezus tot hen sprak: *"Uw zonden worden u vergeven"* (Mattheüs 9:2), hadden zij brandend kunnen houden door mensen in nood te helpen. De rusteloze energie, die dikwijls een bron van gevaar is voor jonge mensen, zou geleid kunnen worden in kanalen waardoor stromen van zegen zouden kunnen uitstromen. In vlijtige arbeid voor het welzijn van anderen zou het eigen ik vergeten worden.

Zij die anderen dienen, zullen zelf gediend worden door de grote Herder. Ze

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zullen zelf drinken van het levende water en verzadigd worden. Ze zullen niet verlangen naar opwindend vermaak of naar afwisseling in hun leven. De diepe belangstelling van hun hart zal zijn, zielen die op het punt staan verloren te gaan, te redden. Het omgaan met mensen zal vruchten afwerpen. De liefde van de Heiland zal harten in eenheid te samen brengen.

Wanneer we beseffen, dat wij Gods medewerkers zijn, zullen Zijn beloften niet onverschillig worden uitgesproken. Zij zullen branden in onze harten en gaan gloeien op onze lippen. Aan Mozes, die geroepen werd om een onwetend, ongeordend en opstandig volk te leiden, gaf God de belofte: *"Moet Ik Zelf medegaan om u gerust te stellen?"* (Exodus 33:14) *"Ik ben immers met u!"* (Exodus 3:12) Deze belofte geldt voor allen die in de plaats van Christus werken voor de Zijnen die in moeilijkheden en ellende verkeren. Liefde voor de mensen is de naar de aardse gerichte openbaring van de liefde Gods. Om deze liefde in te planten, om ons kinderen van één gezin te maken, werd de Koning der heerlijkheid Eén van ons. En wanneer Zijn afscheidswaarden in vervulling gaan: *"... dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad"* (Johannes 15:12), wanneer we de wereld liefhebben zoals Hij die liefhad, dan is voor ons Zijn zending volbracht. We zijn geschikt gemaakt voor de hemel, want we hebben de hemel in ons hart.

Maar *"red hen die ten dode gegrepen zijn, wend u niet af van hen die ter slachting wankelen. Wanneer gij zegt: Zie, wij wisten dit niet; zal Hij Die de harten doorzoekt, het niet merken, en Hij Die op uw ziel let, het niet weten en de mens naar zijn doen vergelden?"* (Spreuken 24:11-12) Op de grote oordeelsdag zullen zij die niet voor Christus hebben gewerkt, die rustig hebben voortgeleefd, terwijl ze alleen aan zichzelf dachten, alleen voor zichzelf zorgden, door de Rechter van hele aarde geplaatst worden bij degenen die het kwade hebben gedaan. Zij ontvangen dezelfde veroordeling.

Aan ieder ziel is een pand gegeven. Aan een ieder zal de Opperste Herder vragen: *"Waar is de kudde die u gegeven was, de schapen uwer heerlijkheid?"* En *"wat zult gij zeggen, wanneer Hij bezoeking over u doen zal?"* (Jeremia 13:20)

Hoofdstuk 71 - Een dienstknecht van dienstknechten

In de opperzaal van een woning te Jeruzalem zat Christus aan tafel met Zijn discipelen. Ze waren bijeengekomen om het Pascha te vieren. De Heiland verlangde dit feest alleen met de twaalven te vieren. Hij wist, dat Zijn ure gekomen was; Hijzelf was het Paaslam en Hij zou worden gekruisigd op de dag dat het Pascha werd gegeten. Hij stond op het punt de beker des toorns te drinken; Hij moest weldra de uiteindelijke lijdensdoop ontvangen. Maar er restten Hem nog een paar rustige uren en deze zouden worden doorgebracht tot welzijn van Zijn discipelen, die Hij zo liefhad.

Het gehele leven van Christus was een leven van onbaatzuchtige dienst geweest. *"Niet... om Zich te laten dienen, maar om te dienen"* (Mattheüs 20:28), was de les geweest, die in al Zijn daden besloten lag. Maar de discipelen hadden die les nog niet geleerd. Bij dit laatste Pascha herhaalde Jezus Zijn lessen door een voorbeeld, dat voorgoed in hun gedachten en het hart werd gegrift.

De gesprekken tussen Jezus en Zijn discipelen waren gewoonlijk tijden van kalme vreugde, door hen allen zeer gewaardeerd. Het vieren van het Pascha was steeds bijzonder belangrijk geweest; maar bij deze gelegenheid was Jezus bezorgd. Zijn hart was bezwaard en over Zijn gelaat lag een schaduw. Toen Hij de discipelen in de opperzaal ontmoette, bemerkten zij, dat er iets was dat zwaar op Zijn gemoed drukte en hoewel zij de oorzaak niet kenden, voelden zij mee met Zijn smart.

Toen ze om de tafel vergaderd waren, zei Hij op zeer bedroefde toon: *"Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods. En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zeide: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan. Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is."* (Lucas 22:15-18) Christus wist, dat de tijd gekomen was, dat Hij van de wereld zou scheiden en tot de Vader gaan. En omdat Hij de Zijnen die in de wereld waren, liefhad, heeft Hij hen liefgehad tot het einde. (Johannes 13:1) Hij bevond Zich nu in de schaduw van het kruis en de pijn folterde Zijn hart. Hij wist dat Hij in het uur van Zijn verraad zou worden verlaten. Hij wist dat Hij op de meest vernederende wijze ter dood zou worden gebracht, zoals misdadigers ter dood werden gebracht. Hij kende de ondankbaarheid en wreedheid van de mensen, voor wiens redding Hij was gekomen. Hij wist, hoe groot het offer was dat Hij moest brengen en voor hoevelen het vruchteloos zou zijn. Daar Hij alles wist wat Hem te wachten stond, had Hij natuurlijk overstelpt kunnen zijn door de gedachte aan Zijn eigen vernedering en lijden. Maar Hij zag op de twaalven, die als de Zijnen bij Hem waren geweest en die, nadat Zijn schande en smart en ruwe behandeling voorbij waren, zouden achterblijven om in de wereld te strijden. Zijn gedachten betreffende datgene wat Hijzelf moest lijden, waren steeds vergezeld van gedachten aan Zijn discipelen. Hij dacht niet aan Zichzelf. Zijn zorg voor hen overheerste in Zijn gedachten.

Op die laatste avond met Zijn discipelen had Jezus hun veel te zeggen. Indien zij bereid waren geweest aan te nemen wat Hij hun verlangde mede te delen, dan zou hartbrekende angst, teleurstelling en ongeloof hun bespaard zijn gebleven. Maar Jezus zag, dat zij niet konden verdragen wat Hij hun te zeggen had. Terwijl Hij naar hun gezichten keek, kwamen de woorden van waarschuwing en vertroosting niet over Zijn

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

lippen. Enige ogenblikken bleef het stil. Jezus scheen ergens op te wachten. De discipelen voelden zich niet op hun gemak. Het medeleven en de tederheid die door de smart van Christus waren opgewekt, schenen te zijn verdwenen. Zijn smartelijke woorden, die op Zijn lijden wezen, hadden slechts weinig indruk gemaakt. De blikken die zij elkander toewierpen, spraken van naijver en twist.

"Er ontstond ook onenigheid onder hen over de vraag, wie van hen als de eerste moest gelden." Lucas 22:24) Deze naijver en twist, die bleven voortduren in de tegenwoordigheid van Christus, smartten en verwondden Hem. De discipelen klemde zich vast aan hun geliefkoosde idee, dat Christus Zijn macht zou doen gelden en Zijn plaats innemen op de troon van David. En in hun hart verlangden zij allen de hoogste positie in het koninkrijk. Zij hadden zichzelf en de anderen geschat en in plaats van hun broeders waardiger te achten, hadden zij zichzelf op de eerste plaats gesteld. Het verzoek van Jacobus en Johannes om aan de rechter- en de linkerkant van de troon van Christus te mogen zitten, had de verontwaardiging van de anderen opgewekt. Dat de twee broers zich aanmatigden om de hoogste positie te vragen, bracht de tien anderen zó in beroering, dat zij dreigden van elkander te vervreemden. Zij voelden zich verkeerd beoordeeld, ze meenden, dat trouw en talenten niet werden gewaardeerd. Judas stond het felst tegenover Jacobus en Johannes.

Toen de discipelen de opperzaal binnenkwamen, waren hun harten vol haatdragende gevoelens. Judas drong zich aan de linkerkant naast Christus; Johannes bevond zich aan de rechterzijde. Indien er een hoogste positie was, dan was Judas vastbesloten die te verkrijgen en ze meenden, dat die plaats naast Christus was. En Judas was een verrader.

Er was nog een oorzaak van tweedracht gerezen. Bij een feestmaaltijd was het de gewoonte, dat een dienstknecht de voeten van de gasten waste en bij deze gelegenheid waren voorbereidingen voor die dienst getroffen. De waterkan, het bekken en de handdoek voor de voetwassing waren voorhanden; maar er was geen dienstknecht en het was aan de discipelen om die taak te vervullen. Maar elk van de discipelen gaf zich over aan gewonde trots, vastbesloten niet de rol van dienaar te spelen. Allen toonden een onverstoorbare onverschilligheid; zij schenen zich niet ervan bewust te zijn, dat er iets voor hen te doen was. Door hun stilzwijgen weigerden zij zichzelf te vernederen. Hoe moest Christus deze arme zielen leiden, opdat satan geen overwinning over hen zou behalen? Hoe kon Hij hen aantonen, dat alleen de belijdenis Zijn discipelen te zijn, hen niet tot discipelen kon maken, of hen kon verzekeren van een plaats in het Koninkrijk? Hoe kon Hij hen laten zien, dat het liefdevol dienen en ware nederigheid zijn, die de mens waarlijk groot maken? Hoe moest Hij liefde in hun harten verwekken en hen in staat stellen te begrijpen wat Hij verlangde hun te vertellen?

De discipelen maakten geen aanstalten om elkaar te dienen. Jezus wachtte enige tijd om te zien wat ze zouden doen. Toen stond Hij, de Goddelijke Leraar, op van de tafel. Nadat Hij Zijn opperkleed, dat Hem in Zijn bewegingen zou hebben belemmerd, had afgelegd, nam Hij een doek en omgordde Zich daarmee. Met verbaasde belangstelling keken de discipelen toe en in stilte wachtten zij af, wat er zou gebeuren. *"Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen en af te drogen met de doek waarmede Hij omgord was."* (Johannes 13:5) Deze daad opende de ogen van de discipelen. Bittere schaamte en vernedering vervulden hun hart. Zij verstonden het onuitgesproken verwijt en zagen zichzelf in een volkomen nieuw licht.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zo bracht Christus Zijn liefde voor Zijn discipelen tot uitdrukking. Hun zelfzuchtige geest vervulde Hem met droefheid, maar Hij ging niet met hen redetwisten over hun bezwaar. In plaats daarvan gaf Hij hun een voorbeeld dat zij nooit zouden vergeten. Zijn liefde voor hen werd niet gemakkelijk uitgeblust of verstoord. Hij wist, dat de Vader alle dingen in Zijn handen had gegeven en dat Hij van God was gekomen en naar God ging. Hij was Zich volkomen bewust van Zijn Goddelijkheid; maar Hij had Zijn koninklijke kroon terzijde gelegd, evenals Zijn koninklijke gewaden en had de gestalte van een dienstknecht aangenomen. Een van de laatste daden tijdens Zijn leven op aarde was, Zichzelf te omgorden als een dienstknecht en de taak van een dienstknecht te vervullen.

Vóór het Pascha was Judas voor de tweede maal met de priesters en schriftgeleerden samengekomen en had met hen de overeenkomst gesloten Jezus in hun handen over te leveren. Niettemin voegde hij zich daarna bij de discipelen alsof hij onschuldig was aan enig kwaad en alsof hij belang stelde in de voorbereidingen voor de maaltijd. De discipelen wisten niets van de plannen van Judas. Alleen Jezus kon zijn geheim lezen. Toch stelde Hij hem niet aan de kaak. Jezus hongerde naar zijn ziel. Hij voelde voor hem dezelfde last als voor Jeruzalem, toen Hij weende over de ten ondergang gedoemde stad. Zijn hart schreide: Hoe kan Ik u prijsgeven? De weerhoudende kracht van die liefde werd door Judas gevoeld. Toen de handen van de Heiland die bezoedelde voeten wasten en ze afdroogden met de doek, werd het hart van Judas geheel ontroerd door een opwelling om op dat ogenblik en op die plaats zijn zonde te belijden. Maar hij wilde zich niet vernederen. Hij verhardde zijn hart tegen het berouw; en de oude drijfveren, die voor een ogenblik ter zijde waren gesteld, beheersten hem weer. Judas nam nu aanstoot aan de daad van Christus, dat Hij de voeten van de discipelen waste. Indien Jezus zo nederig kon zijn, meende hij, kon Hij nooit de Koning van Israël zijn. Alle hoop op wereldse eer in een tijdelijk koninkrijk werd de bodem ingeslagen. Judas was ervan overtuigd, dat hij niets kon winnen door het volgen van Christus. Nadat hij had gezien, hoe Hij Zichzelf, naar hij meende, vernederde, werd hij versterkt in zijn plan Hem niet te erkennen en zichzelf als misleid te beschouwen. Hij werd bezeten door een boze geest en hij besloot het werk waarin hij had toegestemd om zijn Heere te verraden, te voltooien.

Door het kiezen van zijn plaats aan tafel had Judas getracht zichzelf op de eerste plaats te stellen en Christus diende als een Dienaar hem het eerst. Johannes, jegens wie Judas zoveel bitterheid had gevoeld, werd als laatste gediend. Maar Johannes nam dit niet op als een verwijt of als een belediging. Terwijl de discipelen Christus' handeling gadesloegen, raakten zij zeer onder de indruk. Toen de beurt aan Petrus was, riep hij in opperste verbazing uit: *"Heere, wilt Gij mij de voeten wassen?"* (Johannes 13:6) De zelfvernederen van Christus brak zijn hart. Hij werd vervuld met schaamte toen hij bedacht, dat geen van de discipelen deze dienst verrichtte. *"Wat Ik doe"*, zei Christus, *"weet gij nu niet, maar gij zult het later verstaan."* (Johannes 13:7) Petrus kon het niet verdragen te zien dat zijn Heere, van Wie hij geloofde dat Hij de Zoon van God was, de rol van een dienstknecht vervulde. Zijn gehele ziel kwam in opstand tegen deze vernedering. Hij beseftte niet, dat Christus hiertoe in de wereld was gekomen. Met grote nadruk verklaarde hij: *"Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid!"* (Johannes 13:8)

Plechtig zei Christus tot Petrus: *"Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij."* (Johannes 13:8) De dienst die Petrus had geweigerd, was het type van een hogere reiniging. Christus was gekomen om de bezoedeling der zonde van de harten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

af te wassen. Door te weigeren dat Christus zijn voeten zou wassen, weigerde Petrus de hogere reiniging die in de lagere besloten lag. In wezen verwierp hij daardoor zijn Heere. Het is niet vernederend voor de Meester, wanneer wij Hem toestaan het werk van onze reiniging te doen. Ware nederigheid is, het met een dankbaar hart aannemen van iedere voorziening die om onzentwille is gemaakt en ernstig Christus te dienen.

Na de woorden: *"Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij"*, gaf Petrus zijn trots en eigenzinnigheid gewonnen. Hij kon de gedachte niet verdragen, dat hij van Christus zou kunnen worden gescheiden; dat zou de dood voor hem hebben betekend. *"Heere, niet alleen mijn voeten"*, zei hij, *"maar ook de handen en het hoofd! Jezus zeide tot hem: Wie gebaad heeft, behoeft zich (alleen de voeten) te laten wassen, want hij is geheel rein."* (Johannes 13:9-10)

Deze woorden betekenen meer dan lichamelijke reinheid. Christus spreekt nog steeds over de hogere reiniging, die door de lagere werd geïllustreerd. Hij die uit het bad kwam, was rein, maar de in sandalen gestoken voeten werden snel stoffig en moesten dan weer worden gewassen. Zo waren Petrus en zijn broeders gewassen in de grote fontein die was geopend voor zonde en onreinheid. Christus erkende hen als de Zijnen. Maar de verleiding had hen tot zonde gebracht en zij hadden nog steeds Zijn reinigende genade nodig. Toen Jezus Zich met de linnen doek omgordde om hen het stof van de voeten te wassen, verlangde Hij door diezelfde daad de vervreemding, naijver en trots uit hun harten weg te wassen. Dit was van veel meer belang dan het wassen van hun stoffige voeten. Met de geest die hen toen bezielde, waren zij geen van allen gereed om met Christus avondmaal te vieren. Slechts als zij in een staat van nederigheid en liefde waren gebracht, zouden zij gereed zijn deel te hebben aan het paschamaal of te delen in de herdenkingsdienst die Christus op het punt stond in te stellen. Hun harten moesten worden gereinigd. Trots en zelfzucht brengen tweedracht en haat teweeg, maar dit alles waste Jezus weg door hun de voeten te wassen. Hun gevoelens veranderden. Terwijl Hij hen aanzag, kon Jezus zeggen: *"Gijlieden zijt rein."* (Johannes 13:10) Nu waren zij eensgezind in hun liefde voor elkaar. Zij waren nederig geworden en gereed onderwezen te worden. Behalve Judas waren zij allen bereid elkaar de hoogste plaats af te staan. Nu konden zij met nederige, dankbare harten de woorden van Christus ontvangen.

Evenals Petrus en zijn broeders zijn ook wij gewassen in het bloed van Christus, doch dikwijls wordt de reinheid van het hart bezoedeld door de aanraking met het kwade. We moeten tot Christus komen voor Zijn reinigende genade. Petrus deinsde ervoor terug, zijn vuile voeten in aanraking te brengen met de handen van Zijn Heere en Meester; maar hoe dikwijls brengen wij ons zondige, bezoedelde hart in aanraking met het hart van Christus! Hoe smartelijk is voor Hem ons slechte humeur, onze ijdelheid en trots! Toch moeten wij al onze zwakheden en onreinheid bij Hem brengen. Hij alleen kan ons rein wassen. Wij zijn niet geschikt, gemeenschap met Hem te hebben, tenzij we gereinigd zijn door Zijn zoenoffer.

Jezus zei tot Zijn discipelen: *"Gijlieden zijt rein, doch niet allen."* (Johannes 13:10) Hij had de voeten van Judas gewassen, maar diens hart was niet aan Hem overgegeven. Het was niet gereinigd. Judas had zich niet aan Christus onderworpen.

Nadat Christus de voeten van de discipelen had gewassen en Zijn klederen had aangedaan en weer was gaan zitten, zei Hij tot hen: *"Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Heere, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Heere en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gedaan heb. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender." (Johannes 13:12-16)

Christus wilde Zijn discipelen te verstaan geven dat, hoewel Hij hun de voeten had gewassen, dit niet in het minst afdeed aan Zijn waardigheid. *"Gij noemt Mij Meester en Heere, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het."* (Johannes 13:13) En doordat Hij zo oneindig veel hoger stond dan zij, gaf Hij aan deze dienst genade en betekenis. Niemand was zo verheven als Christus en niettemin vernederde Hij Zich tot de geringste plicht. Opdat Zijn volk niet misleid zou worden door de zelfzucht die in het natuurlijke hart woont en die sterker wordt door het dienen van zichzelf, gaf Christus Zelf een voorbeeld van nederigheid. Hij wilde dit belangrijke onderwerp niet aan een mens overlaten. Hij beschouwde het als van groot belang, dat Hijzelf, Hij Die God gelijk is, Zijn discipelen diende. Terwijl zij stredden om de eerste plaats, boog Hij, voor Wie alle knie zich zal buigen, Hij Wie de engelen in heerlijkheid een eer achten te dienen, Zich neerboog om de voeten te wassen van degenen die Hem Heere noemden. Hij waste de voeten van Zijn verrader.

In Zijn leven en lessen heeft Christus een volmaakt voorbeeld gegeven van het onzelfzuchtig dienen, dat zijn oorsprong vindt in God. God leeft niet voor Zichzelf. Door de wereld te scheppen en alle dingen in stand te houden, dient Hij voortdurend anderen. *"Hij laat Zijn zoon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen."* (Mattheüs 5:45) Dit ideaal van dienen heeft God aan Zijn Zoon toevertrouwd. Het was Jezus gegeven aan het hoofd van de mensheid te staan, opdat Hij deze door middel van Zijn voorbeeld zou leren, wat dienen betekent. Zijn hele leven stond onder de wet van dienstbetoon. Hij hielp allen, diende allen. Op deze wijze maakte Hij de wet van God in Zijn leven waar en toonde door Zijn voorbeeld aan, hoe wij die wet moeten gehoorzamen. Steeds weer had Jezus getracht dit beginsel bij Zijn discipelen ingang te doen vinden. Toen Jacobus en Johannes om een hogere positie dan de anderen hadden verzocht, had Hij gezegd: *"Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn."* (Mattheüs 20:26) In Mijn Koninkrijk is voor het principe van voorkeur en voorrang geen plaats. De enige grootheid is de grootheid van nederigheid. Het enige onderscheid wordt gevonden in toewijding aan de dienst voor anderen.

En nu Hij de voeten van de discipelen had gewassen, zei Hij: *"Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb."* (Joh.13:15) Met deze woorden gebood Christus hun niet alleen de gastvrijheid te beoefenen. Hiermee werd méér bedoeld dan het wassen van de voeten van hun gasten om het stof van de reis te verwijderen. Christus stelde hier een godsdienstige handeling in. Door de daad van onze Heere werd deze nederige dienst gemaakt tot een gewijde instelling. Deze instelling moest door de discipelen in acht worden genomen, opdat zij voortdurend Zijn lessen in nederigheid en dienstbetoon in gedachten zouden houden.

Deze instelling is de door Christus aangewezen voorbereiding voor de dienst van het Avondmaal. Terwijl trots, onenigheid en het strijden om de eerste plaats worden gekoesterd, kan het hart niet in gemeenschap met Christus treden. We zijn niet gereed de gemeenschap met Zijn lichaam en bloed te ontvangen. Daarom heeft Jezus deze herdenking aan Zijn nederigheid vòòr het avondmaal ingesteld.

Als zij tot deze instelling komen, moeten de kinderen Gods terugdenken aan de woorden van de Heere van leven en heerlijkheid: *"Begrijpt gij wat Ik u gedaan heb? Gij noemt Mij Meester en Heere, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uw Heere en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender. Indien gij dit weet, zalig zijt gij, als gij het doet."

(Johannes 13:12-17) In de mens woont die neiging zichzelf hoger te achten dan zijn broeder, om voor zichzelf te werken, om te streven naar de hoogste positie; en dikwijls heeft dit boze gevoelens en een bittere geest tot gevolg. De instelling die aan het Avondmaal des Heren voorafgaat, is bedoeld om de misverstanden uit de weg te ruimen, de mens van zijn zelfzucht te bevrijden, van zijn voetstuk van zelfverheffing af te halen tot verootmoediging van het hart, dat hem ertoe zal leiden zijn broeder te dienen.

De heilige Wachter uit de hemel is op dat moment aanwezig, om het te maken tot een daad van onderzoek van de ziel, van overtuiging van zonden en van de gezegende zekerheid, dat onze zonden zijn vergeven. Christus is er in de volheid van Zijn genade om de gedachten te veranderen die tot zelfzuchtige daden hebben geleid. De Heilige Geest bezielt de gevoelens van degenen die het voorbeeld van hun Heere volgen. Wanneer we terugdenken aan de vernedering van de Heiland voor ons, volgt de ene gedachte de andere; een keten van herinneringen wordt opgewekt, herinneringen aan Gods grote goedheid en aan de vriendelijkheid en tederheid van aardse vrienden. Vergeten zegeningen, misbruikte weldaden, versmade vriendelijkheid komen in herinnering. Wortels van bitterheid die de kostbare plant van liefde hebben verstikt, worden aan het licht gebracht. Karaktergebreken, het verzaken van onze plicht, ondankbaarheid tegenover God, koelheid tegenover onze broeders worden ons in herinnering gebracht. We zien de zonde in het licht waarin God die ziet. Onze gedachten zijn niet meer gedachten van zelfgenoegzaamheid, maar van strenge zelfveroordeling en verootmoediging. De geest wordt aangezet om iedere scheidsmuur die de oorzaak van vervreemding is geweest, neer te halen. Kwaad denken en kwaadspreken worden weggedaan. Zonden worden beleden, ze worden vergeven. De verzachtende genade van Christus komt in de ziel en de liefde van Christus brengt harten samen in een gezegende eenheid.

Wanneer de les van de voorbereidingsdienst op deze wijze wordt geleerd, wordt het verlangen naar een hoger geestelijk leven opgewekt. Aan dit verlangen zal de Goddelijke Getuige gehoor geven. De ziel zal veredeld worden. Wij kunnen deelnemen aan het Avondmaal met de zekerheid dat de zonden vergeven zijn. Het zonlicht van de gerechtigheid van Christus zal de kamers van de geest en de tempel van de ziel vervullen. Wij zien *"het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt."* (Johannes 1:29)

Voor degenen die de geest van deze dienst aannemen, kan het nooit louter een vormendienst worden. De voortdurende les zal zijn: *"Dient elkander door de liefde."* (Galaten 5:13) Door het wassen van de voeten van Zijn discipelen gaf Jezus het bewijs, dat Hij iedere dienst, hoe nederig ook, zou verrichten, indien dit hen samen met Hem tot erfgenaam zou maken van de eeuwige rijkdom van de schatten van de hemel. Zijn discipelen beloofden op plechtige wijze, dat zij door dezelfde handeling te verrichten, evenzo hun broeders zouden dienen. Steeds wanneer deze instelling op de juiste wijze wordt gevierd, worden de kinderen Gods in een geheiligde verhouding gebracht, elkaar te helpen en te zegenen. Zij beloven daarmee, dat hun leven aan onbaatzuchtig dienen zal worden gewijd. En dit niet alleen voor elkaar. Hun arbeidsveld is even groot als het veld van hun Meester was. De wereld is vol mensen die onze dienst nodig hebben. De armen, de hulpelozen, de onwetenden zijn overal.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zij die gemeenschap gehad hebben met Christus in de opperzaal, zullen uitgaan om te dienen zoals Hij deed.

Jezus, Die door allen gediend werd, werd de Dienstknecht van allen. En omdat Hij allen diende, zal Hij wederom door allen gediend en geëerd worden. En zij die willen deelhebben aan Zijn Goddelijke eigenschappen en met Hem willen delen in de vreugde bij het zien van verlorene zielen, moeten Zijn voorbeeld van onzelfzuchtig dienen volgen.

Dit alles lag besloten in de woorden van Jezus: *"Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet gelijk Ik u gedaan heb."* (Johannes 13:15) Dit was de bedoeling van de dienst die Hij heeft ingesteld. En Hij zegt: *"Indien gij dit weet",* indien u de bedoeling van deze lessen kent, *"zalig zijt gij, als gij het doet."* (Johannes 13:17)

Hoofdstuk 72 - Tot Mijn gedachtenis

"De Heere Jezus nam, in de nacht waarin Hij werd overgeleverd, een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en zeide: Dit is Mijn lichaam voor u, doet dit tot Mijn gedachtenis. Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot Mijn gedachtenis. Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heeren, totdat Hij komt." (1 Korinthe 11:23-26)

Christus stond op het tijdstip van overgang tussen twee bedelingen en de twee grote feesten, daaraan verbonden. Hij, het vlekkeloze Lam Gods, stond op het punt Zichzelf als een zondoffer te geven en Hij zou op deze wijze een einde maken aan het stelsel van zinnebeelden en vormendienst dat vierduizend jaar lang op Zijn dood had gewezen. Terwijl Hij met Zijn discipelen het Pascha at, stelde Hij hiervoor in de plaats een dienst die een gedachtenis zou zijn aan Zijn grote offerande. Het nationale feest van de Joden zou voorgoed voorbij zijn. De dienst die Christus instelde, zou door Zijn volgelingen in alle landen en door alle eeuwen heen worden gehouden.

Het Pascha was ingesteld als een herinnering aan de verlossing van Israël uit de slavernij in Egypte. God had verordend dat jaar na jaar, als de kinderen zouden vragen naar de betekenis van deze instelling, de geschiedenis zou worden verteld. Deze wonderbaarlijke verlossing moest vers in de gedachten van allen bewaard blijven. De instelling van het Avondmaal des Heeren werd gegeven om de grote verlossing te gedenken die tot stand kwam als gevolg van de dood van Christus. Tot Hij voor de tweede maal zal komen in macht en heerlijkheid, moet deze inzetting worden gevierd. Het is het middel waardoor Zijn grote werk steeds in onze gedachten blijft.

Ten tijde van de verlossing uit Egypte aten de kinderen Israëls het paasmaal staande, de lendenen omgord en met de staf in de hand, gereed voor de reis. De wijze waarop ze deze inzetting vierden, was in overeenstemming met hun omstandigheden; zij stonden immers op het punt het land Egypte uit te trekken en ze moesten beginnen aan een pijnlijke en moeitevolle reis door de woestijn. Maar in de dagen van Christus waren de omstandigheden gewijzigd. Zij stonden nu niet op het punt een vreemd land uit te trekken, maar zij waren inwoners in hun eigen land. In overeenstemming met de rust die hun was gegeven, namen de mensen toen in een liggende houding deel aan het paasmaal. Rondom de tafel werden ligbanken geplaatst en de gasten lagen daarop, leunende op de linkerarm en de rechterhand vrij voor gebruik bij het eten. In deze houding kon een gast zijn hoofd leggen aan de borst van diegene die naast hem aanlag op een hogere plaats. En de voeten, die aan de buitenzijde van de rustbank lagen, kon men wassen door langs de buitenkant van de kring te gaan. Christus bevindt Zich nog aan de tafel waarop het paasmaal is bereid. De ongezuurde broden, die gebruikt waren voor het Pascha, liggen voor Hem. De wijn van het Pascha, die ongegist is, staat op tafel. Deze symbolen gebruikt Christus om Zijn eigen onbevleete offer voor te stellen. Niets dat door gisting, het symbool van zonde en dood, is bedorven, zou een voorstelling kunnen geven van het *"onberispelijk en vlekkeloos Lam."* (1 Petrus 1:19)

"En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan Zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is Mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van Mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk Mijns Vaders." (Mattheüs 26:26-29)

Judas, de verrader, was aanwezig bij deze heilige dienst. Hij ontving van Jezus de symbolen van Zijn gebroken lichaam en van Zijn vergoten bloed. Hij hoorde de woorden: *"Doet dit tot Mijn gedachtenis."* (Lucas 22:19) En terwijl hij daar zat in de tegenwoordigheid van het Lam van God, peinsde de verrader over zijn eigen duistere bedoelingen en hij koesterde zijn weerspannige, wraakzuchtige gedachten.

Bij de voetwassing had Christus een overtuigend bewijs gegeven, dat Hij het karakter van Judas kende. *"Gij zijt niet allen rein"* (Johannes 13:11), zei Hij. Deze woorden overtuigde de valse discipel ervan, dat Christus zijn geheime bedoeling had doorzien. Nu sprak Christus nog duidelijker. Terwijl zij aan tafel zaten en Hij Zijn discipelen aanzag, zei Hij: *"Ik spreek niet van u allen; Ik weet, wie Ik heb uitgekozen; maar het Schriftwoord moet vervuld worden: Hij die Mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven."* (Johannes 13:18)

Zelfs nu verdachten de discipelen Judas nog niet. Maar zij zagen, dat Christus zeer bezorgd was. Een voorgevoel van een verschrikkelijke ramp, waarvan ze de aard niet begrepen, overschaduwde hen als een wolk. Terwijl zij in stilte aten, zei Jezus: *"Voorwaar, Ik zeg u, dat één van u Mij verraden zal."* (Marcus 14:18) Bij deze woorden beving verbazing en verwarring hen. Zij konden niet begrijpen, hoe iemand van hen hun Goddelijke Leraar op verraderlijke wijze zou kunnen behandelen. Om welke reden zouden zij Hem kunnen verraden? En aan wie? In wiens hart zou een dergelijk plan kunnen opkomen? Toch zeker niet in het hart van een van de twaalf begunstigen, die boven alle anderen het voorrecht van Zijn onderwijs hadden genoten, die Zijn wonderbaarlijke liefde hadden gedeeld en voor wie Hij zoveel zorg getoond had door hen in nauwe gemeenschap met Zichzelf te brengen.

Toen ze de draagwijdte van Zijn woorden gingen begrijpen en zich herinnerden hoe waar alles was wat Hij zei, overviel hen angst en gebrek aan zelfvertrouwen. Zij begonnen hun eigen hart te doorzoeken om te zien of daarin enige gedachte tegen de Meester werd gekoesterd. Zeer pijnlijk getroffen stelde de een na de ander de vraag: *"Ik ben het toch niet, Heere?"* (Mattheüs 26:23) Maar Judas bleef zwijgen. Johannes vroeg ten slotte in diepe wanhoop: *"Heere, wie is het?"* (Johannes 13:15) En Jezus antwoordde hem: *"Die zijn hand met Mij in de schotel heeft gedoopt, die zal Mij verraden. De Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het ware voor die mens goed geweest, als hij niet geboren was."* (Marcus 26:23-24) De discipelen keken elkander onderzoekend aan, terwijl ze vroegen: *"Ik ben het toch niet, Heere?"* (Marcus 14:20) En nu trok het stilzwijgen van Judas aller aandacht op hem. Te midden van de verwarde vragen en uitroepen van verbazing had Judas het antwoord van Jezus op de vraag van Johannes niet gehoord. Maar om nu te ontkomen aan de onderzoekende blikken van de discipelen, vroeg hij evenals zij hadden gedaan: *"Ik ben het toch niet, Rabbi?"* Ernstig antwoordde Jezus *"Gij hebt het gezegd"* (Mattheüs 26:25)

Verbaasd en verward dat zijn bedoeling openbaar werd gemaakt, stond Judas haastig op om het vertrek te verlaten. *"Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doen wilt, doe het met spoed... Hij nam dan het stuk brood en vertrok terstond. En het was nacht."* (Johannes 13:27,30) Het was nacht voor de verrader, toen hij zich afkeerde van Christus in de buitenste duisternis.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Tot aan het ogenblik waarop Judas deze stap deed, was de mogelijkheid tot berouw niet uitgesloten. Maar toen hij de tegenwoordigheid van zijn Heere en van zijn medediscipelen verliet, was de uiteindelijke beslissing gevallen. Hij was de grens gepasseerd.

De lankmoedigheid waarmee Jezus deze verleidde ziel tegemoet trad, was wonderbaarlijk. Niets dat gedaan kon worden om Judas te redden, was achterwege gelaten. Hoewel hij tot tweemaal toe was overeengekomen zijn Heere te verraden, gaf Jezus hem nog steeds de gelegenheid om tot berouw te komen. Door de geheime bedoeling in het hart van de verrader te kennen te geven, gaf Christus het laatste, overtuigende bewijs van Zijn Goddelijkheid. Dit was voor de valse discipel de laatste oproep tot berouw. Geen enkel oproep, dat het Goddelijk-menselijke hart van Christus kon doen, was onbeproofd gelaten. De golven van genade, die teruggeworpen waren door koppige trots, keerden terug in een sterker getij van verzachtende liefde. Maar hoewel verbaasd en ongerust over de ontdekking van zijn schuld, werd Judas' besluit des te vaster. Na het Heilig Avondmaal ging hij heen om het verraders werk te voltooien.

Met het uitspreken van een wee over Judas had Christus ook een barmhartige bedoeling voor de discipelen. Op deze wijze gaf Hij hun het overtuigend bewijs van Zijn Messiasschap. *"Ik zeg het u, eer het geschiedt"*, zei Hij, *"opdat gij, wanneer het geschiedt, gelooft, dat IK BEN."* (Johannes 13:19) Indien Jezus gezwegen had, schijnbaar onwetend van datgene wat over Hem zou komen, dan hadden de discipelen kunnen denken, dat hun Meester geen Goddelijke vooruitziende blik had en verrast en verraden was en zo overgeleverd aan de moordzuchtige bende. Een jaar tevoren had Jezus Zijn discipelen verteld, dat Hij er twaalf had uitgekozen en dat één van hen een duivel was. Nu zouden Zijn woorden tot Judas, die aantoonde dat diens verraad volledig bekend was aan zijn Meester, het geloof van de ware volgelingen van Christus tijdens Zijn vernedering versterken. En wanneer Judas aan zijn verschrikkelijk einde gekomen zou zijn, dan zouden zij zich het wee herinneren dat Jezus over de verrader had uitgesproken.

En de Heiland had nog een ander doel. Hij had Zijn dienstbetoon niet onthouden aan hem van wie Hij wist, dat hij een verrader was. De discipelen begrepen Zijn woorden niet, toen Hij bij de voetwassing zei: *"Gij zijt niet allen rein"* (Johannes 13:11), en ook nog niet, toen Hij aan de maaltijd zei: *"Hij die Mijn brood eet, heeft zijn hiel tegen Mij opgeheven."* (Johannes 13:16) Maar naderhand, toen de betekenis duidelijk was, konden zij het geduld en de genade van God tegenover de meest ernstige dwaling, overdenken.

Hoewel Jezus Judas vanaf het begin kende, waste Hij zijn voeten. En de verrader ontving het voorrecht om samen met Christus deel te hebben aan het Heilig Avondmaal. Een lankmoedige Heiland stelde alles in het werk wat de zondaar ertoe zou kunnen brengen Hem aan te nemen, berouw te hebben en gereinigd te worden van de smet der zonde. Dit voorbeeld geldt voor ons. Wanneer wij menen dat iemand dwaalt en in zonde leeft, mogen wij ons niet van hem afscheiden. Wij mogen ons niet zorgeloos van hem afkeren en hem zodoende ten prooi doen vallen aan de verleiding, of hem naar het strijdperk van satan drijven. Dit is niet Christus' manier van handelen. Omdat de discipelen dwaalden en fouten maakten, waste Hij hun de voeten en op één na werden alle twaalf zo tot berouw gebracht. Het voorbeeld van Christus verbiedt mensen uit te sluiten van het Heilig Avondmaal. Het is waar, dat openlijke zonde de schuldige uitsluit. Dit leert de Heilige Geest duidelijk. (1 Korinthe 5:11) Maar

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

daarbuiten mag niemand oordelen. God heeft niet aan de mensen de beslissing overgelaten, wie bij deze gelegenheden aanwezig zullen zijn. Immers, wie kan het hart doorgronden? Wie kan het kaf van het koren onderscheiden? *"Een ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker."* (1 Korinthe 11:28) Immers, *"wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heeren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heeren". "Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt."* (1 Korinthe 11:27, 29)

Wanneer gelovigen samenkomen om de inzettingen te vieren, zijn daar boodschappers aanwezig die niet door menselijke ogen worden gezien. Er kan zich een Judas in het gezelschap bevinden en indien dit het geval is, zijn daar ook boodschappers van de vorst der duisternis, want zij vergezellen allen die weigeren zich te laten leiden door de Heilige Geest. Er zijn ook hemelse engelen aanwezig. Deze onzichtbare bezoekers zijn aanwezig bij elke gelegenheid van dien aard. Er kunnen in het gezelschap mensen komen die in hun hart niet de waarheid en de heiligheid dienen, maar die toch deel willen hebben aan de dienst. Men mag hun dat niet verbieden. Er zijn getuigen aanwezig die ook aanwezig waren toen Jezus de voeten van de discipelen en van Judas waste. Meer dan menselijke ogen sloegen dat schouwspel gade.

Christus is daar door de Heilige Geest aanwezig om Zijn zegel te drukken op datgene wat Hijzelf heeft ingesteld. Hij is daar om het hart te overtuigen en te verzachten. Geen blik, geen gedachte aan berouw ontgaat Zijn aandacht. Hij wacht op de berouwvolle zondaar die met een gebroken hart bij Hem komt. Alles is gereed om die ziel aan te nemen. Hij Die de voeten van Judas heeft gewassen, verlangt ernaar van ieder hart de vlek van zonde af te wassen.

Niemand zou zichzelf van het Avondmaal moeten uitsluiten, omdat er wellicht mensen aanwezig kunnen zijn die onwaardig zijn. Er wordt een beroep gedaan op iedere discipel om openlijk deel te nemen en op deze wijze te getuigen dat hij Christus aanneemt als een persoonlijke Heiland. Juist bij deze door Hemzelf gegeven inzettingen ontmoet Christus Zijn volk, en bezielt hen door Zijn tegenwoordigheid. Harten en handen die onwaardig zijn, kunnen zelfs de instelling bedienen, nochtans is Christus aanwezig om Zijn kinderen te dienen. Allen die komen met een geloof dat op Hem is gebouwd, zullen rijkelijk worden gezegend. Allen die deze gelegenheden van Goddelijk voorrecht verwaarlozen, zullen een verlies lijden. Van hen kan naar waarheid worden gezegd: *"Gij zijt niet allen rein."* (Johannes 13:11) Door met Zijn discipelen te delen in het brood en de wijn, verbond Christus Zichzelf op plechtige wijze aan hen als hun Verlosser. Hij vertrouwde hun het nieuwe verbond toe, waardoor allen die Hem aannemen, kinderen Gods worden en mede-erfgenamen met Christus. Door dit verbond was iedere zegening die de hemel kon schenken voor dit leven en het toekomstige, de hunne. Dit verbond zou worden bekrachtigd door het bloed van Christus. En de bediening van deze inzetting moest aan de discipelen het oneindig grote offer tonen dat gebracht was voor ieder van hen persoonlijk als een deel van het grote geheel van de gevallen mensheid.

Maar de dienst van het Avondmaal moet geen tijd van droefheid zijn. Dit was niet de bedoeling. Wanneer de discipelen van de Heere rond Zijn eettafel bijeenkomen, moeten zij niet denken aan hun tekortkomingen en daarover treuren. Zij moeten niet stilstaan bij de godsdienstige ervaring die zij in het verleden hebben gemaakt, hetzij die ervaring nu verheffend of neerdrukkend is geweest. Zij moeten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

niet terugdenken aan de verschillen tussen hen en hun broeders. De voorbereidingsdienst omvat dit alles. Het zelfonderzoek, de belijdenis van zonden, het bijleggen van geschillen, dit alles heeft plaatsgevonden. Nu komen zij om Christus te ontmoeten. Zij moeten niet in de schaduw van het kruis staan, maar in het reddende licht daarvan. Zij moeten hun ziel openstellen voor de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid. Met harten gereinigd door het dierbare bloed van Christus, in het volledige besef van Zijn tegenwoordigheid, hoewel Hij niet wordt gezien, zullen ze Zijn woorden horen: *"Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u."* (Johannes 14:27)

Onze Heere zegt: Wanneer u overtuigd is van uw zonden, bedenk dan, dat Ik voor u gestorven ben. Wanneer u verdrukt en vervolgd wordt en om Mijntwille en ter wille van het Evangelie moet lijden, denk dan aan Mijn liefde, die zó groot is, dat Ik voor u Mijn leven gaf. Wanneer uw plichten streng en hard lijken en uw lasten te zwaar om te dragen, bedenk dan, dat Ik om uwentwille het kruis heb gedragen en de schande niet heb geacht. Wanneer uw hart terugdeinst voor het toetsende gericht, bedenk dan, dat uw Verlosser leeft om voor u te pleiten.

De dienst van het Avondmaal wijst op de tweede komst van Christus. Die was bestemd om deze hoop in de gedachten van de discipelen levendig te houden. Steeds wanneer zij bijeenkwamen om Zijn dood te gedenken, brachten zij zich weer in herinnering: *"Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van Mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Doch Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk Mijns Vaders."* (Mattheüs 26:27-29) Toen zij werden vervolgd, vonden zij troost in de hoop op de wederkomst van hun Heere. Onuitsprekelijk dierbaar was voor hen de gedachte: *"Zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heeren, totdat Hij komt."* (1 Korinthe 11:26)

Dit zijn de dingen die wij nooit moeten vergeten. De liefde van Jezus, met haar alles overheersende macht, moet levendig in onze herinnering worden gehouden. Christus heeft deze dienst ingesteld, opdat deze tot ons hart zou spreken over de liefde Gods, die om onzentwille tot uitdrukking werd gebracht. Er kan geen eenheid bestaan tussen onze zielen en God dan alleen door Christus. De eenheid en liefde tussen broeders moeten worden gesmeed en vereeuwigd door de liefde van Jezus. En niets minder dan de dood van Christus kon Zijn liefde tot een verzoening voor ons maken. Alleen door Zijn dood kunnen wij met vreugde uitzien naar Zijn tweede komst. Zijn offer is het middelpunt van onze hoop. Daarop moeten wij ons geloof bouwen.

De inzetten die wijzen op de vernedering en het lijden van onze Heere, worden te veel als een formaliteit beschouwd. Zij werden met een bepaalde bedoeling gegeven. Onze zintuigen moeten worden aangespoord om het geheimenis der godzaligheid aan te grijpen. Het is het voorrecht van allen veel meer te begrijpen van het verzoenend lijden van Christus dan we doen. *"Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft"*, zó is de Zoon des mensen verhoogd, *"opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe."* (Johannes 3:14-15) Wij moeten zien op het kruis van Golgotha, waaraan onze stervende Heiland hangt. Onze eeuwige belangen eisen, dat wij geloof in Christus tonen.

Onze Heere heeft gezegd: *"Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf... Want Mijn vlees is ware spijs en Mijn*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

bloed is ware drank.” (Johannes 6:53,55) Dit geldt voor onze vleeselijke natuur. Zelfs dit aardse leven danken wij aan de dood van Christus. Het brood dat wij eten, is gekocht door Zijn gebroken lichaam. Het water dat wij drinken, werd betaald met Zijn vergoten bloed. Nooit eet iemand, heilige of zondaar, zijn dagelijks voedsel, of hij wordt gevoed door het lichaam en bloed van Christus. Het kruis van Golgotha heeft op ieder brood zijn stempel gedrukt. Het wordt weerspiegeld in iedere waterbron. Dit alles heeft Christus, door het instellen van de symbolen van Zijn grote offer, onderwezen. Het licht dat uitstraalt van de avondmaalsdienst in de opperzaal, maakt de voorzieningen voor ons dagelijks leven heilig. De gezinstafel wordt de tafel des Heeren en iedere maaltijd een heilige handeling.

En hoeveel te meer zijn de woorden van Christus waar, wat betreft onze geestelijke natuur. Hij verklaart: *"Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven."* (Johannes 6:54) Door het leven aan te nemen dat voor ons aan het kruis van Golgotha werd uitgestort, kunnen wij een geheiligd leven leiden. En dit leven hebben wij aangenomen door Zijn Woord aan te nemen, door die dingen te doen die Hij heeft geboden. Op deze wijze worden wij één met Hem. *"Wie Mijn vlees eet",* zegt Hij, *"en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij die Mij eet, leven door Mij."* (Johannes 6: 56-57) Deze tekst is in het bijzonder van toepassing op het Heilig Avondmaal. Wanneer het geloof het grote offer van de Heere overpeinst, wordt de ziel gelijkgemaakt aan het geestelijk leven van Christus. Die ziel zal door ieder Avondmaal geestelijke kracht ontvangen. De dienst vormt een levende band waardoor de gelovige met Christus wordt verbonden en op deze wijze ook met de Vader. Op een bijzondere wijze vormt het Avondmaal een verbinding tussen afhankelijke menselijke wezens en God.

Wanneer we het brood en de wijn ontvangen, die een symbool zijn van Christus' verbroken lichaam en vergoten bloed, wonen wij in gedachten het Avondmaal in de opperzaal bij. Het schijnt ons toe, dat wij gaan door de hof, gewijd door de zielestrijd van Hem Die de zonden heeft gedragen. Wij zijn getuige van de strijd waardoor onze verzoening met God tot stand kwam. Wij zien Christus als gekruisigde midden onder ons.

Als wij opzien naar de gekruisigde Verlosser, begrijpen wij veel beter de belangrijkheid en de betekenis van het offer dat door de Majesteit van de hemel werd gebracht. Het verlossingsplan wordt voor onze ogen verheerlijkt en de gedachte aan Golgotha wekt in ons hart levende en heilige gevoelens. Lof voor God en het Lam zal in ons hart en op onze lippen zijn; want trots en zelfverheerlijking kunnen niet wonen in de ziel die de herinnering aan de tonelen van Golgotha levendig houdt.

Wie de onvergelijkelijke liefde van de Heiland aanschouwt, zal worden veredeld in zijn gedachten, zijn hart zal worden gereinigd en zijn karakter zal worden veranderd. Hij zal zijn als een licht in de wereld, om deze wonderbaarlijke liefde in zekere mate te weerkaatsen. Hoe meer wij nadenken over het kruis van Christus, des te meer zullen wij de woorden van de apostel tot de onze maken, wanneer hij zegt: *"Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld."* (Galaten 6:14)

Hoofdstuk 73 - Uw hart worde niet ontroerd

Terwijl Hij met Goddelijke liefde en met het tederste medegevoel naar Zijn discipelen keek, zei Christus: *"Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt."* (Johannes 13:31) Judas had de opperzaal verlaten en Christus was alleen met de elf discipelen. Hij stond op het punt te gaan spreken over Zijn naderend afscheid van hen; maar voordat Hij dit deed, wees Hij op het grote doel van Zijn zending. Dit hield Hij voortdurend voor ogen. Het was Zijn vreugde, dat al Zijn vernedering en lijden de Naam van de Vader zou verheerlijken. Hierop richt Hij allereerst de gedachten van de discipelen.

Dan spreekt Hij hen aan met de tedere bewoording: *"Kinderkens"*, zei Hij, *"nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult Mij zoeken en, gelijk Ik de Joden gezegd heb: Waar Ik heen ga, kunt gij niet komen, zo spreek Ik thans ook tot u."* (Johannes 13:33)

De discipelen konden zich niet verblijden toen ze dit hoorden. Vrees beving hen. Zij drongen dichter om de Heiland heen. Hun Meester en Heere, hun geliefde Leraar en Vriend, was hun dierbaarder dan het leven. Naar Hem hadden zij opgezien om hulp in hun moeilijkheden, om troost in hun verdriet en teleurstellingen. Nu zou Hij hen, een eenzaam, afhankelijk groepje, verlaten. Sombere voorgevoelens vervulden hun harten.

Maar de woorden die de Heiland tot hen sprak, waren vol hoop. Hij wist, dat zij door de vijand zouden worden aangevallen en dat satans sluwheid het meeste succes heeft bij hen die door moeilijkheden worden terneergedrukt. Daarom deed Hij hen de blik afkeren van *"het zichtbare"* naar *"het onzichtbare."* (2 Korinthe 4:18) Hij richtte hun gedachten van de aardse ballingschap op het hemels tehuis.

"Uw hart worde niet ontroerd", zei Hij; *"gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anders zou Ik het u gezegd hebben; want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heen ga, daarheen weet gij de weg."* (Johannes 14:1-4) Om uwentwille ben Ik in de wereld gekomen. Ik werk voor uw zaak. Wanneer Ik wegga, zal Ik nog ijverig voor u werken. Ik ben in de wereld gekomen om Mijzelf aan u te openbaren, opdat u zoudt geloven. Ik ga naar de Vader om in uw belang met Hem samen te werken. Het doel van het weggaan van Christus was het tegengestelde van wat de discipelen vreesden. Het betekende geen definitieve scheiding. Hij ging hun vóór om hen een plaats te bereiden, opdat Hij zou kunnen wederkomen en hen tot Zich nemen. Terwijl Hij woningen voor hen bouwde, moesten zij karakters opbouwen naar de gelijkenis van God.

Nog waren de discipelen verbijsterd. Thomas, die altijd met twijfel te kampen had, zei: *"Heere, wij weten niet, waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg? Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij. Indien gij Mij kent, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien."* (Johannes 14:5-7)

Er zijn niet vele wegen die naar de hemel leiden. Iedereen mag niet zijn eigen weg kiezen. Christus zegt: *"Ik ben de weg..; niemand komt tot de Vader dan door Mij."* (Johannes 14:6) Sedert het Evangelie voor de eerste maal was gepredikt, toen in Eden werd verklaard dat het Zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen (Genesis 3:15), was Christus verhoogd als de weg, de waarheid en het leven. Hij was

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

de weg toen Adam leefde, toen Abel het bloed van het geslachte lam, waardoor het bloed van de Verlosser werd voorgesteld, voor Gods aangezicht bracht. Christus was de weg waardoor de patriarchen en profeten werden gered. Hij is de enige weg die ons de toegang tot God biedt.

"Indien gij Mij kendet", zei Christus, "zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt gij Hem gezien." (Johannes 14:7) Maar nog begrepen de discipelen het niet. "Heere, toon ons de Vader", riep Filippus uit, "en het is ons genoeg." (Johannes 14:8)

Verwonderd over zijn traagheid van begrip vroeg Christus met smartelijke verbazing: *"Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet?" (Johannes 14:9) Is het mogelijk, dat u de Vader niet ziet in de werken die Hij door Mij doet? Gelooft u niet, dat Ik ben gekomen om van de Vader te getuigen? "Hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?" "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien." (Johannes 14:9) Christus had niet opgehouden God te zijn toen Hij mens werd. Hoewel Hij Zich had vernederd en de menselijke natuur had aangenomen, bezat Hij nog steeds de Godheid. Christus alleen kon de Vader aan de mensen tonen en de discipelen hadden meer dan drie jaar lang het voorrecht gehad deze vertegenwoordiging waar te nemen.*

"Geloof Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders, geloof om de werken zelf." (Johannes 14:11) Hun geloof kon veilig steunen op het getuigenis gegeven uit de werken van Christus, werken die geen mens uit zichzelf ooit had gedaan of ooit zou kunnen doen. Het werk van Christus had getuigd van Zijn Goddelijkheid. Door Hem was de Vader geopenbaard.

Indien de discipelen geloofden in deze levende verbinding tussen de Vader en de Zoon, zou hun geloof hen niet verlaten, wanneer ze het lijden en sterven van Christus zagen om een verlorengaanse wereld te redden. Christus trachtte hen af te brengen van hun kleingeloof tot de ervaring die zij zouden kunnen ontvangen wanneer zij werkelijk beseften wie Hij was - God in het menselijk vlees. Hij verlangde, dat zij zouden inzien dat hun geloof naar God moest leiden en daar verankerd moest zijn. Hoe ernstig en volhardend trachtte onze barmhartige Heiland Zijn discipelen voor te bereiden op de storm van verleiding, die spoedig over hen zou losbarsten! Hij wilde, dat ze met Hem in God geborgen waren.

Terwijl Christus deze woorden uitsprak, straalde de heerlijkheid van God van Zijn gelaat en alle aanwezigen voelden een heilig ontzag, terwijl ze met gespannen aandacht naar Zijn woorden luisterden. Hun harten werden met meer beslistheid op Hem gericht en terwijl ze in groter liefde tot Christus werden getrokken, werden ze ook tot elkander gebracht. Zij voelden dat de hemel zeer nabij was en dat de woorden waarnaar zij luisterden, voor hen een boodschap waren van hun hemelse Vader.

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u", vervolgde Christus, "wie in Mij geloof, de werken die Ik doe, zal hij ook doen." (Johannes 14:12) De Heiland verlangde zeer, dat Zijn discipelen zouden begrijpen met welk doel Zijn Goddelijkheid verenigd was met de menselijke natuur. Hij kwam naar de wereld om de heerlijkheid van God te openbaren, opdat de mens door de vernieuwende kracht daarvan zou worden verheven. God werd in Hem geopenbaard, opdat Hij in hen geopenbaard zou worden. Jezus openbaarde geen eigenschappen en gebruikte geen krachten die de mensen door het geloof in Hem niet kunnen bezitten. Zijn volmaakte menselijke natuur kunnen al Zijn volgelingen bezitten, indien zij zich aan God willen onderwerpen zoals Hij dat deed.

"En grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader." (Johannes 14:12)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hiermee bedoelde Christus niet dat de werken van de discipelen van een meer verheven aard zouden zijn dan de Zijne, maar dat de omvang daarvan groter zou zijn. Hij sprak niet alleen over het doen van wonderen, maar over alles wat zou plaatsvinden door de invloed van de Heilige Geest.

Na de hemelvaart van de Heere beseften de discipelen de vervulling van Zijn belofte. De tonelen van kruisiging, opstanding en hemelvaart van Christus waren een levende werkelijkheid voor hen. Zij zagen dat de profetieën letterlijk waren vervuld. Zij onderzochten de Schriften en namen datgene wat daarin werd geleerd, aan met een geloof en een zekerheid die tevoren niet waren gekend. Zij wisten dat de Goddelijke Leraar alles was waarop Hij aanspraak had gemaakt. Wanneer zij spraken over hun ervaring en de liefde van God prezen, werden de harten van de mensen verzacht en onderworpen en grote scharen geloofden in Jezus.

De belofte die de Heiland aan Zijn discipelen gaf, is ook een belofte aan Zijn gemeente in de laatste tijd. Het was niet Gods bedoeling, dat Zijn heerlijk plan om de mensen te verlossen slechts geringe gevolgen zou hebben. Allen die aan het werk gaan en niet vertrouwen in wat zij zelf kunnen doen, maar in wat God voor en door hen kan doen, zullen voorzeker de vervulling van Zijn belofte zien. *"Grotere nog dan deze"*, verklaarde Hij, *"want Ik ga tot de Vader."* (Johannes 14:12)

Nog steeds waren de discipelen niet op de hoogte van de onbegrensde hulpmiddelen en macht van de Heiland. Hij zei tot hen: *"Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in Mijn Naam."* (Johannes 16:24) Hij verklaarde, dat het geheim voor hun succes zou zijn het vragen in Zijn Naam om kracht en genade. Hij zou voor de Vader staan om voorbede voor hen te doen. Het gebed van de nederige smekeling brengt Hij, ter wille van die ziel, naar voren als Zijn eigen verlangen. Ieder oprecht gebed wordt in de hemel gehoord. Het wordt wellicht niet op vloeiende wijze onder woorden gebracht; maar indien het uit het hart komt, zal het opstijgen naar het Heiligdom waar Jezus dienst doet en Hij zal het voor de Vader brengen zonder een onbeholpen gekozen, gestameld woord, schoon en welriekend door de wierook van Zijn eigen volmaaktheid.

Het pad van oprechtheid en reinheid is geen pad zonder hindernissen, maar in iedere moeilijkheid moeten wij een oproep tot gebed zien. Geen levend wezen heeft enige kracht die hij niet van God heeft ontvangen en de bron waar deze kracht vandaan komt, staat open voor het zwakste menselijke wezen. *"Wat gij ook vraagt in Mijn Naam"*, zei Jezus, *"Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde. Indien gij Mij iets vraagt in Mijn Naam, Ik zal het doen."* (Johannes 14:13-14)

Christus gebod Zijn discipelen te bidden *"in Mijn Naam."* (Johannes 14:14) In de Naam van Christus moeten Zijn volgelingen voor God komen. Door de waarde van het offer dat voor hen werd gebracht, hebben zij waarde in de ogen van de Heere. Om de toegekende rechtvaardigheid van Christus worden zij kostbaar geacht. Om Christus' wil vergeeft God degenen die Hem vrezen. Hij ziet in hen niet de verdorvenheid van de zondaar. Hij herkent in hen het beeld van Zijn Zoon in Wie zij geloven.

De Heere is teleurgesteld wanneer Zijn kinderen een geringe dunk van zichzelf hebben. Hij verlangt dat Zijn uitverkoren erfdeel zichzelf schat naar de prijs die Hij voor hen heeft betaald. God wilde hen hebben, anders zou Hij Zijn Zoon niet hebben gezonden om hen tegen zulk een hoge prijs te verlossen. Hij wil hen gebruiken en het verheugd Hem wanneer zij de hoogste dingen vragen, opdat zij daardoor Zijn Naam mogen verheerlijken. Zij kunnen grote dingen verwachten, indien

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zij geloof hebben in Zijn beloften.

Maar bidden in de Naam van Christus betekent veel. Het betekent, dat we Zijn karakter moeten aannemen, Zijn geest moeten openbaren en Zijn werken moeten werken. De belofte van de Heiland wordt ons gegeven op een voorwaarde. *"Wanneer gij Mij liefhebt"* (Johannes 14:15), zegt Hij, *"zult gij Mijn geboden bewaren"*. Hij redt de mens, niet in zijn zonden, maar van zijn zonden en zij die Hem liefhebben, zullen hun liefde tonen door gehoorzaamheid.

Alle ware gehoorzaamheid komt voort uit het hart. Christus werkte met Zijn hart. En indien wij daarin toestemmen, zal Hij Zich zó vereenzelvigen met onze gedachten en bedoelingen, zó onze harten en gedachten vormen overeenkomstig Zijn wil, dat wij, wanneer wij Hem gehoorzamen, slechts datgene zullen doen waartoe wij worden gedrongen. De gezuiverde en geheiligde wil zal zijn hoogste vreugde vinden in het dienen van God. Wanneer we God kennen zoals we het voorrecht hebben Hem te kennen, zal ons leven een leven van voortdurende gehoorzaamheid zijn. Door het naar waarde schatten van het karakter van Christus, door gemeenschap met God, zal de zonde door ons worden gehaat.

Zoals Christus als mens de wet naleefde, zo kunnen ook wij dat doen wanneer wij de Sterke vastgrijpen om kracht te ontvangen. Maar wij mogen de verantwoordelijkheid voor onze plicht niet op de schouders van anderen leggen en afwachten tot zij ons vertellen wat wij moeten doen. Wij kunnen ons niet om raad afhankelijk stellen van mensen. De Heere wil ons onze plicht even graag leren als Hij dat anderen doet. Indien wij in geloof tot Hem gaan, zal Hij Zijn geheimenissen aan ons persoonlijk openbaren. Onze harten zullen dikwijls brandende zijn in ons wanneer Iemand tot ons nadert om met ons te spreken, zoals Hij dat deed met Henoch. Zij die besluiten om in geen enkel opzicht iets te doen dat God mishaaft, zullen, nadat zij hun zaak aan Hem hebben voorgelegd, precies weten welke weg zij moeten volgen. En zij zullen niet alleen wijsheid ontvangen, maar ook kracht. Hen zal kracht om te gehoorzamen en te dienen worden geschonken, zoals Christus dat heeft beloofd. Alles wat Christus werd gegeven – *"alle dingen"* (Mattheüs 11:27) om in de nood van de gevallen mensen te voorzien - werd aan Hem gegeven als het hoofd en de vertegenwoordiger van de mensheid. *"En wij ontvangen van Hem al wat wij bidden, daar wij Zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor Zijn aangezicht."* (1 Johannes 3:22)

Alvorens Hij Zichzelf als slachtoffer offerde, zocht Christus naar de meest belangrijke en volkomen gift om aan Zijn volgelingen te schenken, een gift die de onuitputtelijke bronnen van genade binnen hun bereik zou brengen. *"Ik zal de Vader bidden"*, zei Hij, *"en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, Die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn. Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u."* (Johannes 14:16-18)

Tevoren was deze Geest reeds in de wereld; vanaf het begin van het verlossingswerk had Hij aan de harten van de mensen gewerkt. Maar terwijl Christus op aarde was, hadden de discipelen geen andere hulp begeerd. Niet voordat zij beroofd waren van Zijn tegenwoordigheid, zouden zij hun behoefte aan de Geest voelen en dan zou Hij komen.

De Heilige Geest is de vertegenwoordiger van Christus, maar ontdaan van de menselijke gestalte en onafhankelijk daarvan. Belemmerd door de menselijke natuur kon Christus niet overal persoonlijk aanwezig zijn. Daarom was het in hun belang dat

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hij naar de Vader zou gaan en de Geest zou zenden om Zijn opvolger op aarde te zijn. Niemand zou dan voordeel kunnen hebben door de plaats waar hij woonde of door zijn persoonlijk contact met Christus. Door de Geest zou Christus voor allen bereikbaar zijn. In deze zin zou Hij dichterbij hen zijn dan indien Hij niet naar de hemel was gevaren.

"Wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door Mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren." (Johannes 14:21) Jezus las de toekomst van Zijn discipelen. Hij zag hoe één van hen naar het schavot werd geleid, een ander naar het kruis, een ander in ballingschap te midden van de eenzame rotsen van de zee, hoe anderen werden vervolgd en gedood. Hij bemoedigde hen met de belofte dat Hij in iedere beproeving met hen zou zijn. Die belofte heeft niets van zijn kracht verloren. De Heere weet alles van Zijn getrouwe dienstknechten die om Zijns Naams wil in gevangenschap zijn of verbannen naar eenzame eilanden. Hij vertroost hen met Zijn eigen tegenwoordigheid. Wanneer ter wille van de waarheid de gelovige staat voor de rechtbank van onrechtvaardige rechters, staat Christus aan zijn zijde. Alles wat hun wordt verweten, geldt Christus. Christus wordt steeds opnieuw veroordeeld in de persoon van Zijn discipelen. Wanneer één van hen door gevangensmuren is ingesloten, verblijdt Christus het hart met Zijn liefde. Wanneer iemand moet sterven om Mijn Naam, zegt Christus : *"Ik ben... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk."* (Openbaring 1:18) Het leven dat voor Mij wordt geofferd, wordt behouden voor de eeuwige heerlijkheid.

Op alle tijden en in alle plaatsen, in alle verdriet en bezoeken, wanneer het vooruitzicht duister schijnt en de toekomst verward en we ons hulpeloos en alleen voelen, zal de Trooster worden gezonden als antwoord op het gelovige gebed. Omstandigheden kunnen ons scheiden van iedere aardse vriend; maar geen omstandigheid, geen afstand kan ons scheiden van de hemelse Trooster. Waar we ook zijn, waar we ook mogen heengaan, Hij is altijd aan onze rechterhand om te steunen, kracht te geven, te schragen en te bemoedigen.

De discipelen verstonden nog niet de woorden van Christus in hun geestelijke betekenis en Hij verklaarde wederom, wat Hij bedoelde. Door de Geest, zei Hij, zou Hij Zichzelf aan hen openbaren. *"De Trooster, de Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren."* (Johannes 14:26) Dan zult u niet meer zeggen dat u het niet begrijpt. Niet langer zult u zien in een spiegel, in raadselen. Gij zult *"samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat."* (Efeze 3:18-19)

De discipelen zouden moeten getuigen van het leven en de werken van Christus. Door hun woorden zou Hij spreken tot alle mensen op de aardbodem. Maar door de vernedering en dood van Christus zouden zij een grote beproeving en teleurstelling moeten doormaken. Opdat na deze ervaring hun woorden juist zouden zijn, beloofde Jezus, dat de Trooster hun zou *"te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb."* (Johannes 14:26)

"Nog veel heb Ik u te zeggen", vervolgde Hij, *"maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen."* (Johannes 16:12-13) Jezus had een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

groot terrein van waarheid voor Zijn discipelen geopend. Maar het was bijzonder moeilijk voor hen om Zijn lessen gescheiden te houden van de overleveringen en inzettingen van de schriftgeleerden en Farizeeën. Zij waren opgevoed, dat zij de leer van de rabbi's moesten aannemen als de stem van God en dit had nog steeds macht over hun geest en beïnvloedde hun gevoelens. Aardse gedachten, tijdelijke dingen namen nog steeds in hun denken een grote plaats in. Zij begrepen het geestelijk karakter van het Koninkrijk van Christus niet, hoewel Hij dit zo dikwijls aan hen had uitgelegd. Hun gedachten waren verward. Zij begrepen niet de waarde van de Schriften die Christus naar voren bracht. Vele van Zijn lessen schenen aan hen verspild te zijn. Jezus zag dat zij de ware betekenis van Zijn woorden niet vatten. Vol ontferming beloofde Hij, dat de Heilige Geest hun deze woorden opnieuw te binnen zou brengen. En vele dingen, die niet begrepen zouden worden door de discipelen, noemde Hij niet. Deze zouden hun ook door de Geest worden geopenbaard. De Geest zou hun verstand verlichten, zodat zij de hemelse dingen zouden leren verstaan. *"Wanneer Hij komt, de Geest der waarheid"*, zei Jezus, *"zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid."* (Johannes 16:13)

De Trooster wordt genoemd de *"Geest der waarheid."* (Johannes 14:17) Zijn werk is het de waarheid te omschrijven en te verdedigen. Eerst woont Hij in het hart als de Geest der waarheid en op deze wijze wordt Hij de Trooster. Er is vertroosting en vrede in de waarheid, maar in leugens kan geen ware vrede en vertroosting worden gevonden. Door valse theorieën en overleveringen krijgt satan macht over de geest. Door de mens tot valse maatstaven te leiden, misvormt hij het karakter. Door de Schriften spreekt de Heilige Geest tot het verstand en drukt de waarheid in het hart. Op deze wijze brengt Hij dwaling aan het licht en verbant ze uit de ziel. Door de Geest der waarheid, Die werkt door het Woord van God, onderwerpt Christus Zijn uitverkoren volk aan Zichzelf.

Door aan Zijn discipelen het dienstwerk van de Heilige Geest te beschrijven, trachtte Jezus hen te bezielen met de vreugde en hoop die Zijn eigen hart vervulden. Hij verheugt Zich over de overvloedige hulp waarin Hij voor Zijn gemeente had voorzien. De Heilige Geest was de hoogste van alle gaven die Hij, voor de verheffing van Zijn volk, aan Zijn Vader kon vragen. De Geest zou als een hernieuwde macht worden gegeven en zonder deze zou het offer van Christus geen waarde hebben gehad. De macht van de boze was door de eeuwen heen sterker geworden en het was verbazingwekkend hoe de mens zich aan deze gevangenschap had onderworpen. De zonde kon alleen worden weerstaan en overwonnen door de machtige werking van de Derde Persoon van de Godheid, Die zou komen, niet met beperkte macht maar in de volheid van de kracht Gods. De Geest bekrachtigt datgene wat vervaardigd is door de Verlosser van de wereld. Door de Geest wordt het hart rein gemaakt. Door de Geest krijgt de gelovige deel aan de Goddelijke natuur. Christus heeft Zijn Geest gegeven als een Goddelijke kracht om alle geërfde en aangekweekte neigingen tot het kwade te overwinnen en om Zijn eigen karakter op de gemeente te drukken.

Van de Geest zei Jezus: *"Hij zal Mij verheerlijken."* (Johannes 16:13) De Heiland kwam om de Vader te verheerlijken door het openbaren van Zijn liefde; zo zou de Geest Christus verheerlijken door Zijn genade aan de wereld te openbaren. Het beeld van God moet in de mens opnieuw weerkaatst worden. De eer van God, de eer van Christus zijn betrokken in de volmaaktheid van het karakter van Zijn volk.

"Als Hij (de Geest der waarheid) komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel." (Johannes 16:13) De prediking van het Woord

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zal nutteloos zijn zonder de voortdurende tegenwoordigheid en hulp van de Heilige Geest. Dit is de enige succesvolle Leraar van de Goddelijke waarheid. Slechts wanneer de waarheid in het hart door de Geest wordt vergezeld, zal het geweten worden gewekt en het leven veranderen. Iemand kan in staat zijn het Woord van God naar voren te brengen, hij kan op de hoogte zijn van alle geboden en beloften daarvan, maar tenzij de Heilige Geest de waarheid tot het hart doet doordringen, zullen geen zielen op de Rots vallen en verbroken worden. Geen goede opleiding, geen voordelen, hoe groot ook, kunnen zonder de medewerking van de Geest van God, iemand maken tot een kanaal van licht. Het zaaien van het zaad van het Evangelie zal geen succes hebben, indien het zaad niet door de dauw vanuit de hemel tot leven wordt gewekt. Voordat één boek van het Nieuwe Testament was geschreven, voordat na de hemelvaart van Christus één evangelieprediking was gehouden, kwam de Heilige Geest over de biddende apostelen. Toen getuigden hun vijanden van hen: *"Gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer."* (Handelingen 5:28)

Christus heeft aan Zijn gemeente de gave van de Heilige Geest beloofd en die belofte komt ons evenzeer toe als de eerste discipelen. Maar evenals aan iedere belofte is hieraan een voorwaarde verbonden. Er zijn vele mensen die geloven en belijden dat zij op de belofte van de Heere aanspraak maken; zij spreken over Christus en over de Heilige Geest, doch ontvangen daarvan geen zegen. Zij geven hun ziel niet over om door de hemelse machten te worden geleid en bestuurd. Wij kunnen de Heilige Geest niet gebruiken. De Geest moet ons gebruiken. Door de Geest werkt God in Zijn kinderen *"om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken."* (Filippenzen 2:13) Maar velen willen zich hieraan niet onderwerpen. Zij willen het zelf klaarspelen. Daarom ontvangen zij de hemelse gift niet. Alleen aan hen die nederig op God wachten, die uitzien naar Zijn leiding en genade, wordt de Geest gegeven. De kracht van God wacht erop, dat zij daarom vragen en die aannemen. Deze beloofde zegen brengt, indien wij daarop in het geloof aanspraak maken, alle andere zegeningen met zich mee. Zij worden gegeven naar de rijkdom van de genade van Christus en Hij is bereid die te schenken aan iedere ziel naar de mate dat zij kan ontvangen.

In Zijn toespraak tot de discipelen maakte Jezus geen droevige toespelingen op Zijn eigen lijden en dood. Het laatste dat Hij hun schonk, was vrede. Hij zei: *"Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd."* (Johannes 14:27)

Voordat zij de opperzaal verlieten, ging de Heiland Zijn discipelen voor in een loflied. Zijn stem werd gehoord, niet in tonen van een droeve klaagzang, maar in de vreugdevolle tonen van het Pascha-hallelujah:

"Looft de Heere, alle gij volken, prijst Hem, alle gij natiën; want Zijn goedertierenheid is machtig over ons, en des Heeren trouw is tot in eeuwigheid. Hallelujah." (Psalm 117)

Na de lofzang vertrokken zij. Door de drukke straten zochten zij hun weg, de stadspoort uit naar de Olijfberg. Langzaam gingen zij voort, een ieder bezig met zijn eigen gedachten. Toen zij begonnen af te dalen in de richting van de berg, zei Jezus op diep bedroefde toon: *"Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de Herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden."* (Mattheüs 26:31) De discipelen luisterden met smart en verwondering. Zij herinnerden zich hoe in de synagoge te Kapernaüm, toen Christus over Zichzelf had gesproken als het Brood des levens, velen aanstoot daaraan hadden genomen en zich

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

van Hem hadden afgekeert. Maar de twaalven hadden getoond dat zij niet ontrouw waren. Petrus, sprekende uit naam van zijn broeders, had toen zijn trouw aan Christus verklaard. Toen had de Heiland gezegd: *"Heb Ik niet u twaalven uitgekozen? En één van u is een duivel."* (Johannes 6:70)

In de opperzaal had Jezus gezegd, dat één van de twaalven Hem zou verraden en dat Petrus Hem zou verloochenen. Maar nu omsloten Zijn woorden hen allen.

Nu wordt de stem van Petrus gehoord die heftig protesteert: *"Al zouden allen aanstoet aan U nemen, ik zeker niet!"* (Marcus 14:29) In de opperzaal had hij verklaard: *"Ik zal mijn leven voor U inzetten."* (Johannes 13:37) Jezus had hem gewaarschuwd, dat hij diezelfde nacht zijn Heiland zou verloochenen. Nu herhaalt Christus de waarschuwing: *"Voorwaar, Ik zeg u, heden, in deze nacht, voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen". Maar Petrus "zeide steeds heftiger: Al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Evenzo spraken zij ook allen."* (Marcus 14:30-31) In hun zelfvertrouwen ontkenden zij de herhaalde verklaring van Hem Die het wist. Zij waren niet voorbereid op de beproeving; wanneer de verleiding tot hen zou komen, zouden zij hun eigen zwakheid begrijpen.

Toen Petrus zei, dat Hij zijn Heere zou volgen in de gevangenis en in de dood, meende hij daarvan ieder woord; maar hij kende zichzelf niet. In zijn hart waren kwade elementen verborgen, waaraan door de omstandigheden leven zou worden ingeblazen. Indien hij niet opmerkzaam werd gemaakt op dit gevaar, zou dit zijn eeuwige ondergang blijken te zijn. De Heiland zag eigenliefde en zelfverzekerdheid in hem, waardoor zelfs zijn liefde voor Christus zou worden overtroffen. Veel zwakheid, niet uitgeroeide zonde, zorgeloosheid van geest, opvliedendheid en roekeloosheid bij het zich begeven in de verzoeking, hadden zich in zijn leven geopenbaard. De ernstige waarschuwing van Christus was een oproep om zijn hart te doorzoeken. Petrus moest zichzelf wantrouwen en een dieper geloof hebben in Christus. Indien hij de waarschuwing nederig had aanvaard, dan zou hij een beroep hebben gedaan op de Herder van de kudde om Zijn schapen te bewaren. Toen hij op het Meer van Galilea bijna zonk, riep hij uit: *"Heere, red mij!"* (Mattheüs 14:30) Toen werd de hand van Christus uitgestrekt om zijn hand te grijpen. En indien hij nu tot Jezus geroepen zou hebben: Red mij van mijzelf, dan zou hij behouden zijn. Maar Petrus voelde, dat hij niet werd vertrouwd en hij meende, dat dit gemeen was. Hij was al beledigd en volhardde nog meer in zijn zelfvertrouwen.

Jezus ziet met ontferming op Zijn discipelen neer. Hij kan hen voor de beproeving niet bewaren, maar Hij laat hen niet zonder vertroosting achter. Hij verzekert hun, dat Hij de boeien van het graf zal verbreken en dat Zijn liefde voor hen niet zal ophouden. *"Nadat Ik zal zijn opgewekt"*, zegt Hij, *"zal Ik u voorgaan naar Galilea."* (Mattheüs 26:32) Voordat zij Hem hebben verloochend, hebben zij reeds zekerheid van Zijn vergeving. Na Zijn dood en opstanding wisten zij, dat hun vergeving was geschonken en dat zij Christus dierbaar waren.

Jezus en de discipelen waren op weg naar Gethsémané, aan de voet van de Olijfberg, een afgelegen plaats die Hij dikwijls had bezocht om te mediteren en te bidden. De Heiland had Zijn discipelen Zijn zending aan de wereld verklaard en de geestelijke band met Hem, die zij zouden moeten onderhouden. Nu geeft Hij een illustratie van deze les. De maan schijnt helder en laat Hem een rijk bloeiende wijnstok zien. Hij vestigt de aandacht van de discipelen daarop en gebruikt deze wijnstok als een symbool.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

"Ik ben de Ware Wijnstok" (Johannes 15:1), zegt Hij. In plaats van een sierlijke palm te kiezen, een trotse ceder of een sterke eik, neemt Jezus de wijnstok met zijn ranken die zich vastgrijpen, als een beeld van Hemzelf. De palmboom, de ceder en de eik staan op zichzelf. Zij hebben geen steunpunt nodig. Maar de wijnstok slingert zich om het latwerk en klimt zo hemelwaarts. Zo was ook Christus in Zijn menselijkheid afhankelijk van de Goddelijke kracht. *"Ik kan van Mijzelf niets doen"* (Johannes 5:30), had Hij verklaard.

"Ik ben de Ware Wijnstok." (Johannes 15:1) De Joden hadden de wijnstok altijd beschouwd als de edelste plant en een voorbeeld van alles wat krachtig, voortreffelijk en vruchtdragend was. Israël was voorgesteld als een wijnstok die God had geplant in het Beloofde Land. De Joden baseerden hun hoop op behoud, op het feit van hun verwantschap met Israël. Maar Jezus zegt: Ik ben de Ware Wijnstok. Denk niet, dat door met Israël te zijn verbonden, u deel zult krijgen aan het leven van God en erfgenamen zult zijn van Zijn belofte. Alleen door Mij kan het geestelijk leven worden ontvangen.

"Ik ben de Ware Wijnstok en Mijn Vader is de Landman." (Johannes 15:1) Op de heuvels van Palestina had onze hemelse Vader deze goede Wijnstok geplant en Hijzelf was de Landman. Velen werden door de schoonheid van deze Wijnstok aangetrokken en verklaarden, dat Hij van hemelse oorsprong moest zijn. Maar in de ogen van de leiders van Israël was het een takje opgeschoten uit dorre aarde. Zij namen de plant en vernielden ze en vertraptten ze onder hun onheilige voeten. Zij meenden, dat zij die voorgoed vernietigden. Maar de hemelse Landman verloor Zijn plant geen ogenblik uit het oog. Toen de mensen dachten, dat zij ze hadden gedood, nam Hij ze op en plantte ze opnieuw, nu aan de andere zijde van de muur. De Wijnstok zou niet langer zichtbaar zijn. Hij was verborgen voor de ruwe aanvallen van mensen. Maar de ranken van de Wijnstok hingen over de muur. Zij moesten de Wijnstok vertegenwoordigen. Door deze konden de enten nog met de Wijnstok verbonden worden. Van de ranken plukte men de vruchten. Er is een oogst geweest die door de voorbijgangers is geplukt.

"Ik ben de Wijnstok, gij zijt de ranken" (Johannes 15:5), zei Christus tot Zijn discipelen. Hoewel Hij weldra van hen zou worden weggenomen, zou de geestelijke verbinding met Hem onveranderd blijven. De verbinding van de rank met de wijnstok, zei Hij, stelt de verhouding voor die u met Mij moet hebben. De loot wordt geënt op de levende wijnstok en draad voor draad, ader voor ader vergroeit hij met de wijnstok. Het leven van de wijnstok wordt het leven van de rank. Zo ontvangt de ziel die dood is door overtredingen en zonden, leven door de verbinding met Christus. Door geloof in Hem als een persoonlijke Verlosser wordt de verbinding tot stand gebracht. De zondaar verbindt zijn zwakheid met de kracht van Christus, zijn leegte met de volheid van Christus, zijn zwakheid met de blijvende macht van Christus. Dan heeft hij het gevoel van Christus in zich. De menselijke natuur van Christus heeft onze menselijke natuur geraakt en onze menselijke natuur is in aanraking gekomen met het Goddelijke. Op deze wijze krijgt de mens, door de werking van de Heilige Geest, deel aan de Goddelijke natuur. Hij wordt aangenomen in de Geliefde.

Deze verbinding met Christus moet, wanneer ze eenmaal tot stand is gekomen, onderhouden worden. Christus zei: *"Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft."* (Johannes 15:4) Dit is geen toevallige aanraking, geen verbinding voor af en toe. De rank wordt een deel van de levende wijnstok. Het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

meedelen van leven, kracht en vruchtbaarheid van de wortel aan de ranken is onbelemmerd en ononderbroken. Gescheiden van de wijnstok kan de rank niet leven. Evenmin, zei Jezus, kunt gij leven zonder Mij. Het leven dat u van Mij ontvangen hebt, kan alleen door een voortdurend contact worden behouden. Zonder Mij kunt u geen zonde overwinnen, of aan een verleiding weerstand bieden.

"Blijft in Mij, gelijk Ik in u." (Johannes 15:4) Blijven in Christus betekent een voortdurend ontvangen van Zijn Geest, een leven van onvoorwaardelijke overgave aan Zijn dienst. Het verbindingskanaal tussen de mens en zijn God moet voortdurend openstaan. Zoals een rank van de wijnstok voortdurend sappen onttrekt aan de levende wijnstok, zo moeten wij ons vastklemmen aan Jezus en van Hem door het geloof de kracht en volmaaktheid van Zijn eigen karakter ontvangen.

De wortel stuurt het voedsel door de rank naar de buitenste twijgjes. Zo deelt Christus de stroom van geestelijke kracht mee aan iedere gelovige. Zolang de ziel met Christus verbonden is, is er geen gevaar dat hij zal verdorren of vergaan.

Het leven van de wijnstok zal blijken uit de geurige vrucht aan de takken. *"Wie in Mij blijft"*, zei Jezus, *"gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen."* (Johannes 15:5) Wanneer wij leven door het geloof in de Zoon van God, zullen de vruchten van de Geest in ons leven worden gezien; er zal er niet één ontbreken.

"Mijn Vader is de Landman. Elke rank aan Mij die geen vrucht draagt, neemt Hij weg." (Johannes 15:2) Terwijl de rank ogenschijnlijk verbonden is met de wijnstok, is het mogelijk dat er geen levengevende band bestaat. Dan zal de rank niet groeien of vrucht dragen. Zo kan er een schijnbare verbondenheid met Christus zijn, zonder dat er ware verbinding met Hem door het geloof is. Het belijden van een godsdienst brengt de mens in de kerk, maar het karakter en het gedrag laten zien of zij in verbinding staan met Christus. Indien zij geen vruchten voortbrengen, zijn het geen ware ranken. Hun gescheiden zijn van Christus brengt een ondergang met zich mee, zo volkomen als voorgesteld door de dode rank. *"Wie in Mij niet blijft"*, zei Christus, *"is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand."* (Johannes 15:6)

"Elke" rank die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage." (Johannes 15:2) Van de uitverkoren twaalven die Jezus waren gevolgd, zou er weldra één als een verdorde rank worden weggenomen, de anderen zouden onder het snoeimes van de bittere beproeving doorgaan. Jezus verklaarde met plechtige tederheid de bedoeling van de Landman. Het snoeien zal pijn veroorzaken, maar het is de Vader Die het mes hanteert. Zijn hand is niet ruw en Zijn hart niet onverschillig. Er zijn takken die over de grond slepen; deze moeten worden losgesneden van de aardse steunpunten waaraan hun ranken zich vasthechten. Zij moeten hemelwaarts reiken en hun steun in God vinden. Het overtollig gebladerte, dat de levensstroom aan de vruchten onttrekt, moet worden weggesnoeid. De al te weelderige groei moet worden afgesneden, om ruimte te maken voor de genezende stralen van de Zon der Gerechtigheid. De Landman snoeit datgene wat schade zou kunnen doen, opdat de vruchten rijker en overvloediger mogen zijn.

"Hierin is Mijn Vader verheerlijkt", zei Jezus, *"dat gij veel vrucht draagt."* (Johannes 15:8) God verlangt door u de heiligheid, de vrijgevigheid en het erbarmen van Zijn eigen karakter te openbaren. Toch gebiedt de Heiland de discipelen niet, te werken om vrucht te dragen. Hij zegt hun, in Hem te blijven. *"Indien gij in Mij blijft"*, zegt Hij, *"en Mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

geworden." (Johannes 15:7) Door het Woord blijft Christus in Zijn volgelingen. Dit is dezelfde levengevende verbinding die wordt voorgesteld door het eten van Zijn vlees en het drinken van Zijn bloed. De woorden van Christus zijn geest en leven. Indien u ze ontvangt, ontvangt u het leven van de Wijnstok. U leeft *"van alle Woord dat uit de mond Gods uitgaat."* (Mattheüs 4:4) Het leven van Christus in u brengt dezelfde vruchten voort als in Hem. Door te leven in Christus, u vast te klemmen aan Christus, ondersteund te worden door Christus, voedsel te ontvangen van Christus, draagt u dezelfde vruchten als Christus.

In deze laatste bijeenkomst met Zijn discipelen was het grote verlangen waaraan Christus uitdrukking gaf, dat ze elkaar zouden liefhebben gelijk Hij hen liefhad. Steeds weer sprak Hij hierover. *"Dit gebied Ik u"*, zei Hij steeds weer, *"dat gij elkander liefhebt."* (Johannes 15:12)

Het eerste dat Hij hun op het hart drukte toen Hij alleen was met hen in de opperzaal, was: *"Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt."* (Johannes 13:34) Voor de discipelen was dit gebod nieuw, want zij hadden elkaar niet liefgehad zoals Christus hen liefhad. Hij zag dat nieuwe ideeën en gevoelens hen moesten gaan beheersen; dat nieuwe beginselen door hen in praktijk moesten worden gebracht; door Zijn leven en dood zouden zij een nieuwe opvatting omtrent liefde krijgen. Het gebod elkaar lief te hebben, had een nieuwe betekenis in het licht van Zijn zelfopoffering. Het gehele werk van genade is één voortdurende dienst van liefde en zelf verloochende, zelfopofferende inspanning. Gedurende ieder uur van Christus' verblijf op aarde stroomde de liefde van God uit Hem voort met onweerstaanbare kracht. Allen die met Zijn Geest zijn aangedaan, zullen liefhebben zoals Hij liefhad. Het beginsel dat Christus bewoog, zal ook hen bewegen bij alles wat zij voor en met elkaar doen.

Deze liefde is het bewijs van hun discipelschap. *"Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt"*, zei Jezus, *"indien gij liefde hebt onder elkander."* (Johannes 13:35) Wanneer mensen met elkaar zijn verbonden, niet door geweld of door eigenbelang, maar door liefde, dan tonen zij de uitwerking van een invloed die verheven is boven elke menselijke invloed. Waar deze eenheid bestaat, is het een bewijs, dat het beeld van God wordt hersteld in de mensen, dat een nieuw levensbeginsel is ingeplant. Het toont aan, dat er kracht is in de Goddelijke natuur om de bovennatuurlijke machten van het kwade te weerstaan en dat de genade van God de zelfzucht, die eigen is aan het natuurlijke hart, matigen.

Deze liefde zal, indien zij in de gemeente wordt geopenbaard, zeker de toorn van satan opwekken. Christus stippelde geen gemakkelijke weg voor Zijn discipelen uit. *"Indien de wereld u haat"*, zei Hij, *"weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld. Gedenkt het woord dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. Maar dit alles zullen zij u aandoen om Mijn Naam, want zij kennen Hem niet, Die Mij gezonden heeft."* (Johannes 15:18-21) Het Evangelie moet worden uitgedragen als een aanvallende oorlogsvoering, te midden van tegenstand, gevaar, verlies en lijden. Maar zij die dit werk doen, volgen slechts de voetsporen van hun Meester.

Als Verlosser van de wereld werd Christus voortdurend geplaatst tegenover een schijnbaar falen. Hij, de Boodschapper van genade aan deze wereld, scheen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

slechts weinig te doen van het werk dat Hij verlangde te doen door te verheffen en te redden. Satanische invloeden werkten Hem voortdurend tegen. Maar Hij wilde niet ontmoedigd worden. Door de profetie van Jesaja verklaarde Hij: *"Tevergeefs heb Ik Mij afgemat, voor niets en vruchteloos Mijn kracht verbruikt. Evenwel, Mijn recht is bij de Heere en Mijn vergelding is bij Mijn God... om Israël tot Hem vergaderd te doen worden; en Ik werd geëerd in de ogen des Heeren en Mijn God was Mijn sterkte."* (Jesaja 49:4-5) Aan Christus is de belofte gegeven: *"Zo zegt de Heere, Israëls Verlosser, Zijn Heilige, tot de diep verachte, de bij het volk verafschuwde... Zo zegt de Heere... Ik zal u behoeden en u stellen tot een verbond voor het volk om het land weder te herstellen, om verwoeste eigendommen weer tot een erfdeel te maken, om de gevangenen te zeggen: Gaat uit ! tot hen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn!... Zij zullen hongeren noch dorsten, woestijngloed noch zonnesteek zal hen treffen, want hun Ontfermer zal hen leiden en hen voeren aan waterbronnen."* (Jesaja 49:7-10)

Op dit woord steunde Jezus en Hij gaf satan geen kans. Toen de laatste stappen van Christus' vernedering zouden worden gedaan, toen de diepste smart over Zijn ziel zou komen, zei Hij tot Zijn discipelen: *"De overste der wereld komt en heeft aan Mij niets."* (Johannes 14:30) *"De overste dezer wereld is geoordeeld."* (Johannes 16:11) *"Nu zal hij buitengeworpen worden."* (Johannes 12:31) Met een profetische blik ging Christus de tonelen na, die zouden plaatsvinden in Zijn laatste grote strijd. Hij wist, dat wanneer Hij zou uitroepen: *"Het is volbracht"* (Johannes 19:30), de gehele hemel zou triomferen. Zijn oor hoorde de verre muziek en de overwinningskreten in de hemelse hoven. Hij wist, dat de doods-klok van het rijk van satan dan zou worden geluid en dat de Naam van Christus van wereld tot wereld door het universum zou worden verkondigd.

Christus verheugde Zich, dat Hij meer kon doen voor Zijn volgelingen dan zij konden vragen of denken. Hij sprak met zekerheid, wetende, dat er, alvorens de wereld werd gemaakt, een almachtig bevel was uitgegaan. Hij wist dat waarheid, gewapend met de almacht van de Heilige Geest, zou overwinnen in de strijd tegen het kwade en dat de met bloed bevleete banier triomfantelijk zou waaien boven Zijn volgelingen. Hij wist dat het leven van Zijn vertrouwde discipelen gelijk zou zijn aan het Zijne, een reeks van ononderbroken overwinningen, hier niet als zodanig gezien, maar in het grote hiernamaals als zodanig zouden worden erkend.

"Dit heb Ik tot u gesproken", zei Hij, *"opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen."* (Johannes 16:33) Christus faalde niet en werd niet ontmoedigd en Zijn volgelingen moeten een geloof openbaren dat even standvastig is. Zij moeten leven zoals Hij heeft geleefd en werken zoals Hij heeft gewerkt, omdat ze van Hem afhankelijk zijn als de grote Meester-Werker. Zij moeten moed, werkkracht en volharding bezitten. Hoewel schijnbare onmogelijkheden hun weg versperren, moeten zij door Zijn genade voorwaarts gaan. In plaats van de moeilijkheden te betreuren, wordt er een beroep op hen gedaan om ze te overwinnen. Zij moeten nergens aan wanhopen en op alles hopen. Met de gouden keten van Zijn onvergelykelijke liefde heeft Christus hen verbonden aan de troon van God. Het is Zijn bedoeling dat de hoogste kracht van het heelal, Die uit de Bron van alle kracht ontspringt, hun zal toebehoren. Zij zullen kracht hebben om het boze te weerstaan, kracht die door aarde, dood noch hel kan worden overwonnen, kracht die hen in staat zal stellen te overwinnen zoals Christus heeft overwonnen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Het is de bedoeling van Christus dat de orde van de hemel, het regeringsplan van de hemel, de Goddelijke harmonie van de hemel aanwezig zullen zijn in Zijn gemeente op aarde. Op deze wijze wordt Hij in Zijn volk verheerlijkt. Door hen zal de Zon der Gerechtigheid met onverduisterde luister in de wereld schijnen. Christus heeft Zijn gemeente overvloedige mogelijkheden geschonken, opdat Hij grote heerlijkheid zou ontvangen uit Zijn verlost, gekochte bezit. Hij heeft Zijn volk bekwaamheden en zegeningen geschonken opdat zij Zijn eigen volmaaktheid zouden kunnen representeren. De gemeente, aangedaan met de gerechtigheid van Christus, is Zijn schatkamer waarin de rijkdommen van Zijn genade, Zijn barmhartigheid en Zijn liefde volkomen tot ontplooiing moeten komen. Christus ziet Zijn volk in hun reinheid en volmaaktheid als de beloning voor Zijn vernedering en tot vermeerdering van Zijn heerlijkheid - Christus, het grote Middelpunt, van Wie alle heerlijkheid uitstraalt.

Met krachtige, hoopvolle woorden beëindigde de Heiland Zijn onderricht. Toen stortte Hij de last van Zijn ziel uit in een gebed voor Zijn discipelen. Terwijl Hij Zijn ogen ophief naar de hemel, zei Hij : *"Vader, de ure is gekomen ; verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt."* (Johannes 17:1-3)

Christus had het werk dat Hem te doen was gegeven, voleindigd. Hij had God op aarde verheerlijkt. Hij had de Naam van de Vader geopenbaard. Hij had hen bijeengebracht die Zijn werk onder de mensen zouden voortzetten. En Hij zei: *"Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in Uw Naam, die Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn, zoals Wij"*. (Johannes 17: 10-11) *"En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn... Ik in hen en Gij in Mij. dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt gelijk Gij Mij liefgehad hebt."* (Johannes 17:20,23)

Zo geeft Christus, met de woorden van iemand die Goddelijk gezag heeft, Zijn uitverkoren gemeente over in de armen van de Vader. Als een toegewijde Hogepriester bemiddelt Hij voor Zijn volk. Als een trouwe Herder vergadert Hij de kudde in de schaduw van de Almachtige, in de sterke en veilige schaapskooi. Hem wacht de laatste strijd met satan en Hij gaat uit die tegemoet.

Hoofdstuk 74 - Gethsémané

Vergezeld van Zijn discipelen ging de Heiland langzaam de weg naar de hof van Gethsémané. De paschamaan stond, helder en vol, aan de wolkeloze hemel. De stad van pelgrimstenten lag in stilzwijgen gehuld.

Jezus had ernstig met Zijn discipelen gesproken en had hen onderricht; maar toen Hij Gethsémané naderde, werd Hij opmerkelijk stil. Dikwijls had Hij deze plaats bezocht om er te mediteren en te bidden, maar nooit was Zijn hart zo vol smart geweest als in deze nacht van Zijn laatste zielestrijd. Gedurende Zijn gehele leven op aarde had Hij gewandeld in het licht van Gods tegenwoordigheid. Wanneer Hij in conflict was met mensen die werden bezielde door de geest van satan zelf, kon Hij zeggen: *"Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt."* (Johannes 8:29) Maar nu scheen Hij te zijn uitgesloten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

van het licht van Gods ondersteunende tegenwoordigheid. Nu werd Hij gerekend tot de overtredders. Hij moest de schuld van het gevallen mensdom dragen. De ongerechtigheden van ons allen moesten worden gelegd op Hem, Die geen zonde heeft gekend. De zonde is in Zijn ogen zó verschrikkelijk, het gewicht van de schuld die Hij moet dragen, is zó zwaar, dat Hij ertoe komt te vrezén, daardoor voor altijd te zijn uitgesloten van de liefde van Zijn Vader. Voelend hoe verschrikkelijk de toorn van God tegen de overtreding is, roept Hij uit: *"Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe."* (Mattheüs 26:38)

Toen zij de hof naderden, hadden de discipelen de verandering opgemerkt die over hun Meester kwam. Nooit eerder hadden zij Hem zo diep bedroefd en stilzwijgend gezien. Terwijl Hij voortging, nam die vreemde droefheid nog toe; toch durfden zij Hem niet naar de oorzaak te vragen. Zijn gestalte wankelde alsof Hij op het punt stond te vallen. Toen ze in de hof waren aangekomen, keken de discipelen ongerust naar de plaats waar Hij Zich gewoonlijk terugtrok, opdat hun Meester zou kunnen rusten. Iedere stap die Hij nu deed, ging met grote moeite gepaard. Hij kreunde luid, alsof Hij leed onder de druk van een verschrikkelijke last. Tot tweemaal toe ondersteunden Zijn metgezellen Hem, anders zou Hij ter aarde zijn gevallen.

Bij de ingang van de hof liet Jezus Zijn discipelen achter, op drie na, en verzocht hen voor zichzelf en voor Hem te bidden. Met Petrus, Jacobus en Johannes ging Hij een afgezonderd gedeelte in. Deze drie discipelen waren de metgezellen die het nauwst met Christus waren verbonden. Zij hadden Zijn heerlijkheid op de berg der verheerlijking aanschouwd; zij hadden Mozes en Elia met Hem zien spreken; zij hadden de stem uit de hemel gehoord; nu, in Zijn grote strijd, verlangde Christus hen in Zijn nabijheid te hebben. Dikwijls hadden ze de nacht in dit afgelegén oord met Hem doorgebracht. Bij deze gelegenheden plachten zij, nadat ze enige tijd hadden gewaakt en gebeden, op enige afstand van hun Meester ongestoord te slapen, totdat Hij hen in de morgen wekte om uit te gaan en opnieuw te arbeiden. Maar nu verlangde Hij, dat zij de nacht met Hem in gebed zouden doorbrengen. Toch kon Hij niet verdragen, dat zelfs zij getuigen zouden zijn van de zielestrijd die Hij zou moeten doorstaan.

"Blijft hier", zei Hij, *"en waakt met Mij."* (Mattheüs 26:38)

Hij ging wat verder van hen weg - niet zo ver dat zij Hem niet zouden kunnen horen of zien - en viel op Zijn aangezicht ter aarde. Hij voelde, dat Hij door de zonde gescheiden werd van Zijn Vader. De kloof was zó wijd, zó zwart, zó diep, dat Zijn geest daarvoor huiverde. Hij mocht Zijn Goddelijke kracht niet gebruiken om aan deze doodsangst te ontkomen. Als Mens moest Hij lijden onder de gevolgen van de zonden van de mensheid. Als Mens moest Hij de toorn van God ondergaan.

Christus bevond Zich nu in een geheel andere positie dan ooit tevoren. Zijn lijden kan het best worden beschreven met de woorden van de profeet: *"Zwaard, waak op tegen Mijn herder, tegen de Man Die Mijn metgezel is, luidt het woord van de Heere der heerscharen."* (Zacharia 13:7) Als de Plaatsvervanger en Borg voor de zondige mens, leed Christus onder de Goddelijke rechtvaardigheid. Hij zag wat rechtvaardigheid betekende. Tot op dit ogenblik was Hij een Bemiddelaar geweest voor anderen; nu verlangde Hij ernaar Zelf een Bemiddelaar te hebben.

Toen Christus voelde hoe Zijn eenheid met de Vader werd verbroken, vreesde Hij, dat in Zijn menselijke natuur Hij niet in staat zou zijn de komende strijd met de machten van de duisternis te doorstaan. In de woestijn van verzoeking had het lot van de mensheid op het spel gestaan. Christus was toen overwinnaar. Nu was de verleider

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gekomen voor de laatste verschrikkelijke strijd. Hierop had hij zich gedurende drie jaren van het dienstwerk van Christus voorbereid. Alles kwam nu voor hem erop aan. Indien hij hier zou falen, was zijn hoop op de heerschappij verloren; de koninkrijken van de wereld zouden ten slotte aan Christus toebehoren; hijzelf zou ten val gebracht en buitengesloten worden. Maar indien Christus overwonnen zou kunnen worden, zou de aarde het koninkrijk van satan worden en het mensdom zou voor altijd in zijn macht zijn. Met datgene voor ogen waarom de strijd werkelijk ging, was de ziel van Christus met vrees vervuld voor de scheiding van God. Satan vertelde Hem, dat de scheiding eeuwig zou zijn indien Hij de Borg zou worden voor een zondige wereld. Hij zou vereenzelvigd worden met het koninkrijk van satan en nooit meer één worden met God.

En wat kon er door dit offer worden gewonnen? Hoe hopeloos schenen de schuld en de ondankbaarheid van de mensen! Satan schilderde de toestand in de ruwste taferelen voor de Verlosser af: Het volk dat aanspraak erop maakt in tijdelijke en geestelijke voordelen boven alle andere te staan, heeft U verworpen. Zij zoeken U, het Fundament, het Middelpunt en het Zgel van de beloften die hen als een bijzonder volk zijn gegeven, om te brengen. Eén van Uw eigen discipelen, die naar Uw onderricht heeft geluisterd en één van de eersten is geweest in de activiteiten van de gemeente, zal U verraden. Eén van Uw vurigste volgelingen zal U verloochenen. Allen zullen U verlaten. Christus' hele wezen verafschuwde deze gedachte. Dat zij wiens redding Hij op Zich had genomen, zij die Hij zo innig liefhad, zouden deelnemen aan de samenzweringen van satan, sneed Hem in de ziel. De strijd was verschrikkelijk. Deze strijd omvatte de schuld van Zijn volk, van Zijn beschuldigers en verrader, de schuld van een wereld die in verdorvenheid lag. De zonden van de mensen wogen zwaar op Christus en het gevoel van de toorn van God tegen de zonden vernietigde Zijn leven.

Zie, hoe Hij de prijs overweegt die voor de ziel van de mens moet worden betaald. In Zijn angst klemt Hij Zich vast aan de koude grond, alsof Hij wil voorkomen dat Hij verder van God zal worden afgetrokken. De kille dauw van de nacht valt op Zijn vooroverliggende gestalte, maar Hij slaat er geen acht op. Van Zijn bleke lippen komt de bittere kreet: *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan"*. Maar zelfs nu voegt Hij eraan toe: *"Doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt."* (Mattheüs 26:39)

Het menselijk hart hunkert naar medegevoel in zijn lijden. Dit verlangen voelde Christus tot in het diepste van Zijn wezen. In de uiterste strijd van Zijn ziel kwam Hij tot Zijn discipelen met een brandend verlangen om enkele woorden van vertroosting te horen van hen die Hij zo dikwijls had gezegend en vertroost en beschermd in smart en ellende. Hij, Die altijd woorden van medegevoel voor hen had gehad, leed nu in bovenmenselijke zielestrijd en Hij wenste te weten, dat zij voor Hem en voor zichzelf baden. Hoe duister scheen de boosheid van de zonde! Verschrikkelijk was de aanvechting om het mensdom de gevolgen van zijn eigen schuld te laten dragen, terwijl Hij onschuldig voor God stond. Indien Hij slechts wist, dat Zijn discipelen dit begrepen en waardeerden, zou Hij versterkt worden.

Met moeite stond Hij op en wankelde naar de plaats waar Hij Zijn metgezellen had achtergelaten. Maar Hij *"vond hen slapende."* (Mattheüs 26:40) Indien Hij hen biddende had gevonden, zou het Hem hebben geholpen. Indien zij hulp bij God hadden gezocht, opdat de machten van satan hen niet zouden kunnen overwinnen, zou Hij vertroost zijn door hun standvastig geloof. Maar zij hadden geen acht geslagen op

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

de herhaalde waarschuwing: *"Waakt en bidt."* (Mattheüs 26:41) Aanvankelijk hadden zij zich veel zorgen gemaakt toen zij zagen hoe hun Meester, Die gewoonlijk zo kalm en waardig was, worstelde met een leed dat alle begrip te boven ging. Zij hadden gebeden, terwijl ze de luide kreten van de Lijdende hoorden. Zij waren niet van plan hun Meester in de steek te laten, maar zij schenen verlamd te zijn door een verdoving die zij van zich hadden kunnen afschudden, indien zij hadden volhard in het smeken tot God. Zij beseften niet de noodzaak van waakzaamheid en ernstig gebed om de verzoeking te kunnen weerstaan.

Juist voordat Hij Zijn schreden naar de hof richtte, had Jezus tot de discipelen gezegd: *"Gij zult allen aanstoot aan Mij nemen in deze nacht."* (Mattheüs 26:31) Zij hadden Hem ten stelligste verzekerd, dat zij met Hem in de gevangenis en in de dood zouden gaan. En de arme, zelfgenoegzame Petrus had daaraan toegevoegd: *"Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik zeker niet!"* (Marcus.14:29) Maar de discipelen vertrouwden op zichzelf. Zij zagen niet op de machtige Helper, zoals Christus hun had aangeraden te doen. En zo kwam het, dat, toen de Heiland de meeste behoefte had aan hun medeleven en gebeden, zij slapende werden gevonden. Zelfs Petrus sliep.

En Johannes, de liefhebbende discipel, die aan de borst van Jezus had gelegen, sliep. De liefde van Johannes voor Zijn Meester had hem toch zeker wakker moeten houden. Zijn ernstige gebeden hadden zich moeten verenigen met de gebeden van Zijn geliefde Heiland in de tijd van Diens uiterste smart. De Verlosser had voor Zijn discipelen lange nachten doorgebracht in gebed, dat hun geloof niet zou falen. Indien Jezus aan Jacobus en Johannes thans de vraag die Hij hun eens had voorgelegd, zou hebben gesteld: *"Kunt gij de beker drinken die Ik zal drinken?"* zouden zij het niet gewaagd hebben te zeggen: *"Wij kunnen het."* (Mattheüs 20:22)

De discipelen ontwaakten bij de stem van Jezus, maar ze herkenden Hem ternauwernood, zó was Zijn gelaat door de zielsangst veranderd. Jezus richtte Zich tot Petrus en zei: *"Simon, slaapt gij? Waart gij niet bij machte één uur te waken? Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak."* (Marcus 14:37-38) De zwakheid van Zijn discipelen wekte het medegevoel van Jezus op. Hij vreesde dat zij niet in staat zouden zijn, de beproeving die in Zijn verraad en dood over hen zou komen, te doorstaan. Hij berispte hen niet, maar zei: *"Waakt en bidt dat gij niet in verzoeking komt"*. Zelfs in Zijn grote angst trachtte Hij hun zwakheid te verontschuldigen. *"De geest is wel gewillig"*, zei Hij, *"maar het vlees is zwak."* (Marcus 14:37-38)

Wederom werd de Zoon des mensen door een bovenmenselijke zielsangst aangegrepen en zwak en uitgeput wankelde Hij terug naar de plaats waar Hij tevoren had gestreden. Zijn lijden was nog groter dan tevoren. Terwijl Hij door zielsangst werd aangegrepen, *"werd Zijn zweet als bloeddruppels, die op de aarde vielen."* (Lucas 22:44) De cipressen en palmbomen waren de stille getuigen van Zijn zielesmart. Van hun begroeide takken drupte de zware dauw op Zijn geslagen gestalte, alsof de natuur weende over Zijn Maker, Die alleen streed met de machten van de duisternis.

Korte tijd tevoren had Jezus gestaan als een machtige cederboom en de storm van tegenstand die in woede over Hem losbarstte, weerstand geboden. Koppigheid en harten vervuld van kwaadwilligheid en arglistigheid hadden tevergeefs getracht Hem te verwarren en te overheersen. Hij stond in Goddelijke majesteit als de Zoon van God. Nu was Hij als een riet, geslagen en gebogen door een woedende storm. Hij was

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

genaderd tot de voltooiing van Zijn werk als een overwinnaar, die bij iedere schrede een zege had behaald op de machten van de duisternis. Als iemand die reeds verheerlijkt was, had Hij aanspraak gemaakt op het één-zijn met God. Met vaste stem had Hij Zijn lofzangen gezongen. Hij had tot Zijn discipelen woorden van bemoediging en tederheid gesproken. Nu was het uur van de macht van de duisternis gekomen. Nu werd Zijn stem in de stille avondlucht vernomen, niet op triomfantelijke toon, maar vol menselijke angst. De woorden van de Heiland bereikten de oren van de slaperige discipelen: *"Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan tenzij dan dat Ik die drinke, Uw wil geschiede!"* (Mattheüs 26:42)

De eerste opwelling van de discipelen was, naar Hem toe te gaan; maar Hij had hun geboden daar te blijven, en te waken in de gebeden. Toen Jezus tot hen kwam, vond Hij hen nog steeds slapende. Wederom had Hij verlangen gevoeld naar gezelschap, naar enkele woorden van Zijn discipelen, die verlichting zouden brengen en de betovering van de duisternis, die Hem bijna overweldigde, zouden verbreken. Maar hun ogen waren zwaar; *"en zij wisten niet, wat zij Hem zouden antwoorden."* (Marcus 14:40) Zijn aanwezigheid maakte hen wakker. Zij zagen hoe Zijn gelaat getekend was door het bloedige angstzweet en zij werden met vrees vervuld. Zij konden Zijn zielesmart niet begrijpen. *"Zozeer misvormd, niet meer menselijk was Zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen Zijn gestalte."* (Jesaja 52:14).

Jezus keerde Zich af en zocht weer de plaats van afzondering op en viel voorover, overmeesterd door de afschuw van een grote duisternis. De menselijke natuur van de Zoon van God beefde in dat uur van beproeving. Hij bad nu niet voor Zijn discipelen, dat hun geloof niet te kort zou schieten, maar voor Zijn eigen op de proef gestelde, worstelende ziel. Het verschrikkelijke ogenblik was gekomen - dat ogenblik dat beslissend zou zijn voor de bestemming van de gehele wereld. Het lot van de mensheid hing aan een zijden draad. Christus zou zelfs nu nog kunnen weigeren om de beker, die de schuldige mens toekwam, te drinken. Het was nog niet te laat. Hij zou het bloedig zweet kunnen afwissen van Zijn voorhoofd en de mens laten omkomen in zijn ongerechtigheid. Hij zou kunnen zeggen: Laat de overtreder de straf voor zijn zonde ontvangen en Ik zal teruggaan naar Mijn Vader. Zal de Zoon van God de bittere beker van vernedering en zielesmart drinken? Zal de Onschuldige lijden onder de gevolgen van de vloek van de zonde, om de schuldigen te redden? De woorden komen bevend over de bleke lippen van Jezus: *"Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dat Ik die drinke, Uw wil geschiede!"* (Mattheüs 26:42)

Driemaal heeft Hij dit gebed uitgesproken. Driemaal is de mens in Hem teruggedeesd voor dat laatste kronende offer. Maar nu komt de geschiedenis van de mensheid de Verlosser van de wereld voor de geest. Hij ziet dat de overtreders van de wet, indien zij aan zichzelf worden overgelaten, moeten omkomen. Hij ziet de hulpeloosheid van de mensen. Hij ziet de macht van de zonde. Het geklammer en geklaag van een ten ondergang gedoemde wereld rijzen voor Hem op. Hij ziet het lot dat haar boven het hoofd hangt en Zijn besluit is genomen. Hij zal de mens redden, wat het Hemzelf ook zal kosten. Hij aanvaardt Zijn doop met bloed, opdat door Hem miljoenen vergankelijke mensen het eeuwige leven zullen mogen beërven. Hij heeft de hemelse hoven verlaten, waar alles reinheid, geluk en heerlijkheid is, om het ene verloren schaap te redden, de ene wereld die door overtreding is gevallen. En Hij zal Zich van Zijn zending niet afwenden. Hij zal de verzoening teweegbrengen voor een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

geslacht dat de zonde heeft gewild. Zijn gebed ademt nu nog slechts onderwerping: *"Indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, Uw wil geschiede!"* (Mattheüs 26:42)

Nadat Hij deze beslissing had genomen, viel Hij als dood op de grond waarvan Hij gedeeltelijk was opgerezen. Waar waren nu Zijn discipelen, om hun handen teder onder het hoofd van hun verzwakte Meester te leggen en dat voorhoofd te betten dat inderdaad meer ontsierd was dan dat van mensenkinderen? De Heiland heeft de wijnpers alleen getreden en van de volken was niemand bij Hem. (Jesaja 63:3)

Maar God leed met Zijn Zoon mee. Engelen zagen de zielestrijd van de Heiland. Zij zagen hoe hun Heere omringt was door legioenen satanische strijdkrachten, Zijn gestalte neergebogen onder het gewicht van een sidderende, geheimzinnige vrees. Er heerste stilte in de hemel. Geen harp werd aangeraakt. Indien stervelingen de verbazing van de engelenschare hadden kunnen aanschouwen, toen deze met zwijgende smart toezag hoe de Vader Zijn stralen van licht, liefde en heerlijkheid van Zijn geliefde Zoon afscheidde, dan zouden ze beter hebben begrepen hoe verschrikkelijk in Zijn ogen de zonde is.

De niet gevallen werelden en de hemelse engelen hadden met gespannen belangstelling toegezien hoe de strijd zijn einde naderde. Satan en zijn kwade bondgenoten, de legioenen van de afval, sloegen vol spanning deze grote crisis in het verlossingswerk gade. De machten van goed en kwaad wachtten om te zien welk antwoord er zou komen op het gebed dat Christus tot driemaal toe had herhaald. Engelen hadden verlangd verlichting te brengen aan de Goddelijke Lijder, maar dit mocht niet zijn. Er werd voor de Zoon van God geen weg van ontsnapping gevonden. In deze verschrikkelijke crisis, toen alles op het spel stond, toen de geheimzinnige beker beefde in de hand van de Lijder, openden de hemelen zich, een licht scheen in de verschrikkelijke duisternis van het crisis-uur en de machtige engel die in Gods tegenwoordigheid staat en die de plaats inneemt waarvan satan was gevallen, kwam aan Christus' zijde. De engel kwam niet om de beker uit Christus' hand te nemen, maar door de verzekering van de liefde van de Vader, Hem de kracht te geven die te drinken. Hij kwam om de Gelijk-menselijke Smekeling te versterken. Hij wees Hem op de geopende hemelen en vertelde Hem over de zielen die, als gevolg van Zijn lijden, zouden worden behouden. Hij verzekerde Hem, dat Zijn Vader groter en machtiger is dan satan, dat Zijn dood de volkomen nederlaag van satan tot gevolg zou hebben en dat het koninkrijk van deze wereld aan de heiligen des Allerhoogsten zou worden gegeven. Hij verzekerde Hem, dat Hij *"door Zijn moeitevol lijden"* zou *"zien tot verzadiging toe"* (Jesaja 53:11) en dat Hij velen zou behouden, voor eeuwig behouden.

De zielestrijd van Christus was nog niet ten einde, maar Zijn neerslachtigheid en ontmoediging verlieten Hem. De storm was geenszins gaan liggen, maar Hij Die onder die storm gebukt ging, werd gesterkt om de woede ervan te weerstaan. Kalm en vredig trad Hij te voorschijn. Een hemelse vrede lag op Zijn met bloed bevestigd gelaat. Hij had datgene doorstaan wat geen mens ooit zou kunnen doorstaan, want Hij had het lijden van de dood voor ieder mens gemaakt.

De slapende discipelen waren plotseling ontwaakt door het licht dat hun Heiland omgaf. Zij zagen hoe de engel zich boog over hun Meester, Die met het aangezicht ter aarde lag. Zij zagen hoe hij het hoofd van de Heiland ophief en aan zijn borst deed steunen en hoe hij naar de hemel wees. Zij hoorden zijn stem, als zoete muziek, woorden van vertroosting en hoop spreken. De discipelen dachten terug aan

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hetgeen zij op de berg der verheerlijking hadden gezien. Zij herinnerden zich de heerlijkheid waarmee Jezus in de tempel was omgeven en de stem van God die uit de wolk sprak. Nu werd diezelfde heerlijkheid opnieuw geopenbaard, en zij vreesden niet langer voor hun Meester. Hij stond onder de hoede van God; er was een machtige engel gezonden om Hem te beschermen. Weer geven de discipelen in hun vermoeidheid toe aan de vreemde bedwelming die hen overmant. Weer vindt Jezus hen slapende.

Terwijl Hij vol droefheid op hen neerziet, zegt Hij: *"Slaapt nu maar en rust. Zie, de ure is nabijgekomen, en de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van zondaren."* (Mattheüs 26:45)

Terwijl Hij deze woorden sprak, vernam Hij de voetstappen van de menigte die Hem zocht, en zei: *"Staat op, laten wij gaan. Zie, die Mij overlevert, is nabij."* (Mattheüs 26:46)

Toen Jezus naar voren trad om Zijn verrader te ontmoeten, waren er geen sporen zichtbaar van de strijd die Hij kort tevoren had gestreden. Voor Zijn discipelen staande, zei Hij: *"Wie zoekt gij? Zij antwoordden Hem: Jezus de Nazoreeër."* (Johannes 18:4-5) Jezus antwoordde: *"Ik ben het."* (Johannes 18:5) Toen deze woorden werden gesproken, ging de engel die Jezus kort te voren had gediend, tussen Hem en de menigte staan. Een Goddelijk licht bestraalde het gelaat van de Heiland, en de gestalte als van een duif overschaduwde Hem. In de tegenwoordigheid van deze Goddelijke heerlijkheid kon de moordlustige menigte geen ogenblik blijven staan. Zij deinsden terug. Priesters, oudsten, soldaten, zelfs Judas vielen als dood ter aarde.

De engel trok zich terug en het licht verbleekte. Jezus had de gelegenheid om te ontkomen, maar Hij bleef staan, kalm en beheerst. Als een verheerlijkte stond Hij te midden van de verharde bende, die nu hulpeloos aan Zijn voeten op de grond lagen. De discipelen keken toe, stil van verwondering en ontzag.

Maar het schouwspel veranderde snel. De menigte kwam overeind. De Romeinse soldaten, de priesters en Judas verzamelden zich rondom Christus. Zij schenen zich te schamen voor hun zwakheid en vreesden dat Hij alsnog zou ontkomen. Weer stelde de Verlosser de vraag: *"Wie zoekt gij?"* (Johannes 18:7) Zij hadden het bewijs ontvangen, dat Hij Die voor hen stond, de Zoon van God was, maar zij wilden zich niet laten overtuigen. Op de vraag: *"Wie zoekt gij?"* antwoordden zij weer: *"Jezus de Nazoreeër."* (Johannes 18:7) Toen zei de Heiland: *"Ik zeide u, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan"* (Johannes 18:8), wijzende op Zijn discipelen. Hij wist, hoe zwak hun geloof was en Hij trachtte hen te beschermen tegen verzoeking en beproeving. Hij was bereid Zichzelf voor hen op te offeren.

Judas, de verrader, vergat niet de rol die hij zou spelen. Toen de menigte de hof binnenkwam, had hij vooropgelopen, direct gevolgd door de hogepriester. Aan de vervolgers van Jezus had hij een teken gegeven, zeggende: *"Die ik zal kussen, Die is het; grijpt Hem."* (Mattheüs 26:48) Nu doet hij alsof hij niets met hen te maken heeft. Hij treedt dicht op Jezus toe en neemt Zijn hand als een vertrouwde vriend. Met de woorden: *"Wees gegroet, Rabbi"* (Mattheüs 26:49), kust hij Hem herhaaldelijk en doet het voorkomen alsof hij weent uit medelijden over het gevaar waarin Jezus verkeert.

Jezus zei tot hem: *"Vriend, waartoe zijt gij hier?"* (Mattheüs 26:50) Zijn stem trilde van smart, toen Hij eraan toevoegde: *"Judas, verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?"* (Lucas 22:48) Deze smeekbede had het geweten van de verrader moeten wakker schudden en zijn weerspannige hart raken; maar eergevoel, trouw en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

menselijke tederheid hadden hem verlaten. Hij stond daar driest en uitdagend en toonde geen neiging tot medelijden. Hij had zichzelf aan satan overgegeven en hij bezat geen kracht hem te weerstaan. Jezus weigerde de kus van de verrader niet.

De menigte werd vrijmoedig, toen zij zagen hoe Judas de gestalte aanraakte van Hem Die zo kort geleden voor hun ogen verheerlijkt was. Zij grepen Jezus nu aan en begonnen die dierbare handen, die steeds bezig waren geweest met goeddoen, te binden.

De discipelen hadden gedacht dat hun Meester niet zou toelaten, dat Hij gevangen genomen werd. Immers, dezelfde macht die de menigte als doden op de grond deed vallen, kon hen hulpeloos maken, totdat Jezus en Zijn metgezellen zouden zijn ontkomen. Zij waren teleurgesteld en verontwaardigd, toen ze zagen hoe de touwen te voorschijn kwamen om de handen te binden van Hem Die zij liefhadden. Petrus trok in zijn toorn haastig zijn zwaard en probeerde zijn Meester te verdedigen, maar hij sloeg alleen het oor af van de dienstknecht van de hogepriester. Toen Jezus zag, wat er gebeurd was, maakte Hij Zijn handen los, hoewel die stevig waren vastgebonden door de Romeinse soldaten en zei: *"Laat het hierbij."* (Lucas 22:51) Hij raakte het gewonde oor aan en het werd terstond genezen. Toen zei Hij tot Petrus: *"Breng uw zwaard weder op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of meent gij, dat Ik Mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen ter zijde stellen?"* (Mattheüs 26:52-53) – een legioen in de plaats van ieder van Zijn discipelen. De discipelen dachten: O, waarom redt Hij niet Zichzelf en ons? In antwoord op hun onuitgesproken gedachte voegde Hij eraan toe: *"Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen dat het aldus moet geschieden?"* (Mattheüs 26:54) *"De beker die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?"* (Johannes 18:11)

De officiële waardigheid van de Joodse leiders was voor hen geen beletsel om mee te doen aan de vervolging van Jezus. Zijn gevangenneming was een te belangrijke zaak om aan ondergeschikten over te laten; de sluwe priesters en oudsten hadden zich aangesloten bij de tempelwacht en het gespuis en waren Judas gevolgd naar Gethsémané. Wat een gezelschap voor die waardigheidsbekleders om zich bij aan te sluiten - een menigte die op sensatie uit was en gewapend was met allerlei werktuigen, alsof zij op een wild dier gingen jagen!

Christus keerde Zich om naar de priesters en oudsten en richtte Zijn onderzoekende blik op hen. De woorden die Hij sprak, zouden zij nooit vergeten zolang zij leefden. Zij waren gelijk de scherpe pijlen van de Almachtige. Vol waardigheid zei Hij: *"Zijt gij uitgegaan met zwaarden en stokken als tegen een moordenaar? Als Ik dagelijks met u was in den tempel, zo hebt gij de handen tegen Mij niet uitgestoken; maar dit is uw ure en de macht der duisternis."* (Luc.22:52-53)

De discipelen waren geschrokken toen ze zagen hoe Jezus toeliet dat Hij werd gegrepen en gebonden. Zij namen er aanstoot aan, dat Hij deze vernedering duldde voor Zichzelf en voor hen. Ze konden Zijn gedrag niet begrijpen en zij namen het Hem kwalijk dat Hij Zich aan de schare overgaf. In hun verontwaardiging en vrees deed Petrus het voorstel, dat zij zichzelf zouden redden. Gehoor gevend aan dit voorstel *"lieten zij Hem alleen en vluchtten allen."* (Marcus 14:48-49) Maar Christus had voorzeggd, dat zij Hem zouden verlaten. *"Zie"*, had Hij gezegd, *"de ure komt en is gekomen, dat gij verstrooid wordt, een ieder naar het zijne en Mij alleen laat. En toch ben Ik niet alleen, want de Vader is met Mij."* (Marcus 14:50)

Hoofdstuk 75 - Voor Annas en het hof van Kajafas

Zij leidden Jezus haastig over de beek Kedron, langs tuinen en olijfbomen en door de stille straten van de slapende stad. Het was na middernacht en de kreten van de jouwende menigte die Hem volgde, weerklonken luid door de nachtelijke stilte. De Heiland was gebonden en zwaar bewaakt en Hij bewoog Zich pijnlijk voort. Maar vol vurige haast gingen de mannen die Hem gevangen hadden genomen, met Hem naar het paleis van Annas, de voormalig hogepriester.

Annas was het hoofd van de dienstdoende priesterfamilie en uit eerbied voor zijn leeftijd werd hij door het volk als hogepriester erkend. Zijn raad werd gezocht en uitgevoerd alsof het de stem van God was. Eerst moest hij Jezus zien als gevangene van de priestermacht. Hij móést aanwezig zijn bij het verhoor van de gevangene, uit vrees dat de minder ervaren Kajafas niet erin zou kunnen slagen het doel dat zij zich hadden gesteld, te bereiken. Zijn listigheid, geslepenheid en spitsvondigheid moesten bij deze gelegenheid worden gebruikt; want Christus' veroordeling moest in elk geval verzekerd zijn.

Christus zou officieel voor het Sanhedrin worden verhoord; maar voor Annas werd Hij aan een voorlopig verhoor onderworpen. Onder de heerschappij van Rome kon het Sanhedrin geen doodvonnis ten uitvoer brengen. Zij konden alleen een gevangene verhoren en een oordeel over hem uitspreken dat door het Romeinse gezag moest worden bekrachtigd. Het was daarom noodzakelijk beschuldigingen tegen Jezus in te brengen die door de Romeinen als misdadig werden beschouwd. Er moest ook een aanklacht worden gevonden die Hem in de ogen van de Joden zou veroordelen. Niet weinigen onder de priesters en oversten waren door de leer van Christus overtuigd en alleen vrees voor uitsluiting verhinderde hen Hem te belijden. De priesters herinnerden zich heel goed de vraag van Nicodemus: *"Veroordeelt onze wet dan een mens, tenzij men zich eerst van hem op de hoogte gesteld heeft en kennis genomen van wat hij doet?"* (Johannes 7:51) Deze vraag had destijds een einde gemaakt aan de vergadering en hun plannen verijdeld. Jozef van Arimathea en Nicodemus zouden nu niet worden opgeroepen, maar er waren anderen die het zouden kunnen wagen ten gunste van de gerechtigheid te spreken. Het verhoor moest zó worden geleid, dat de leden van het Sanhedrin eensgezind tegen Christus zouden zijn. Er waren twee beschuldigingen die de priesters wilden handhaven. Indien zij konden bewijzen, dat Jezus God had gelasterd, zou Hij door de Joden worden veroordeeld. Indien Hij van opruiing werd beschuldigd, zou Hij daarvoor door de Romeinen worden veroordeeld. Annas probeerde eerst de tweede beschuldiging te bevestigen. Hij ondervroeg Jezus aangaande Zijn discipelen en aangaande Zijn leerstellingen, in de hoop, dat de gevangene iets zou zeggen dat hem materiaal in handen zou geven waarmee hij zou kunnen werken. Hij probeerde Hem een uitspraak te ontlokken dat Hij trachtte een geheime gemeenschap te stichten, met de bedoeling een nieuw koninkrijk op te richten. Dan zouden de priesters Hem aan de Romeinen kunnen overleveren als een vredeverstoorder en een oproermaker.

Christus las de bedoeling van de priester als een open boek. Alsof Hij het binnenste van de ziel van Zijn ondervrager las, ontkende Hij, dat er tussen Hem en Zijn volgelingen een geheim verbond was, of dat Hij hen in het geheim en in het duister samenriep om Zijn plannen te verbergen. Hij had geen geheimen betreffende Zijn bedoelingen of leer. *"Ik heb vrijuit tot de wereld gesproken"*, antwoordde Hij, *"Ik*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

heb voortdurend in de synagoge geleerd en in de tempel, waar al de Joden bijeenkomen, en in het verborgen heb Ik niets gesproken." (Johannes 18:20)

De Heiland stelde Zijn eigen werkwijze tegenover de methoden van Zijn aanklagers. Maandenlang hadden zij jacht op Hem gemaakt en getracht Hem in de val te lokken en Hem voor een geheime raad te brengen, waar zij door meened zouden bereiken wat onmogelijk op eerlijke wijze kon worden verkregen. Nu brachten zij hun opzet ten uitvoer. Het gevangennemen midden in de nacht door de menigte, de bespottling en de hoon voordat Hij was veroordeeld, of zelfs beschuldigd, was hun werkwijze, niet de Zijne. Hun handelwijze was een schending van de wet. Hun eigen inzettingen verklaarden, dat ieder mens als onschuldig moest worden behandeld, totdat bewezen was dat hij schuldig was. De priesters werden door hun eigen inzettingen veroordeeld.

Jesus keerde Zich tot Zijn ondervrager en zei: *"Waarom vraagt gij Mij?"* (Johannes 18:21) Hadden de priesters en oversten geen spionnen uitgezonden om Zijn bewegingen gade te slaan en ieder woord van Hem over te brengen? Waren zij niet overal waar mensen samen waren, aanwezig geweest en hadden zij niet aangaande alles wat Hij zei en deed de priesters ingelicht? *"Vraag hun die gehoord hebben wat Ik tot hen gesproken heb"*, antwoordde Jesus; *"zie, dezen weten wat Ik gezegd heb."* (Johannes 18:22)

Annas werd tot zwijgen gebracht door dit vastbesloten antwoord. Vrezend dat Christus iets zou zeggen over de manier waarop hij had gehandeld en wat hij liever verborgen wilde houden, zei hij op dat ogenblik niets meer tegen Hem. Een van zijn dienaars, die met toorn werd vervuld toen hij zag hoe Annas tot zwijgen was gebracht, sloeg Jesus in het gelaat, met de woorden: *"Antwoordt Gij zó de hogepriester?"* (Johannes 18:22)

Christus antwoordde kalm: *"Indien Ik verkeerd gesproken heb, geef aan wat verkeerd was, maar indien het goed was, waarom slaat gij Mij?"* (Johannes 18:23) Hij sprak geen vlammeende woorden van wraakzucht. Zijn kalme antwoord kwam uit een zondeloos, geduldig en zachtmoedig hart, dat niet tot toorn kon worden gebracht.

Christus leed zwaar onder hoon en belediging. Door de handen van de schepsels die Hij had geschapen en voor wie Hij een oneindig groot offer bracht, ontving Hij iedere denkbare vernedering. En Hij leed naar de mate van volmaaktheid van Zijn heiligheid en Zijn haat tegen de zonde. Zijn verhoor door mensen die zich als duivels gedroegen, was voor Hem een voortdurend offer. Omringd te worden door menselijke wezens die door satan werden beheerst, was voor Hem weerzinwekkend. En Hij wist dat Hij, door Zijn Goddelijke macht te laten ontvlammen, Zijn wrede kwellers in een ogenblik in het stof kon doen vallen. Dit maakte Zijn beproeving nog zwaarder te verdragen.

De Joden zagen uit naar een Messias Die Zich met uiterlijk vertoon zou openbaren. Zij verwachtten dat Hij, door een flits van Zijn overweldigende wil, de loop van de gedachten van de mensen zou veranderen en hen zou noodzaken Zijn oppermacht te erkennen. Op deze wijze, meenden zij, zou Hij Zijn eigen verheerlijking verzekeren en hun eerzuchtige hoop vervullen. Toen Christus nu met verachting werd bejegend, kwam er een sterke verzoeking bij Hem op om Zijn Goddelijk karakter te openbaren. Door een woord, een blik, kon Hij Zijn vervolgers dwingen te belijden, dat Hij Heere was boven koningen en machthebbers, priesters en tempel. Maar het was Zijn moeilijke taak om de plaats te behouden die Hij had gekozen, één met de mensheid.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

De hemelse engelen waren getuigen van iedere beweging die gemaakt werd tegen hun geliefde Meester. Zij verlangden Christus te bevrijden. Onder Gods gezag hebben de engelen onbegrensde macht. Bij één gelegenheid sloegen zij, in gehoorzaamheid aan het bevel van Christus, in één nacht honderdvijfentachtigduizend man van het Assyrische leger. Hoe gemakkelijk zouden de engelen, toen zij het schandelijke toneel van de rechtszitting van Christus aanschouwden, van hun verontwaardiging blijk hebben kunnen geven door de tegenstanders van God te vernietigen! Maar zij hadden geen bevel dit te doen. Hij Die Zijn vijanden ter dood had kunnen veroordelen, verdroeg hun wreedheid. Zijn liefde voor Zijn Vader en Zijn gelofte gedaan van de grondlegging der wereld, om de Drager van de zonde te worden, brachten Hem ertoe, zonder klagen de ruwe behandeling te verdragen van hen voor wiens redding Hij was gekomen. Het was een deel van Zijn zending, dat Hij als mens alle beschimping en hoon moest verduren die de mensen op Hem konden leggen. De enige hoop voor de mensheid lag in deze onderwerping van Christus aan alles wat Hij uit de handen en de harten van de mensen kon verdragen.

Christus had niets gezegd dat Zijn beschuldigers tegen Hem zouden kunnen gebruiken; nochtans werd Hij gebonden, om aan te tonen dat Hij veroordeeld was. Er moest evenwel een schijn van gerechtigheid worden opgehouden. Het was noodzakelijk, dat de vorm van een wettelijk verhoor in acht werd genomen. De gezagdragers waren vastbesloten dit te verhaasten. Zij kenden de achting die het volk voor Jezus koesterde en vreesden dat, indien de gevangenneming ruchtbaar werd gemaakt, men een reddingspoging zou ondernemen. Bovendien zou er, indien het verhoor en de terechtstelling niet terstond plaatsvonden, een week uitstel noodzakelijk zijn in verband met de viering van het Pascha. Dit zou hun plannen kunnen verijdelen. Wanneer zij zich wilden verzekeren van de veroordeling van Jezus, waren zij voor een groot deel afhankelijk van het getier van de menigte, waarvan velen tot het uitschot van Jeruzalem behoorden. Indien er een week uitstel zou zijn, zou de opwindning afnemen en het was waarschijnlijk, dat er dan een reactie zou komen. Het grootste deel van het volk zou ten gunste van Christus in oproer komen; velen zouden naar voren komen met een getuigenis om Hem van blaam te zuiveren en de machtige werken die Hij had gedaan, aan het licht te brengen. Dit zou de verontwaardiging van het volk opwekken tegen het Sanhedrin. Hun optreden zou veroordeeld worden en Jezus zou worden vrijgelaten, om nieuwe eerbewijzen van de scharen te ontvangen. De priesters en oversten besloten daarom dat Jezus in handen van de Romeinen moest worden overgeleverd voordat hun opzet bekend werd.

Maar allereerst moest er een beschuldiging worden gevonden. Zij hadden tot nu toe nog niets gewonnen. Annas gaf bevel dat Jezus naar Kajafas zou worden gebracht. Kajafas behoorde tot de Sadduceeën, van wie sommigen nu de meest verwoede vijanden van Jezus waren. Hijzelf was, hoewel hij geen sterk karakter bezat, precies even streng, harteloos en gewetenloos als Annas. Hij zou geen middel onbeproefd laten om Jezus te vernietigen. Het was nu vroeg in de morgen en heel donker; bij het licht van toortsen en lantaarns ging de gewapende bende met hun gevangene op weg naar het paleis van de hogepriester. Terwijl de leden van het Sanhedrin samenkwamen, ondervroegen Annas en Kajafas Jezus opnieuw, maar zonder succes.

Toen de raad was bijegekomen in de rechtszaal, nam Kajafas zijn plaats in als voorzitter. Aan beide zijden zaten de rechters en zij die bijzonder belang bij het gerechtelijk onderzoek hadden. De Romeinse soldaten hadden plaatsgenomen op een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verhoging beneden aan de troon. Aan de voet van de troon stond Jezus. Op Hem was de blik van de hele menigte gericht. De opwinding was intens. Van de hele menigte was Hij alleen kalm en rustig. Zelfs de atmosfeer die Hem omringde, scheen doordrongen te zijn van een heilige invloed.

Kajafas had Jezus beschouwd als zijn mededinger. Het vurig verlangen van het volk om de Heiland te horen en hun blijkbare bereidheid om Zijn leer aan te nemen, hadden de bittere naijver van de hogepriester opgewekt. Maar toen Kajafas nu de gevangene aanzag, werd hij getroffen door bewondering voor Zijn edele, waardige houding. Hij kwam tot de overtuiging, dat deze Man aan God verwant was. Het volgende ogenblik verbande hij toornig deze gedachte. Onmiddellijk hoorde men zijn stem met spottende, hooghartige klank eisen, dat Jezus één van Zijn wonderen voor hen zou verrichten. Maar zijn woorden kwamen tot de oren van de Heiland alsof Hij ze niet hoorde. De mensen vergeleken het opgewonden, kwaadaardige gedrag van Annas en Kajafas met de kalme, majestueuze houding van Jezus. Zelfs in de gedachten van die verharde menigte kwam de vraag op: Moet deze Man met Zijn Goddelijke verschijning als een misdadiger worden veroordeeld?

Kajafas, die de sfeer die ontstond, aanvoelde, haastte zich verder met het verhoor. De vijanden van Jezus waren in grote verlegenheid. Zij waren erop uit, Zijn veroordeling tot een feit te maken, maar zij wisten niet, hoe zij dat moesten volbrengen. De leden van de raad bestonden uit Farizeeën en Sadduceeën. Er was een bittere vijandschap en tweedracht tussen hen; bepaalde twistpunten durfden zij zelfs niet aan te raken, uit vrees dat er een twist zou ontstaan. Met enkele woorden had Jezus hun vooroordelen die zij tegen elkander hadden, kunnen opwekken en op deze wijze hun toorn van Zichzelf hebben afgewend. Kajafas wist dit en hij wilde het vermijden een twistgesprek uit te lokken. Er waren meer dan voldoende getuigen om te bewijzen, dat Christus de priesters en de schriftgeleerden had aangeklaagd, dat Hij hen huichelaars en moordenaars had genoemd; maar dit getuigenis was niet geschikt om naar voren te worden gebracht. De Sadduceeën hadden in hun vinnige strijd met de Farizeeën dezelfde taal gebezigd. En een dergelijk getuigenis zou geen gewicht in de schaal leggen bij de Romeinen, die zelf een afkeer hadden van de aanmatigheden van de Farizeeën. Er waren ruim voldoende bewijzen om aan te tonen, dat Jezus de Joodse overleveringen had veronachtzaamd en oneerbiedig over veel van hun inzettingen had gesproken; maar wat betreft de overleveringen leefden Farizeeën en Sadduceeën in gewapende vrede met elkander en dit bewijs zou ook niets betekenen voor de Romeinen. De vijanden van Christus durfden Hem niet te beschuldigen van het breken van de sabbat, uit vrees dat een onderzoek zou aantonen wat de aard van Zijn werk was. Indien de genezingswonderen die Hij had verricht, aan het licht zouden komen, zou het doel van de priesters worden verijdeld.

Valse getuigen waren omgekocht om Jezus te beschuldigen van aanstichting tot oproer en van poging tot het oprichten van een aparte regering. Maar hun getuigenis bleek vaag te zijn en zij spraken elkaar tegen. Wanneer zij werden ondervraagd, logenstrafden zij hun eigen verklaringen.

In het begin van Zijn dienstwerk had Christus gezegd: *"Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen."* (Johannes 2:19) In de symbolische taal van de profetie voorzegde Hij zo Zijn eigen dood en opstanding. *"Hij sprak van de tempel Zijns lichaams."* (Johannes 2:21) Deze woorden hadden de Joden in letterlijke betekenis opgevat, alsof zij betrekking hadden op de tempel in Jeruzalem. Behalve deze woorden, konden de priesters in alles wat Christus had gezegd, niets

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

tegen Hem vinden. Door deze woorden verkeerd voor te stellen, hoopten zij iets te bereiken. De Romeinen hadden zich beziggehouden met het herbouwen en verfraaien van de tempel en zij waren daar bijzonder trots op; indien men hiervoor op enigerlei wijze minachting aan de dag zou leggen, zou dit zeker hun verontwaardiging opwekken. Hier konden Romeinen en Joden, Farizeeën en Sadduceeën het eens worden; immers zij allen hadden een grote verering voor de tempel. Aangaande dit punt vond men twee getuigen wiens verklaring niet zo tegenstrijdig was als dat van de anderen. Eén van hen die was omgekocht om Jezus te beschuldigen, verklaarde: *"Deze heeft gezegd: Ik kan de tempel Gods afbreken en binnen drie dagen opbouwen."* (Mattheüs 26:61) Op deze wijze werden de woorden van Christus verdraaid. Indien zij waren overgebracht precies zoals Hij ze had gesproken, dan zouden ze zelfs bij het Sanhedrin niet tot Zijn veroordeling hebben geleid. Indien Jezus maar een mens was geweest, zoals de Joden beweerden, dan zou Zijn verklaring alleen op een onredelijke, pochende geest hebben gewezen, maar men zou er geen godslastering van hebben kunnen maken. Zelfs zoals het door de valse getuigen verkeerd werd voorgesteld, bevatten Zijn woorden niets dat door de Romeinen zou worden beschouwd als een misdaad waarop de doodstraf stond.

Geduldig luisterde Jezus naar de tegenstrijdige getuigenissen. Hij uitte geen woord tot verdediging van Zichzelf. Ten slotte waren Zijn aanklagers verward, verbijsterd en razend. Zij kwamen niets verder met het verhoor. Het leek alsof hun plannen zouden falen. Kajafas was wanhopig. Er bleef nog een laatste redmiddel: Christus moest gedwongen worden Zichzelf te veroordelen. De hogepriester verrees van de rechterstoel, zijn gelaat vertrokken van hartstocht, terwijl zijn stem en houding duidelijk erop wezen, dat hij, indien het in zijn macht was, de gevangene die voor hem stond, zou neerslaan. *"Geeft Gij geen antwoord?"* riep hij uit, *"wat getuigen dezen tegen U?"* (Mattheüs 26:62)

Jezus bleef zwijgen. *"Hij werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrücken en deed Zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open."* (Jesaja 53:7)

Eindelijk hief Kajafas zijn rechterhand op ten hemel en richtte zich tot Jezus in de vorm van een plechtige eed: *"Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God."* (Mattheüs 26:63)

Op dit beroep kon Christus niet blijven zwijgen. Er was een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken. Hij had niet gesproken, totdat men Hem rechtstreeks ondervroeg. Hij wist, dat, wanneer Hij nu zou antwoorden, dit Zijn dood zou bevestigen. Maar het beroep werd gedaan door de hoogst erkende gezagdrager van de natie, en in de naam van de Allerhoogste. Christus zou niet te kort schieten in de verschuldigde eerbied voor de wet. Meer dan dit, Zijn eigen verhouding tot de Vader was in geding. Hij moest een duidelijke verklaring geven van Zijn karakter en zending. Jezus had tot Zijn discipelen gezegd: *"Een ieder dan die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor Mijn Vader."* (Mattheüs 10:32) Nu herhaalde Hij deze onderwijzing door Zijn eigen voorbeeld.

Ieder oor was gespist tot luisteren en ieder oog was op Zijn gelaat gericht, toen Hij antwoordde: *"Gij hebt het gezegd."* (Mattheüs 26:64) Een hemels licht scheen Zijn gelaat te verlichten, toen Hij vervolgde: *"Doch Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels."* (Mattheüs 26:64) Een ogenblik scheen de Goddelijkheid

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

van Christus door Zijn menselijke gedaante heen. De hogepriester sidderde voor de doordringende blik van de Heiland. Die ogen schenen zijn verborgen gedachten te lezen en in te branden in zijn hart. Nooit in zijn latere leven vergat hij de onderzoekende blik van de vervolgte Zoon van God.

"Van nu aan", zei Jezus, "zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende op de wolken des hemels." (Mattheüs 26:64) Met deze woorden gaf Christus een beeld van het tegenovergestelde van dat wat nu gebeurde. Hij, de Heere van leven en heerlijkheid, zou gezeten zijn aan de rechterhand Gods. Hij zou de Rechter van de hele aarde zijn en op Zijn beslissing zou er geen beroep kunnen zijn. Dan zou iedere geheime zaak in het licht van Gods aangezicht worden gebracht en over ieder mens zou het oordeel zijn naar zijn werken.

De woorden van Christus deden de hogepriester ontstellen. De gedachte dat er een wederopstanding van de doden zou zijn, waarbij allen zouden staan voor de rechterstoel van God om vergolden te worden naar hun werken, was een verschrikkelijke gedachte voor Kajafas. Hij wilde niet geloven, dat Hij in de toekomst naar zijn werken zou worden geoordeeld. Hij zag voor zijn geestesoog een panorama van de gebeurtenissen bij het laatste oordeel. Een ogenblik lang zag hij het vreselijke schouwspel, waarbij de graven hun doden teruggeven, met de geheimen waarvan hij had gehoopt dat ze voorgoed waren verborgen. Een ogenblik had hij het gevoel, alsof hij voor de eeuwige Rechter stond, Wiens oog, dat alle dingen ziet, in zijn ziel las en geheimen aan het licht bracht waarvan hij veronderstelde dat ze met de doden waren begraven.

Het schouwspel verdween voor het geestesoog van de priester. De woorden van Christus krenkten hem, de Sadduceeër, diep. Kajafas had de leerstelling van de wederopstanding, het oordeel en een toekomstig leven ontkend. Nu werd hij aangegrepen door een duivelse woede. Moest deze Man, Die als gevangene voor hem stond, zijn meest geliefde theorieën aanvallen? Terwijl hij zijn kleed scheurde, zodat de mensen zijn zogenaamde afschuw zouden kunnen zien, eiste hij dat de gevangene zonder verdere plichtplegingen wegens godslastering zou worden veroordeeld.

"Waar toe hebben wij nog getuigen nodig?" zei hij; *"Zie, nu hebt gij de godslastering gehoord. Wat dunkt u?"* (Mattheüs 26:65-66) En zij allen verklaarden Hem schuldig.

Overtuiging vermengd met hartstocht bracht Kajafas ertoe te handelen zoals hij deed. Hij was woedend op zichzelf, omdat hij de woorden van Christus geloofde en in plaats van zijn hart te scheuren in een diep besef van de waarheid en te belijden dat Jezus de Messias was, scheurde hij zijn priesterlijke gewaden in vastbesloten verzet. Deze daad had een diepe betekenis. Kajafas vatte maar vaag de betekenis hiervan. Met deze daad, die hij verrichtte om de rechters te beïnvloeden en de veroordeling van Christus te bewerkstelligen, veroordeelde de hogepriester zichzelf. Door de wet van God werd hij uitgesloten van het priesterschap. Hij had zijn eigen doodvonnis uitgesproken.

Een hogepriester mocht zijn klederen niet scheuren. Bij de wet voor de Levieten was dit verboden en de doodstraf stond hierop. Onder geen enkele omstandigheid, bij geen enkele gelegenheid, mocht de priester zijn gewaad scheuren. Onder de Joden was het de gewoonte, dat bij de dood van vrienden de klederen werden gescheurd, maar deze gewoonte mochten de priesters niet navolgen. Door Christus was aan Mozes een bijzonder gebod hierover gegeven. (Leviticus 10:6)

Alles wat door de priester werd gedragen, moest heel en zonder gebrek zijn. Door die prachtige ambtelijke gewaden werd het karakter voorgesteld van het grote

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Tegenbeeld, Jezus Christus. Slechts het volmaakte, in kleding en houding, in woord en geest, kon aanvaardbaar zijn voor God. Hij is heilig en Zijn heerlijkheid en volmaaktheid moesten door de aardse dienst worden voorgesteld. Niets anders dan het volmaakte kon op de juiste wijze de heiligheid van de hemelse dienst voorstellen. De sterfelijke mens zou misschien zijn eigen hart kunnen scheuren door een berouwvolle en nederige geest. Dit zou God erkennen. Maar er mocht geen scheur in de priesterlijke gewaden worden gemaakt, want dit zou de voorstelling van de hemelse dingen ontsieren. De hogepriester die het waagde te verschijnen in het heiligdom en de dienst waar te nemen met een gescheurd kleed, werd beschouwd als iemand die zichzelf van God had afgescheiden. Door zijn kleed te scheuren, sneed hij zichzelf af van een representatief persoon te zijn. Hij werd niet langer door God aangenomen als dienstdoende priester. Deze handelwijze, die door Kajafas aan de dag werd gelegd, toonde menselijke hartstocht, menselijke onvolmaaktheid.

Door zijn klederen te scheuren maakte Kajafas de wet van God krachteloos en volgde de overlevering van mensen. Een door mensen gegeven wet bepaalde, dat in geval van godslastering een priester, uit afschuw over de zonde, zijn klederen mocht scheuren en onschuldig was. Aldus werd de wet van God door de wetten van mensen nietig verklaard.

Iedere handeling van de hogepriester werd door de mensen met belangstelling gadeslagen; en Kajafas zon op middelen om zijn vroomheid te tonen. Maar met deze daad, die bedoeld was als een beschuldiging tegen Christus, smaadde hij Hem van Wie God had gezegd: *"Mijn Naam is in Hem."* (Exodus 23:21) Hijzelf lasterde God. Terwijl hij onder de veroordeling van God stond, sprak hij een vonnis uit over Christus als godslasteraar.

Toen Kajafas zijn klederen scheurde, was zijn daad veelbetekenend in verband met de plaats die het Joodse volk daarna tegenover God zou innemen. Het volk dat eens door God werd begunstigd, scheidde zichzelf af en zou spoedig een volk zijn dat door Jehova niet meer erkend werd. Toen Christus aan het kruis uitriep: *"Het is volbracht!"* (Johannes 19:30), en het voorhangsel in de tempel doormidden scheurde, verklaarde de Heilige Wachter dat het Joodse volk Hem had verworpen Die het tegenbeeld was van al hun voorbeelden, de wezenlijke gestalte van al hun schaduwen. Israël werd van God gescheiden. Terecht kon Kajafas zijn ambtsgewaden, die aanduiden dat hij aanspraak erop maakte een vertegenwoordiger te zijn van de Grote Hogepriester, scheuren; want niet langer hadden zij betekenis voor hem en het volk. Terecht kon de hogepriester zijn kleed scheuren, in afschuw van zichzelf en het volk.

Het Sanhedrin had Jezus des doods schuldig bevonden; maar het was in strijd met de Joodse wet om een gevangene in de nacht te verhoren. Een wettige veroordeling kon slechts plaatsvinden bij daglicht en voor een voltallige raad. Desalniettemin werd de Heiland nu behandeld als een veroordeelde misdadiger en Hij werd overgegeven om door de laagste en gemeenste mensen beschimpt te worden. Het paleis van de hogepriester lag rondom een open hof, waarin de soldaten en de schare waren bijeengekomen. Door deze hof werd Jezus geleid naar het wachtlokaal, terwijl er aan alle kanten met Zijn bewering dat Hij de Zoon van God was, werd gespot. Zijn eigen woorden: *"gezeten aan de rechterhand der Macht"*, en *"komende op de wolken des hemels"* (Mattheüs 26:64), werden schimpend herhaald. Terwijl Hij in het arrestantenlokaal was en wachtte op Zijn wettelijk verhoor, was Hij niet beschermd. Het onwetend gespuis had de wreedheid gezien waarmee Hij voor de raad was behandeld en maakte hieruit op, dat zij de vrijheid hadden alle duivelse

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

elementen in hun karakter te openbaren. Christus' edele en Goddelijke houding bracht hen tot razernij. Zijn zachtmoedigheid, Zijn onschuld, Zijn Koninklijk geduld vervulden hen met een haat die uit satan voortkwam. Genade en gerechtigheid werden met voeten getreden. Nooit werd een misdadiger op zo een onmenselijke manier behandeld als de Zoon van God.

Maar een diepere smart verscheurde het hart van Jezus; de slag die de diepste pijn veroorzaakte, had geen vijandelijke hand Hem kunnen toebrengen. Terwijl Hij de schijnvertoning van een gerechtelijk onderzoek voor Kajafas onderging, werd Christus door één van Zijn eigen discipelen verloochend.

Nadat zij hun Meester in de hof hadden verlaten, waagden twee van Zijn discipelen het de schare, die Jezus in arrest hield, op een afstand te volgen. Deze discipelen waren Petrus en Johannes. De priesters herkenden Johannes als een welbekende discipel van Jezus en lieten hem toe in de zaal, in de hoop, dat hij, wanneer hij getuige was van de vernedering van zijn Leider, de gedachte zou afwijzen dat zo iemand de Zoon van God zou zijn. Johannes sprak ten gunste van Petrus en zorgde ervoor dat ook hij kon binnenkomen.

Op de binnenplaats was een vuur ontstoken, want het was het koudste uur van de nacht, juist voor zonsopgang. Een groep mensen verzamelde zich om het vuur en Petrus nam brutaalweg een plaats onder hen in. Hij wilde niet als een discipel van Jezus worden herkend. Door zich onverschillig onder de menigte te mengen, hoopte hij, dat men hem zou houden voor een van de mensen die Jezus naar de rechtszaal hadden gebracht.

Maar toen het licht op het gezicht van Petrus viel, wierp de vrouw die als portierster dienst deed, een onderzoekende blik op hem. Ze had opgemerkt dat hij met Johannes binnenkwam, ze bemerkte de verslagen uitdrukking op zijn gezicht en dacht dat hij wel een discipel van Jezus zou kunnen zijn. Zij was een van de dienaressen uit het huis van Kajafas en was nieuwsgierig. Ze zei tot Petrus: *"Gij behoort toch ook niet tot de discipelen van deze Mens?"* (Johannes 18:25) Petrus was verward en verbijsterd; de ogen van het gezelschap werden terstond op hem gericht. Hij deed alsof hij haar niet begreep; maar ze hield aan en zei tot de mensen die om haar heen stonden, dat deze man met Jezus was. Petrus voelde zich gedwongen te antwoorden en zei toornig: *"Vrouw, ik ken Hem niet!"* (Lucas 22:57) Dit was de eerste verloochening en terstond kraaide de haan. O Petrus, zo spoedig schaamt u zich voor uw Meester! Zo vlug verloochent u uw Meester!

Toen de discipel Johannes de rechtszaal was binnengekomen, had hij niet geprobeerd te verbergen dat hij een volgeling van Jezus was. Hij begaf zich niet onder het ruwe gezelschap dat zijn Meester beschimpte. Men stelde hem geen vragen, want hij deed zich niet anders voor dan hij was en wekte op deze wijze geen argwaan. Hij zocht een afgelegen hoek op, veilig voor de aandacht van de bende, maar zo dicht bij Jezus als voor hem mogelijk was. Hier kon hij alles horen en zien wat tijdens het verhoor van zijn Heere plaatsvond.

Het was niet de bedoeling van Petrus dat zijn ware aard bekend zou worden. Door een onverschillige houding aan te nemen, had hij zich geplaatst op het terrein van de vijand en zo werd hij een gemakkelijke prooi voor de verleiding. Indien men een beroep op hem gedaan zou hebben om voor zijn Meester te vechten, dan zou hij een moedige soldaat zijn geweest; maar toen honend op hem werd gewezen, bewees hij, dat hij een lafaard was. Velen die niet terugdeinzen voor openlijke strijd voor hun Heere, worden door bespotting ertoe gebracht hun geloof te verloochenen. Door om te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gaan met mensen die zij behoorden te vermijden, brengen zij zichzelf op de weg van de verzoeking. Zij lokken de vijand uit om hen te verzoeken en worden ertoe gebracht dingen te zeggen of te doen waaraan zij zich onder andere omstandigheden nooit zouden hebben schuldig gemaakt. De discipel van Christus die in onze tijd zijn geloof verbergt uit angst voor lijden of verwijten, verloochent zijn Heere evenzeer als Petrus dit deed in de gerechtszaal. Petrus probeerde geen belangstelling aan de dag te leggen voor het verhoor van zijn Meester, maar zijn hart kromp ineen van smart toen hij de wrede spotternijen hoorde en de mishandeling waaronder Hij leed! Meer dan dat, hij was verwonderd en boos, omdat Jezus Zichzelf en Zijn volgelingen vernederde door Zich aan een dergelijke behandeling te onderwerpen. Om zijn ware gevoelens te verbergen, poogde hij zich te voegen bij de vervolgers van Jezus met hun ongepaste grappen. Maar zijn optreden was onnatuurlijk. Zijn handelwijze was bedrieglijk en terwijl hij trachtte onverschillig te praten, kon hij zijn verontwaardiging niet bedwingen bij de smaad waarmee zijn Meester werd overladen.

Voor de tweede maal richtte de aandacht zich op hem en werd hij ervan beschuldigd een volgeling van Jezus te zijn. Nu verklaarde hij onder ede: *"Ik ken die Mens niet."* (Mattheüs 26:72) Er werd hem nog een gelegenheid geboden. Een uur was verstreken toen een van de dienaren van de hogepriester, een naaste bloedverwant van de man wiens oor was afgeslagen, hem vroeg: *"Zag ik u niet in de hof met Hem?"* (Johannes 18:26) *"Waarlijk gij zijt een van hen; want gij zijt ook een Galileeër en uw spraak gelijkt."* (Marcus 14:70)

Toen hij dit hoorde, werd Petrus razend. De discipelen van Jezus waren bekend om hun kiese taal en om zijn ondervragers volkomen te misleiden en de rol die hij speelde aannemelijk te maken, verloochende Petrus nu zijn Meester met vervloeking en verwensing. Opnieuw kraaide de haan. Toen hoorde Petrus het en hij herinnerde zich de woorden van Jezus: *"Voordat de haan tweemaal kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen."* (Marcus 14:30)

Terwijl de ontterende eden Petrus nog vers op de lippen lagen en het schrille hanengekraai nog in zijn oren klonk, wendde de Heiland Zich af van Zijn toornig kijkende rechters en keek Zijn arme discipel recht in het gelaat. Op hetzelfde ogenblik werden de ogen van Petrus naar zijn Meester getrokken. In dat vriendelijk gelaat las hij diep medelijden en smart, echter geen toorn.

De aanblik van dat bleke, lijdende gelaat, die bevende lippen, die blik van ontferming en vergiffenis, doorboorde zijn hart als een pijl. Zijn geweten werd wakker. De herinnering leefde op. Petrus dacht weer aan zijn belofte van enkele uren geleden, dat hij met zijn Heere in de gevangenis en in de dood zou gaan. Hij herinnerde zich zijn smart, toen de Heiland hem in de opperzaal vertelde, dat hij zijn Heere in diezelfde nacht driemaal zou verloochenen. Petrus had juist verklaard, dat hij Jezus niet kende, maar nu beseftte hij met bittere smart hoe goed zijn Heere hém kende en hoe nauwkeurig Hij zijn hart had doorgrond, waarvan de bedrieglijkheid hemzelf onbekend was.

Een stroom van herinneringen kwam bij hem boven. De tedere barmhartigheid van de Heiland, Zijn vriendelijkheid en lankmoedigheid, Zijn liefde en geduld jegens Zijn dwalende discipelen - dit alles herinnerde hij zich. Hij herinnerde zich de vermaning: *"Simon, Simon, zie de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken."* (Lucas 22:31-32) Hij dacht met afschuw aan zijn eigen ondankbaarheid, zijn valsheid, zijn meened. Nogmaals keek hij naar zijn Meester en zag hoe een heiligschennende hand werd opgeheven om Hem in het gelaat te slaan. Niet in staat dit schouwspel

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

langer te verdragen, snelde hij, door smart gebroken, de zaal uit.

Hij haastte zich voort, in de eenzame duisternis, hij wist niet waarheen en dat liet hem ook onverschillig. Eindelijk bemerkte hij dat hij in Gethsémané was. Datgene wat daar enkele uren geleden had plaatsgevonden, kwam hem levendig voor de geest. Het lijdende gelaat van zijn Heere, bevlekt met bloedig zweet en vertrokken door zielestrijd, rees voor hem op. Hij bedacht met bitter berouw dat Jezus alléén had geweend en geworsteld in het gebed, terwijl zij die in dat uur van beproeving aan Zijn zijde hadden moeten zijn, slapen. Hij herinnerde zich Zijn plechtige opdracht: *"Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt."* (Mattheüs 26:41) Hij was weer getuige van het toneel in de rechtszaal. De wetenschap, dat hij de zwaarste last had toegevoegd aan de vernedering en smart van de Heiland, was een marteling voor zijn bloedend hart. Op dezelfde plaats waar Jezus in doodsstrijd Zijn ziel had uitgestort voor Zijn Vader, viel Petrus op zijn aangezicht en wenste wel te sterven.

Toen Jezus hem geboden had te waken en te bidden, had Petrus door te slapen de weg bereid voor zijn grote zonde. Al de discipelen leden een groot verlies, doordat zij in dat kritieke uur slapen. Christus kende de hevige beproeving die zij zouden moeten doormaken. Hij wist, hoe satan zou werken om hun zintuigen te verlammen, zodat zij niet bereid zouden zijn voor de beproeving. Daarom gaf Hij hun deze waarschuwing. Indien die uren in de hof met waken en bidden waren doorgebracht, dan was Petrus niet van zijn eigen zwakke kracht afhankelijk geweest. Hij zou zijn Heere niet hebben verloochend. Indien de discipelen met Christus in Zijn zielestrijd hadden gewaakt, zouden zij erop zijn voorbereid Zijn lijden aan het kruis te aanschouwen. Zij zouden enigermate de aard hebben begrepen van Zijn overweldigende zielestrijd. Zij zouden in staat zijn geweest zich Zijn woorden te herinneren die Zijn lijden, Zijn dood en Zijn opstanding voorzagen. Te midden van de duisternis van het zwaarste uur zouden enkele stralen van hoop de duisternis hebben verlicht en hun geloof gesteund.

Zodra het dag was, kwam het Sanhedrin opnieuw bijeen en opnieuw werd Jezus de raadzaal binnengeleid. Hij had verklaard de Zoon van God te zijn en zij hadden Zijn woorden verdraaid tot een aanklacht tegen Hem. Maar zij konden Hem hierop niet veroordelen, want velen van hen waren bij de nachtelijke zitting niet tegenwoordig geweest en zij hadden Zijn woorden niet gehoord. En zij wisten dat het Romeinse gerechtshof daarin niets zou kunnen vinden dat de doodstraf waardig was. Doch indien zij allen deze woorden opnieuw van Zijn eigen lippen konden horen, zou hun doel bereikt zijn. Zijn aanspraak op het Messiasschap zouden zij kunnen verdraaien tot een oproerige politieke aanspraak.

"Indien Gij de Christus zijt", zeiden ze, *"zeg het ons."* (Lucas 22:67) Maar Christus bleef zwijgen. Zij gingen voort Hem met vragen te bestoken. Ten slotte sprak Hij op treurige toon: *"Al zeide Ik het u, gij zoudt het toch niet geloven; en al zou Ik u vragen, gij zoudt toch niet antwoorden."* (Lucas 22:67-68) Maar opdat zij geen verontschuldiging zouden hebben, voegde Hij daaraan de plechtige waarschuwing toe: *"Van nu aan zal de Zoon des mensen zijn gezeten aan de rechterhand der kracht Gods."* (Lucas 22:69)

"Zijt Gij dan de Zoon van God?" (Lucas 22:70) vroegen ze als uit één mond. *"Hij zeide tot hen: Gij zegt zelf, dat Ik het ben."* (Lucas 22:70) Toen riepen ze uit: *"Wat hebben wij verder voor getuigenis nodig? Zelf hebben wij het immers uit Zijn mond gehoord."* (Lucas 22:71)

En zo zou Jezus, volgens de derde veroordeling van de Joodse gezagdragers,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

moeten sterven. Alles wat nu nog nodig was, meenden zij, was, dat de Romeinen deze veroordeling zouden bekrachtigen en Hem in hun handen overleveren.

Daarna volgde het derde toneel van smaad en bespotting, dat nog erger was dan datgene wat Hij van de onwetende volksmassa had ontvangen. Dit vond plaats in tegenwoordigheid van de priesters en oversten met hun toestemming. Elk gevoel van medelijden of menselijkheid was uit hun harten verdwenen. Indien hun argumenten zwak waren en Zijn stem niet tot zwijgen zouden kunnen brengen, hadden zij nog andere wapenen, zoals die door de eeuwen heen gebruikt zijn om kettters tot zwijgen te brengen - lijden en geweld, en de dood.

Toen de veroordeling van Jezus door de rechters was uitgesproken, nam een duivelse woede bezit van de mensen. Hun geschreeuw klonk als het gehuil van wilde beesten. De menigte stormde op Jezus toe, terwijl ze uitriepen: Hij is schuldig, breng Hem ter dood! Indien de Romeinse soldaten er niet waren geweest, zou Jezus niet in leven zijn gebleven om aan het kruis van Golgotha te worden genageld. Hij zou voor de ogen van Zijn rechters in stukken zijn gescheurd, indien het Romeinse gezag niet tussenbeide was gekomen en met wapengeweld de gewelddaden van het gespuis had bedwongen.

Heidense mannen waren vertoornd over de ruwe behandeling van Iemand tegen Wie niets was bewezen. De Romeinse hoofdlieden verklaarden, dat de Joden, door een doodvonnis uit te spreken over Jezus, de Romeinse macht schonden en dat het zelfs tegen de Joodse wet was om een man te veroordelen op zijn eigen getuigenis. Deze tussenkomst bracht een ogenblik van adempauze in de gebeurtenissen; maar de Joodse leiders waren als dood waar het medelijden en schaamte betrof.

Priesters en oversten vergaten de waardigheid van hun ambt en beschimpten de Zoon van God met lelijke woorden. Zij hoonden Hem vanwege Zijn afkomst. Zij verklaarden dat Zijn aanmatiging, Zich de Messias te noemen, maakte, dat Hij de meest schandelijke dood verdiende.

De meest liederlijke mensen begonnen de Heiland op een schandelijke wijze te grieven. Een oud kleed werd over Zijn hoofd geworpen en Zijn kwelgeesten sloegen Hem in het gelaat, zeggende: "*Profeteer ons, Christus, wie is het, die U geslagen heeft?*" (Mattheüs 26:68) Toen het kleed weggenomen was, spuwde een snoodaard Hem in het gelaat.

De engelen van God schreven getrouw iedere beledigende blik, woord en daad tegen hun geliefde Meester op. Eenmaal zullen de gemene lieden, die spotten en spuwden in het kalme, bleke gelaat van Christus, dat gelaat in zijn heerlijkheid aanschouwen, wanneer het zal stralen, helderder dan de zon.

Hoofdstuk 76 – Judas

De geschiedenis van Judas toont ons het droevige einde van een leven dat door God geëerd had kunnen worden. Zou Judas zijn gestorven vóór zijn laatste reis naar Jeruzalem, dan zou hij beschouwd zijn als een man die een plaats onder de twaalven waard was, als één die zeer gemist zou worden. De afschuw die hem door de eeuwen heen heeft gevolgd, zou niet hebben bestaan, als het niet was om de eigenschappen die aan het einde van zijn geschiedenis werden geopenbaard. Maar het was met een bedoeling dat zijn karakter voor de wereld openbaar gemaakt werd. Het moest een waarschuwing zijn voor allen die, evenals hij, hun heilige opdracht verraden.

Kort voor het Pascha had Judas zijn overeenkomst met de priesters om Jezus in hun handen over te leveren, hernieuwd. Er was toen afgesproken, dat de Heiland op één van de plaatsen waar Hij Zich gewoonlijk afzonderde voor meditatie en gebed, zou worden gegrepen. Sinds het feestmaal in het huis van Simon had Judas de gelegenheid gehad om na te denken over de daad die hij was overeengekomen om uit te voeren, maar zijn opzet was niet veranderd. Voor dertig zilverlingen - de prijs voor een slaaf - gaf hij de Heere der heerlijkheid over aan schande en dood.

Judas bezat van nature een sterke liefde voor geld; maar hij was niet altijd verdorven genoeg geweest om een dergelijke daad te verrichten. Hij had de boze geest van hebzucht gekoesterd, totdat deze een overheersende drijfveer in zijn leven werd. De liefde voor de mammon overvleugelde zijn liefde voor Christus. Door slaaf te worden van één ondeugd, gaf hij zichzelf aan satan, om tot elke mogelijke zonde te worden gedreven.

Judas had zich bij de discipelen aangesloten, toen grote scharen Christus volgden. Het onderricht van de Heiland bewoog hun harten telkens wanneer zij gespannen luisterden naar Zijn woorden, die Hij sprak in de synagoge, aan de oever van de zee en op de berg. Judas zag hoe lammen, zieken en blinden in groten getale uit de steden en dorpen naar Jezus kwamen. Hij zag hoe stervenden aan Zijn voeten werden gelegd. Hij was getuige van de machtige werken van de Heiland, wanneer Hij de zieken genas, duivelen uitwierp en doden opwekte. Hij voelde in zichzelf de bewijzen van de macht van Christus. Hij erkende, dat de leer van Christus machtiger was dan alles wat hij ooit had gehoord. Hij had de Grote Leraar lief en verlangde met Hem te zijn. Hij voelde een verlangen dat zijn karakter en leven zouden worden veranderd en hij hoopte dat hij dit zou ervaren door zich met Jezus te verbinden. De Heiland wees Judas niet af. Hij gaf hem een plaats onder de twaalven. Hij vertrouwde hem het werk van een evangelist toe. Hij schonk hem de kracht om zieken te genezen en duivelen uit te werpen. Maar Judas kwam niet zover, dat hij zichzelf volkomen aan Christus overgaf. Hij gaf zijn wereldse eerezucht en zijn liefde voor geld niet op. Terwijl hij de positie van een dienaar van Christus aannam, liet hij zich niet door God vormen. Hij meende, dat hij zijn eigen oordeel en inzichten zou kunnen behouden en hij kweekte een gezindheid van kritiek leveren en beschuldigen.

Judas stond in hoog aanzien bij de discipelen en hij had op hen een grote invloed. Hijzelf had een hoge dunk van zijn eigen bekwaamheden en zag op zijn broeders neer als mensen die ver beneden hem stonden in oordeel en bekwaamheid. Zij zagen hun mogelijkheden niet, dacht hij en maakten geen gebruik van de omstandigheden. Met zulke kortzichtige mannen als leiders zou de gemeente nooit tot bloei komen. Petrus was driftig; hij was gewoon te handelen zonder na te denken.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Johannes, die alle waarheden uit de mond van Christus als schatten koesterde, werd door Judas beschouwd als een stumperige kapitalist. Mattheüs, wiens opleiding hem had geleerd precies te zijn in alle dingen, nam het erg nauw met de eerlijkheid en hij was steeds bezig de woorden van Christus te overdenken en werd hierdoor zó in beslag genomen, dat, naar Judas meende, men hem niet kon toevertrouwen op handige, vooruitziende wijze zaken te doen. Op deze wijze vormde Judas zich een oordeel over alle discipelen en vleide zichzelf met de gedachte, dat de gemeente dikwijls verward en beschaamd zou staan, indien hij niet zo uitstekend de zaken zou regelen. Judas beschouwde zichzelf als een bekwaam man, die niet kon worden overtroffen. In zijn eigen mening deed hij de zaak eer aan en als zodanig gedroeg hij zich ook steeds.

Judas was blind voor zijn eigen zwakke karakter en Christus stelde hem op een plaats waar hij de gelegenheid zou hebben om dit in te zien en zich te verbeteren. Als penningmeester van de discipelen was hij aangewezen om in de behoeften van het kleine gezelschap te voorzien en de noden van de armen te verlichten. Toen Jezus in de paschazaal tot hem zei: *"Wat gij doen wilt, doe het met spoed"* (Johannes 13:27), meenden de discipelen dat Jezus hem verzocht had voor het feest te kopen wat nodig was, of om iets aan de armen te geven. Door het dienen van anderen had Judas een onbaatzuchtige geest kunnen ontwikkelen. Maar terwijl hij dagelijks luisterde naar de lessen van Christus en getuige was van Zijn onbaatzuchtig leven, bleef Judas zijn hebzuchtige aard koesteren. De kleine bedragen die in zijn handen kwamen, waren een voortdurende verleiding. Dikwijls wanneer hij een kleine dienst voor Christus verrichtte of tijd wijdde aan godsdienstige zaken, betaalde hij zichzelf uit deze povere bron. In zijn eigen ogen dienden deze voorwendsels om zijn handelingen te verontschuldigen, maar in Gods ogen was hij een dief.

De dikwijls herhaalde verklaring van Christus, dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was, ergerde Judas. Hij had een lijn uitgestippeld, volgens welke Christus, naar hij hoopte, zou werken. Het was zijn bedoeling geweest dat Johannes de Doper uit de gevangenis zou worden bevrijd. Maar zie, het werd toegelaten dat Johannes werd onthoofd. En in plaats Zijn Koninkrijk recht te laten gelden en de dood van Johannes te wreken, trok Jezus Zich met Zijn discipelen terug naar een landelijke plek. Judas wilde dat de strijd feller werd gevoerd. Hij meende, dat, als Jezus Zijn discipelen niet zou verhinderen hun plannen uit te voeren, het werk meer succes zou hebben. Hij bemerkte de toenemende vijandschap van de Joodse leiders en zag hoe Jezus geen acht sloeg op hun uitdaging, wanneer zij van Hem een teken van de hemel eisten. Zijn hart stond open voor ongeloof en de vijand zorgde voor twijfelende en opstandige gedachten. Waarom stond Jezus zoveel stil bij datgene wat ontmoedigend was? Waarom voorzegde Hij beproeving en vervolging voor Zichzelf en Zijn discipelen? Het vooruitzicht een hoge positie te zullen bekleden in het nieuwe Koninkrijk, had Judas ertoe gebracht zich met de zaak van Christus te verbinden. Zou zijn hoop teleurgesteld worden? Judas was nog niet tot de conclusie gekomen, dat Jezus niet de Zoon van God was; maar hij twijfelde en zocht naar een verklaring voor Zijn machtige werken.

Niettegenstaande de leer van de Heiland Zelf, opperde Judas voortdurend de idee dat Christus als koning in Jeruzalem zou regeren. Bij de spijziging van de vijfduizend probeerde hij dit tot stand te brengen. Bij deze gelegenheid hielp Judas bij het ronddelen van het voedsel aan de hongerige menigte. Hij had een gelegenheid om het goede te zien dat binnen zijn bereik lag om aan anderen mee te delen. Hij voelde

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

de voldoening die altijd het gevolg is van het dienen van God. Hij hielp de zieken en de lijdenden uit de schare tot Christus te brengen. Hij zag welk een verlichting, welk een vreugde en blijdschap in de harten van de mensen kwamen door de genezende kracht van Hem Die alles herstelt. Hij had de werkwijze van Christus kunnen begrijpen. Maar hij werd verblind door zijn eigen zelfzuchtige verlangens. Judas was de eerste om gebruik te maken van de geestdrift die door het wonder van de broden was opgewekt. Hij was het, die het plan opvatte om Christus met geweld te nemen en Hem koning te maken. Zijn hoop was hoog gespannen. Zijn teleurstelling was bitter.

De toespraak van Christus in de synagoge over het Brood des Levens was een keerpunt in de geschiedenis van Judas. Hij hoorde de woorden: *"Tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf."* (Johannes 6:53) Hij zag dat Christus eerder geestelijke dan aardse goederen aanbood. Hij beschouwde zichzelf als iemand die vooruit zag en hij meende te zien dat Jezus niet zou worden geëerd en Zijn volgelingen geen hoge positie zou kunnen verschaffen. Hij besloot zich niet zo nauw met Christus te verbinden, zodat hij zich zou kunnen terugtrekken. Hij zou afwachten. En hij wachtte af.

Vanaf dat ogenblik gaf hij uitdrukking aan zijn twijfel, wat de discipelen verwarde. Hij veroorzaakte onenigheid en misleidende gevoelens, door de naar voren gebrachte argumenten van de schriftgeleerden en de Farizeeën tegen de beweringen van Christus aan te halen. Al de kleine en grote moeilijkheden en lasten, de zorgen en schijnbare hindernissen bij de vooruitgang van het Evangelie, verklaarde Judas als bewijzen tegen de waarheid ervan. Hij haalde teksten uit de Schriften aan die geen verband hielden met de waarheden die Christus naar voren bracht. Deze teksten, uit hun verband gerukt, verwarde de discipelen, waardoor de ontmoediging die hen voortdurend drukte, toenam. Nochtans werd dit alles door Judas op een wijze gedaan, dat het scheen alsof hij zeer nauwgezet was. En terwijl de discipelen zochten naar bewijzen om de woorden van de Grote Leraar te bevestigen, leidde Judas hen dan bijna onmerkbaar op een ander spoor. Hij stelde op een bijzondere godsdienstige en schijnbaar wijze manier de zaken in een ander licht dan dat waarin Jezus ze had geplaatst en gaf zo aan Zijn woorden een betekenis die Hij daaraan niet had verleend. Zijn ideeën wekten voortdurend een eerzuchtig verlangen op naar tijdelijke voorrechten en op deze wijze werden de discipelen van de belangrijke dingen waarop zij acht hadden moeten slaan, afgeleid. De onenigheid die van hen de grootste zou zijn, werd hoofdzakelijk door Judas uitgelokt.

Toen Jezus de voorwaarde van Zijn discipelschap aan de rijke jonge overste voorstelde, was Judas ontstemd. Hij meende dat er een vergissing was begaan. Indien mensen als deze hooggeplaatste zich bij de gelovigen zouden aansluiten, konden zij helpen het werk van Christus te steunen. Als Judas maar erkend werd als raadsman, zo dacht hij, dan zou hij vele plannen kunnen opperen voor de vooruitgang van de kleine gemeente. Zijn principes en methoden zouden enigszins verschillen van die van Christus, maar in deze dingen vond hij zichzelf wijzer dan Christus.

In alles wat Christus tot Zijn discipelen zei, was iets waarmee Judas het in zijn hart niet eens was. Onder zijn invloed deed de geest van misnoegen snel zijn werk. De discipelen zagen niet welke macht hier werkelijk bezig was; maar Jezus zag dat satan zijn eigenschappen op Judas overbracht en op deze wijze een weg opende om zo de andere discipelen te beïnvloeden. Een jaar voor het verraad verklaarde Christus het volgende: *"Heb Ik niet u twaalven uitgekozen? En één van u is een duivel."* (Johannes 6:70)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Toch kwam Judas niet in openlijk verzet en scheen de lessen van de Heiland niet in twijfel te trekken. Hij uitte geen protest, tot de tijd van het feestmaal in het huis van Simon. Toen Maria de voeten van de Heiland zalfde, openbaarde Judas zijn hebzuchtige gezindheid. Toen Jezus hem berispte, scheen zijn geest in bitterheid te veranderen. Gewonde trots en wraakzucht verbraken de hinderpalen en de hebzucht, waaraan hij zolang had toegegeven, had hem in haar macht. Dit zal de ervaring zijn van een ieder die volhardt met het koesteren van de zonde. De verdorven beginselen waaraan geen weerstand wordt geboden en die niet worden overwonnen, luisteren naar de verzoeking van satan en de ziel wordt een gevangene van zijn wil.

Maar Judas was nog niet volkomen verhard. Zelfs nadat hij zich tot tweemaal toe had verbonden om de Heiland te verraden, was er gelegenheid voor berouw. Tijdens het paschamaal bewees Jezus Zijn Goddelijkheid door de bedoeling van de verrader te openbaren. Op liefdevolle wijze betrok Hij Judas in Zijn dienst aan de discipelen. Maar op dit laatste bewijs van liefde werd geen acht geslagen. Toen was de zaak voor Judas beslist en de voeten die Jezus had gewassen, gingen uit om het werk van de verrader te doen.

Judas beredeneerde, dat, indien Jezus moest worden gekruisigd, deze gebeurtenis toch zou plaatsvinden. Zijn eigen daad waardoor hij de Heiland verried, zou het resultaat niet veranderen. Indien Jezus niet moest sterven, zou het Hem alleen dwingen Zichzelf te bevrijden. Wat er ook gebeurde, Judas zou iets winnen door zijn verraad. Hij vond, dat hij een goede koop had gedaan door zijn Heere te verraden. Judas geloofde echter niet, dat Christus zou toestaan dat Hij zou worden gevangengenomen. Door Hem te verraden, beoogde hij Hem een les te geven. Hij was van plan een rol te spelen waardoor de Heiland hem voortaan zorgvuldig met gepaste eerbied zou behandelen. Maar Judas wist niet, dat hij Christus overleverde aan de dood. Hoe dikwijls hadden de schriftgeleerden en Farizeeën, wanneer de Heiland in gelijkenissen sprak, zich laten meeslepen door Zijn treffende uitbeeldingen! Hoe menigmaal hadden zij een oordeel over zichzelf uitgesproken! Wanneer de waarheid tot hun hart doordrong, waren zij dikwijls met woede vervuld en hadden stenen opgenomen om naar Hem te werpen; maar steeds weer was Hij ontkomen. Aangezien Hij aan zovele valstrikken was ontkomen, dacht Judas dat Hij zeker niet zou toestaan, nu te worden gevangengenomen.

Judas besloot de proef op de som te nemen. Indien Jezus werkelijk de Messias was, zou het volk, voor wie Hij zoveel gedaan had, zich om Hem scharen en Hem tot Koning uitroepen. Dit zou voorgoed zekerheid geven aan velen die nu in onzekerheid waren. Judas zou de eer hebben, dat hij de Koning op de troon van David had geplaatst. En deze daad zou hem verzekeren van de hoogste positie naast Christus in het nieuwe Koninkrijk.

De valse discipel speelde zijn rol bij het verraad van Jezus. Toen hij in de hof tot de leider van de bende zei: *"Die ik zal kussen, Die is het; grijpt Hem"* (Mattheüs 26:48), was hij er volkomen van overtuigd, dat Christus aan hun handen zou ontkomen. Als ze hem dan de schuld zouden geven, kon hij zeggen: Had ik u niet gezegd Hem te grijpen? Judas zag, hoe de mannen die Christus gevangen namen, deden naar zijn woorden en Hem stevig bonden. Met verbazing zag hij dat de Heiland toeliet, dat Hij werd weggeleid. Ongerust volgde hij Hem de hof uit naar het verhoor voor de Joodse oversten. Voortdurend wachtte hij erop, dat Hij Zijn vijanden zou verrassen, door voor hen te verschijnen als de Zoon van God en zo al hun plannen en macht teniet te doen. Maar toen uur na uur verstreek en Jezus Zich overgaf aan alle

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

smaad die op Hem werd geladen, kwam er in het hart van de verrader de verschrikkelijke angst dat hij zijn Meester aan Diens dood verkocht had.

Toen de rechtszitting ten einde liep, kon Judas de foltering van zijn schuldig geweten niet langer verdragen. Plotseling weerklonk een schorre stem door de zaal, die door alle harten een rilling van angst deed gaan: Hij is onschuldig; spaar Hem, o Kajafas!

Men zag nu hoe de lange gestalte van Judas zich door de ontstelde menigte heendrong. Zijn gelaat was bleek en verwilderd en grote zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij snelde naar de rechterstoel en wierp de zilverstukken, die hij voor het verraad van zijn Heere had ontvangen, voor de hogepriester. Hartstochtelijk greep hij de mantel van Kajafas en smeekte hem Jezus los te laten, terwijl hij verklaarde dat Hij niets gedaan had wat de dood schuldig was. Kajafas schudde hem vertoorn van zich af, maar hij was verward en wist niet wat hij moest zeggen. De verraderlijkheid van de priesters werd onthuld. Het was duidelijk dat zij de discipel hadden omgekocht om zijn Meester te verraden.

"Ik heb gezondigd", riep Judas weer, "onschuldig bloed verraden!" (Mattheüs 27:4) Maar de hogepriester won zijn zelfbeheersing terug en antwoordde honend: *"Wat gaat ons dit aan? Gij moet zelf maar zien wat ervan komt!"* (Mattheüs 27:4) De priesters hadden Judas graag tot hun werktuig gemaakt; maar zij hadden zijn gemeenheid veracht. Toen hij zich met zijn bekentenis tot hen wendde, wezen ze hem met verachting af.

Judas wierp zich nu aan de voeten van Jezus, erkende Hem als de Zoon van God en smeekte Hem Zichzelf te bevrijden. De Heiland maakte Zijn verrader geen verwijten. Hij wist, dat Judas geen berouw had; zijn belijdenis werd zijn schuldige ziel afgedwongen door een verschrikkelijk gevoel van verdoemenis en het vooruitzicht van een oordeel, maar hij voelde geen diepe, hartbrekende smart, dat hij de zondeloze Zoon van God had verraden en de Heilige Israëls had verloochend. Toch sprak Jezus geen woord van veroordeling. Hij keek vol ontferming op Judas neer en zei: Voor dit uur ben Ik in de wereld gekomen.

Een gefluister van verwondering ging door de menigte. Met verbazing zagen zij de verdraagzaamheid van Christus tegenover Zijn verrader. Weer kwam de overtuiging over hen, dat deze Man meer dan een sterveling was. Maar, zo vroegen ze zich af, indien Hij de Zoon van God is, waarom bevrijdde Hij Zich dan niet van Zijn boeien om te triomferen over Zijn aanklagers ?

Judas zag, dat zijn smeekbeden tevergeefs waren en hij haastte zich de zaal uit, terwijl hij uitriep: Het is te laat! Het is te laat! Hij voelde, dat hij niet zou kunnen aanzien dat Jezus werd gekruisigd en in wanhoop ging hij heen en verhing zich.

Later op diezelfde dag, op weg van het gerechtsgebouw van Pilatus naar Golgotha, was er een onderbreking in de kreten en bespottingen van de verdorven menigte die Jezus naar de plaats van kruisiging begeleidde. Toen zij langs een verlaten plaats kwamen, zagen zij aan de voet van een dode boom het lichaam van Judas. Het was een afgrijselijk gezicht. Door zijn gewicht was het touw waarmee hij zich aan de boom had gehangen, gebroken. Door de val was zijn lichaam verschrikkelijk verminkt en nu verslonden de honden het. Zijn overblijfselen werden onmiddellijk uit het gezicht begraven; maar er werd minder gespot onder de schare en menig verbleekt gelaat sprak van de gedachten die hen bezighielden. De straf scheen reeds hen te treffen die schuldig waren aan het bloed van Jezus.

Hoofdstuk 77 - In het gerechtsgebouw van Pilatus

In het gerechtsgebouw van Pilatus, de Romeinse stadhouder, staat Christus, gebonden als een gevangene. Rond Hem staat de wacht van soldaten en de hal vult zich snel met toeschouwers. Buiten de ingang bevinden zich de rechters van het Sanhedrin, priesters, oversten, oudsten en de menigte.

Nadat Jezus was veroordeeld, was de raad van het Sanhedrin naar Pilatus gekomen om het vonnis te zien bevestigd en uitgevoerd. Maar deze Joodse ambtsdragers wilden het Romeinse gerechtsgebouw niet binnengaan. Volgens hun ceremoniële wet zouden zij daardoor worden verontreinigd en zo verhinderd zijn aan het feest van het Pascha deel te nemen. In hun verblinding zagen zij niet dat moordzuchtige haat hun harten had verontreinigd. Zij zagen niet dat Christus het ware Paaslam was en aangezien zij Hem hadden verworpen, had het grote feest voor hen zijn betekenis verloren.

Toen de Heiland het gerechtsgebouw werd binnengeleid, keek Pilatus Hem onvriendelijk aan. De Romeinse stadhouder was haastig uit zijn slaapkamer geroepen en hij besloot zijn werk zo snel mogelijk te verrichten. Hij was gereed de gevangene met gezaghebbende strengheid te behandelen. Hij nam zijn strengste houding aan en keerde zich om ten einde te zien wat voor man hij moest verhoren, voor wie hij zo vroeg uit zijn rust was gehaald. Hij wist dat het iemand moest zijn die de Joodse gezagdragers graag snel verhoord en gestraft wilden zien.

Pilatus keek naar de mannen die Jezus bewaakten en toen bleef zijn blik onderzoekend op Jezus rusten. Hij moest tegen allerlei misdadigers optreden; maar nooit tevoren was er een man voor hem geleid die zozeer de kentekenen droeg van goedheid en adel. Op Zijn gelaat zag hij geen spoor van schuld, geen uitdrukking van angst, geen uitdaging of verzet. Hij zag een man met een kalme, waardige houding, wiens gelaat niet de kenmerken droeg van een misdadiger, maar het stempel van de hemel.

De verschijning van Christus maakte een gunstige indruk op Pilatus. Zijn betere natuur kwam boven. Hij had gehoord van Jezus en Zijn werken. Zijn vrouw had hem iets verteld over de wonderwerken die werden verricht door de Galilese profeet, die de zieken genas en de doden opwekte. Nu herleefde dit alles als een droom in de gedachten van Pilatus. Hij herinnerde zich de geruchten die hij uit verschillende bronnen had vernomen. Hij besloot aan de Joden te vragen, waarvan zij de gevangene beschuldigden.

Wie is deze Man en waarom heeft u Hem hier gebracht? zei hij. Welke beschuldiging brengt u tegen Hem in? De Joden werden in de war gebracht. Daar zij wisten dat zij hun beschuldigingen tegen Christus niet konden bewijzen, wensten zij geen openbaar verhoor. Zij antwoordden, dat Hij een bedrieger was, die Jezus van Nazareth heette. Opnieuw vroeg Pilatus: *"Welke aanklacht brengt gij tegen deze Mens in?"* (Johannes 18:29) De priesters antwoordden niet op deze vraag, maar zeiden de volgende woorden waaruit hun ergernis bleek: *"Indien Hij geen boosdoener was, zouden wij Hem niet aan u overleveren."* (Johannes 18:30) Wanneer zij die het Sanhedrin vormen, de vooraanstaande mannen van het volk, u een man brengen waarvan zij van oordeel zijn dat hij de dood verdient, is het dan nodig naar een aanklacht tegen hem te vragen? Zij hoopten indruk te maken op Pilatus door hem hun belangrijkheid te doen voelen en hem op deze wijze ertoe te brengen hun verzoek in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

te willigen zonder een lange inleiding. Zij waren verlangend hun vonnis bevestigd te zien; want zij wisten dat de mensen die getuigen waren geweest van Christus' wonderwerken, een geschiedenis zouden kunnen vertellen die geheel verschillend was van de verzinsels die zijzelf nu opsomden.

De priesters dachten, dat zij met de zwakke, onzekere Pilatus hun plannen zonder moeite zouden kunnen volvoeren. Het was reeds eerder gebeurd, dat hij het doodvonnis haastig had ondertekend en zo mannen ter dood had veroordeeld van wie zij wisten dat ze niet de dood schuldig waren. Naar zijn mening was het leven van een gevangene weinig waard; of hij onschuldig of schuldig was, was niet van bijzonder belang. De priesters hoopten dat Pilatus nu het doodvonnis over Jezus zou uitspreken zonder Hem te verhoren. Dit verzochten zij als een gunst ter gelegenheid van hun grote nationale feest.

Maar er was iets in de gevangene dat Pilatus hiervan weerhield. Hij durfde het niet te doen. Hij doorzag de bedoelingen van de priesters. Hij herinnerde zich nu hoe, niet zo lang geleden, Jezus Lazarus had opgewekt, een man die vier dagen dood was geweest; en hij besloot, voordat hij het doodvonnis tekende, te weten te komen wat de beschuldigingen tegen Hem waren en of deze konden worden bewezen.

Indien uw oordeel voldoende is, vroeg hij, waarom brengt u de gevangene dan bij mij? *"Neemt gij Hem en oordeelt Hem naar uw wet."* (Johannes 18:31) Op deze wijze gedwongen, zeiden de priesters, dat zij reeds een vonnis over Hem hadden uitgesproken, maar dat zij het vonnis van Pilatus moesten hebben om hun veroordeling geldig te maken. Hoe luidt dan uw vonnis? vroeg Pilatus. Het doodvonnis, antwoordden zij; maar het is ons niet geoorloofd iemand ter dood te brengen. Ze vroegen Pilatus wat de schuld van Christus betrof, hen op hun woord te geloven en hun vonnis te bekrachtigen. Zij zouden de verantwoordelijkheid aanvaarden voor de gevolgen.

Pilatus was geen rechtvaardige of gewetensvolle rechter; maar hoewel zijn zedelijke kracht gering was, weigerde hij aan dit verzoek te voldoen. Hij wilde Jezus niet veroordelen voordat er een beschuldiging tegen Hem was ingebracht.

De priesters stonden voor een lastige keuze. Zij zagen dat zij hun huichelarij moesten hullen in de diepste verborgenheid. Zij moesten niet laten blijken, dat Christus op godsdienstige gronden was gevangengenomen. Indien dit als reden naar voren werd gebracht, dan zou hun handelwijze voor Pilatus van geen gewicht zijn. Zij moesten het doen voorkomen alsof Jezus de burgerlijke wet tegenwerkte; dan zou Hij als een politiek misdadiger kunnen worden veroordeeld. Onlusten en rebellie tegen de Romeinse regering kwamen voortdurend onder het Joodse volk voor. Tegen deze opstanden waren de Romeinen bijzonder krachtig opgetreden en zij hielden voortdurend toezicht om alles wat tot een uitbarsting zou kunnen leiden, te onderdrukken.

Slechts een paar dagen tevoren hadden de Farizeeën getracht Christus in de val te lokken met de vraag: *"Is het ons geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?"* (Lucas 20:22) Maar Christus had hun huichelarij onthuld. De Romeinen die aanwezig waren, hadden het volkomen falen van de samenzweerders gezien en hun misnoegen, toen Hij antwoordde: *"Geeft dan de keizer wat des keizers is."* (Lucas 20:25)

Nu probeerden de priesters het te doen voorkomen alsof Christus bij deze gelegenheid had geleerd, wat zij gehoopt hadden. In hun uiterste nood riepen zij valse getuigen te hulp, *"en zij begonnen Hem te beschuldigen, en zeiden: Wij hebben bevonden, dat Deze ons volk verleidt, doordat Hij verbiedt de keizer belasting te*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

betalen, en van Zichzelf zegt, dat Hij de Christus, de Koning is." (Lucas 23:2) Drie beschuldigingen, allen ongegrond. De priesters wisten dit, maar zij waren bereid meened te plegen, indien zij daardoor hun doel konden bereiken.

Pilatus doorzag hun bedoeling. Hij geloofde niet, dat de gevangene plannen tegen de regering had gesmeed. Zijn zwakke, bescheiden verschijning was in volkomen tegenspraak met de aanklacht. Pilatus was ervan overtuigd, dat er een snood complot was gesmeed om een onschuldige man die de Joodse hoogwaardigheidsbekleders in de weg stond, uit de weg te ruimen. Hij keerde zich tot Jezus en vroeg: *"Zijt Gij de Koning der Joden?"* (Lucas 23:3) De Heiland antwoordde: *"Gij zegt het."* (Lucas 23:4) En terwijl Hij sprak, lichtte Zijn gelaat op alsof een zonnestraal erop viel.

Toen ze Zijn antwoord hoorden, riepen Kajafas en degenen die met hem waren Pilatus tot getuige, dat Jezus de misdaad waarvan Hij werd beschuldigd, had bekend. Met luide kreten eisten priesters, schriftgeleerden en oversten, dat Hij ter dood zou worden veroordeeld. De kreten werden overgenomen door de menigte en het tumult was oorverdovend. Pilatus raakte in verlegenheid. Toen hij zag dat Jezus geen antwoord gaf aan Zijn aanklagers, zei Pilatus tot Hem: *"Geeft Gij niets ten antwoord? Zie, hoeveel beschuldigingen zij tegen U inbrengen. Doch Jezus gaf hem niets meer ten antwoord."* (Marcus 15:4-5) Achter Pilatus staande, zichtbaar voor allen die zich in het gerechtsgebouw bevonden, hoorde Christus de laster; maar op alle valse beschuldigingen die tegen Hem werden ingebracht, antwoordde Hij geen woord. Zijn gehele houding toonde, dat Hij Zich ervan bewust was, onschuldig te zijn. Hij stond onbeweeglijk te midden van de woedende baren die op Hem inbeukten. Het was alsof de zware golven van toorn, die steeds hoger om Hem heen oprezen als de golven van de woedende oceaan, rondom Hem uiteenbraken, doch Hem niet raakten. Hij stond daar zwijgend, maar Zijn stilzwijgen was welsprekend. Het was als een licht dat van binnenuit de uiterlijke mens verlichtte.

Pilatus was zeer verwonderd over Zijn houding. Slaat deze Man geen acht op datgene wat er voorvalt, omdat Hij geen waarde hecht aan Zijn leven? vroeg hij zich af. Toen hij naar Jezus keek, Die smaad en hoon verdroeg zonder wederwoord, voelde hij, dat Hij niet zo zondig en onrechtvaardig kon zijn als de schreeuwende priesters. In de hoop de waarheid van Hem te vernemen en te ontkomen aan het tumult van de menigte, nam Pilatus Jezus terzijde en vroeg Hem opnieuw: *"Zijt Gij de Koning der Joden?"* (Johannes 18:33)

Jezus beantwoordde de vraag niet rechtstreeks. Hij wist dat de Heilige Geest met Pilatus worstelde en Hij gaf hem de gelegenheid zijn overtuiging te erkennen. *"Zegt gij dit uit uzelf"*, vroeg Hij, *"of hebben anderen u over Mij gesproken?"* (Johannes 18:34) Dat wil zeggen, was het de aanklacht van de priesters, of een verlangen om licht van Christus te ontvangen, dat Pilatus deze vraag ingaf? Pilatus begreep wat Christus bedoelde; maar trots rees op in zijn hart. Hij wilde de overtuiging die zich bij hem naar voren drong, niet erkennen. *"Ben ik soms een Jood?"* zei hij. *"Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?"* (Johannes 18:35)

De kostbare gelegenheid van Pilatus was voorbijgegaan. Toch liet Jezus hem niet zonder verder licht. Terwijl Hij niet rechtstreeks de vraag van Pilatus beantwoordde, verklaarde Hij in eenvoudige woorden Zijn eigen zending. Hij gaf Pilatus te verstaan, dat Hij geen aardse troon zocht.

"Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld", zei Hij; *"indien Mijn Koninkrijk*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

van deze wereld geweest was, zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is Mijn Koninkrijk niet van hier. Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dus toch een Koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder die uit de waarheid is, hoort naar Mijn stem." (Johannes 18:3-37) Christus bevestigde, dat Zijn woord in zichzelf een sleutel was waarmee het geheimenis voor diegenen die bereid waren het aan te nemen, kon worden geopend. Het bezit een kracht waardoor het zichzelf aanbeveelt en dit was het geheim van de verbreiding van Zijn Koninkrijk van waarheid. Hij verlangde dat Pilatus zou begrijpen, dat slechts door het aannemen en zich toeëigenen van de waarheid zijn verdorven karakter zou kunnen worden vernieuwd.

Pilatus had een verlangen om de waarheid te kennen. Zijn geest was verward. Hij greep begerig de woorden van de Heiland aan en in zijn hart werd een groot verlangen opgewekt te weten wat ze werkelijk was en hoe hij ze zou kunnen verkrijgen. "Wat is waarheid?" (Johannes 18:38) vroeg hij Maar hij wachtte niet op een antwoord. Het rumoer buiten herinnerde hem aan de belangrijkheid van dit uur, want de priesters riepen luid om handelend optreden. Hij ging naar buiten tot de Joden en verklaarde met nadruk: "Ik vind geen schuld in Hem." (Johannes 18:38)

Deze woorden van een heidens rechter waren een vernietigende berisping voor de oneerlijkheid en valsheid van de leiders van Israël die de Heiland beschuldigden. Toen de priesters en oversten dit van Pilatus hadden gehoord, kenden hun teleurstelling en woede geen grenzen. Zij hadden al lang plannen gemaakt en gewacht op deze gelegenheid. Toen ze voorzagen dat Jezus zou worden losgelaten, schenen ze bereid te zijn Hem in stukken te scheuren. Zij beschuldigden Pilatus op luide toon en dreigden hem met de censuur van de Romeinse regering. Zij beschuldigden hem ervan, dat hij weigerde Jezus te veroordelen, Die, naar zij verzekerden, tegen Caesar in opstand was gekomen.

Er werden nu boze stemmen gehoord, die verklaarden dat de oproerige invloed van Jezus in het gehele land bekend was. De priesters zeiden: "Hij maakt het volk oproerig met Zijn leren door geheel Judea, reeds van het begin af, van Galilea tot hiertoe." (Lucas 23:5)

Tot op dat ogenblik dacht Pilatus er niet over Jezus te veroordelen. Hij wist, dat de Joden Hem vanwege hun haat en vooroordeel beschuldigden. Hij kende zijn plicht. De rechtvaardigheid vereiste, dat Christus onmiddellijk zou worden vrijgelaten. Maar Pilatus was bevreesd voor de ongenade van het volk. Indien hij zou weigeren Jezus in hun handen te geven, zou er een opstand ontstaan en hiervoor was hij bevreesd. Toen hij vernam dat Christus uit Galilea kwam, besloot hij Hem naar Herodes te sturen, die over die provincie heerste en die toen in Jeruzalem verbleef. Door deze handelwijze meende Pilatus de verantwoordelijkheid voor de rechtszaak van zichzelf op Herodes af te schuiven. Hij vond ook dat dit een goede gelegenheid was om een oude onenigheid tussen hemzelf en Herodes goed te maken. En dat werd bewaarheid. De twee heersers werden bij het rechtsproces over de Heiland met elkander bevriend.

Pilatus gaf Jezus weer over aan de soldaten en te midden van de bespotting en de smaad van het gespuis werd Hij haastig naar het gerechtsgebouw van Herodes geleid. "Toen Herodes Jezus zag, was hij zeer verheugd." (Lucas 23:8) Hij had nooit tevoren de Heiland ontmoet, maar "hij had Hem reeds geruime tijd willen zien, omdat hij van Hem hoorde, en hij hoopte een of ander teken door Hem te zien geschieden."

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

(Lucas 23:8) Deze Herodes was de man wiens handen waren bevuurd met het bloed van Johannes de Doper. Toen Herodes voor het eerst van Jezus hoorde, werd hij door schrik bevangen en hij zei: *"Johannes, die ik onthoofd heb, die is opgewekt"* (Marcus 6:16), *"daarom werken die krachten in hem."* (Marcus 14:2) Nochtans verlangde Herodes Jezus te zien. Nu was de gelegenheid om het leven van deze profeet te redden en de koning hoopte voorgoed de herinnering aan dat bloedend hoofd, dat in een schotel tot hem werd gebracht, uit zijn gedachten te bannen. Ook wilde hij zijn nieuwsgierigheid bevredigen en hij dacht, dat, indien Christus Zijn vrijheid werd voorgehouden, Hij wel alles zou doen wat van Hem zou worden gevraagd.

Een grote groep priesters en oudsten had Christus naar Herodes vergezeld. En toen de Heiland werd binnengeleid, brachten deze hooggeplaatsten, opgewonden sprekend, nadrukkelijk hun beschuldigingen tegen Hem in. Maar Herodes besteedde weinig aandacht aan hun aanklachten. Hij gebod stilte, daar hij een gelegenheid wenste om Christus te verhoren. Hij beval dat de boeien van Christus moesten worden losgemaakt, tegelijkertijd Zijn vijanden ervan beschuldigend, Hem ruw te hebben behandeld. Terwijl hij met medelijden in het rustige gelaat van de Verlosser van de wereld zag, las hij daarin alleen wijsheid en reinheid. Hij was evengoed als Pilatus ervan overtuigd, dat Christus was beschuldigd uit kwaadwilligheid en naijver.

Herodes ondervroeg Christus met veel woorden, maar de Heiland handhaafde een diep stilzwijgen. Op bevel van de koning werden toen kreupelen en verminkten binnengebracht en Christus werd bevolen Zijn aanspraken te bewijzen door een wonder te verrichten. De mensen zeggen, dat U de zieken kunt genezen, zei Herodes. Ik verlang er bijzonder naar te zien, dat Uw wijd verbreide roem geen leugen is. Jezus antwoordde niet en Herodes drong verder aan: Indien Gij voor anderen wonderen kunt verrichten, verricht ze dan nu voor Uw eigen welzijn en het zal U ten goede komen. Opnieuw gebod hij: Geef ons een teken, dat U de macht bezit die het gerucht U heeft toegeschreven. Maar Christus was als iemand die niet hoort en niet ziet. De Zoon van God had de menselijke natuur aangenomen. Hij moest datgene doen wat een mens in gelijke omstandigheden zou doen. Daarom wilde Hij geen wonder verrichten om Zichzelf de pijn en de vernedering te besparen die mensen moeten verdragen wanneer ze in dezelfde omstandigheden verkeren.

Herodes beloofde, dat, indien Christus in zijn aanwezigheid een wonder zou verrichten, Hij zou worden vrijgelaten. De aanklagers van Christus hadden met eigen ogen de machtige werken gezien die door Zijn grote kracht tot stand waren gebracht. Zij hadden gehoord hoe Hij het graf gebod zijn doden terug te geven. Zij hadden de doden te voorschijn zien treden, gehoorzaam aan Zijn stem. Vrees overviel hen, dat Hij nu een wonder zou verrichten. Boven alles duchtten zij een openbaring van Zijn kracht. Een dergelijke openbaring zou een dodelijke slag aan hun plannen toebrengen en wellicht zou het hun het leven kosten. Opnieuw brachten de priesters en oversten, zeer ongerust, hun beschuldigingen tegen Hem in. Zij verhieven hun stemmen en verklaarden: Hij is een verrader, een godloochenaar. Hij verricht Zijn wonderen door de kracht die Hem is gegeven door Beëlzebul, de overste van de duivelen. De rechtszaal werd een toneel van verwarring, de één riep dit, de ander dat.

Het geweten van Herodes was nu heel wat minder gevoelig dan toen hij op het verzoek van Herodias om het hoofd van Johannes de Doper, van afschuw had gebeefd. Een tijdlang was hij door wroeging gekweld over zijn verschrikkelijke daad; maar door zijn losbandig leven waren zijn zedelijke opvattingen steeds lager geworden. Nu was zijn hart zó verhard, dat hij zelfs kon pochen op de straf die hij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Johannes had opgelegd, omdat deze had gewaagd, hem te berispen. En nu bedreigde hij Jezus, door steeds weer te herhalen, dat hij de macht bezat om Hem vrij te laten of te veroordelen. Maar Jezus liet door geen enkel teken blijken, dat Hij het had gehoord.

Herodes ergerde zich aan dit zwijgen. Het scheen te wijzen op een volkomen onverschilligheid voor zijn gezag. Voor de ijdele, praalzieke koning zou een openlijke berisping minder aanstoot hebben gegeven dan op deze wijze te worden genegeerd. Toornig bedreigde hij Jezus opnieuw, Die nog steeds onbewogen en stilzwijgend daar stond.

De zending van Christus in deze wereld was niet om voldoening te schenken aan doelloze nieuwsgierigheid. Hij kwam om te genezen de gebrokenen van hart. Indien Hij een enkel woord had kunnen spreken om de wonden van de door zonden zieke zielen te genezen, dan zou Hij niet hebben gezwegen. Maar Hij had geen woorden voor hen die de waarheid onder hun onheilige voeten slechts zouden vertrappen.

Christus had tot Herodes woorden kunnen spreken die tot de oren van de verharde koning zouden zijn doorgedrongen. Hij had hem met vrees en beven kunnen treffen door de volkomen zondigheid van zijn leven voor hem open te leggen en de verschrikking van zijn naderende ondergang. Maar het zwijgen van Christus was de strengste berisping die Hij kon geven. Herodes had de waarheid die door de grootste onder de profeten tot hem was gesproken, verworpen en hij zou geen andere boodschap meer ontvangen. De Majesteit van de hemel had geen woord voor hem. Het oor dat altijd voor menselijke smart had opengestaan, luisterde niet naar de bevelen van Herodes. De ogen die steeds waren blijven rusten op de berouwvolle zondaar in ontfermende, vergevende liefde, keurden Herodes geen blik waardig. De lippen die de meest indrukwekkende waarheid hadden gesproken, die op de meest tedere wijze met de zondigste en verdorvenste mensen hadden gepleit, waren gesloten voor de hoogmoedige koning, die geen behoefte voelde aan een Heiland.

Herodes' gelaat werd donker van woede. Hij keerde zich tot de menigte en toornig beschuldigde hij Jezus een bedrieger te zijn. Toen zei hij tot Christus: Indien U geen bewijs wilt geven voor Uw aanspraak, zal ik U overleveren aan de soldaten en het volk. Misschien slagen zij erin U te doen spreken. Indien U een bedrieger bent, is de dood door hun handen het enige wat U verdient; indien U de Zoon van God bent, redt dan Uzelf door een wonder te verrichten.

Zodra deze woorden waren uitgesproken, stormde men op Christus aan. Als wilde beesten stortte de menigte zich op haar prooi. Jezus werd heen en weer gesleurd, terwijl Herodes zich aansloot bij de menigte om te trachten de Zoon van God te vernederen. Indien de Romeinse soldaten niet tussenbeide waren gekomen en de menigte hadden teruggedrongen, zou de Heiland in stukken zijn gereten.

"En Herodes met zijn krijgsmacht smaadde en bespote Hem, en hij deed Hem een schitterend kled om." (Lucas 23:11) De Romeinse soldaten sloten zich bij deze beschimping aan. Al wat deze slechte, verdorven soldaten, geholpen door Herodes en de Joodse hoogwaardigheidsbekleders, konden aanstichten, werd op de Heiland geladen. Toch begaf Zijn Goddelijk geduld het niet.

De vervolgers van Christus hadden getracht Zijn karakter aan het hunne te meten; zij hadden Hem even verdorven voorgesteld als zijzelf waren. Maar achter alle uiterlijke schijn van het ogenblik drong zich een ander schouwspel naar voren - een schouwspel dat zij eenmaal in al zijn heerlijkheid zullen zien. Er waren sommigen die beefden in de tegenwoordigheid van Christus. Terwijl de ruwe massa spottend voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hem boog, keerden sommigen, die daartoe ook naar voren waren gekomen, zich bevreesd en stil af. Herodes was overtuigd. De laatste stralen van het genadelicht schenen in zijn door de zonde verhard hart. Hij voelde dat dit geen gewoon mens was, want het Gdelijke flitste door het menselijke heen. Op hetzelfde ogenblik dat Christus door spotters, overspelers en moordenaars werd omringd, had Herodes het gevoel dat hij een God op Zijn troon aanschouwde.

Verhard als hij was, durfde Herodes toch niet de veroordeling van Christus bekrachtigen. Hij wilde zichzelf ontheffen van de verschrikkelijke verantwoordelijkheid en hij zond Jezus terug naar het Romeinse gerechtsgebouw.

Pilatus was teleurgesteld en zeer misnoegd. Toen de Joden terugkeerden met hun gevangene, vroeg hij ongeduldig, wat zij wilden dat hij zou doen. Hij herinnerde hen eraan, dat hij Jezus reeds had verhoord en geen schuld in Hem had bevonden; hij zei, dat zij aanklachten tegen Hem hadden ingebracht, maar dat zij niet in staat waren geweest ook maar één beschuldiging te bewijzen. Hij had Jezus naar Herodes gestuurd, de viervorst van Galilea, iemand van hun eigen natie, maar ook hij had in Hem niets gevonden waarop de doodstraf stond. *"Ik zal Hem dus geselen",* zei Pilatus, *"en dan loslaten."* (Lucas 23:16)

Hier toonde Pilatus zijn zwakheid. Hij had verklaard, dat Jezus onschuldig was, maar toch wilde hij Hem laten geselen, om Zijn aanklagers tevreden te stellen. Hij wilde rechtvaardigheid en beginsel opofferen om een schikking met de menigte te treffen. Dit plaatste hem in een ongunstige positie. De menigte maakte misbruik van zijn besluiteloosheid en riep nogmaals luidkeels om het leven van de gevangene. Indien Pilatus vanaf het begin vastberaden was geweest en geweigerd had een man te veroordelen die hij zonder schuld had bevonden, dan zou hij de noodlottige keten hebben verbroken die hem zijn hele verdere leven in verwijt en schuldgevoelens zou binden. Had hij zijn overtuiging van wat recht was, doorgevoerd, dan zouden de Joden niet hebben durven wagen hem de wet voor te schrijven. Christus zou ter dood zijn gebracht, maar de schuld had dan niet op Pilatus gerust. Doch Pilatus had stap voor stap zijn geweten geweld aangedaan. Hij had zichzelf verontschuldigd dat hij niet rechtvaardig en onpartijdig oordeelde en nu bemerkte hij, dat hij bijna hulpeloos was overgeleverd in de handen van de priesters en oversten. Zijn weifelen en besluiteloosheid bleken zijn ondergang te zijn.

Zelfs nu werd Pilatus niet alleen gelaten om blindelings te handelen. Een boodschap van God waarschuwde hem voor de daad die hij op het punt stond te verrichten. Als antwoord op een gebed van Christus was de vrouw van Pilatus door een engel des hemels bezocht en in een droom had zij de Heiland aanschouwd en met Hem gesproken. De vrouw van Pilatus was geen Jodin, maar toen ze in haar droom naar Jezus keek, twijfelde ze niet aan Zijn karakter of zending. Zij wist, dat Hij de Vorst Gods was. Zij zag Hem bij het verhoor in het gerechtsgebouw. Zij zag de handen die stevig waren gebonden als van een misdadiger. Ze zag hoe Herodes en zijn soldaten hun verschrikkelijk werk deden. Zij hoorde hoe de priesters en oversten, vervuld van naijver en woede, Hem uitzinnig beschuldigden. Zij hoorde de woorden: *"Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven."* (Johannes 19:7) Zij zag hoe Pilatus Jezus overgaf om te worden geseld, nadat hij had verklaard: *"Ik vind geen schuld in Hem."* (Johannes 18:38) Zij hoorde de veroordeling die door Pilatus werd uitgesproken en zag hoe hij Christus aan Zijn moordenaars overgaf. Zij zag hoe het kruis op Golgotha werd opgericht. Zij zag de aarde in duisternis gehuld en hoorde de geheimzinnige kreet: *"Het is volbracht."* (Johannes 19:30) Haar blik zag nog een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

ander schouwspel, Zij zag Christus, gezeten op een grote witte wolk, terwijl de aarde in de ruimte wentelde en Zijn moordenaars voor de tegenwoordigheid van Zijn heerlijkheid vluchtten. Met een kreet van schrik werd zij wakker en terstond schreef ze waarschuwendende woorden aan Pilatus.

Terwijl Pilatus nog aarzelde wat hij moest doen, drong zich een boodschapper door de menigte en overhandigde hem de brief van zijn vrouw, die luidde:

"Bemoei u toch niet met die Rechtvaardige, want ik heb heden in een droom veel om Hem geleden." (Mattheüs 27:19)

Pilatus' gelaat verbleekte. Hij was verward door zijn eigen tegenstrijdige gevoelens. Maar terwijl hij talmde om te handelen, vuurden de priesters en oversten het volk nog meer aan. Pilatus werd gedwongen te handelen. Hij herinnerde zich nu, dat er een gewoonte bestond die zou kunnen dienen om Christus' vrijlating te bewerkstelligen. Het was gebruikelijk op dit feest één of andere gevangene, die door het volk werd gekozen, los te laten. Deze gewoonte was van heidense afkomst; er was geen schijn van rechtvaardigheid in, maar de Joden hechtten er zeer veel waarde aan. De Romeinse autoriteiten hielden op dat ogenblik een man gevangen, Barabbas geheten en die ter dood was veroordeeld. Deze man beweerd dat hij de Messias was. Hij beweerde, dat hij gezag had om een nieuwe orde in te stellen, ten einde zaken in de wereld recht te zetten. Misleid door satan beweerde hij, dat alles wat hij zou verkrijgen door diefstal of roof, hem toebehoorde. Hij had door satanische werking wonderlijke dingen gedaan, had volgelingen onder het volk gewonnen en had oproer tegen de Romeinse regering ontketend. Onder het mom van godsdienstige geestdrift was hij een verharde, niets ontziende schurk, uit op rebellie en wreedheid. Door het volk te laten kiezen tussen deze man en de onschuldige Heiland, meende Pilatus een rechtvaardigheidsgevoel bij hen te doen ontstaan. Hij hoopte hun sympathie voor Jezus te winnen in verzet tegen de priesters en oversten. Hij keerde zich dus naar de menigte en zei met grote ernst: *"Wie wilt gij, dat ik u zal loslaten? Barabbas, of Jezus Die Christus genoemd wordt?"* (Mattheüs 27:17)

Als het gehuil van wilde beesten klonk het antwoord van de schare: *"Laat ons Barabbas los!"* (Lucas 23:18) Steeds luider werd de roep: Barabbas! Barabbas! In de mening dat het volk zijn vraag niet begrepen had, vroeg Pilatus: *"Wilt gij dan, dat ik u de Koning der Joden loslaat?"* Maar zij schreeuwden opnieuw: *"Weg met Hem, laat ons Barabbas los!"* *"Wat moet ik dan doen met Jezus Die Christus genoemd wordt?"* vroeg Pilatus. (Marcus 15:11-13; Mattheüs 27:22-23) Opnieuw schreeuwde de deinende menigte als duivels. Duivels zelf in mensengestalte bevonden zich onder de menigte en wat kon men anders verwachten dan het antwoord: *"Hij moet gekruisigd worden!"* (Mattheüs 27:23)

Pilatus was verontrust. Hij had niet gedacht dat het zover zou komen. Hij schrok ervoor terug, een onschuldige man over te leveren aan de meest schandelijke en wrede dood die kon worden opgelegd. Toen het geschreeuw was bedaard, wendde hij zich tot de mensen, zeggende: *"Wat heeft Hij dan toch voor kwaad gedaan?"* (Lucas 23:22) Maar de zaak was te ver gevorderd om nog te beredeneren. Zij wensten geen bewijs van de onschuld van Christus, maar Zijn veroordeling.

Toch probeerde Pilatus Hem te redden. *"Hij zeide voor de derde maal tot hen: Wat heeft Deze dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem gevonden waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten!"* (Lucas 23:22) Maar zelfs het noemen van Zijn vrijlating bewoog het volk tot een tienvoudige woede. *"Kruisig Hem! Kruisig Hem!"* (Lucas 23:21) riepen zij. Steeds luider werd de storm die was

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

uitgelokt door de besluiteloosheid van Pilatus.

Jezus, uitgeput door vermoeidheid en bedekt met wonden, werd gegrepen en voor de ogen van de menigte geseseld. *"De soldaten nu leidden Hem weg tot binnen het hof, dat is het gerechtsgebouw, en riepen de gehele afdeling bijeen. En zij trokken Hem een purperen kleding aan en zetten Hem een kroon op die zij van doornen hadden gevlochten. En zij begonnen Hem te begroeten: Wees gegroet, Gij Koning der Joden! En zij... bespuwden Hem en zij vielen op de knieën en bewezen Hem hulde."* (Marcus 15:16-19) Nu en dan greep een boosaardige hand de staf die zij in Zijn hand hadden geplaatst en sloeg tegen de kroon op Zijn voorhoofd, waardoor de doornen in Zijn slapen drongen en het bloed deed stromen langs Zijn gelaat en baard.

Verbaas u, o hemelen! en wees verwonderd, o aarde! Zie de onderdrukker en de onderdrukte. Een tot razernij gebrachte menigte omringt de Heiland van de wereld. Spot en hoon worden vermengd met de ruwe bezweringen van godslastering. Zijn nederige afkomst en bescheiden leven worden door de wrede schare bekritiseerd. Zijn bewering dat Hij de Zoon van God is, wordt belachelijk gemaakt en de gemene grappen en beledigende hoon gaan van mond tot mond.

Satan voerde de menigte aan bij het te schande maken van de Heiland. Het was zijn opzet, indien mogelijk, Hem tot vergelding uit te lokken, of Hem ertoe aan te zetten een wonder te verrichten om Zichzelf te bevrijden en aldus het verlossingsplan teniet te doen. Eén smet op Zijn leven als mens, één keer falen van Zijn menselijke natuur om de verschrikkelijke proef te doorstaan, en het Lam van God zou een onvolkomen offerande zijn geweest en de verlossing van de mens een mislukking. Maar Hij Die door een bevel de hemelse legerscharen te hulp kon roepen - Hij Die de bende in doodsangst kon verdrijven door een straal van Zijn Goddelijke majesteit - onderwierp Zich in volkomen kalmte aan de ruwste beledigingen en gewelddaden.

De vijanden van Christus hadden om een wonder gevraagd als bewijs van Zijn Goddelijkheid. Zij ontvingen een bewijs dat groter was dan wat zij ook hadden verlangd. Terwijl hun wreedheid Zijn folteraars verlaagde van mensen tot de gelijkenis van satan, verhieven Zijn zachtmoedigheid en geduld Jezus boven het menselijke en bewezen Zijn verwantschap met God. Zijn vernedering was de belofte van Zijn verhoging. De bloeddruppels van de zielestrijd, die van Zijn gewonde slapen neer stroomden langs Zijn gelaat en baard, waren de plechtige belofte voor Zijn zalving met *"vreugdeolie"* (Hebreeën 1:9) als onze Grote Hogepriester.

Satans woede was groot, toen hij zag dat alle smaad die de Heiland werd aangedaan, niet het geringste geluid over Zijn lippen deed komen. Hoewel Hij de menselijke natuur had aangenomen, werd Hij door een Goddelijke kracht gesteund en week in niets af van de wil van Zijn Vader.

Toen Pilatus Jezus overgaf om te worden geseseld en bespot, was het zijn bedoeling het medelijden van het volk op te wekken. Hij hoopte dat zij tot het besluit zouden komen, dat dit voldoende straf was. Zelfs de haat van de priesters, meende hij, zou nu wel bevredigd zijn. Maar met scherp opmerkingsvermogen zagen de Joden de zwakheid ervan in, op deze wijze een man te straffen die onschuldig was verklaard. Zij wisten dat Pilatus het leven van de gevangene probeerde te redden en zij waren vastbesloten, dat Jezus niet zou worden vrijgelaten. Om ons te behagen en tevreden te stellen, heeft Pilatus Hem geseseld, dachten zij en indien wij de zaak tot een bepaald punt doordrijven, zullen wij zeker ons doel bereiken.

Pilatus zond nu mannen heen om Barabbas naar het gerechtsgebouw te brengen. Hij stelde toen de twee gevangenen naast elkaar aan hen voor en terwijl hij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

op de Heiland wees, zei hij met plechtig smekende stem: "*Zie de Mens.*" (Johannes 19:5) "*Zie, ik breng Hem voor u naar buiten, opdat gij weet, dat ik geen schuld in Hem vind.*" (Johannes 19:4)

Daar stond de Zoon van God, gehuld in het spotkleed, met een kroon van doornen. Zijn rug tot het middel ontbloot, toonde de lange, wrede striemen, waaruit het bloed stroomde. Zijn gelaat was met bloed bevestigd en droeg de sporen van uitputting en pijn; maar nooit was het schoner geweest dan nu. Het gelaat van de Heiland was voor Zijn vijanden niet ontsierd. Iedere trek sprak van zachtmoedigheid en berusting en het tederste medelijden voor Zijn wrede vijanden. In Zijn optreden was geen lafhartige zwakheid, maar de kracht en de waardigheid van lijdzaamheid. Een treffende tegenstelling vormde de gevangene aan Zijn zijde. Iedere lijn in het gezicht van Barabbas deed hem kennen als de verharde bandiet, die hij was. De tegenstelling sprak tot ieder die het zag. Sommigen van de toeschouwers weenden. Terwijl ze naar Jezus opzagen, was hun hart vol medelijden. Zelfs de priesters en oversten waren ervan overtuigd dat Hij alles was waarop Hij aanspraak maakte.

De Romeinse soldaten die Christus omringden, waren niet allen verhard; sommigen keken ernstig in Zijn gelaat om één bewijs te vinden dat Hij een misdadiger of een gevaarlijk persoon was. Van tijd tot tijd keerden zij zich af en wierpen een minachtende blik op Barabbas. Er was geen diep inzicht voor nodig om hem geheel te doorgronden. Dan keerden zij zich weer tot Hem Die terechtstond. Met gevoelens van diep medelijden keken zij naar de Goddelijke lijder. De stilzwijgende onderworpenheid van Christus prentte het schouwspel in hun geheugen om nooit meer te worden uitgewist, totdat zij of Hem erkenden als de Christus, of door Hem te verwerpen hun eigen lot bepaalden.

Pilatus was met grote verwondering vervuld over het gelaten geduld van de Heiland. Hij twijfelde er niet aan of het zien van deze Man, in tegenstelling met Barabbas, zou de Joden tot medelijden bewegen. Maar hij begreep de fanatieke haat niet van de priesters voor Hem Die als het Licht van de wereld hun duisternis en dwaling openbaar had gemaakt. Zij hadden de schare bewogen tot een redeloze woede en opnieuw hieven priesters, oversten en volk die verschrikkelijke kreet aan: "*Kruisig Hem, kruisig Hem!*" (Lucas 23:21) Ten slotte verloor Pilatus alle geduld met hun onredelijke wreedheid en hij riep wanhopig uit: "*Neemt gij Hem en kruisigt Hem; want ik vind geen schuld in Hem.*" (Johannes 19:6)

De Romeinse stadhouder, hoewel vertrouwd met wrede tonelen, was met medelijden bewogen voor de lijdende Gevangene, Die, veroordeeld en gezeseld, met bloedend voorhoofd en opengereten rug, toch nog de houding bezat van een Koning op Zijn troon. Maar de priesters verklaarden: "*Wij hebben een wet en naar die wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.*" (Johannes 19:7)

Pilatus schrok. Hij had geen juist beeld van Christus en Zijn zending; maar hij had een onbestemd geloof in God en in wezens die boven het mensdom stonden. Een gedachte die hem al eens eerder door het hoofd was gegaan, nam nu een meer bepaalde vorm aan. Hij vroeg zich af, of het niet een Goddelijk wezen zou kunnen zijn, dat voor hem stond, gekleed in het purperen spotkleed en met doornen gekroond.

Opnieuw ging hij het gerechtshof binnen en zei tot Jezus: "*Waar zijt Gij vandaan?*" (Johannes 19:9) Maar Jezus gaf hem geen antwoord. De Heiland had vrijuit tot Pilatus gesproken en Zijn zending als een getuigenis van de waarheid verklaard. Pilatus had op het licht geen acht geslagen. Hij had het hoge ambt van rechter te schande gemaakt door zijn beginselen en gezag te doen buigen voor de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

eisen van de menigte. Jezus had niet méér licht voor hem. Geërgerd door Zijn stilzwijgen, zei Pilatus hooghartig:

"Spreek Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten, maar ook macht om U te kruisigen?" (Johannes 19:10)

Jezus antwoordde: *"Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom heeft hij die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde."* (Johannes 19:11)

Op deze wijze verontschuldigde de barmhartige Heiland, te midden van Zijn geweldig lijden en smart, voor zover dat mogelijk was de daad van de Romeinse stadhouder, die Hem overleverde om te worden gekruisigd. Welk een schouwspel was dit om voor alle tijden door te geven aan de wereld! Welk een licht werpt dit op het karakter van Hem Die de Rechter van de ganse aarde is !

"Hij die Mij aan u heeft overgeleverd", zei Jezus, *"heeft groter zonde."* (Johannes 19:11)

Hiermee bedoelde Christus Kajafas, die als hogepriester het Joodse volk vertegenwoordigde. Zij kenden de stelregels die de Romeinse gezagdragers beheersten. Zij hadden licht gehad in de profetieën die van Christus getuigden en in Zijn eigen onderricht en wonderen. De Joodse rechters hadden onmiskenbare bewijzen ontvangen voor de Goddelijkheid van Hem Die zij ter dood veroordeelden. En zij zouden volgens dit licht geoordeeld worden.

De grootste schuld en de zwaarste verantwoordelijkheid rustte op hen die de hoogste posities in het land bekleedden, de schatbewaarders van de heilige dingen die hun waren toevertrouwd en die zij op lage wijze verloochenden. Pilatus, Herodes en de Romeinse soldaten wisten betrekkelijk weinig van Jezus. Zij meenden de priesters en oversten te behagen door Hem schandelijk te behandelen. Zij bezaten niet het licht dat het Joodse volk zo overvloedig had ontvangen. Indien het licht aan de soldaten was gegeven, die zouden Christus niet zo wreed hebben behandeld als zij nu deden.

Opnieuw deed Pilatus het voorstel om de Heiland vrij te laten. *"Maar de Joden schreeuwden en zeiden: Indien gij Deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer."* (Johannes 19:12) Op deze wijze deden de huichelaars alsof zij ijverden voor het gezag van de keizer. Van allen die de Romeinse heerschappij tegenstonden, waren de Joden de bitterste tegenstanders. Wanneer zij dat veilig konden doen, handhaafden zij op zeer tirannieke wijze hun eigen nationale en godsdienstige inzettingen; maar wanneer zij een wreed plan ten uitvoer wensten te brengen, verheerlijkten zij de macht van de keizer. Om de dood van Christus te bereiken, wilden zij aan een vreemde overheersing, die zij haatten, trouw betuigen.

"Een ieder die zich koning maakt", zo vervolgden zij, *"verzet zich tegen de keizer."* (Johannes 19:12) Hiermee raakten zij Pilatus' zwakke punt. Hij stond bij het Romeinse rijk in verdenking en hij wist dat een dergelijk bericht over hem zijn ondergang zou betekenen. Hij wist, dat, indien de Joden tegenwerking zouden ondervinden, hun woede zich tegen hem zou keren. Zij zouden niets onbeproefd laten om hun wraak te voltooien. Voor zich had hij een voorbeeld van de hardnekkigheid waarmee zij Iemand Die zij zonder reden haatten, naar het leven stonden.

Toen nam Pilatus plaats op zijn rechterstoel en stelde Jezus nogmaals voor aan het volk, zeggende: *"Zie, uw Koning!"* (Johannes 19:14) Weer hoorde men de uitzinnige kreet: *"Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem!"* (Johannes 19:15) Met een stem die wijd en zijd gehoord werd, vroeg Pilatus: *"Moet ik dan uw Koning kruisigen?"* (Johannes 19:15) Maar van de profane, godslasterlijke lippen klonken de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

woorden: *"Wij hebben geen koning, alleen de keizer!"* (Johannes 19:15)

Aldus had het Joodse volk, door een heidense heerser te verkiezen, zich aan de theocratie onttrokken. Zij hadden God als hun Koning verworpen. Voortaan hadden zij geen bevrijder meer. Zij hadden geen koning, alleen de keizer. Hiertoe hadden de priesters en de leraars het volk gebracht. Hiervoor en voor de verschrikkelijke gevolgen daarvan, waren zij verantwoordelijk. De zonde en de ondergang van een volk waren te wijten aan de godsdienstige leiders.

"Toen Pilatus zag dat niets baatte, maar dat er veeleer oproer ontstond, nam hij water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zei: Ik ben onschuldig aan Zijn bloed gij moet zelf maar zien wat ervan komt." (Mattheüs 27:24) In vrees en zelfverloochening keek Pilatus naar de Heiland. In de zee van gezichten stond alleen het Zijne vredig. Pilatus zei in zijn hart: Hij is een God. Hij keerde zich tot de schare en verklaarde: Ik ben onschuldig aan Zijn bloed. Neem Hem en kruisig Hem. Maar let wel, priesters en oversten, ik verklaar Hem een rechtvaardig Man. Moge Hij van Wie Deze zegt dat het Zijn Vader is, u, en niet mij, oordelen voor wat er vandaag is geschied. Toen zei hij tot Jezus: Schenk mij vergiffenis voor deze daad. Ik kan U niet redden. En toen hij Jezus nogmaals gezeseld had, leverde hij Hem over om te worden gekruisigd.

Pilatus verlangde Jezus te bevrijden. Hij zag echter, dat hij dat niet kon doen en toch zijn eigen positie en eer behouden. Liever dan zijn wereldse macht te verliezen, verkoos hij een onschuldig leven op te offeren. Hoevelen offeren op dezelfde wijze hun beginselen op om aan verlies of lijden te ontkomen! Geweten en plicht wijzen de ene weg aan en eigenbelang een andere weg. De stroom beweegt zich sterk in de verkeerde richting en hij die schippert met het kwaad, wordt meegevoerd in de diepe duisternis van schuld.

Pilatus gaf toe aan de eisen van het gepeupel. Liever dan het verlies van zijn positie te riskeren, leverde hij Jezus over om te worden gekruisigd. Maar ondanks zijn voorzorgen, kwam juist datgene waarvoor hij bevreesd was geweest, later over hem. Hij werd van alle eer ontdaan, zijn ambt werd hem ontnomen en door wroeging en gewonde trots gekweld, maakte hij, niet lang na de kruisiging, een einde aan zijn leven. Zo zullen zij die een compromis sluiten met de zonde, slechts leed en ondergang verwerven. *"Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood."* (Spreuken 14:12)

Toen Pilatus verklaarde, dat hij onschuldig was aan het bloed van Christus, antwoordde Kajafas tartend: *"Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"* (Mattheüs 27:25) Die verschrikkelijke woorden werden door de priesters en oversten overgenomen en door de menigte in een onmenselijk gebrul van stemmen herhaald. De gehele menigte antwoordde en zei: *"Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"* (Mattheüs 27:25)

Het volk Israël had zijn keuze gedaan. Zij wezen op Jezus en zeiden: *"Hem niet, maar Barabbas!"* (Johannes 18:40) Barabbas, de rover en moordenaar, was de vertegenwoordiger van satan. Christus was de vertegenwoordiger van God. Christus was verworpen; Barabbas was verkozen. Zij zouden Barabbas hebben. Door deze keuze te doen, namen zij hem aan die een leugenaar en mensenmoordenaar was van den beginne. Satan was hun leider. Als volk zouden zij handelen zoals hij hun gebod. Zijn werken zouden zij doen. Zijn heerschappij moesten zij verdragen. Dat volk dat Barabbas koos in plaats van Christus, zou de wreedheid van Barabbas voelen zolang de tijd zou duren.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Terwijl zij naar het gekastijde Lam Gods keken, hadden de Joden uitgeroepen: *"Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"* (Mattheüs 27:25) Die verschrikkelijke kreet steeg op tot de troon van God. Dat vonnis, uitgesproken over zichzelf, werd in de hemel opgetekend. Dat gebed werd verhoord. Het bloed van de Zoon van God kwam over hun kinderen en kindskinderen, een altijddurende vloek.

Op verschrikkelijke wijze werd dit werkelijkheid bij de verwoesting van Jeruzalem. Op verschrikkelijke wijze is dit geopenbaard in de toestand van het Joodse volk, negentienhonderd jaar lang - een tak die van de wijnstok is afgerukt, een dode, onvruchtbare tak, die opgeraapt en verbrand zal worden. Van land tot land in de gehele wereld, eeuw in eeuw uit, dood, dood in overtredingen en zonden!

Op verschrikkelijke wijze zal dat gebed worden verhoord in de grote oordeelsdag. Wanneer Christus naar de aarde zal wederkomen, zullen de mensen Hem niet zien als een gevangene, omringd door het gepeupel. Zij zullen Hem dan zien als de Koning des hemels. Christus zal komen in Zijn heerlijkheid, in de heerlijkheid Zijns Vaders en in de heerlijkheid van de heilige engelen. Tienduizend maal tienduizenden en duizend duizenden engelen, de heerlijke, triomferende zonen van God, die een ongeëvenaarde lieflijkheid en schoonheid bezitten, zullen Hem op Zijn weg vergezellen. Dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid en voor Hem zullen alle volken verzameld worden. Dan zal elk oog Hem zien, ook zij die Hem hebben doorstoken. In plaats van de doornenkroon zal Hij een erekroon dragen - een kroon in een kroon. In plaats van die oude purperen koningsmantel, zal Hij gekleed zijn in een gewaad van het helderste wit, *"zoals geen voller op aarde ze kan maken."* (Marcus 9:3) En op Zijn kled en op Zijn dij zal een naam geschreven zijn: *"Koning der koningen en Heere der heren."* (Openbaring 19:16) Zij die Hem hebben bespot en geslagen, zullen daar zijn. De priesters en de oversten zullen opnieuw het schouwspel in de rechtszaal aanschouwen. Iedere bijzonderheid zal voor hen verschijnen, alsof het in letters van vuur was opgetekend. Dan zullen zij, die gebeden hebben: *"Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"* (Mattheüs 27:25), het antwoord op hun gebed ontvangen. Dan zal de gehele wereld het weten en verstaan. Zij zullen beseffen Wie en wat zij, arme, zwakke, sterfelijke wezens, hebben bestreden. In vreselijke doodsangst en afschuw zullen zij tot de bergen en rotsen roepen: *"Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem Die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van Hun toorn is gekomen, en wie kan bestaan?"* (Openbaring 6:16,17)

Hoofdstuk 78 – Golgotha

"En toen zij aan de plaats gekomen waren die Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar." (Lucas 23:33) *"Ten einde Zijn volk door Zijn eigen bloed te heiligen"*, heeft Christus *"buiten de poort geleden."* (Hebreeën 13:12) Vanwege de overtreding van de wet van God werden Adam en Eva uit Eden verbannen. Christus moest, als onze plaatsvervanger, lijden buiten de grenzen van Jeruzalem. Hij stierf buiten de poort, waar misdadigers en moordenaars werden terechtgesteld. Vol betekenis zijn de woorden: *"Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden."* (Galaten 3:13)

Een grote menigte volgde Jezus van het gerechtsgebouw naar Golgotha. Het nieuws van Zijn veroordeling had zich door geheel Jeruzalem verspreid en mensen van alle standen en rangen stroomden naar de plaats van kruisiging. De priesters en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

oversten waren gebonden door een belofte de volgelingen van Christus geen geweld aan te doen, indien Hijzelf aan hen werd overgeleverd en de discipelen en de gelovigen uit de stad en de omgeving sloten zich aan bij de menigte die de Heiland volgde.

Toen Jezus voorbij de poort van het hof van Pilatus ging, werd het kruis dat voor Barabbas was gereedgemaakt, op Zijn gekneusde, bloedende schouders gelegd. Twee makkers van Barabbas zouden op dezelfde tijd als Jezus ter dood worden gebracht en ook op hen werden kruisen gelegd. De last van de Heiland was te zwaar voor Hem in Zijn zwakke, pijnlijke toestand. Sinds het paschamaal met Zijn discipelen had Hij gegeten noch gedronken. Hij had in Gethsémané ten dode toe gestreden met satanische machten. Hij had de zielesmart van het verraad verdragen en gezien hoe Zijn discipelen Hem in de steek lieten en vluchtten. Hij was naar Annas gevoerd, daarna naar Kajafas, toen naar Pilatus. Van Pilatus was Hij naar Herodes gezonden en dan weer naar Pilatus. Van de ene belediging tot de volgende, van bespottung tot bespottung, tweemaal gemarteld door geseling – die hele nacht was het ene toneel na het andere van dien aard geweest, dat daardoor de menselijke ziel tot het uiterste beproefd moest worden. Christus had niet gefaald. Hij had slechts woorden gesproken die erop gericht waren God te verheerlijken. Gedurende de gehele schandelijke vertoning van Zijn verhoor had Hij Zich vastbesloten en waardig gedragen. Maar toen na de tweede geseling het kruis op Hem werd gelegd, kon Zijn menselijke natuur het niet meer verdragen. Hij bezweek onder Zijn last.

De schare die de Heiland volgde, zag Zijn zwakke wankele schreden, maar ze toonde geen medelijden. Zij hoonden en beschimpten Hem, omdat Hij het zware kruis niet kon dragen. Opnieuw werd Hem de last opgelegd en opnieuw viel Hij uitgeput ter aarde. Zijn vervolgers zagen, dat het onmogelijk voor Hem was, Zijn last verder te dragen. Zij vroegen zich af, of zij iemand konden vinden die de vernederende last zou kunnen torsen. De Joden zelf konden dit niet doen, omdat de verontreiniging hen zou verhinderen het Pascha te vieren. Zelfs niemand uit het gepeupel dat Hem volgde, zou zich vernederen om het kruis te dragen.

Op dit ogenblik komt juist een vreemdeling, Simon van Cyrene, die van het land kwam, de menigte tegen. Hij hoort het gehoon en gespot van de menigte; hij hoort de woorden die vol verachting worden herhaald: Maak ruimte voor de Koning der Joden. Hij blijft staan, verwonderd over het schouwspel; en wanneer hij zijn medelijden uitspreekt, grijpen zij hem en leggen het kruis op zijn schouders.

Simon had over Jezus gehoord. Zijn zonen geloofden in de Heiland, maar hijzelf was geen discipel. Het dragen van het kruis naar Golgotha was een zegen voor Simon en hij was sindsdien altijd dankbaar voor deze voorzienigheid. Het bracht hem ertoe het kruis van Christus te verkiezen en op te nemen en voor altijd vol vreugde deze last te dragen.

In de menigte zijn er heel wat vrouwen die de onschuldig veroordeelde volgen naar de plaats waar Hij op wrede wijze zal sterven. Hun aandacht is op Jezus gericht. Sommigen van hen hebben Hem reeds eerder gezien. Sommigen hebben hun zieken en lijdenden tot Hem gebracht. Sommigen zijn zelf genezen. Het verhaal van de dingen die hebben plaatsgevonden, komt ter sprake. Zij verwonderden zich over de haat van de schare jegens Hem voor Wie hun eigen harten overvloedt en bijkans breekt. En niettegenstaande het optreden van de woedende massa en de boze woorden van de priesters en oversten, geven deze vrouwen uiting aan hun medeleven. Wanneer Jezus uitgeput onder het kruis neervalt, breken zij uit in droeve geweeklaag.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Dit was het enige dat de aandacht van Christus trok. Hoewel Hij zeer leed, terwijl Hij de zonden der wereld droeg, stond Hij niet onverschillig tegenover een uiting van smart. Hij keek deze vrouwen met teder mededogen aan. Zij geloofden niet in Hem. Hij wist dat ze Hem niet beklagden als iemand die van God gezonden was, maar dat zij werden bewogen door gevoelens van menselijk medelijden. Hij verachtte hun medelijden niet, maar in Zijn hart ontwaakte een diepe sympathie voor hen. *"Dochters van Jeruzalem"*, zei Hij, *"weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen."* (Lucas 23:28) Van het toneel voor Zijn ogen zag Christus vooruit naar het ogenblik van Jeruzalems verwoesting. Bij de verschrikkelijke gebeurtenis zouden velen van hen die nu om Hem weenden, met hun kinderen omkomen.

Van de val van Jeruzalem gingen de gedachten van Jezus naar een groter oordeel. In de verwoesting van de onboetvaardige stad zag Hij een symbool van de uiteindelijke verwoesting die over de wereld zou komen. Hij zei: *"Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons en tot de heuvelen: Bedekt ons. Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?"* (Lucas 23:30-31) Met het groene hout stelde Jezus Zichzelf voor, de onschuldige Verlosser. God liet toe, dat Zijn toorn over de overtreding op Zijn geliefde Zoon viel. Jezus zou voor de zonden van de mensen worden gekruisigd. Welk lijden zou dan de zondaar die voortging te zondigen, moeten dragen? Ieder die geen berouw toonde en niet geloofde, zou smart en ellende ondervinden, die met geen woorden kunnen worden beschreven.

Velen van de menigte die de Heiland naar Golgotha volgde, hadden Hem met vreugdevol hosannageroep en wuiven van palmtakken begeleid, toen Hij triomfantelijk Jeruzalem binnenreed. Maar niet weinigen van degenen die Hem toen hadden toegejuicht, omdat iedereen dit deed, uitten nu de kreet: *"Kruisig Hem! Kruisig Hem!"* (Lucas 23:21) Toen Christus Jeruzalem binnenreed, waren de verwachtingen van de discipelen ten top gestegen. Zij waren dicht bij hun Meester gebleven, daar zij voelden dat het een grote eer was, met Hem verbonden te zijn. Nu, in Zijn vernedering, volgden zij Hem op een afstand. Zij waren met smart vervuld en gingen gebukt onder hun teleurgestelde verwachtingen. Hoezeer werden de woorden van Jezus bewaarheid: *"Gij zult allen aan Mij aanstoot nemen in deze nacht. Want er staat geschreven: Ik zal de Herder slaan en de schapen der kudde zullen verstrooid worden."* (Mattheüs 26:31)

Toen ze op de plaats van de terechtstelling aankwamen, werden de gevangenen op de martelwerktuigen gebonden. De twee rovers verzetten zich hevig in de greep van degenen die hen op het kruis legden; maar Jezus bood geen tegenstand. Ondersteund door Johannes, de geliefde discipel, had de moeder van Jezus de voetstappen van haar Zoon naar Golgotha gevolgd. Ze had gezien, hoe Hij bezweek onder de last van het kruis en had verlangd een steunende hand te leggen onder Zijn gewonde hoofd en dat voorhoofd, dat eens aan haar borst had gerust, af te wissen. Maar dit droeve voorrecht werd haar niet verleend. Met de discipelen koesterde zij nog steeds de hoop, dat Jezus Zijn macht zou openbaren en Zich van Zijn vijanden zou bevrijden. Opnieuw ontzonk haar de moed, wanneer zij terugdacht aan de woorden waarmee Hij juist die dingen die nu plaatsvonden, had voorzeggd. Terwijl de rovers op het kruis werden gebonden, keek zij met angstige spanning toe. Zou Hij, Die het leven aan de doden had gegeven, toelaten dat Hijzelf werd gekruisigd? Zou de Zoon van God dulden, dat Hij zo wreed werd gedood? Moest zij haar geloof, dat Jezus de Messias was, opgeven? Moest ze getuige zijn van Zijn schande en smart,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zonder zelfs het voorrecht te hebben Hem in Zijn lijden bij te staan? Zij zag hoe Zijn handen waren uitgestrekt op het kruis; de hamer en de spijkers werden gebracht en toen de nagels werden gedreven door het tere vlees, droegen de tot in de ziel getroffen discipelen de bezwijmende gestalte van de moeder van Jezus weg van het wrede gebeuren.

Geen klacht kwam over de lippen van de Heiland. Zijn gelaat bleef kalm en vredig, maar grote druppels zweet stonden op Zijn voorhoofd. Er was geen medelijdende hand om het doodsweet van Zijn gelaat te wissen, noch klonken er woorden van deelneming en onveranderlijke trouw om Zijn menselijk hart te versterken. Terwijl de soldaten hun verschrikkelijk werk verrichtten, bad Jezus voor Zijn vijanden: *"Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen."* (Lucas 23:34) Zijn gedachten dwaalden af van Zijn eigen lijden naar de zonde van Zijn vervolgers en naar de verschrikkelijke vergelding die hun deel zou zijn. Er werden geen vervloekingen uitgesproken over de soldaten die Hem zo ruw behandelden. Geen wraak werd ingeroepen over de priesters en oversten die zich verlustigden over de voltooiing van hun plan. Christus beklaagde hen in hun onwetendheid en schuld. Hij fluisterde voor hun vergiffenis alleen een verontschuldiging: *"Want zij weten niet wat zij doen."* (Lucas 23:34)

Indien zij geweten hadden, dat zij Iemand Die gekomen was om een zondig geslacht van de eeuwige ondergang te redden, overgaven om te worden gemarteld, dan zouden ze door zelfverwijt en afschuw zijn aangeprepen. Maar hun onwetendheid nam hun schuld niet weg; want het was hun voorrecht Jezus te kennen en aan te nemen als hun Heiland. Sommigen van hen zouden alsnog hun zonde inzien en berouw hebben en zich bekeren. Sommigen zouden door hun gebrek aan berouw het onmogelijk maken, dat het gebed van Jezus voor hen werd verhoord. Desondanks bereikte Gods bedoeling toch haar vervulling. Jezus verdiende het recht om, in de tegenwoordigheid van de Vader, de Pleitbezorger van de mensen te worden.

Dit gebed van Christus voor Zijn vijanden omvatte de wereld. Het was bestemd voor iedere zondaar die had geleefd of nog zou leven, vanaf het begin van de wereld tot aan het einde der tijden. Op allen rust de schuld van de kruisiging van Gods Zoon. Aan allen wordt vrijelijk de vergeving aangeboden. Een ieder *"die wil"* (Openbaring 22:17), kan vrede hebben met God en het eeuwige leven beërven.

Zodra Jezus aan het kruis was genageld, werd het door sterke mannen opgeheven en met groot geweld gezet in de plaats die hiervoor gereed was gemaakt. Dit veroorzaakte de Zoon van God ondraaglijke pijn. Pilatus schreef toen een opschrift in het Hebreeuws, het Grieks en het Latijn en liet dat plaatsen op het kruis, boven het hoofd van Jezus. Het luidde: *"Jezus de Nazarener, de Koning der Joden."* (Johannes 19:19) Dit opschrift ergerde de Joden. In de rechtszaal van Pilatus hadden zij geroepen: *"Kruisig Hem!"* (Johannes 19:15) *"Wij hebben geen koning, alleen de keizer!"* (Johannes 19:15) Zij hadden verklaard dat een ieder die een andere koning zou erkennen, een verrader was. Pilatus schreef de gevoelens op die zij hadden uitgedrukt. Er werd geen vergrijp genoemd, behalve dat Jezus de Koning der Joden was. Het opschrift was in werkelijkheid een erkenning van de trouw van de Joden jegens de Romeinse macht. Het verklaarde, dat een ieder die aanspraak erop zou maken de Koning van Israël te zijn, door hen des doods schuldig geoordeeld zou worden. De priesters hadden hun doel voorbijgestreefd. Toen zij samenzweringen tegen Christus smeedden om Hem te doden, had Kajafas verklaard, dat het wenselijk was dat één man zou sterven om de natie te redden. Nu kwam hun huichelachtigheid

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

aan het licht. Door Christus om te brengen, waren zij bereid geweest zelfs hun nationaal bestaan op te offeren.

De priesters zagen wat zij hadden gedaan en zij vroegen Pilatus om het opschrift te wijzigen. Zij zeiden: *"Schrijf niet: De Koning der Joden, maar dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden."* (Johannes 19:21) Maar Pilatus was boos op zichzelf omdat hij tevoren zwak was geweest, en hij had een diepe verachting voor de na-ijverige, sluwe priesters en oversten. Hij antwoordde op koude toon: *"Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven."* (Johannes 19:22)

Een hogere macht dan Pilatus of de Joden had het plaatsen van dat opschrift boven het hoofd van Jezus geleid. Door Gods voorzienigheid zou dit tot nadenken leiden en het onderzoek van de Schriften opwekken. De plaats waar Christus werd gekruisigd, was dicht bij de stad. Duizenden mensen uit alle landen waren op dat ogenblik in Jeruzalem en het opschrift, dat verklaarde, dat Jezus van Nazareth de Messias was, zou onder hun aandacht komen. Het was een levende waarheid, opgetekend door een hand die God had geleid.

Met het lijden van Christus aan het kruis werd de profetie vervuld. Eeuwen voor de kruisiging had de Heiland de bejegening voorzegd die Hem ten deel zou vallen. Hij zei: *"Want honden hebben Mij omringd, een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die Mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan Ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij. Zij verdelen Mijn klederen onder elkander en werpen het lot over Mijn gewaad."* (Psalm 22:17-19)

De profetie betreffende Zijn klederen ging in vervulling zonder de raad of de tussenkomst van de vrienden of de vijanden van de Gekruisigde. Zijn kleding werd gegeven aan de soldaten die Hem aan het kruis hadden gehangen. Christus hoorde de twist van de mannen, toen zij de kledingstukken onder elkaar verdeelden. Zijn onderkleed was aan één stuk geweven, zonder naad en zij zeiden: *"Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal."* (Johannes 19:24; Psalm 22:19) In een andere profetie verklaarde de Heiland: *"De smaad heeft Mij het hart gebroken, en Ik ben verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden, maar tevergeefs, op troosters, maar Ik vond hen niet. Ja, zij gaven Mij gif tot spijs, en lieten Mij in Mijn dorst azijn drinken."* (Psalm 69:21-22)

Het was toegestaan om aan hen die de dood aan het kruis moesten sterven, een verdovende drank te geven, ten einde het gevoel van pijn te verdoven. Dit werd Jezus aangeboden; maar toen Hij het had geproefd, weigerde Hij het te drinken. Hij wilde niets aannemen dat Zijn Geest zou verduisteren. Zijn geloof moest onwrikbaar op God gericht blijven. Dit was Zijn enige kracht. Door Zijn zintuigen te benevelen, zou Hij satan een kans geven.

De vijanden van Jezus gaven uiting aan hun woede jegens Hem, toen Hij aan het kruis hing. Priesters, oversten en schriftgeleerden sloten zich aan bij de menigte, die de stervende Heiland bespote. Bij de doop en bij de verheerlijking op de berg werd de stem van God gehoord die verkondigde, dat Christus Zijn Zoon was. De Vader had, juist vóór het verraad van Christus, opnieuw gesproken en getuigd van Zijn Goddelijkheid. Maar nu zweeg de stem van de hemel. Er werd geen getuigenis ten gunste van Christus gehoord. Alléén verdroeg Hij smaad en bespottung van verdorven mensen.

"Indien Gij Gods Zoon zijt", zo zeiden zij, *"kom af van het kruis."* (Mattheüs 27:40) *"Laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Christus Gods is, de uitverkorene!"* (Lucas 23:35) Bij de verzoeking in de woestijn had satan verklaard: *"Indien Gij Gods*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden." (Mattheüs 4:3) *"Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden"* (Mattheüs 4:6), van de tinne des tempels. En satan met zijn engelen, in mensengedaante, was aanwezig bij het kruis. De aartsvijand en zijn legerscharen werkten samen met de priesters en de oversten. De leraars van het volk hadden de ongeletterde schare opgezet om het oordeel uit te spreken tegen Iemand Die velen van hen nooit hadden gezien, totdat zij ertoe werden aangezet om tegen Hem te getuigen. Priesters, oversten, Farizeeën en de ruwe volksmassa waren verenigd door een satanische woede. Godsdienstige leiders verbonden zich met satan en zijn engelen. Zij deden wat hij van hen vroeg.

In Zijn lijden en sterven hoorde Jezus ieder woord, toen de priesters verklaarden: *"Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Laat de Christus, de Koning van Israël, nu afkomen van het kruis, dat wij het zien en geloven."* (Marcus 15:32) Christus had van het kruis kunnen afkomen. Maar juist omdat Hij Zichzelf niet wilde redden, heeft de zondaar hoop op vergeving en genade bij God.

Terwijl zij de Heiland bespotten, haalden de mannen die beweerden uitleggers van de profetie te zijn, juist die woorden aan waarvan de Inspiratie had voorzeggd dat zij ze bij deze gelegenheid zouden uitspreken. Doch in hun blindheid zagen zij niet dat zij de profetie vervulden. Zij die honend de woorden uitspraken: *"Hij heeft Zijn vertrouwen op God gesteld; laat Die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon"* (Mattheüs 27:43), hadden er geen idee van, dat hun getuigenis door de eeuwen heen zou weerklinken. Maar hoewel spottend gesproken, brachten deze woorden de mensen ertoe de Schriften te bestuderen zoals ze dat nooit tevoren hadden gedaan. Wijze mannen hoorden ze, onderzochten ze, overpeinsden ze en baden. Er waren mensen die niet rustten voordat zij, door Schrift met Schrift te vergelijken, de betekenis zagen van de zending van Christus. Nooit eerder was er zulk een algemene kennis van Jezus dan toen Hij aan het kruis hing. In de harten van velen die de kruisiging aanschouwden en die de woorden van Christus hoorden, begon het licht van de waarheid te schijnen.

Tijdens Zijn lijden aan het kruis kwam tot Jezus één enkele lichtglans van vertroosting. Het was het gebed van de berouwvolle misdadiger. De beide mannen die met Jezus waren gekruisigd, hadden aanvankelijk op Hem geschimpt; en één van hen werd in zijn lijden steeds wanhopiger en uitdagender. Maar met zijn makker was dat niet het geval. Deze man was geen verstokt misdadiger; hij was op het verkeerde pad geraakt door slechte metgezellen, maar hij was minder schuldig dan velen van hen die naast het kruis stonden en de Heiland hoonden. Hij had Jezus gezien en gehoord en hij was overtuigd door Zijn leer, maar was van Hem afgekeerd door de priesters en oversten. Terwijl hij zijn overtuiging trachtte te onderdrukken, was hij steeds dieper in de zonde gezonken, totdat hij werd gevangengenomen, als misdadiger moest terechtstaan en veroordeeld werd aan het kruis te sterven. In het gerechtsgebouw en op weg naar Golgotha was hij in het gezelschap van Jezus geweest. Hij had gehoord, hoe Pilatus verklaarde: *"Ik vind geen schuld in Hem."* (Johannes 19:4) Hij had Zijn Goddelijke houding opgemerkt en Zijn medelijdende vergeving voor de mensen die Hem folterden. Aan het kruis ziet hij, hoe de vele grote godsdienstige leiders verachtelijk de tong uitsteken en de Heere bespotten. Hij ziet hoe ze het hoofd schudden. Hij hoort, hoe de verwijtende woorden door zijn medeschuldige worden overgenomen: *"Zijt Gij niet de Christus? Red Uzelf en ons!"* (Lucas 23:39) Hij hoort hoe velen onder de voorbijgangers Jezus verdedigen. Hij hoort hoe ze Zijn woorden herhalen en getuigen van Zijn werken. De overtuiging dat dit de Christus is, keert bij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hem terug. Hij keert zich tot de andere misdadiger en zegt: *"Vreest zelfs gij God niet, nu gij hetzelfde vonnis ontvangen hebt?"* (Lucas 23:40) De stervende rovers hebben niet langer iets van de mensen te vrezen. Maar aan één van hen dringt zich de overtuiging op, dat er een God is Die hij moet vrezen, een toekomst waarvoor hij moet beven. En nu zal weldra de geschiedenis van zijn leven, door de zonde bezoedeld, afgesloten worden. *"En wij terecht"*, zo klaagt hij; *"want wij ontvangen vergelding naar wat wij gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan."* (Lucas 23:41)

Er is nu geen twijfel meer. Er is geen onzekerheid, geen verwijt. Toen de rover voor zijn misdaad was veroordeeld, was hij volkomen wanhopig geworden; maar vreemde, tedere gedachten komen nu bij hem op. Hij denkt terug aan alles wat hij over Jezus heeft gehoord, hoe Hij de zieken heeft genezen en de zonden heeft vergeven. Hij heeft de woorden gehoord van hen die in Jezus geloofden en Hem wenend volgden. Hij heeft het opschrift boven het hoofd van de Heiland gezien en gelezen. Hij heeft gehoord, hoe de voorbijgangers het lazen, sommigen met smartelijk bevende lippen, anderen schertsend en spottend. De Heilige Geest verlicht zijn geest en geleidelijk wordt de keten van bewijzen samengevoegd. Hij ziet in Jezus, Die geslagen en bespot aan het kruis hangt, het Lam Gods Dat de zonden van de wereld wegneemt. Hoop en angst vermengen zich in zijn stem, terwijl de hulpeloze, stervende ziel zich vastklampt aan de stervende Heiland. *"Jezus, gedenk mijner"*, roept hij uit, *"wanneer Gij in Uw Koninkrijk komt."* (Lucas 23:42)

Het antwoord komt snel. Zacht en melodius van toon, vol liefde, ontferming en kracht klinken de woorden: *"Voorwaar Ik zeg u heden, gij zult met Mij in het paradijs zijn."* (Lucas 23:43)

Tijdens de lange uren van zielsangst bereikten de oren van Jezus alleen hoon en spot. Terwijl Hij aan het kruis hangt, stijgt het geluid van de bespottingen en de vervloekingen nog tot Hem op. Met een verlangend hart heeft Hij geluisterd, of één van Zijn discipelen uiting zal geven aan zijn vertrouwen. Hij heeft alleen de treurige woorden gehoord: *"Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was Die Israël verlossen zou."* (Lucas 24:21) Hoe aangenaam was daarom voor de Heiland de uiting van geloof en liefde van de stervende rover! Terwijl de Joodse leiders Hem verloochenen en zelfs de discipelen twifelen aan Zijn Goddelijkheid, roept de arme misdadiger, op de drempel van de eeuwigheid, Jezus aan als Heere. Velen waren bereid Hem Heere te noemen toen Hij wonderen verrichtte en nadat Hij uit het graf was opgestaan; maar niemand erkende Hem, toen Hij stervend aan het kruis hing, uitgezonderd de berouwvolle rover, die op het elfde uur werd gered.

De omstanders hoorden de woorden van de rover toen hij Jezus Heere noemde. De toon waarop de berouwvolle man sprak, trok hun aandacht. Zij, die aan de voet van het kruis over de klederen van Christus hadden getwist en die over Zijn gewaad het lot hadden geworpen, hielden op om te luisteren. Hun boze stemmen verstomden. Met ingehouden adem zagen zij op naar Christus en wachtten op het antwoord dat over die stervende lippen zou komen.

Toen Hij die veelbelovende woorden uitsprak, werd de donkere wolk die het kruis scheen te omhullen, doorbroken door een helder, stralend licht. Over de berouwvolle rover kwam de volmaakte vrede die het aannemen van God met zich meebrengt. Christus werd verheerlijkt in Zijn vernedering. Hij, Die in de ogen van alle anderen overwonnen scheen, was Overwinnaar. Hij werd erkend als de Drager van zonden. Mensen kunnen macht hebben over Zijn menselijk lichaam. Zij kunnen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

de heilige slapen doorboren met de doornenkroon. Zij kunnen Hem ontdoen van Zijn gewaad en twisten over de verdeling daarvan. Maar zij kunnen Hem niet beroven van de macht om zonden te vergeven. Door te sterven getuigt Hij van Zijn eigen Goddelijkheid en van de heerlijkheid van Zijn Vader. Zijn oor is niet onmachtig, dat het niet zou kunnen horen, noch Zijn arm verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen. (Jesaja 59:1) Het is Zijn Koninklijk recht om volkomen te behouden allen die door Hem tot God komen.

"Heden zeg Ik u, gij zult met Mij in het paradijs zijn." (Lucas 23:43) Christus beloofde niet, dat de rover die dag nog met Hem in het paradijs zou zijn. Hijzelf ging die dag niet naar het paradijs. Hij sliep in het graf en op de opstandingsmorgen zei Hij: *"Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader."* (Johannes 20:17) Maar op de dag van de kruisiging, de dag van schijnbare nederlaag en duisternis, werd de belofte gegeven. *"Heden"*, terwijl Hij als een boosdoener aan het kruis sterft, verzekert Christus de arme zondaar: *"Gij zult met Mij in het paradijs zijn."* (Lucas 23:43)

De rovers die met Jezus gekruisigd werden, hingen *"aan weerszijden één, en Jezus in het midden."* (Johannes 19:18) Dit was gebeurd op aanwijzing van de priesters en oversten. De plaats van Christus tussen de rovers moest aanduiden, dat Hij de grootste misdadiger van de drie was. Op deze wijze ging de Schrift in vervulling: Hij werd *"onder de overtreders geteld."* (Jesaja 53:12) Maar de priesters zagen niet de volle betekenis van hun daad. Zoals Jezus, gekruisigd met de rovers, *"in het midden"* werd geplaatst, zo werd ook Zijn kruis geplaatst in het midden van een in zonde verkerende wereld. En de woorden van vergeving die tot de berouwvolle rover werden gesproken, ontstaken licht dat zal schijnen tot aan de uitersten der aarde.

Met grote verwondering zagen de engelen de oneindige liefde van Jezus, Die, terwijl Hij naar lichaam en geest de hevigste pijn leed, alleen aan anderen dacht en de berouwvolle ziel aanmoedigde om te geloven. In Zijn vernedering sprak Hij als een profeet tot de dochters van Jeruzalem; als een priester en advocaat pleitte Hij bij de Vader om vergiffenis voor Zijn moordenaars; als een liefdevolle Heiland had Hij de zonden van een berouwvolle rover vergeven. Terwijl de ogen van Jezus over de menigte rondom Hem gleden, hield één gestalte Zijn aandacht gevangen. Aan de voet van het kruis stond Zijn moeder, gesteund door de discipel Johannes. Zij kon het niet verdragen weg te blijven uit de nabijheid van haar Zoon; en Johannes, die wist dat het einde nabij was, had haar wederom naar het kruis geleid. In Zijn stervensuur dacht Christus aan Zijn moeder. Ziende naar haar door smart vertrokken gelaat en dan naar Johannes, zei Hij tot haar: *"Vrouw, zie, uw zoon!"* (Johannes 19:26), daarna tot Johannes: *"Zie, uw moeder."* (Johannes 19:27) Johannes begreep de woorden van Christus en aanvaardde hetgeen hem werd toevertrouwd. Hij nam Maria terstond met zich mee naar huis en zorgde vanaf dat moment op tedere wijze voor haar. O, barmhartige, liefhebbende Heiland; te midden van al Zijn lichamelijke pijn en geestelijke kwelling dacht Hij vol zorg aan Zijn moeder. Hij had geen geld om in haar onderhoud te voorzien; maar Johannes had Hem in het hart gesloten en nu gaf Hij Zijn moeder aan Johannes als een kostbare nalatenschap. Op deze wijze gaf Hij haar wat zij het meest nodig had – de tedere sympathie van iemand die haar liefhad, omdat zij Jezus beminde. En door haar aan te nemen als een heilig legaat dat hem werd toevertrouwd, ontving Johannes een rijke zegen. Zij was een blijvende herinnering aan zijn geliefde Meester.

Het volmaakte voorbeeld van de liefde van Christus voor Zijn moeder schijnt met onverminderde glans door de duisternis der eeuwen heen. Bijna dertig jaar lang

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

had Jezus door Zijn dagelijkse arbeid geholpen de lasten van het gezin te dragen. En zelfs nu, in Zijn laatste doodsstrijd, denkt Hij eraan, te zorgen voor Zijn bedroefde, eenzame moeder. Dezelfde geest zal gezien worden in iedere discipel van onze Heere. Zij die Christus volgen, zullen voelen dat het een deel van hun godsdienst is om hun ouders te eerbiedigen en voor hen te zorgen. Vanuit het hart waarin Zijn liefde wordt gekoesterd, zullen vader en moeder steeds zorg en teder medeleven ontvangen.

En nu stierf de Heere der heerlijkheid als een losprijs voor het mensdom. Bij het overgeven van Zijn kostbare leven werd Christus niet door een triomfantelijke vreugde gesteund. Alles was dreigend en somber. Het was niet de angst voor de dood, die op Hem drukte. Het waren niet de pijn en de schande van het kruis, waardoor Zijn onuitsprekelijke zielsangst werd veroorzaakt. Christus was de Vorst van lijdenden; maar Zijn lijden kwam voort uit een besef van de boosaardigheid van zonde, een wetenschap die door de vertrouwdheid met het kwaad de mens heeft verblind voor de grote omvang hiervan. Christus zag, hoe sterk de greep van de zonde op het menselijk hart is, hoe weinigen bereid zouden zijn om te breken met de macht ervan. Hij wist, dat zonder de hulp van God het mensdom moest omkomen en Hij zag hoe grote scharen mensen omkwamen, terwijl er overvloedige hulp binnen hun bereik was.

Op Christus, als onze Plaatsvervanger en Borg werd de zonde van ons allen gelegd. Hij werd als een overtredener gerekend, opdat Hij ons zou kunnen verlossen van de vloek van de wet. De schuld van iedere nakomeling van Adam drukte op Zijn hart. De toorn van God tegen de zonde, de verschrikkelijke openbaring van Zijn toorn vanwege de ongerechtigheid, vervulde de ziel van Zijn Zoon met verbijstering. Gedurende Zijn gehele leven had Christus de goede nieuws van de genade van Zijn Vader en Zijn vergevende liefde aan een verloren wereld verkondigd. Zijn onderwerp was redding voor de grootste van de zondaren. Maar onder het verschrikkelijk gewicht van de last die Hij draagt, kan Hij het verzoenend gelaat van Zijn Vader niet zien. Het terugtrekken van Gods aangezicht van de Heiland in dit uur van uiterste zielestrijd, doorboorde Zijn hart met een smart die door de mens nooit volkomen kan worden begrepen. Zó groot was deze zielepijn, dat Hij Zijn lichamelijke pijn nauwelijks voelde.

Satan kwelde met zijn hevige verzoeken het hart van Jezus. De Heiland kon niet door de gewelven van het graf heen zien. Hem werd niet de hoop voorgehouden, hoe Hij als overwinnaar uit het graf zou verrijzen, of vertelde Hem van de aanneming van Zijn offer door de Vader. Hij vreesde dat de zonde zó verwerpelijk was voor God, dat Hun scheiding voor eeuwig zou zijn. Christus voelde de zielsangst die de zondaar zal voelen wanneer genade niet langer zal pleiten voor het schuldige mensengeslacht. Het was het zondegevoel, dat de toorn van de Vader over Hem bracht als Plaatsvervanger van de mens, die de beker die Hij moest drinken, zo bitter maakte en het hart van de Zoon van God brak.

Met verbazing waren de engelen getuigen van de wanhopige zielestrijd van de Heiland. De legerscharen van de hemel bedekten hun gelaat voor dit verschrikkelijke schouwspel. De onbezielde natuur uitte haar medegevoel met haar bespotten en stervende Maker. De zon weigerde op het verschrikkelijke schouwspel neer te zien. Haar stralen, vol en helder, verlichtten op het middaguur de aarde, toen scheen het alsof ze plotseling werden uitgedoofd. Volledige duisternis omhulde, als een lijkwade, het kruis. *"Er kwam duisternis over het gehele land tot de negende ure."* (Lucas 23:44) Er was geen zonsverduistering of één andere natuurlijke oorzaak voor deze duisternis, die zo diep was als het middernachtelijk uur zonder maan of sterren. Het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

was een wonderlijk getuigenis dat door God werd gegeven, opdat het geloof van geslachten daarna versterkt zou worden.

In die dikke duisternis was de tegenwoordigheid van God verborgen. Hij stelt het duister tot een beschutting (2 Samuël 22:12), en verbergt Zijn heerlijkheid voor de ogen van de mensen. God en Zijn heilige engelen waren bij het kruis. De Vader was met Zijn Zoon. Toch was Zijn tegenwoordigheid niet geopenbaard. Indien Zijn heerlijkheid door de wolk heen had geschinen, zou ieder mens die dat had aanschouwd, zijn gestorven. En in dat verschrikkelijke uur werd Christus niet vertroost door de tegenwoordigheid van de Vader. Hij heeft de wijnpers alleen getreden en van het volk was niemand bij Hem. (Jesaja 63:3) In de dichte duisternis omhulde God de laatste menselijke strijd van Zijn Zoon. Allen die Christus in Zijn lijden hadden gezien, waren overtuigd van Zijn Goddelijkheid. Dat gelaat, eens door de mensen gezien, werd nooit meer vergeten. Zoals het gelaat van Kaïn zijn schuld als moordenaar uitdrukte, zo openbaarde het gelaat van Christus onschuld, kalmte, welwillendheid - het beeld van God. Maar Zijn aanklagers wilden geen acht slaan op het zegel van de hemel. Gedurende drie lange uren van doodsstrijd was Jezus door de spottende menigte aangestaard. Nu werd Hij door de mantel Gods genadig verborgen.

De stilte van het graf scheen over Golgotha te zijn gevallen. Een onuitsprekelijke angst hield de menigte, die zich rondom het kruis had verzameld gevangen. Het vloeken en bespotten verstomde midden in half geuite zinnen. Mannen, vrouwen en kinderen vielen voorover ter aarde. Snelle bliksemstralen schoten nu en dan uit de wolk en onthulden het kruis en de gekruisigde Verlosser. Priesters, oversten, schriftgeleerden, beulen en de menigte, zij allen meenden dat hun tijd van vergelding was aangebroken. Na enige tijd fluisterden sommigen dat Jezus nu van het kruis zou afkomen. Sommigen trachtten op de tast hun weg terug naar de stad te vinden, terwijl ze op hun borst sloegen en kermden van angst.

In het negende uur trok de duisternis zich van de mensen terug, maar de Heiland werd nog steeds daardoor omhuld. Het was een symbool van zielsangst en afschuw die op Zijn hart drukten. Geen oog kon de duisternis die het kruis omgaf, doorboren en niemand kon de diepe duisternis doordringen die de lijdende ziel van Christus omhulde. De toornige bliksemstralen schenen naar Hem te worden toegeworpen, terwijl Hij aan het kruis hing. Toen *"riep Jezus met luider stem, zeggende: ELI, ELI, LAMA SABACHTANI? Dat is: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"* (Mattheüs 27:46) Toen de uitwendige duisternis de Heiland omhulde, riepen vele stemmen uit: De wraak des hemels is op Hem. De bliksemstralen van Gods toorn worden op Hem gericht, omdat Hij beweerde de Zoon van God te zijn. Velen die in Hem geloofden, hoorden Zijn wanhopige roep. De hoop verliet hen. Indien God Jezus verlaten had, waarop zouden Zijn volgelingen dan vertrouwen?

Toen de duisternis de bedrukte geest van Christus verliet, voelde Hij weer Zijn lichamelijk lijden, en zei: *"Mij dorst!"* (Johannes 19:28) Eén van de Romeinse soldaten werd met medelijden bewogen toen hij de verdroogde lippen zag en hij stak een spons op een hysopstengel en na deze in een vat azijn te hebben gedrenkt, reikte hij die aan Jezus. Maar de priesters spotten met Zijn pijn. Toen de duisternis de aarde bedekte, waren zij vol angst geweest; toen hun angst afnam, keerde de vrees terug, dat Jezus hun toch zou ontsnappen. Zijn woorden: *"ELI, ELI, LAMA SABACHTHANI?"* (Mattheüs 27:46) legden zij verkeerd uit. Met bittere verachting en spot zeiden ze: *"Hij roept Elia."* (Mattheüs 27:47) Zij weigerden de laatste kans om Zijn lijden te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verlichten. *"Stil"*, zeiden ze, *"laat ons zien of Elia komt om Hem te redden."* (Mattheüs 27:49)

De vlekkeloze Zoon van God hing aan het kruis, Zijn vlees opengereten door striemen; die handen, die zo vaak zegenend uitgestrekt waren, aan de houten balk genageld; die voeten, zo onvermoeibaar in de dienst van liefde, aan het hout gespijkerd; dat Koninklijk hoofd, doorboord met een doornenkroon; die bevende lippen, gevormd tot een kreet van ellende. En dat alles verdroeg Hij – de bloeddruppels die van Zijn hoofd, van Zijn handen, van Zijn voeten stroomden, de pijn die Zijn lichaam folterde en de onuitsprekelijke zielepijn die Zijn hart vervulde omdat het gelaat van Zijn Vader voor Hem verborgen was – dat alles spreekt tot ieder mensenkind, zeggende: Het is voor u dat de Zoon van God erin toestemt deze last van schuld te dragen; voor u vernietigt Hij de heerschappij van de dood en opent de poorten van het paradijs. Hij Die de woedende golven tot bedaren bracht en wandelde op de schuimende baren, Hij Die duivelen deed beven en vluchten, Die de ogen van de blinden opende en doden opwekte ten leven – Hij geeft Zichzelf aan het kruis als offerande en dat doet Hij uit liefde voor u. Hij, de Drager van de zonde, verdraagt de toorn van de Goddelijke gerechtigheid en wordt om uwentwille Zelf aan de zonde gelijk.

In stilte wachtten toeschouwers op het einde van het verschrikkelijke schouwspel. De zon scheen weer; maar het kruis was nog steeds in duisternis gehuld. Priesters en oversten keken in de richting van Jeruzalem; en zie, de dichte wolk hing nu boven de stad en de vlakten van Judea. De Zonne der Gerechtigheid, het Licht der wereld, trok Zijn stralen terug van de eens begunstigde stad Jeruzalem. De hevige bliksemstralen van Gods toorn werden op de ten ondergang gedoemde stad gericht.

Plotseling trok de duisternis van het kruis weg en op heldere toon, als een bazuin die door de gehele schepping scheen te weerklinken, riep Jezus uit: *"Het is volbracht !"* (Johannes 19:30) *"Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest."* (Lucas 23:46) Een licht omgaf het kruis en het gelaat van de Heiland straalde met een heerlijkheid als van de zon. Daarna boog Hij het hoofd op Zijn borst en stierf.

Te midden van de verschrikkelijke duisternis, schijnbaar van God verlaten, had Christus de laatste druppel gedronken uit de beker van menselijk leed. In die vreselijke uren had Hij Zich verlaten op datgene wat Zijn Vader Hem eertijds had gegeven, namelijk het bewijs dat Hij Hem aanvaardde. Hij kende het karakter van Zijn Vader; Hij begreep Zijn rechtvaardigheid, Zijn genade, en Zijn grote liefde. Door het geloof rustte Hij in Hem Die Hij steeds vol vreugde had gehoorzaamd. En toen Hij Zich in onderworpenheid aan God toevertrouwde, werd het gevoel, dat Hij de gunst van de Vader had verloren, weggenomen. Door het geloof was Christus overwinnaar.

Nooit tevoren was de aarde getuige geweest van zulk een schouwspel. De menigte stond als verlamd en met ingehouden adem staarden zij naar de Heiland. Opnieuw daalde duisternis over de aarde en een dof gerommel, als zware donder, werd gehoord. Er vond een hevige aardbeving plaats. De mensen werden door de schok tegen elkander geworpen. Er ontstond een geweldige verwarring en verbijstering. In het omliggende gebergte werden rotsen uiteengerukt en stortten met donderend geraas naar beneden, de vlakte in. Graven werden geopend en de doden werden uit hun graftomben geworpen. De schepping scheen sidderend in atomen uiteen te vallen. Priesters, oversten, soldaten, beulen en volk lagen sprakeloos van angst, met het aangezicht ter aarde.

Toen de luide roep: *"Het is volbracht !"* (Johannes 19:30), van de lippen van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Christus kwam, verrichtten de priesters hun werk in de tempel. Het was de tijd van het avondoffer. Het lam dat Christus voorstelde, was naar de tempel gebracht om te worden geslacht. Gekleed in zijn betekenisvolle, prachtige kleed stond de priester met opgeheven mes, zoals Abraham, toen hij op het punt stond zijn zoon te doden. Met intense belangstelling keken de mensen toe. Maar de aarde beeft en schudt; want de Heere Zelf nadert. Met een scheurend geluid wordt het binnenste voorhangsel van de tempel door een ongeziene hand van boven naar beneden opengereten, waardoor voor de ogen van de menigte de plaats die eens met de tegenwoordigheid van God was vervuld, wordt opengesteld. In deze plaats had de Schechina verblijf gehouden. Hier had God boven het verzoendeksel Zijn heerlijkheid geopenbaard. Niemand, uitgezonderd de hogepriester, mocht ooit het voorhangsel optillen dat deze afdeling scheidde van de rest van de tempel. Hij ging daar eenmaal per jaar binnen om verzoening te doen voor de zonde van het volk. Maar zie, dit voorhangsel wordt in tweeën gescheurd. De heiligste plaats van het aardse heiligdom is niet langer heilig.

Overall heerst vrees en verwarring. De priester staat op het punt het offerdier te slachten; maar het mes valt uit zijn krachteloze hand en het lam ontkomt. Type en antitype hebben elkaar ontmoet in de dood van Gods Zoon. Het grote Offer is gebracht. De weg naar het Heilige der heiligen is geopend. Er is een nieuwe, levende weg bereid voor allen. De zondige, treurende mensheid hoeft niet langer op de komst van de hogepriester te wachten. Voortaan zou de Heiland dienst doen als Priester en Middelaar in de Hemel der hemelen. Het was alsof een levende stem tot de tempelgangers had gesproken: Er is nu een einde aan alle slachtoffers en offeranden voor de zonde. De Zoon van God is gekomen naar Zijn Woord: *"Zie, hier ben Ik (in de boekrol staat van Mij geschreven) om Uw wil, o God, te doen."* (Hebreeën 10:7) *"Met Zijn eigen bloed"*, is Hij *"eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf."* (Hebreeën 9:12)

Hoofdstuk 79 - Het is volbracht!

Christus legde Zijn leven niet af voordat Hij het werk waartoe Hij was gekomen, volbracht had, en met Zijn laatste ademtocht riep Hij uit: "*Het is volbracht!*" (Johannes 19:30) De strijd was gewonnen. Zijn rechterhand en Zijn heilige arm hadden Hem de zege gegeven. Als Overwinnaar plaatste Hij Zijn vaandel op de eeuwige hoogten. Was er geen vreugde onder de engelen? De gehele hemel triomfeerde over de overwinning van de Heiland. Satan was verslagen en wist dat zijn rijk verloren was.

Voor de engelen en de niet-gevallen werelden had de roep: "*Het is volbracht!*", een diepe betekenis. Voor hen was evenzeer, als voor ons het grote verlossingswerk tot stand gebracht. Zij delen met ons in de vruchten van de overwinning van Christus.

Eerst bij de dood van Christus werd het karakter van satan duidelijk geopenbaard aan de engelen en aan de niet-gevallen werelden. De aartsafvallige had zichzelf zó in bedrog gehuld, dat zelfs heilige wezens zijn beginselen niet hadden begrepen. Zij hadden de aard van zijn opstandigheid niet duidelijk gezien.

Het was een wezen met wonderlijke macht en heerlijkheid, dat zichzelf tegenover God had geplaatst. Van Lucifer zegt de Heere: "*Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon.*" (Ezechiël 28:12) Lucifer was de overdekkende cherub geweest. Hij stond in het licht van Gods tegenwoordigheid. Hij was de hoogste van alle geschapen wezens geweest en was de eerste bij het openbaren van Gods bedoelingen aan het heelal. Na zijn zondeval was zijn macht om te misleiden nog bedrieglijker en het onthullen van zijn karakter nog moeilijker, door de verheven positie die hij bij de Vader had bekleed.

God had satan en zijn aanhangers zo gemakkelijk kunnen vernietigen als iemand die een kiezelsteen op de aarde werpt; Hij deed dit echter niet. Opstandigheid zou niet overwonnen worden door geweld. Dwingende kracht vinden we alleen in de heerschappij van satan. De beginselen van de Heere zijn niet van dien aard. Zijn gezag berust op goedheid, genade en liefde; en het uitdragen van deze beginselen is het middel dat dient te worden gebruikt. Gods heerschappij is deugdzaam en waarheid en liefde zullen de overwinnende kracht zijn.

Het was Gods bedoeling om de dingen te stellen op een eeuwige basis van veiligheid en in de raad van de hemel werd besloten, dat aan satan de tijd moest worden gegeven om de beginselen te ontwikkelen die de grondslag vormden van zijn regering. Hij had beweerd, dat deze beginselen beter waren dan Gods beginselen. Nu werd er tijd aan de uitwerking van satans beginselen gegeven, opdat die door het hemelse heelal zouden worden gezien.

Satan bracht de mens tot zonde en het verlossingsplan werd in werking gesteld. Gedurende vierduizend jaar werkte Christus voor de verheffing van de mensen en satan voor hun ondergang en verlaging. En het hemels heelal aanschouwde dit alles.

Toen Jezus in de wereld kwam, werd de macht van satan tegen Hem gericht. Vanaf het ogenblik dat Hij als Baby in Bethlehem verscheen, werkte de verrader om Zijn ondergang te bewerken. Op alle mogelijke manieren zocht hij te verhinderen dat Jezus een volmaakte jeugd ontwikkelde, een onbevleete volwassenheid, een heilig dienstwerk en een vlekkeloos offer.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Maar hij werd verslagen. Hij kon Jezus niet tot zonde verleiden. Hij kon Hem niet ontmoedigen of Hem afhouden van het werk waartoe Hij op aarde was gekomen. Vanaf de woestijn tot aan Golgotha woedde de storm van satans gramschap over Hem; maar hoe onbarmhartiger deze storm werd, des te meer klemde de Zoon van God Zich aan de hand van Zijn Vader en spoedde Hij Zich voort langs Zijn met bloed bevlekt pad. Alle krachtsinspanningen van satan om Hem te onderdrukken en te overwinnen, stelden Zijn smetteloos karakter in een des te zuiverder licht.

De gehele hemel en de niet-gevallen werelden waren van deze strijd getuige geweest. Met welk een intense belangstelling volgden zij de laatste gebeurtenissen van het conflict! Zij zagen hoe de Heiland de hof Gethsémané binnenging, Zijn ziel gebukt onder de verschrikking van een grote duisternis. Zij hoorden Zijn bittere kreet: *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan."* (Mattheüs 26:39) Toen de tegenwoordigheid van de Vader werd teruggetrokken, zagen zij hoe vol leed Hij was door een bitter verdriet dat de laatste worsteling met de dood overtrof. Bloedig zweet kwam uit Zijn poriën en druppelde op de aarde. Tot driemaal toe werd het gebed om verlossing Hem van de lippen geperst. De hemel kon het schouwspel niet langer verdragen en er werd een boodschapper gezonden om de Zoon van God te troosten.

De hemel zag, hoe het Slachtoffer werd verraden en overgeleverd in de handen van de moordlustige bende en hoe Hij, onder spot en geweld, van de ene rechtbank naar de andere werd gedreven. De hemelingen hoorden, hoe Zijn vervolgers Hem hoonden om Zijn nederige afkomst. Zij hoorden hoe een van Zijn meest geliefde discipelen Hem onder vloeken en bezweringen verloochende. Zij zagen het waanzinnige werk van satan en diens macht over de harten van de mensen. O, verschrikkelijk schouwspel! de Heiland, Die te middernacht in Gethsémané wordt gegrepen, heen en weer gedreven tussen paleis en gerechtsgebouw, tot tweemaal toe aangeklaagd voor de priesters, tweemaal voor het Sanhedrin, tweemaal voor Pilatus en eenmaal voor Herodes, bespot, gezeseld, veroordeeld, en weggeleid om gekruisigd te worden, terwijl Hij de zware last van het kruis draagt, te midden van het weklagen van de dochters van Jeruzalem en de hoon van het gepeupel. De hemel zag met smart en verwondering, hoe Christus aan het kruis hing, terwijl het bloed van Zijn gewonde slapen vloeiende en zweet vermengd met bloed op Zijn voorhoofd stond. Van Zijn handen en voeten viel het bloed, druppel voor druppel, op de rots waarin een gat voor de voet van het kruis was geboord. De wonden die door de nagelen waren ontstaan, scheurden, toen het gewicht van het lichaam aan Zijn handen trok. Zijn moeizame ademhaling werd snel en diep, terwijl Zijn ziel onder de last van de zonde van de wereld hijgde. De gehele hemel was met verbazing vervuld, toen te midden van Zijn verschrikkelijke lijden, Christus het gebed uitsprak: *"Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen."* (Lucas 23:34) Doch daar stonden mensen, gevormd naar het beeld Gods, die zich verenigden om het leven van Zijn eniggeboren Zoon te verpletteren. Welk een aanblik was dit voor het hemels heelal!

De overheden en machten van de duisternis waren rondom het kruis verzameld en wierpen de verschrikkelijke schaduw van ongeloof in de harten van de mensen. Toen de Heere deze wezens schiep om voor Zijn troon te staan, waren zij schitterend van heerlijkheid. Hun lieflijkheid en heiligheid waren in overeenstemming met hun verheven positie. Zij waren verrijkt met de wijsheid van God en omgord met de pracht van de hemel. Zij waren de dienaars van Jehova. Maar wie zou in die gevallen engelen de serafijnen kunnen herkennen die eenmaal in de hemelse hoven

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

dienst deden?

Satanische machten werkten met kwade mensen samen om het volk te doen geloven, dat Christus de grootste van de zondaren was en Hem het voorwerp van verachting te maken. Zij die Christus bespotten toen Hij aan het kruis hing, waren bezielde met de geest van de eerste grote opstandeling. Hij gaf hen die gemene en walgelijke woorden in. Hij inspireerde hen tot bespottingen. Maar met dit alles won hij niets.

Indien er één zonde in Christus gevonden was, indien Hij in één bijzonderheid aan satan had toegegeven om aan de verschrikkelijke marteling te ontkomen, dan zou de vijand van God en mens hebben getriomfeerd. Christus boog het hoofd en stierf, maar Hij hield vast aan Zijn geloof en aan Zijn onderworpenheid aan God. *"En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het Koningschap van onze God en de macht van Zijn Gezalfde; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, is nedergeworpen."* (Openbaring 12:10)

Satan zag dat zijn vermomming was weggerukt. Zijn werk werd opengelegd voor de niet-gevallen engelen en voor het hemels heelal. Hij had zichzelf als een moordenaar geopenbaard. Door het bloed van de Zoon van God te vergieten, had hij zichzelf beroofd van de sympathie van de hemelse wezens. Van nu aan zou zijn werk beperkt zijn. Welke houding hij ook zou aannemen, hij zou niet langer de engelen kunnen opwachten, wanneer zij uit de hemelse hoven kwamen en bij hen de broeders van Christus ervan beschuldigen, te zijn gekleed in gewaden van duisternis en bezoedeld met zonde. De laatste schakel van sympathie tussen satan en de hemelse wereld was verbroken. Toch werd satan toen niet vernietigd. De engelen begrepen zelfs toen nog niet alles waar het in de grote strijd om ging. De beginselen die op het spel stonden, moesten nog meer worden geopenbaard. En ter wille van de mens moest het bestaan van satan voortduren. Mens zowel als engel moet de tegenstelling zien tussen de Vorst van het licht en de vorst van de duisternis. Hij moet kiezen wie hij wil dienen.

Bij het begin van de grote strijd had satan verklaard, dat aan de wet van God niet kon worden gehoorzaamd, dat rechtvaardigheid in strijd was met genade en dat, indien de wet zou zijn overtreden, het onmogelijk zou zijn, dat de zondaar vergeving ontving. Iedere zonde moest bestraft worden, zo voerde satan aan; en indien God de straf op de zonde zou kwijtschelden, zou Hij geen God van waarheid en rechtvaardigheid zijn. Wanneer mensen de wet van God overtraden en Zijn wil trotseerden, jubelde satan. Het was bewezen, zo verklaarde hij, dat de wet niet gehoorzaamd kon worden; de mens zou geen vergeving kunnen ontvangen. Omdat hij, na zijn opstand, uit de hemel was verbannen, eiste satan dat het mensdom voorgoed van de gunst van God zou worden uitgesloten. God kon niet rechtvaardig zijn, zo beweerde hij en nochtans genade betonen aan de zondaar.

Maar zelfs als zondaar nam de mens een andere plaats in dan satan. Lucifer in de hemel had gezondigd in het licht van Gods heerlijkheid. Aan hem was als aan geen ander geschapen wezen een openbaring gegeven van Gods liefde. Hoewel hij het karakter van God begreep en Zijn goedheid kende, verkoos satan zijn eigen zelfzuchtige, onafhankelijke wil te volgen. Deze keuze was beslissend. God kon niets meer doen om hem te redden. Maar de mens werd misleid; zijn geest werd verduisterd door de redeneringen van satan. De hoogte en diepte van de liefde van God kende hij niet. Voor hem was er hoop, indien hij Gods liefde leerde kennen. Door Zijn karakter

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

te aanschouwen, zou hij opnieuw tot God kunnen worden getrokken.

Door Jezus werd Gods genade aan de mensen geopenbaard; maar genade doet de rechtvaardigheid niet te niet. De wet openbaart de eigenschappen van Gods karakter en geen jota of tittel daarvan kon worden veranderd om aan de mens in zijn gevallen toestand tegemoet te komen. God heeft niet Zijn wet veranderd, maar Hij heeft Zichzelf, in Christus, geofferd voor de verlossing van de mens. God was *"in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende."* (2 Korinthe 5:19)

De wet eist gerechtigheid – een rechtvaardig leven, een volmaakt karakter; en dit heeft de mens niet te bieden. Hij kan niet voldoen aan de eisen van Gods heilige wet. Maar Christus heeft, door als Mens naar de aarde te komen, een heilig leven geleid en een volmaakt karakter ontwikkeld. Deze biedt Hij als een vrije gave allen aan die Hem willen aannemen. Zijn leven staat in de plaats van het leven van de mensen. Op deze wijze hebben zij, door de genade van God, vergeving van bedreven zonden. Meer dan dit, Christus bekleedt de mens met de eigenschappen van God. Hij bouwt het menselijk karakter op naar de gelijkenis van het Goddelijk karakter, een uitnemend bouwwerk van geestelijke kracht en schoonheid. Op deze wijze wordt de gerechtigheid van de wet vervuld in de mens die in Christus gelooft. God kan *"rechtvaardig"* zijn, *"ook als Hij hem rechtvaardigt die uit het geloof in Jezus is."* (Romeinen 3:26)

Gods liefde is niet minder tot uitdrukking gebracht door Zijn rechtvaardigheid dan door Zijn genade. Rechtvaardigheid is de grondslag van Zijn troon en de vrucht van Zijn liefde. Het was satans bedoeling geweest om genade te scheiden van waarheid en rechtvaardigheid. Hij zocht te bewijzen dat de gerechtigheid van Gods wet een vijand van de vrede is. Maar Christus toont aan, dat deze dingen in Gods plan onverbrekkelijk zijn verbonden; het ene kan niet bestaan zonder het andere. *"Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar."* (Psalm 85:11)

Door Zijn leven en Zijn dood heeft Christus bewezen, dat Gods rechtvaardigheid niet Zijn genade teniet deed, maar dat de zonde kon worden vergeven en dat de wet rechtvaardig is en volmaakt kan worden gehoorzaamd. Satans beschuldigingen werden weerlegd. God had de mensen een onmiskenbaar bewijs van Zijn liefde gegeven.

Nu zou er een andere misleiding naar voren worden gebracht. Satan verklaarde, dat genade rechtvaardigheid teniet deed, dat de dood van Christus de wet van de Vader ophief. Indien het mogelijk was geweest, dat de wet zou worden veranderd of opgeheven, dan zou Christus niet hebben hoeven te sterven. Maar afschaffing van de wet zou eeuwigdurende overtreding en het plaatsnemen van de wereld onder satans macht betekenen. Juist omdat de wet onveranderlijk was, juist omdat de mens alleen kon worden behouden door gehoorzaamheid aan de eisen van de wet, werd Jezus aan het kruis verhoogd. Niettemin stelde satan het voor, alsof juist het middel waardoor Christus de wet bevestigde, deze teniet deed. Hier zal het laatste conflict in de grote strijd tussen Christus en satan op neerkomen.

Dat de wet, die door Gods eigen stem werd gesproken, gebreken heeft, dat een deel daarvan is terzijde gesteld, is de bewering die satan nu naar voren brengt. Het is het laatste grote bedrog dat hij in de wereld zal brengen. Hij hoeft niet de gehele wet aan te vallen; indien hij de mensen ertoe kan brengen één gebod te veronachtzamen, is zijn doel bereikt. Immers *"wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle geboden."* (Jacobus 2:10) Door erin toe te stemmen één

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gebod te verbreken, worden de mensen in de macht van satan gebracht. Door de wet van mensen te stellen in de plaats van de wet van God, zal satan trachten de macht over de wereld te verkrijgen. Dit werk is voorzeggd in de profetie. Van de grote afvallige macht, die de vertegenwoordiger is van satan, wordt verklaard: *"Hij zal woorden spreken tegen de Allerhoogste, en de heiligen des Allerhoogsten te gronde richten en hij zal erop uit zijn tijden en wet te veranderen, en zij zullen in zijn macht gegeven worden."* Daniël 7:25)

De mensen zullen beslist hun wetten instellen om de wetten van God tegen te werken. Zij zullen trachten het geweten van anderen te dwingen en in hun ijver om deze wetten op te leggen, zullen zij hun medemensen onderdrukken.

De strijd tegen de wet van God, die in de hemel begonnen was, zal voortgaan tot het einde van de tijd. Ieder mens zal op de proef worden gesteld. Gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid is de vraag waarover door de gehele wereld moet worden beslist. Allen zullen geroepen worden om te kiezen tussen de wet van God en de wetten van de mensen. Hier zal de scheidslijn getrokken worden. Er zullen slechts twee klassen zijn. Ieder karakter zal volledig ontwikkeld zijn; en allen zullen tonen of zij de zijde van trouw of die van opstandigheid hebben gekozen.

Dan zal het einde komen. God zal Zijn wet van blaam zuiveren en Zijn volk verlossen. Satan en allen die zich bij hem in zijn opstand hebben aangesloten, zullen worden afgesneden. Zonde en zondaren zullen omkomen, met wortel en tak. (Maleachi 4:1) – satan de wortel, en zijn volgelingen de takken. Het Woord zal worden vervuld aan de vorst der boosheid: *"Omdat gij in uw hart uzelf gelijk gesteld hebt met een god. Ik deed u weg, gij beschuttende cherub, van tussen de vlamme stenen... een verschrikking zijt gij geworden, verdwenen zijt gij; voor altijd!"* (Ezechiël 28:6-19)

Verder: *"Nog een wijle en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer."* (Psalm 37:10) *"Zij zullen worden als hadden zij nooit bestaan."* (Obadja 16)

Dit is geen daad van willekeurige macht van Gods zijde. Zij die zijn genade verwerpen, oogsten wat zij hebben gezaaid. God is de fontein des levens en wanneer iemand verkiest de zonde te dienen, scheidt hij zich af van God en snijdt zich zodoende af van het leven. Hij is *"vervreemd van het leven Gods."* (Efeze 4:18) Christus zegt: *"Allen die Mij haten, hebben de dood lief."* (Spreuken 8:36) God geeft hun een tijdlang het leven, zodat zij hun karakter kunnen ontwikkelen en hun beginselen openbaren. Wanneer dit volbracht is, ontvangen zij de gevolgen van hun eigen keuze. Door een leven van opstandigheid plaatsen satan en al degenen die zich met hem verbinden, zichzelf zó in disharmonie met God, dat alleen reeds Zijn tegenwoordigheid voor hen een verterend vuur is. De heerlijkheid van Hem Die liefde is, zal hen vernietigen.

Aan het begin van de grote strijd begrepen de engelen dit niet. Indien satan en zijn leger toen waren overgelaten om de volledige resultaten van hun zonde te oogsten, dan zouden zij vernietigd zijn; maar het zou niet duidelijk geweest zijn voor de hemelse wezens, dat dit het onvermijdelijke gevolg van de zonde was. In hun hart zou twijfel aan Gods goedheid zijn achtergebleven als een verderfelijke zaad, dat zijn dodelijke vruchten van zonde en leed zou hebben voortgebracht.

Dit zal echter niet het geval zijn wanneer de grote strijd zal zijn beëindigd. Dan, wanneer het verlossingsplan is voltooid, is het karakter van God aan alle geschapen wezens geopenbaard. Zij hebben gezien, dat de voorschriften van Zijn wet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

volmaakt en onveranderlijk zijn. Dan heeft de zonde haar karakter geopenbaard, satan zijn aard. Dan zal de verdelging van de zonde Gods liefde van alle blaam zuiveren en Zijn eer bevestigen voor een heelal van schepselen die zich verheugen om Zijn wil te doen en in wiens hart Zijn wet staat geschreven.

Daarom konden de engelen zich terecht verheugen, toen zij het kruis van de Heiland aanschouwden; want hoewel ze toen niet alles begrepen, wisten zij, dat de uitdelging van de zonde en van satan voor altijd was verzekerd, dat de verlossing van de mens veilig was gesteld en dat het heelal voor eeuwig was beveiligd. Christus Zelf begreep volkomen de gevolgen van het Offer dat op Golgotha werd gebracht. Hij zag uit naar al deze dingen toen Hij uitriep: "*Het is volbracht!*" (Johannes 19:30)

Hoofdstuk 80 - In het graf van Jozef

Eindelijk kon Jezus rusten. De lange dag van schande en marteling was ten einde. Terwijl de laatste stralen van de ondergaande zon de Sabbat inluiden, lag de Zoon van God in de rust van Jozefs graf. Zijn werk volbracht, Zijn handen in vrede gevouwen, rustte Hij gedurende de heilige uren van de Sabbatdag.

In den beginne hadden de Vader en de Zoon op de Sabbat gerust van Hun scheppingswerk. Toen *"de hemel en de aarde en al hun heer"* (Genesis 2:1) voltooid waren, verheugden de Schepper en alle hemelse wezens zich in het gadeslaan van dat heerlijke schouwspel. *"De morgensterren juichten tezamen en al de zonen Gods jubelden."* (Job 38:7) Nu rustte Jezus van het verlossingswerk; en hoewel er smart was te midden van degenen die Hem op aarde liefhadden, was er vreugde in de hemel. Glorierijk was in de ogen van de hemelse wezens de belofte voor de toekomst. Een herstelde schepping, een verlost mensdom, dat na de zonde te hebben overwonnen, nooit meer zou kunnen vallen - dit, het resultaat van het voltooide werk van Christus, zagen God en de engelen. De dag waarop Jezus rustte, is met dit toneel voor altijd verbonden. Want Zijn *"werk is volkomen"* (Deuteronomium 32:4), en *"al wat God doet, is voor eeuwig."* (Prediker 3:14) Wanneer er een *"wederoprichting van alle dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van Zijn heilige profeten, van oudsher"* (Handelingen 3:21), zijn zal, dan zal de Sabbat van de schepping, de dag waarop Jezus in het graf van Jozef rustte, nog een dag van rust en vreugde zijn. Hemel en aarde zullen zich verenigen in lofgezing, wanneer *"van sabbat tot sabbat"* (Jesaja 66:23) de geredde volken in vreugdevolle aanbidding zullen buigen voor God en het Lam.

In de laatste gebeurtenissen van de dag van de kruisiging was een nieuw bewijs voor de vervulling van de profetie gegeven en werd opnieuw van de Goddelijkheid van Christus getuigd. Toen de duisternis van het kruis was opgetrokken en de stervenscreet van de Heiland geuit was, werd onmiddellijk een andere stem gehoord, die zei: *"Waarlijk, dit was een Zoon Gods."* (Mattheüs 27:54)

Deze woorden werden niet op fluisterende toon gesproken. Aller ogen werden gericht naar de plaats waar ze vandaan kwamen. Wie had er gesproken? Het was de centurio, de Romeinse krijgsman. Het Goddelijk geduld van de Heiland en Zijn plotselinge dood, met de overwinningscreet op Zijn lippen, hadden indruk gemaakt op deze heiden. In het gewonde, verbroken lichaam dat aan het kruis hing, herkende de hoofdman de gestalte van de Zoon van God. Hij kon zich niet weerhouden uiting te geven aan zijn geloof. Zo werd opnieuw een bewijs gegeven, dat onze Verlosser eenmaal het loon van Zijn werken zal zien. Zelfs op de dag van Zijn dood spraken drie mannen, die geheel van elkander verschilden, hun geloof uit – hij die de Romeinse wacht aanvoerde, hij die het kruis van de Heiland droeg en hij die aan het kruis aan Zijn zijde stierf. Toen de avond viel, hing er een bovennatuurlijke stilte op Golgotha. De menigte verspreide zich en velen keerden terug naar Jeruzalem, in een geheel andere stemming dan die morgen. Velen waren naar de kruisiging getrokken uit nieuwsgierigheid en niet uit haat tegen Christus. Toch geloofden zij de beschuldigingen van de priesters en beschouwden Christus als een boosdoener. In een onnatuurlijke opwinding hadden zij zich aangesloten bij het gepeupel dat Hem hoonde. Maar toen de aarde in duisternis was gehuld en zij daar stonden, door hun eigen geweten aangeklaagd, voelden zij zich schuldig aan een groot onrecht. Geen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

grappen en spottend gelach werden gehoord te midden van die verschrikkelijke somberheid; en toen deze was opgetrokken, gingen zij in ernstige stilte op weg naar hun huis. Zij waren ervan overtuigd, dat de beschuldigingen van de priesters vals waren, dat Jezus geen bedrieger was; en enkele weken later, toen Petrus predikte op de Pinksterdag, waren zij onder de duizenden die zich tot Christus bekeerden.

Maar de Joodse leiders waren niet veranderd door de gebeurtenissen waarvan zij getuigen waren geweest. Hun haat voor Jezus was niet verminderd. De duisternis die over de aarde was gekomen bij de kruisiging, was niet dichter dan de duisternis die de geest van de priesters en oversten omgaf. Bij Zijn geboorte had de ster Christus gekend en de Wijzen geleid naar de kribbe waar Hij lag. De hemelse legerscharen hadden Hem gekend en Zijn lof gezongen in de vlakten van Bethlehem. De zee had Zijn stem gekend en had Zijn bevel gehoorzaamd. Ziekte en dood hadden Zijn macht herkend en hun prooi aan Hem overgegeven. De zon had Hem gekend en bij het zien van Zijn stervensnood haar gelaat van licht verborgen. De rotsen hadden Hem gekend en gebeefd, zodat zij bij Zijn kreet in stukken braken. De levenloze natuur had Christus gekend en had van Zijn Goddelijkheid getuigd. Maar de priesters en oversten van Israël kenden de Zoon van God niet.

Toch waren de priesters en oversten niet gerust. Zij hadden hun doel bereikt en Christus ter dood gebracht, maar zij hadden niet het gevoel van overwinning dat zij hadden verwacht. Zelfs in het uur van hun schijnbare triomf werden zij door twijfel gekweld over de vraag, wat er nu zou gaan gebeuren. Zij hadden de kreet: *"Het is volbracht!"* (Johannes 19:30), *"Vader in Uw handen beveel Ik Mijn geest!"* (Lucas 23:46), gehoord. Zij hadden gezien hoe de rotsen scheurden en hadden de geweldige aardbeving waargenomen en nu waren ze rusteloos en niet op hun gemak.

Zij waren naijverig geweest op de invloed die Christus had op de mensen, toen Hij leefde; nu waren ze in Zijn dood nog jaloers op Hem. Zij vreesden de dode Christus meer, veel meer, dan ze ooit de levende Christus hadden gevreesd. Zij waren bevreesd dat de aandacht van het volk nog verder zou worden gericht op de gebeurtenissen die met Zijn kruisiging gepaard gingen, Zij vreesden de gevolgen van het werk van die dag. Tot geen enkele prijs wilden ze, dat Zijn lichaam gedurende de Sabbat aan het kruis bleef hangen. De Sabbat naderde nu en het zou een schending van de heiligheid van die dag zijn, wanneer de lichamen aan het kruis hingen. Met dit als voorwendsel vroegen de Joden aan Pilatus of de dood van de slachtoffers verhaast mocht worden en hun lichamen verwijderd zouden mogen worden, voordat de zon onderging.

Pilatus wilde evenmin als zij, dat het lichaam van Jezus aan het kruis zou blijven hangen. Nadat zijn toestemming was verkregen, werden de benen van de twee rovers gebroken om hun dood te verhaasten; maar men bemerkte, dat Jezus reeds was gestorven. De ruwe soldaten waren in een mildere stemming gebracht door wat ze van Christus hadden geboord en gezien en zij werden ervan weerhouden Zijn ledematen te breken. Op deze wijze werd bij het offeren van het Lam Gods de wet van het Pascha vervuld: *"Men zal er niets van laten overblijven tot de volgende morgen, en geen been eraan breken; geheel volgens de inzettingen van het Pascha zal men het vieren."* (Numeri 9:12)

De priesters en oversten waren zeer verbaasd, toen zij bemerkten dat Christus dood was. De dood door het kruis was een langdurig proces; het was moeilijk vast te stellen, wanneer het leven was geweken. Men had nog nooit gehoord, dat iemand binnen zes uur na zijn kruisiging was gestorven. De priesters wilden zich ervan

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verzekeren dat Jezus dood was en op hun voorstel stak een soldaat een speer in de zijde van de Heiland. Uit de wond die op deze wijze werd veroorzaakt, vloeiden twee overvloedige, duidelijk van elkaar te onderscheiden stromen, één van bloed, de ander van water. Dit werd opgemerkt door allen die het zagen en Johannes stelt dit verschijnsel zeer beslist vast. Hij zegt: *"Eén van de soldaten stak met een speer in Zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit. En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd, en zijn getuigenis is waarachtig, en hij weet dat hij de waarheid spreekt, opdat ook gij gelooft. Want dit is geschied opdat het Schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden. En weder zegt een ander Schriftwoord: Zij zullen zien op Hem Die zij doorstoken hebben."* (Johannes 19:34-37)

Na de opstanding lieten priesters en oversten het verhaal de ronde doen, dat Christus niet was gestorven aan het kruis, maar slechts bezwijmd was en later weer tot leven kwam. Weer een ander bericht vertelde, dat het geen echt lichaam van vlees en beenderen was, maar een schijnlichaam, dat in het graf werd gelegd. De handelwijze van de Romeinse soldaten weerlegt deze leugens. Zij braken Zijn benen niet, omdat Hij reeds was gestorven. Om de priesters tevreden te stellen, doorstaken zij Zijn zijde. Indien het leven nog niet was uitgeblust, zou deze wond een onmiddellijke dood hebben veroorzaakt.

Maar het was niet de steek van de speer, het was niet de pijn van het kruis die de dood van Jezus veroorzaakten. Die kreet, met *"luider stem"* (Mattheüs 27:50) op het ogenblik van Zijn sterven geuit, de stroom van bloed en water die uit Zijn zijde vloeide, verklaarden, dat Hij stierf aan een gebroken hart. Zijn hart werd gebroken door geestelijke smart. Hij werd gedood door de zonden van de wereld.

Met de dood van Christus was de hoop van de discipelen vervlogen. Zij keken naar Zijn gesloten oogleden en gebogen hoofd, naar Zijn haar bedekt met bloed, naar Zijn doorboorde handen en voeten en hun leed was onbeschrijfelijk. Tot het laatste toe hadden zij niet geloofd, dat Hij zou sterven; zij konden nauwelijks geloven, dat Hij werkelijk dood was. Door droefheid overmand, dachten zij niet aan Zijn woorden die deze gebeurtenissen hadden voorgezegd. Niets van wat Hij had gezegd, kon hen nu vertroosten. Zij zagen alleen het kruis en zijn bloedend Offer. De toekomst scheen duister van wanhoop. Hun geloof in Jezus had schipbreuk geleden; maar nooit hadden zij hun Heere zo liefgehad als op dat ogenblik. Nooit tevoren hadden zij zo gevoeld, wat Hij voor hen betekende en hoe groot hun behoefte aan Zijn tegenwoordigheid was.

Zelfs in de dood was het lichaam van Christus zeer dierbaar voor Zijn discipelen. Zij verlangden Hem een eervolle begrafenis te geven, maar wisten niet, hoe zij dit konden volbrengen. Verraad tegen de Romeinse regering was de misdaad waarvoor Jezus was veroordeeld en personen die om deze overtreding ter dood werden gebracht, werden toevertrouwd aan een begraafplaats die speciaal voor zulke misdadigers was bestemd. De discipel Johannes was met de vrouwen uit Galilea bij het kruis gebleven. Zij konden het lichaam van hun Heere niet achterlaten in de handen van de ongevoelige soldaten om te worden begraven in een eerloos graf. Toch konden zij dit niet verhinderen. Zij konden geen gunsten van de Joodse gezagdragers verkrijgen en zij hadden geen invloed op Pilatus.

In deze noodtoestand kwamen Jozef van Arimathea en Nicodemus de discipelen te hulp. Deze beide mannen waren leden van het Sanhedrin en kenden Pilatus persoonlijk. Beiden waren vermogende, invloedrijke mannen. Zij waren

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

vastbesloten, het lichaam van Jezus een eervolle begrafenis te geven.

Jozef ging vrijmoedig naar Pilatus toe en vroeg hem het lichaam van Jezus. Voor het eerst hoorde Pilatus nu, dat Jezus werkelijk dood was. Tegenstrijdige geruchten betreffende de gebeurtenissen die met de kruisiging verbonden waren, hadden hem bereikt, maar het feit dat Christus was gestorven, werd hem met opzet niet bekendgemaakt. Pilatus was gewaarschuwd door de priesters en oversten voor bedrog door de discipelen van Christus aangaande Zijn lichaam. Nadat hij het verzoek van Jozef had gehoord, liet hij daarom de centurio die bij de kruisiging de verantwoording droeg, bij zich roepen en vernam met zekerheid dat Jezus dood was. Ook ontving hij van hem een verslag van de gebeurtenissen op Golgotha, waardoor het getuigenis van Jozef werd bevestigd. Het verzoek van Jozef werd ingewilligd. Terwijl Johannes zich zorgen maakte over de begrafenis van zijn Meester, keerde Jozef terug met het bevel van Pilatus aangaande het lichaam van Christus; Nicodemus kwam en bracht een kostbaar mengsel van mirre en aloë, ongeveer honderd pond in gewicht, om Hem te balsemen. De meest geëerde man in Jeruzalem had bij zijn dood geen grotere eerbewijzen kunnen ontvangen. De discipelen waren zeer verbaasd toen ze zagen, dat deze vermogende oversten evenveel belang stelden in de begrafenis van hun Heere als zichzelf.

Nicodemus noch Jozef hadden de Heiland openlijk aangenomen toen Hij nog leefde. Zij wisten dat een dergelijke stap hen zou uitsluiten van het Sanhedrin en zij hoopten Hem door hun invloed bij de raadsvergaderingen te kunnen beschermen. Een tijdlang scheen het alsof ze daarin slaagden; maar de listige priesters, die zagen dat zij Christus gunstig gezind waren, hadden hun plannen gedwarsboemd. Tijdens hun afwezigheid was Jezus veroordeeld en overgegeven om gekruisigd te worden. Nu Hij dood was, verborgen zij niet langer hun genegenheid voor Hem. Terwijl de discipelen bevreesd waren om zichzelf openlijk als Zijn volgelingen te tonen, kwamen Nicodemus en Jozef hun vrijmoedig te hulp. De hulp van deze rijke, geëerde mannen was op dat ogenblik bijzonder nodig. Zij konden voor hun gestorven Meester doen wat voor de arme discipelen onmogelijk was; en hun rijkdom en invloed beschermden hen in hoge mate voor de kwaadwilligheid van de priesters en oversten.

Teder en eerbiedig namen zij eigenhandig het lichaam van Jezus van het kruis af. Tranen van medegevoel vloeiden, toen ze naar Zijn met wonden en striemen bedekte gestalte keken. Jozef bezat een nieuw graf, dat was uitgehouwen in een rots. Dit graf had hij voor zichzelf bestemd; maar het lag dicht bij Golgotha en nu maakte hij het gereed voor Jezus. Het lichaam werd samen met de specerijen die Nicodemus had meegebracht, zorgvuldig in een linnen doek gewikkeld en de Verlosser werd in het graf neergelegd. Daar strekten de drie discipelen de verminkte ledematen uit en vouwden de gewonde handen op de levenloze borst. De Galilese vrouwen kwamen om te zien of alles was geschied wat voor de levenloze gestalte van hun geliefde Leraar kon worden gedaan. Toen zagen zij, hoe de zware steen voor de ingang van het graf werd gewenteld en de Heiland werd achtergelaten om te rusten. De vrouwen waren de laatsten bij het kruis en de laatsten bij het graf van Christus. Terwijl de schaduwen van de avond langer werden, vertoefden Maria Magdalena en de andere Maria's in de omgeving van de rustplaats van hun Heere en vergoten tranen van smart om het lot van Hem Die zij liefhadden. En *"toen zij teruggekeerd waren,... rustten zij op de sabbat naar het gebod."* (Lucas 23:56)

Dat was een Sabbat om nooit te vergeten voor de bedroefde discipelen en ook voor de priesters, oversten, schriftgeleerden, en voor het volk. Bij zonsondergang op

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

de avond van de voorbereidingsdag klonken de trompetten, wat beduidde dat de Sabbat was begonnen. Het Pascha werd gevierd zoals dat eeuwenlang gedaan was, terwijl Hij, op Wie dit alles heen wees, door verdorven handen was gedood en in het graf van Jozef lag. Op de Sabbat vulden de voorhoven van de tempel zich met tempelgangers. De hogepriester, terug van Golgotha, was daar, schitterend gekleed in zijn priesterlijke gewaden. Priesters, met hun witte hoeden, vervulden ijverig hun plicht. Maar sommige aanwezigen voelden zich niet gerustgesteld, toen het bloed van stieren en geiten voor de zonde werd geofferd. Zij waren er zich niet van bewust dat type en antitype elkaar hadden ontmoet, dat er een oneindig Offer voor de zonden van de wereld was gebracht. Zij wisten niet dat het uitvoeren van de rituele eredienst geen waarde meer had. Maar nooit tevoren was deze dienst bijgewoond met zoveel tegenstrijdige gevoelens. De trompetten en de muziekinstrumenten en de stemmen van de zangers waren luid en helder zoals gewoonlijk. Maar alles was doordrongen van een vreemd gevoel. De één na de ander vroeg naar de vreemde gebeurtenis die had plaatsgevonden. Tot op die tijd was het Heilige der heiligen gevrijwaard voor onbevoegden. Maar nu lag het open voor aller ogen. De zware voorhang van borduurwerk, van zuiver linnen gemaakt, prachtig bewerkt met goud, scharlaken en purper, was van boven naar beneden gescheurd. De plaats waar Jehova de hogepriester had ontmoet om Zijn heerlijkheid mee te delen, de plaats die Gods heilige audiëntiezaal was geweest, lag open voor ieders oog – een plaats die niet langer door de Heere werd erkend. Met sombere voorgevoelens deden de priesters dienst voor het altaar. Het ontsluiëren van het heilig geheimenis van het Heilige der heiligen vervulde hen met vrees voor een komende ramp.

Veler gedachten werden in beslag genomen door de dingen die op Golgotha voorgevallen waren. Vanaf de kruisiging tot aan de opstanding onderzochten vele van slaap verstoken ogen voortdurend de profetieën, sommigen om de volle betekenis te weten te komen van het feest dat zij vierden, anderen om bewijzen te vinden dat Jezus niet was wat Hij beweerde te zijn; en weer anderen zochten met bedroefde harten naar bewijzen dat Hij de ware Messias was. Hoewel zij met verschillende bedoelingen onderzochten, raakten allen overtuigd van dezelfde waarheid – dat de profetie in de afgelopen dagen was vervuld en dat de Gekruisigde de Verlosser van de wereld was. Velen die op dat ogenblik in de dienst verenigd waren, namen daarna nooit meer aan de plechtigheden bij het Pascha deel. Velen van de priesters werden van het ware karakter van Christus overtuigd. Hun onderzoekingen van de profetieën waren niet tevergeefs geweest en na Zijn opstanding erkenden ze Hem als de Zoon van God.

Toen Nicodemus zag dat Jezus aan het kruis werd verhoogd, herinnerde hij zich de woorden die in de nacht op de Olijfberg werden gesproken: *"En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe."* (Johannes 3:14-15) Op de Sabbat, terwijl Christus in het graf lag, had Nicodemus de gelegenheid om na te denken. Zijn geest werd nu door een helderder licht verlicht en de woorden die Jezus had gesproken, waren niet langer verborgen. Hij voelde, dat hij veel verloren had, doordat hij zich niet had verbonden met de Heiland gedurende Diens leven. Nu dacht hij terug aan de gebeurtenissen op Golgotha. Het gebed van Christus voor Zijn moordenaars en Zijn antwoord op de smeekbede van de stervende rover, spraken tot het hart van de geleerde raadsman. Opnieuw zag hij op naar de Heiland in Zijn strijd, opnieuw hoorde hij die laatste kreet: *"Het is volbracht!"* (Johannes 19:30) gesproken alsof het de woorden van een overwinnaar waren. Opnieuw zag hij de wankelende

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

aarde, de verduisterde hemel, het gescheurde voorhangsel, de bevende rotsen en zijn geloof werd voor eeuwig bevestigd. Juist de gebeurtenis die de hoop van de discipelen vernietigd had, overtuigde Jozef en Nicodemus van de Goddelijkheid van Jezus. Hun vrees werd overwonnen door de moed van een vast en onwankelbaar geloof.

Nooit had Christus zó de aandacht van de menigte getrokken als nu Hij in het graf was gelegd. Zoals ze dat gewoon waren, brachten de mensen hun zieken en lijdenden naar de tempelhoven, met de vraag: Wie kan ons iets zeggen over Jezus van Nazareth? Velen waren van verre gekomen om Hem te zoeken Die zieken had genezen en doden had opgewekt. Overal hoorde men de roep: Wij zoeken Christus, de Genezer! Bij deze gelegenheid werden degenen waarvan men meende dat ze de symptomen van melaatsheid vertoonden, door de priesters onderzocht. Velen moesten het aanhoren, hoe hun mannen, vrouwen of kinderen melaats werden bevonden en gedoemd om weg te gaan van de bescherming van hun tehuis en de zorgen van hun vrienden, om de vreemdeling waarschuwend op een afstand te houden met de treurige roep: *"Onrein, onrein!"* (Leviticus 13:45) De liefhebbende handen van Jezus, die nooit hadden geweigerd de afstotelijke melaatse met genezende kracht aan te raken, waren gevouwen over Zijn borst. De lippen, die zijn smeekbede hadden beantwoord met de troostende woorden: *"Ik wil het, word rein!"* (Mattheüs 8:3), zwegen nu. Velen deden een beroep op de overpriesters en oversten om medegevoel en verlichting, maar tevergeefs. Het was duidelijk, dat zij de levende Christus in hun midden wilden hebben. Met volhardende ernst vroegen ze naar Hem. Zij wilden niet worden afgewezen. Maar zij werden uit de voorhoven van de tempel verdreven en er werden soldaten bij de poorten gezet om de menigte te weren die met hun zieken en stervenden kwam vragen om te worden binnengelaten.

De lijdenden die gekomen waren om door de Heiland genezen te worden, zonken door hun teleurstelling ineen. De straten waren vervuld van hun rouwklachten. De zieken stierven van verlangen naar de genezende aanraking van Jezus. Tevergeefs werden artsen geraadpleegd; zij bezaten niet de bekwaamheid van Hem Die in het graf van Jozef lag.

De jammerklachten van de lijdenden overtuigden duizenden ervan, dat een groot Licht uit de wereld was weggegaan. Zonder Christus was de aarde duisternis en somberheid. Velen wiens stemmen de kreet: *"Kruisig Hem, kruisig Hem"* (Lucas 23:21), hadden doen aanzwellen, beseften nu de ramp die hen was overkomen en zij zouden, indien Hij nog in leven was geweest, even verlangend hebben geroepen: Geef ons Jezus!

Toen de mensen vernamen, dat Jezus door de priesters ter dood was gebracht, vroeg men feiten betreffende Zijn dood. De bijzonderheden van de rechtszitting werden zo geheim mogelijk gehouden; maar gedurende de tijd waarin Hij in het graf lag, was Zijn Naam op de lippen van duizenden en verhalen over Zijn zogenaamde verhoor en de onmenselijkheid van de priesters en de oversten deden overal de ronde. Intellectuelen deden een beroep op de priesters en oversten om een verklaring te geven van de profetieën van het Oude Testament betreffende de Messias en terwijl ze trachtten leugens tot een antwoord te vormen, werden zij onzinnig. De profetieën die op het lijden en sterven van Christus wezen, konden ze niet verklaren en vele vragenstellers waren ervan overtuigd, dat de Schriften waren vervuld.

De wraak, waarvan de priesters hadden gemeend dat hij zoet zou zijn, was reeds bitterheid voor hen. Zij wisten dat zij de strenge afkeuring van het volk over zich haalden; zij wisten dat dezelfde mensen die zij tegen Jezus hadden beïnvloed, nu

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

vol afschuw op hun eigen schandelijke werk neerzagen. Deze priesters hadden getracht te geloven, dat Jezus een bedrieger was, maar het was tevergeefs. Sommigen van hen hadden bij het graf van Lazarus gestaan en hadden gezien hoe de dode tot het leven werd teruggebracht. Zij beefden van vrees bij de gedachte, dat Christus Zelf uit de dood zou opstaan en opnieuw voor hen zou verschijnen. Zij hadden gehoord, hoe Hij verklaarde, dat Hij macht had om Zijn leven af te leggen en het weer op te nemen. Zij herinnerden zich, dat Hij gezegd had: *"Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen."* (Johannes 2:19) Judas had hun de woorden overgebracht die door Jezus tot Zijn discipelen waren gesproken toen ze hun laatste reis naar Jeruzalem maakten: *"Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen, en ten derden dage zal Hij opgewekt worden."* (Mattheüs 20:18-19) Toen zij deze woorden gehoord hadden, hadden zij ermee gespot en ze belachelijk gemaakt. Maar nu herinnerden zij zich, hoe de voorzeggingen van Christus tot dusverre waren vervuld. Hij had gezegd, dat Hij weer zou opstaan op de derde dag en wie kon zeggen, dat dit niet ook zou gebeuren? Zij verlangden deze gedachten uit hun geest te bannen, maar konden dat niet. Evenals hun vader, de duivel, geloofden zij en sidderden.

Nu de vlaag van opwinding voorbij was, kwam het beeld van Christus hun voortdurend voor de geest. Zij zagen Hem, hoe Hij vredig en gelaten voor Zijn vijanden stond, terwijl Hij zonder murmureren hun hoon en beschimpingen verdroeg. Alle gebeurtenissen van Zijn verhoor en kruisiging kwamen hun weer in de gedachten met een overweldigende overtuiging dat Hij de Zoon van God was. Zij voelden, dat Hij ieder ogenblik voor hen zou kunnen staan, de Aangeklaagde Die Zelf zou aanklagen, de Veroordeelde Die Zelf zou oordelen, de Gedode Die om recht zou vragen door de dood van Zijn moordenaars.

Zij vonden die Sabbat weinig rust. Hoewel zij niet over de drempel van een heiden wilden stappen, uit vrees dat zij zich zouden verontreinigen, beraadslaagden zij toch over het lichaam van Christus. Dood en graf moesten Hem Die zij gekruisigd hadden, vasthouden. Toen *"kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus, en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt. Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden Zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste. Pilatus zeide tot hen: Hier hebt gij een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten."* (Mattheüs 27:62-65)

De priesters gaven aanwijzingen hoe het graf verzekerd moest worden. Een grote steen was voor de opening geplaatst. Over deze steen brachten zij touwen aan, waarvan zij de uiteinden aan de rots bevestigden en die verzegelden met het Romeinse zegel. De steen kon niet worden bewogen zonder het zegel te verbreken. Een wacht van honderd soldaten werd toen rond het graf gelegerd om te voorkomen dat men bedrieglijk te werk zou kunnen gaan. De priesters deden alles wat zij konden om het lichaam van Christus op de plaats te houden waar het was neergelegd. Hij werd zó veilig in Zijn graf verzegeld, alsof Hij daar door alle tijden heen zou moeten blijven.

Zo beraadslaagden zwakke mensen en zo maakten zij plannen. Deze moordenaars hadden geen flauw idee hoe nutteloos hun pogingen waren. Maar door

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

hun werk werd God verheerlijkt. Juist de pogingen die werden aangewend om de opstanding van Christus te verhinderen, zijn de meest overtuigende argumenten om die te bewijzen. Hoe groter het aantal soldaten was dat rond het graf was gelegerd, des te sterker zou het getuigenis zijn dat Hij was opgestaan. Honderden jaren vóór de dood van Christus had de Heilige Geest door de mond van de Psalmist verklaard: *"Waarom woeden de volken en zinnen de natiën op ijdelheid? De koningen der aarde scharen zich in slagorde en de machthebbers spannen samen tegen de Heere en Zijn Gezalfde, ... Die in de hemel zetelt, lacht; de Heere spot met hen."* (Psalm 2:1-4) Romeinse wachten en Romeinse wapenen waren niet bij machte om de Heere des levens in het graf te houden. Het uur van Zijn verlossing was nabij.

Hoofdstuk 81 - De Heere is opgestaan!

De nacht van de eerste dag van de week was langzaam voorbijgegaan. Het donkerste uur, juist voor het aanbreken van de dag, was gekomen. Christus was nog steeds een gevangene in Zijn enge graf. De grote steen was nog op zijn plaats; het Romeinse zegel was niet verbroken, de Romeinse soldaten stonden op wacht. En er waren onzichtbare wachten. Grote scharen boze engelen waren op deze plaats bijeen. Indien het mogelijk was geweest, had de vorst der duisternis met zijn leger van afvalligen het graf waarin de Zoon van God Zich bevond, voor altijd verzegeld gehouden. Maar een hemels leger omringde het graf. Engelen met uitnemende kracht bewaakten het graf en wachtten op de Vorst des levens om Hem te kunnen verwelkomen.

"En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heeren daalde uit de hemel neder." (Mattheüs 28:2) Gekleed in de volle wapenrusting Gods, verliet deze engel de hemelse hoven. De heldere stralen van Gods heerlijkheid gingen voor hem uit en verlichtten zijn pad. "Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden." (Mattheüs 28:3-4)

Wel, priesters en oversten, waar is nu de macht van uw wacht? Dappere soldaten, die nooit bevreesd zijn geweest voor menselijke kracht, zijn nu als waren zij gevangengenomen zonder zwaard of speer. Het gelaat waarnaar zij opzien, is niet het gelaat van een sterfelijk krijgsman; het is het gelaat van de machtigste van Gods legerscharen. Deze boodschapper is degene die de plaats inneemt waaruit satan is gevallen. Hij is het die op de heuvels van Bethlehem de geboorte van Christus verkondigde. Bij zijn nadering beeft de aarde; de legers van de duisternis vluchten en als hij de steen wegrolt, lijkt het alsof de hemel op de aarde neerdaalt. De soldaten zien, hoe hij de steen verwijderd zoals hij dat een kiezelsteen zou doen en ze horen hoe hij roept: Zone Gods, kom uit, Uw Vader roept U. Zij zien, hoe Jezus uit het graf te voorschijn komt en ze horen hoe Hij over het verbroken graf verklaart: *"Ik ben de opstanding en het leven." (Johannes 11:25) Terwijl Hij te voorschijn komt in majesteit en heerlijkheid, buigen de legers van engelen zich diep in aanbidding voor de Verlosser en heten Hem welkom met lofliederen.*

Een aardbeving gaf het uur aan waarop Christus Zijn leven aflegde, een andere aardbeving getuigde van het ogenblik waarop Hij het in triomf weer opnam. Hij Die dood en graf had overwonnen, trad te midden van de wankelende aarde, de flitsende bliksem en de rollende donder als een overwinnaar uit de spelonk te voorschijn. Wanneer Hij zal wederkomen naar de aarde, zal Hij *"niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven." (Hebreeën 2:26) "De aarde waggelt zeer als een beschonkene en zwaait heen en weer als een nachthut." (Jesaja 24:20) "Als een boekrol worden de hemelen samengerold." (Jesaja 34:4) "Op die dag zullen... de elementen door vuur vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden." (2 Petrus 3:10) "Maar de Heere is een schuilplaats voor Zijn volk en een veste voor de kinderen Israëls." (Joel 3:16)*

Bij de dood van Jezus hadden de soldaten gezien hoe midden op de dag de aarde werd gehuld in duisternis; maar bij de opstanding zagen zij, hoe de glans van de engelen de nacht verlichtte en zij hoorden hoe de bewoners van de hemel met grote vreugde en triomf zongen: Gij hebt satan en de machten van de duisternis

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

overwonnen; Gij hebt de dood verslonden tot overwinning!

Christus kwam verheerlijkt uit het graf en de Romeinse wacht aanschouwden Hem. Hun ogen waren gericht op het gelaat van Hem Die zij nog zo kort geleden hadden bespot en gehoond. In dit verheerlijkt Wezen zagen zij de Gevangene Die zij in de rechtszaal hadden gezien, voor Wie zij een doornenkroon hadden gevlochten. Dit was de Man Die onwankelbaar had gestaan voor Pilatus en Herodes, Zijn lichaam gewond door de wrede geseling. Dit was Hij Die aan het kruis was genageld, over Wie de priesters en oversten zelfvoldaan het hoofd hadden geschud en gezegd: *"Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden."* (Mattheüs 27:42) Dit was de Man Die in het nieuwe graf van Jozef was gelegd. Het bevel van de hemels had de Gevangene bevrijd. Indien er bergen op Zijn graf gestapeld zouden zijn, hadden deze niet kunnen verhinderen dat Hij daaruit kwam.

Bij het zien van de engelen en de verheerlijkte Heiland waren de Romeinse bewakers door vrees bevangen en als doden geworden. Toen het hemels leger aan hun blikken werd onttrokken, kwamen zij overeind en zo snel hun bevende ledematen hen dragen konden, gingen zij naar de uitgang van de hof. Wankelend als dronken mannen, haastten zij zich naar de stad en vertelden het verwonderlijke nieuws aan hen die zij tegenkwamen. Zij gingen op weg naar Pilatus, maar hun bericht was aan de Joodse leiders overgebracht en de overpriesters en oudsten lieten hen halen om eerst in hun tegenwoordigheid te worden gebracht. De soldaten vormden een vreemd schouwspel. Bevend van vrees, met bleke gezichten, getuigden zij van de opstanding van Christus. De soldaten vertelden alles precies zoals zij het gezien hadden; zij hadden geen tijd gehad om iets anders dan de waarheid te bedenken of te vertellen. Met moeite zeiden ze: Het was de Zoon van God, Die gekruisigd werd; we hebben gehoord, hoe een engel verklaarde dat Hij de Majesteit van de hemel is, de Koning der heerlijkheid.

Het gezichten van de priesters werden lijkbleek. Kajafas probeerde te spreken. Zijn lippen bewogen, maar er kwam geen geluid. De soldaten stonden op het punt de raadzaal te verlaten, toen een stem hen deed stilstaan. Kajafas had ten slotte zijn spraak hervonden. Wacht, wacht, zei hij. Vertel niemand iets van de dingen die u hebt gezien.

Er werd de soldaten een leugenachtig bericht gegeven. *"Zegt"*, zeiden de priesters, *"Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, terwijl wij sliepen."* (Mattheüs 28:13) Hier streefden de priesters hun doel voorbij. Hoe konden de soldaten zeggen, dat de discipelen het lichaam hadden gestolen, terwijl zij sliepen? Als ze sliepen, hoe konden ze dat dan weten? En indien de discipelen schuldig waren bevonden het lichaam van Christus te hebben gestolen, zouden de priesters dan niet de eersten zijn om hen te veroordelen? Of als de schildwachten bij het graf hadden geslapen, zouden dan niet de priesters als eerste hen bij Pilatus aanklagen?

De soldaten waren ontzet bij de gedachte zichzelf ervan te moeten beschuldigen op hun post te hebben geslapen. Dit was een vergrijp dat met de dood kon worden gestraft. Moesten zij een vals getuigenis geven en daarmee het volk bedriegen en hun eigen leven in gevaar brengen? Hadden zij niet hun vermoeiende wacht gehouden met slapeloze waakzaamheid? Hoe zouden zij een verhoor kunnen doorstaan, zelfs ter wille van geld, indien zij een meened pleegden?

Om het getuigenis waarvoor zij vreesden tot zwijgen te brengen, beloofden de priesters, dat zij voor de veiligheid van de wacht zouden zorgen, door te zeggen dat

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Pilatus, evenmin als zij, zou willen dat een dergelijk verhaal werd rondverteld. De Romeinse soldaten verkochten hun onkreukbaarheid aan de Joden voor geld. Zij waren voor de priesters verschenen, belast met een zeer opzienbarende boodschap van waarheid; zij gingen weg met geld beladen en op hun lippen een leugenachtig bericht dat door de priesters voor hen was bedacht.

Intussen was het bericht van de opstanding van Christus aan Pilatus overgebracht. Hoewel Pilatus verantwoordelijk was voor het feit dat hij Christus had overgeleverd om te sterven, had hij er zich betrekkelijk weinig van aangetrokken. Terwijl hij de Heiland tegen zijn zin had veroordeeld, met een gevoel van medelijden, had hij tot op dat ogenblik geen werkelijke wroeging gevoeld. In vreselijke angst sloot hij zich nu op in zijn huis, vastbesloten om niemand te zien. Maar de priesters drongen tot zijn tegenwoordigheid door, vertelden het verhaal dat zij hadden verzonnen en drongen erop aan dat hij het verwaarlozen van hun plicht door de wacht over het hoofd zou zien. Voordat hij hierin toestemde, ondervroeg hij in alle stilte de wachters. Dezen, bevreesd voor hun eigen veiligheid, durfden niets te verbergen en Pilatus wist hun een verklaring te ontlokken van alles wat er was gebeurd. Hij zette de zaak niet verder voort, maar vanaf dat ogenblik bestond er voor hem geen vrede meer.

Toen Jezus in het graf werd gelegd, triomfeerde satan. Hij hoopte stellig dat de Heiland Zijn leven niet weer zou nemen. Hij maakte aanspraak op het lichaam van de Heere en stelde zijn wacht bij het graf en trachtte Christus gevangen te houden. Hij was bitter vertoornd, toen zijn engelen vluchtten bij het naderen van de hemelse boodschapper. Toen hij Christus in triomf te voorschijn zag treden, wist hij, dat zijn koninkrijk een einde zou hebben en hij uiteindelijk moest sterven.

Door Christus ter dood te brengen, hadden de priesters zichzelf tot werktuigen van satan gemaakt. Nu waren ze volkomen in zijn macht. Ze waren vastgeraakt in een strik waaruit ze geen mogelijkheid tot ontsnappen zagen, behalve door tegen Christus te blijven strijden. Toen zij het bericht van Zijn opstanding hoorden, vreesden zij de toorn van het volk. Zij voelden, dat hun eigen leven in gevaar was. De enige hoop voor hen om te kunnen bewijzen dat Christus een bedrieger was, was te loochenen dat Hij was opgestaan. Zij kochten de soldaten om en verzekerden zich van het stilzwijgen van Pilatus. Zij verspreidden hun leugenachtig verhaal heinde en ver. Maar er waren getuigen die zij niet tot zwijgen konden brengen. Velen hadden het getuigenis van de soldaten over de opstanding van Christus gehoord. En sommigen van de doden die met Christus waren opgestaan, verschenen aan velen en verklaarden dat Hij was opgestaan. Er bereikten de priesters berichten over mensen die deze opgestane doden hadden gezien en hun getuigenis gehoord. De priesters en oversten leefden in voortdurende vrees dat zij, terwijl ze op straat liepen, of binnen de beslotenheid van hun eigen huizen, van aangezicht tot aangezicht met Christus zouden komen te staan. Zij voelden dat er geen veiligheid voor hen was. Grendels en tralies waren een armzalige bescherming tegen de Zoon van God. Dag en nacht stond hun dat verschrikkelijke schouwspel in het gerechtsgebouw voor ogen, waar zij hadden geroepen: *"Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!"* (Mattheüs 27:25) Nooit meer zou de herinnering aan dat schouwspel uit hun gedachten vervagen. Nooit meer zou een vredige slaap hun deel zijn.

Toen bij het graf van Christus de stem van de machtige engel werd gehoord, die zei: Uw Vader roept U! trad de Heiland uit het graf door een leven dat in Hemzelf was. Nu werd de waarheid bewezen van Zijn woorden: *"Ik leg Mijn leven af om het weder te nemen... Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen."*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

(Johannes 10:17-18) Nu werd de profetie vervuld die Hij tot de overpriesters en oversten had gesproken: *"Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen."* (Johannes 2:19)

Over het gehuurde graf van Jozef had Christus in triomf verklaard: *"Ik ben de opstanding en het leven."* (Johannes 11:25) Deze woorden konden alleen door de Godheid worden gesproken. Alle geschapen wezens leven door de wil en de macht van God. Voor al hetgeen ze ontvangen, zijn ze afhankelijk van God. Van de hoogste seraf tot het nederigste levende wezen worden allen uit de Bron des levens gelaafd. Alleen Hij Die één is met God, kon zeggen: Ik heb macht Mijn leven af te leggen en Ik heb macht het weer te nemen. In Zijn Goddelijkheid bezat Christus de macht om de banden van de dood te verbreken.

Christus verrees uit de dood als de Eersteling van hen die sliepen. Hij was het tegenbeeld van de beweegarve en Zijn opstanding vond plaats juist op dezelfde dag waarop het beweegoffer voor de Heere werd gebracht. Meer dan duizend jaar lang was deze symbolische plechtigheid uitgevoerd. Van de oogstvelden werden de eerste aren van het rijpe graan ingezameld en wanneer de mensen naar Jeruzalem gingen voor het Pascha, werd de garve der eerstelingen als een dankoffer voor de Heere bewogen. Voordat dit was geschied, kon de sikkal niet in het graan worden geslagen, het graan in schoven verzameld worden. De garve die aan God was gewijd, stelde de oogst voor. Zo vertegenwoordigde Christus als Eersteling de grote geestelijke oogst die voor het Koninkrijk van God zou worden binnengehaald. Zijn opstanding is het zinnebeeld en de belofte van de opstanding van alle rechtvaardige doden. *"Want indien wij geloven dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem."* (1 Thessalonicenzen 4:14)

Toen Christus opstond, bracht Hij uit het graf een menigte gevangenen mee. De aardbeving bij Zijn dood had hun graven geopend en toen Hij verrees, kwamen zij met Hem uit de graven. Het waren mensen die medewerkers van God waren geweest en die van de waarheid getuigd hadden ten koste van hun leven. Nu zouden zij getuigen zijn van Hem Die hen uit de doden had opgewekt.

Gedurende Zijn dienstwerk had Jezus de doden tot leven opgewekt. Hij had de zoon van de weduwe te Naïn opgewekt en het dochttertje van de overste van de synagoge en Lazarus. Maar dezen werden niet met onsterfelijkheid bekleed. Nadat zij waren opgewekt, waren zij nog aan de dood onderworpen. Maar zij die uit het graf kwamen bij de opstanding van Christus, werden opgewekt ten eeuwigen leven. Zij voeren met Hem ten hemel als zegetekenen van Zijn overwinning over dood en graf. Dezen, zei Christus, zijn niet langer gevangenen van satan: Ik heb hen vrijgekocht. Ik heb hen uit het graf doen herrijzen als de eerstelingen van Mijn macht, om met Mij te zijn waar Ik ben en om nooit meer de dood te zien of smart te ondervinden.

Deze mensen gingen de stad in en verschenen aan velen, terwijl ze verklaarden: Christus is uit de dood opgestaan en wij zijn met Hem opgewekt. Op deze wijze werd de heilige waarheid van de opstanding onsterfelijk gemaakt. De opgewekte heiligen getuigden van de waarheid van de woorden: *"Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan;"* Hun opstanding was een illustratie van de vervulling van de profetie: *"Waakt op en juicht, gij, die woont in het stof! Want Uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen."* (Jesaja 26:19)

Voor de gelovige is Christus de opstanding en het leven. In onze Heiland is het leven dat verloren was gegaan door de zonde, hersteld; immers Hij heeft leven in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Zichzelf om levend te maken wie Hij wil. Hij is bekleed met het recht onsterfelijkheid te geven. Het leven dat Hij als mens heeft afgelegd, neemt Hij weer op en geeft het aan de mensheid. *"Ik ben gekomen",* zei Hij, *"opdat zij leven en overvloed hebben."* (Johannes 10:10) *"Die gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven."* (Johannes 4:14) *"Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage."* (Johannes 6:54)

Voor de gelovige is de dood slechts van geringe betekenis. Christus spreekt daarover alsof het een kort ogenblik is. *"Indien iemand Mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen"* (Johannes 8:51), *"hij zal de dood in eeuwigheid niet smaken"*. (Johannes 8:52) Voor de christen is de dood slechts een slaap, een ogenblik van stilte en duisternis. Het leven is verborgen met Christus in God en *"wanneer Christus verschijnt, Die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid."* (Kolossenzen 3:4)

De stem die van het kruis riep: *"Het is volbracht !"* (Johannes 19:30), werd bij de doden gehoord. Hij drong door de muren van grafkelders en beval de slapenden op te staan. Zo zal het zijn wanneer de stem van Christus uit de hemel zal worden gehoord. Die stem zal doordringen tot in de graven en de grafkelders ontsluiten en die in Christus gestorven zijn, zullen opstaan. Bij de opstanding van de Heiland werden enkele graven geopend, maar bij Zijn tweede komst zullen alle dierbare doden Zijn stem horen en zij zullen uitgaan tot een heerlijk, onsterfelijk leven. Dezelfde macht die Christus opwekte uit de doden, zal Zijn gemeente opwekken en deze met Hem verheerlijken, boven alle overheden, boven alle machten, boven iedere naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige.

Hoofdstuk 82 - Waarom weent gij?

De vrouwen die bij het kruis van Christus hadden gestaan, wachtten en waakten, totdat de uren van de Sabbat voorbijgegaan waren. Op de eerste dag van de week begaven zij zich zeer vroeg op weg naar het graf en namen kostbare specerijen met zich mee om het lichaam van de Heiland te zalven. Zij dachten niet aan Zijn opstanding uit de doden. De zon van hun hoop was ondergegaan en in hun harten was de nacht neergedaald. Terwijl ze voortliepen, spraken ze over Christus' werken van barmhartigheid en over Zijn vertroostende woorden. Maar zij herinnerden zich niet Zijn woorden: *"Ik zal u wederzien."* (Johannes 16:22)

Onkundig van hetgeen juist op dat ogenblik plaatsvond, naderden zij de hof, terwijl ze onderweg tot elkander zeiden: *"Wie zal ons de steen afwentelen van de ingang van het graf?"* (Marcus 16:3) Zij wisten dat zij de steen niet zouden kunnen verwijderen, maar toch vervolgden zij hun weg. En zie, de hemelen waren plotseling verlicht met een heerlijkheid die niet kwam van de opkomende zon. De aarde beefde. Ze zagen dat de grote steen was weggerold. Het graf was leeg.

De vrouwen waren niet allen uit dezelfde richting naar het graf gekomen. Maria Magdalena was de eerste die het graf bereikte; en toen ze zag dat de steen was verwijderd, ging zij haastig heen om het de discipelen te vertellen. Intussen bereikten de andere vrouwen de plaats. Om het graf straalde een licht, maar het lichaam van Jezus was er niet. Toen ze op die plaats bleven talmen, zagen zij plotseling, dat zij niet alleen waren. Een jongeling, gekleed in schitterende klederen, zat bij het graf. Het was de engel die de steen had weggerold. Hij had het uiterlijk van een mens aangenomen, om deze volgelingen van Jezus geen schrik aan te jagen. Nochtans omstraalde hem het licht van de hemelse heerlijkheid en de vrouwen waren bevreesd. Zij keerden zich af om te vluchten, maar de woorden van de engel weerhielden hen op hun schreden. *"Weest gij niet bevreesd"*, zei hij, *"want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats waar Hij gelegen heeft. En gaat terstond op weg en zegt Zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden."* (Mattheüs 28:5-7) Weer kijken ze in het graf en opnieuw hoorden zij de heerlijke tijding. Daar zit een andere engel in mensengedaante, en hij zegt: *"Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt. Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft, zeggende dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan."* (Lucas 24:5-7)

Hij is opgestaan, Hij is opgestaan! Steeds weer herhalen de vrouwen deze woorden. Nu hebben ze de specerijen voor de zalving niet nodig. De Heiland leeft en is niet dood. Zij herinneren zich nu, dat, toen Hij over Zijn dood sprak, Hij zei, dat Hij weer zou opstaan. Welk een dag is dit voor de wereld! Snel verlieten de vrouwen het graf, *"met vrees en grote blijdschap, en liepen haastig voort om het Zijn discipelen te berichten."* (Mattheüs 28:5)

Maria had het goede nieuws niet gehoord. Zij ging naar Petrus en Johannes met de droeve tijding: *"Zij hebben de Heere weggenomen uit het graf, en wij weten niet waar zij Hem hebben neergelegd."* (Johannes 20:2) De discipelen haastten zich naar het graf en vonden het zoals Maria had gezegd. Zij zagen de linnen windsels en de zweetdoek, maar zij vonden hun Heere niet. Zelfs dit was een getuigenis dat Hij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

was opgestaan. De grafdoeken waren niet achteloos terzijde geworpen, maar zorgvuldig opgevouwen, elke doek op zijn eigen plaats. Johannes *"zag het en geloofde."* (Johannes 20:9) Hij verstond de Schrift nog niet, dat Christus uit de doden moest opstaan; maar hij herinnerde zich nu de woorden van de Heiland die Zijn opstanding voorzagen.

Het was Christus Zelf, Die deze grafdoeken met zoveel zorg had neergelegd. Toen de machtige engel naar het graf neerdaalde, voegde zich een andere engel bij hem, die met zijn groep over het lichaam van de Heere de wacht had gehouden. Toen de engel uit de hemel de steen wegrolde, ging de andere engel het graf binnen en maakte de windsels van het lichaam van Jezus los. Maar het was de hand van de Heiland, die iedere doek opvouwde en op zijn eigen plaats legde. In de ogen van Hem Die ster en atoom op gelijke wijze leidt, is niets onbelangrijk. Orde en volmaaktheid worden gezien in al Zijn werk.

Maria was Johannes en Petrus naar het graf gevolgd; toen zij naar Jeruzalem terugkeerden, bleef zij achter. Toen ze in het lege graf keek, werd haar hart met smart vervuld. Naar binnen kijkend zag ze de twee engelen, de één aan het hoofdeind en de ander aan het voeteneind van de plaats waar Jezus had gelegen. *"Vrouw, waarom weent gij?"*, vroegen ze haar. *"Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben"*, antwoordde zij, *"en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben."* (Johannes 20:13)

Daarop keerde zij zich af, zelfs van de engelen, omdat ze meende, dat ze iemand moest vinden die haar zou kunnen vertellen wat er met het lichaam van Jezus was gebeurd. Weer sprak een stem tot haar: *"Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij?"* (Johannes 20:15) Door haar tranen heen zag Maria de gestalte van een man en denkend dat het de hovenier was, zei ze: *"Heer, als gij Hem hebt weggedragen, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen."* (Johannes 20:15) Indien iemand meende, dat het graf van deze rijke man een te eervolle plaats was om Jezus te begraven, zou zij zelf in een plaats voor Hem voorzien. Er was een graf dat door Christus' eigen stem was leeg geworden, het graf waar Lazarus had gelegen. Zou zij daar geen plaats vinden om haar Heere te begraven? Ze voelde dat de zorg voor Zijn dierbaar, gekruisigd lichaam een grote troost zou zijn in haar smart.

Maar nu zei Jezus met Zijn eigen vertrouwde stem tot haar: *"Maria."* (Johannes 20:16) Nu wist ze, dat het geen vreemdeling was, die tot haar sprak en toen ze zich omkeerde, zag ze de levende Christus voor zich staan. In haar vreugde vergat ze, dat Hij gekruisigd was geweest. Ze snelde naar Hem toe, alsof ze Zijn voeten wilde omhelzen, en zei: *"Rabboeni."* (Johannes 20:16)

Maar Christus hief Zijn hand op, met de woorden: *"Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God."* (Johannes 20:17) En Maria ging met haar blijde boodschap op weg naar de discipelen.

Jezus weigerde de eer van Zijn volk aan te nemen, voordat Hij de verzekering had, dat Zijn offer door de Vader was aanvaard. Hij steeg op naar de hemelse hoven en vernam van God Zelf de verzekering, dat Zijn boetedoening voor de zonden van de mensen ruimschoots voldoende was geweest, dat door Zijn bloed allen eeuwig leven zouden verkrijgen. De Vader bekrachtigde het met Christus gemaakte verbond, dat Hij berouwvolle en gehoorzame mensen zou aannemen en hen zou liefhebben gelijk Hij de Zoon liefheeft. Christus zou Zijn werk voltooien en Zijn plechtige belofte vervullen: *"Ik zal de stervelingen kostbaarder maken dan gelouterd goud, en de mensen dan fijn goud van Ofir."* (Jesaja 13:12) Alle macht in hemel en op aarde was

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gegeven aan de Vorst des levens en Hij keerde terug naar Zijn volgelingen in een zondige wereld, om hun Zijn macht en heerlijkheid te verlenen.

Terwijl de Heiland in Gods tegenwoordigheid was en gaven voor Zijn gemeente ontving, dachten de discipelen aan Zijn lege graf en rouwklaagden en weenden. De dag die een dag vol vreugde was voor de gehele hemel, was voor de discipelen een dag van onzekerheid, verwondering en verwarring. Het feit, dat ze niet geloofden in het getuigenis dat de vrouwen gaven, bewijst hoe diep hun geloof was gezonken. Het nieuws van de opstanding van Christus was zó verschillend van datgene wat ze hadden verwacht, dat ze het niet konden geloven. Het was te mooi om waar te kunnen zijn, zo dachten ze. Zij hadden zoveel gehoord over de leerstellingen en zogenaamde wetenschappelijke theorieën van de Sadduceeën, dat de indruk die zij aangaande de opstanding hadden ontvangen, vaag was. Zij wisten nauwelijks wat de opstanding van de doden zou kunnen betekenen. Zij waren niet in staat dat belangrijke onderwerp te begrijpen.

"Gaat heen", hadden de engelen tot de vrouwen gezegd, *"zegt Zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien, gelijk Hij u gezegd heeft."* (Marcus 16:7) Deze engelen waren gedurende Christus' leven op aarde tot beschermengelen bij Hem geweest. Zij waren getuigen geweest van Zijn verhoor en kruisiging. Ze hadden Zijn woorden gehoord die Hij tot Zijn discipelen sprak. Dit bleek uit hun boodschap aan de discipelen en dat had hen van de waarheid moeten overtuigen. Zulke woorden konden alleen komen van de boodschappers van hun opgestane Heere. *"Zegt Zijn discipelen en Petrus"*, zeiden de engelen. Sinds de dood van Christus ging Petrus gebukt onder wroeging. Zijn schandelijke verloochening van de Heere en de blik vol liefde en smart van de Heiland, stonden hem steeds voor de geest. Van alle discipelen had hij het bitterst geleden. Aan hem wordt de verzekering gegeven, dat zijn berouw aanvaard en zijn zonde vergeven is. Hij wordt met name genoemd.

"Zegt Zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult gij Hem zien".

Alle discipelen hadden Jezus verlaten en de oproep om Hem weer te ontmoeten, sluit hen allen in. Hij heeft hen niet van Zich gestoten. Toen Maria Magdalena hun vertelde, dat ze de Heere had gezien, herhaalde ze de oproep om Hem in Galilea te ontmoeten. En nog een derde maal werd hun deze boodschap gegeven. Nadat Hij was opgevaren tot de Vader, verscheen Jezus aan de andere vrouwen, zeggende: *"Weest gegroet. Zij naderden Hem en grepen Zijn voeten en zij aanbaden Hem. Toen zeide Jezus tot haar: Weest niet bevreesd. Gaat heen en bericht Mijn broeders, dat zij naar Galilea gaan, en daar zullen zij Mij zien."* (Mattheüs 28:9-10)

Het eerste werk van Christus op aarde, na Zijn opstanding, was, Zijn discipelen te overtuigen van Zijn onverminderde liefde en tedere zorg voor hen. Om hun het bewijs te geven, dat Hij hun levende Heiland was, dat Hij de boeien van het graf had verbroken en niet langer kon worden vastgehouden door vijand de dood, om te bewijzen dat in Zijn hart dezelfde liefde was als toen Hij bij hen was als hun geliefde Leraar, verscheen Hij steeds weer aan hen. Hij wilde de koorden van liefde nog vaster om hen trekken. Gaat heen en zegt Mijn broeders, zei Hij, dat ze Mij in Galilea zullen ontmoeten.

Toen zij deze aanwijzing, die hun zo beslist werd gegeven, hoorden, begonnen de discipelen over de woorden van Christus, die Zijn opstanding voorzegden, na te denken. Maar zelfs nu verheugden zij zich niet. Zij konden hun twijfel en verwarring

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

niet van zich afzetten. Zelfs toen de vrouwen verklaarden, dat zij de Heere hadden gezien, wilden de discipelen het niet geloven. Zij meenden dat zij het zich slechts inbeelden.

De moeilijkheden schenen zich op te hopen. Op de zesde dag van de week hadden zij hun Meester zien sterven; op de eerste dag van de week bemerkten ze, dat ze van Zijn lichaam beroofd waren en zij werden beschuldigd, dat zij het hadden gestolen om daardoor het volk te bedriegen. Zij wanhoopten of zij ooit de verkeerde indrukken die zich rond hen opstapelden, zouden kunnen rechtzetten. Zij waren bevreesd voor de vijandigheid van de priesters en voor de toorn van het volk. Zij verlangden naar de tegenwoordigheid van Jezus, Die hen bij iedere moeilijkheid had geholpen.

Dikwijls herhaalden zij de woorden: *"Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, Die Israël verlossen zou."* (Lucas 24:21) Eenzaam en met droefheid in het hart herinnerden ze zich Zijn woorden: *"Indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?"* (Lucas 23:31) Zij kwamen samen in de opperzaal en sloten en grendelden de deuren, in de wetenschap dat het lot van hun geliefde Leraar ieder ogenblik ook het hunne zou kunnen zijn. En al die tijd hadden ze zich kunnen verheugen in de wetenschap, dat hun Heiland was opgestaan. Maria stond wenend in de hof, terwijl Jezus dicht bij haar was. Haar ogen waren zó verblind door tranen, dat ze Hem niet kon onderscheiden. En de harten van de discipelen waren zó vol smart, dat ze de boodschap van de engelen of de woorden van Christus Zelf niet geloofden.

Hoevelen doen nu nog hetzelfde wat de discipelen deden! Hoevelen herhalen de wanhoopskreet van Maria: *"Zij hebben mijn Heere weggenomen... en ik weet niet waar zij Hem neergelegd hebben!"* (Johannes 20:13) Tot hoevelen zouden de woorden van de Heiland kunnen worden gezegd: *"Waarom weent gij? Wie zoekt gij?"* (Johannes 20:15) Hij is dicht bij hen, maar hun door tranen verblinde ogen onderscheiden Hem niet. Hij spreekt tot hen, maar zij verstaan het niet.

O, dat het gebogen hoofd toch mocht worden opgeheven, dat de ogen mochten worden geopend om Hem te aanschouwen, dat de oren mochten luisteren naar Zijn stem! *"Gaat terstond op weg, en zegt Zijn discipelen dat Hij is opgewekt."* (Mattheüs 28:7) Zeg hun, niet te kijken naar het nieuwe graf van Jozef, dat met een grote steen gesloten was en verzegeld met het Romeinse zegel. Christus is daar niet. Kijk niet naar het lege graf. Treur niet als degenen die hopeloos en hulpeloos zijn. Jezus leeft en omdat Hij leeft, zullen ook wij leven. Laat uit dankbare harten, van lippen die zijn aangeraakt met een heilig vuur, het lied weerklinken: Christus is opgestaan! Hij leeft om voor ons te pleiten. Grijp deze hoop aan en ze zal voor de ziel een kracht zijn als een veilig, beproefd anker. Geloof en u zult de heerlijkheid van God zien.

Hoofdstuk 83 - De wandeling naar Emmaüs

Laat in de namiddag van de opstandingsdag waren twee van de discipelen op weg naar Emmaüs, een stadje ongeveer twaalf kilometer van Jeruzalem. Deze discipelen namen geen vooraanstaande plaats in het werk van Christus in, maar zij waren ernstige gelovigen in Hem. Zij waren naar de stad gekomen om het Pascha te vieren en waren bijzonder verslagen door de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden. Zij hadden het nieuws van die morgen gehoord over het wegnemen van het lichaam van Christus uit het graf en ook het verhaal van de vrouwen die de engelen hadden gezien en Jezus ontmoet. Zij keerden nu naar huis terug om te mediteren en te bidden. Bedroefd zetten ze hun late tocht voort en spraken over de gebeurtenissen tijdens het verhoor en de kruisiging. Nooit tevoren waren ze zo volkomen ontmoedigd geweest. Zonder hoop en geloof wandelden zij voort in de schaduw van het kruis.

Zij waren nog niet ver gevorderd op hun reis, toen zich een vreemdeling bij hen aansloot, maar zij waren zo door hun droefheid en teleurstelling in beslag genomen, dat ze niet nauwkeurig op hem letten. Zij vervolgden hun gesprek en brachten de gedachten die in hun hart leefden, tot uitdrukking. Zij beredeneerden de lessen die Christus had gegeven en die ze niet schenen te kunnen begrijpen. Terwijl ze spraken over de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden, verlangde Jezus hen te troosten. Hij had hun smart gezien; Hij begreep de tegenstrijdige, verwarrende ideeën, die de gedachte bij hen deed opkomen: Kan deze Man Die toeliet dat Hij zo werd vernederd, de Christus zijn? Zij konden hun smart niet bedwingen en weenden. Jezus wist, dat hun harten in liefde aan Hem waren verbonden en Hij verlangde hun tranen af te wissen en hun vreugde en blijdschap te schenken. Maar eerst moest Hij hun lessen geven die ze nooit zouden vergeten.

"Hij zeide tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken, die gij al wandelende met elkander voert? En zij bleven met somber gelaat staan. Eén dan van hen, genaamd Kleopas, antwoordde en zeide tot Hem: Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?" (Lucas 24:17-18) Zij vertelden Hem over hun teleurstelling met betrekking tot hun Meester, *"Die een profeet was, machtig in werk en woord voor God en het ganse volk."* (Lucas 24:19) Maar *"onze overpriesters en oversten"*, zeiden ze, *"hebben Hem overgegeven om Hem ter dood te veroordelen, en hebben Hem gekruisigd."* (Lucas 24:20) Met harten die pijn deden van teleurstelling en met bevende lippen voegden zij eraan toe: *"Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was Die Israël verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag sinds dit geschied is."* (Lucas 24:21)

Hoe vreemd, dat de discipelen zich de woorden van Christus niet herinnerden en niet beseften, dat Hij de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden, had voorzegd! Zij beseften niet, dat het laatste deel van Zijn openbaring even zeker zou worden vervuld als het eerste, dat Hij op de derde dag weer zou opstaan. Dit was het gedeelte waaraan ze hadden moeten denken. De priesters en oversten waren het niet vergeten. *"De volgende dag dan, dat is na de Voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus, en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt."* (Mattheüs 27:62-63) Maar de discipelen herinnerden zich deze woorden niet.

En Hij zeide tot hen: *"O, onverstandigen en dragen van hart, dat gij niet*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in Zijn heerlijkheid in te gaan?" (Lucas 16:31) De discipelen vroegen zich verwonderd af, wie deze vreemdeling wel kon zijn, dat Hij tot in hun ziel kon doordringen en met zoveel ernst, liefde en medegevoel kon spreken en tevens zo hoopgevend. Voor de eerste maal sinds het verraad van Christus begonnen ze weer hoop te krijgen. Voortdurend zagen ze ernstig naar hun metgezel en dachten dat zijn woorden precies waren als de woorden die Christus zou hebben gesproken. Zij waren vervuld van verbazing en hun harten begonnen te kloppen in vreugdevolle verwachting.

Beginnende met Mozes, de Alfa van de geschiedenis van de Bijbel, legde Christus hen uit wat in al de Schriften op Hem betrekking had. Indien Hij eerst Zichzelf aan hen had bekend gemaakt, dan zouden hun harten tevredengesteld zijn geweest. In de volheid van hun vreugde zouden ze naar niets anders meer hebben gehongerd. Maar het was noodzakelijk, dat zij het getuigenis zouden verstaan dat van Hem in de symbolen en profetieën van het Oude Testament werd gegeven. Hierop moest hun geloof gebaseerd zijn. Christus verrichtte geen wonder om hen te overtuigen, maar het was Zijn eerste werk om de Schriften te verklaren. Zij hadden Zijn dood beschouwd als de vernietiging van al hun hoop. Nu toonde Hij uit de profeten aan, dat dit juist het krachtigste bewijs voor hun geloof was.

Bij het onderwijs aan deze discipelen, toonde Jezus aan, hoe belangrijk het Oude Testament was als getuigenis van Zijn zending. Velen die belijden christenen te zijn, verwerpen nu het Oude Testament, door te beweren dat het niet langer van nut is. Maar dat is niet wat Christus leert. Zo hoog achtte Hij de waarde daarvan, dat Hij eens zei: *"Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen."* (Lucas 16:31)

Het is de stem van Christus, die spreekt door de mond van de patriarchen en profeten, vanaf de dagen van Adam tot aan de laatste gebeurtenissen. De Heiland is even duidelijk geopenbaard in het Oude Testament als in het Nieuwe. Het is het licht uit het profetisch verleden, dat het leven van Christus en de leer van het Nieuwe Testament doet schijnen met helderheid en schoonheid. De wonderen van Christus zijn een bewijs van Zijn Goddelijkheid; maar een sterker bewijs van het feit dat Hij de Verlosser van de wereld is, vinden we in het vergelijken van de profetieën van het Oude Testament met de geschiedenis van het Nieuwe.

Uitgaande van de profetie, gaf Christus Zijn discipelen een correct beeld van datgene wat Hij betekende voor de mensheid. Hun verwachting van een Messias die Zijn troon en Koninklijke macht zou aanvaarden in overeenstemming met de verlangens van de mensen, was misleidend geweest. Het zou in strijd zijn met een juist begrip van Zijn nederdalen vanuit de hoogste plaats tot de nederigste positie die iemand kon innemen. Christus verlangde dat de ideeën van Zijn discipelen in ieder opzicht zuiver en waar zouden zijn. Zij moesten zoveel mogelijk begrijpen van de lijdensbeker die Hem was toebedeeld. Hij toonde hun, dat de verschrikkelijke strijd die zij tot nog toe niet konden vatten, de vervulling was van het verbond dat gemaakt was voordat de wereld was gegrondvest. Christus moest sterven, zoals iedere overtreder van de wet moet sterven indien hij blijft zondigen. Dit alles moest geschieden, maar het zou niet eindigen in een nederlaag, maar in een heerlijke, eeuwige overwinning. Jezus vertelde hun dat alles in het werk moest worden gesteld om de wereld van zonden te redden. Zijn volgelingen moeten leven zoals Hij leefde en werken zoals Hij werkte, met geweldige, volhardende krachtsinspanning.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Op deze wijze sprak Christus tot Zijn discipelen en zo opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften zouden kunnen verstaan. De discipelen waren vermoeid, maar het gesprek verflauwde niet. Woorden van leven en van zekerheid kwamen van de lippen van de Heiland. Maar nog waren hun ogen bevangen. Toen Hij hun vertelde over de verwoesting van Jeruzalem, zagen ze naar de ten ondergang gedoemde stad en weenden. Maar ze hadden er nog weinig vermoeden van Wie hun reisgenoot was. Zij dachten er niet aan, dat het onderwerp van hun gesprek aan hun zijde ging; want Christus zinspeelde op Zichzelf, alsof Hij iemand anders was. Zij meenden, dat Hij Eén van de mensen was die het grote feest hadden bijgewoond en nu terugkeerde naar zijn huis. Hij liep even voorzichtig als zij over de ruwe stenen en stond nu en dan met hen stil om een weinig te rusten. Zo gingen zij voort over de bergachtige weg, terwijl Hij Die weldra Zijn plaats zou innemen aan de rechterhand van God en Die kon zeggen: *"Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde"* (Mattheüs 28:18), naast hen wandelde.

Gedurende de tocht was de zon ondergegaan en voordat de reizigers hun rustplaats hadden bereikt, hadden de arbeiders in de velden hun werk verlaten. Toen de discipelen op het punt stonden hun huis binnen te gaan, scheen het alsof de Vreemdeling Zijn reis wilde voortzetten. Maar de discipelen voelden zich tot Hem aangetrokken. Hun ziel hongerde om meer van Hem te horen. *"Blijf bij ons"* (Lucas 24:29), zeiden zij. Het scheen alsof Hij de uitnodiging niet zou aannemen, maar zij drongen bij Hem erop aan, en zeiden: *"Het is tegen de avond en de dag is reeds gedaald."* (Lucas 24:29) Christus gaf toe aan de smeekbede en *"Hij ging binnen om bij hen te blijven."* (Lucas 24:29)

Indien de discipelen niet verder op hun uitnodiging hadden aangedrongen, zouden ze niet hebben geweten, dat hun reisgenoot de opgestane Heere was. Christus dringt Zijn gezelschap nooit aan iemand op. Hij stelt belang in de mensen die Hem nodig hebben. Vol blijdschap zal Hij het nederigste huis binnengaan en het deemoedigste hart verheugd maken. Maar indien de mensen te onverschillig zijn om aan de hemelse Gast te denken, of Hem te vragen bij hen te blijven, dan gaat Hij verder. Op deze wijze lijden velen een groot verlies. Zij kennen Christus niet beter dan de discipelen toen Hij met hen wandelde op de weg.

De eenvoudige avondmaaltijd van brood is spoedig gereed. Het wordt voor de Gast geplaatst, Die Zijn plaats heeft ingenomen aan het hoofd van de tafel. Nu strekt Hij Zijn handen uit om het voedsel te zegenen. De discipelen deinzen verwonderd terug. Hun Metgezel spreidt Zijn handen uit op precies dezelfde wijze als hun Meester dat placht te doen. Ze kijken nog eens en zie, in Zijn handen ontwaren zij de indrukken van de spijkers. Beiden roepen tegelijk uit: Het is de Heere Jezus ! Hij is opgestaan uit de dood!

Zij staan op om Zich aan Zijn voeten te werpen en Hem te aanbidden, maar Hij is uit hun gezicht verdwenen. Ze kijken naar de plaats die was ingenomen door Iemand Wiens lichaam kortgeleden in het graf had gelegen, en zeggen tot elkander: *"Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?"* (Lucas 24:32)

Maar nu ze dit grote nieuws te vertellen hebben, kunnen ze niet blijven zitten praten. Hun vermoeidheid en honger zijn verdwenen. Ze laten hun maaltijd onaangeroerd staan en vol vreugde gaan ze onmiddellijk op weg over het pad waarlangs ze gekomen zijn, zich haastende om het nieuws te gaan vertellen aan de discipelen in de stad. Op sommige gedeelten is de weg niet veilig, maar zij klimmen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

over de steile gedeelten, uitglijdend over de gladde rotsen. Zij zien niet en weten niet, dat zij beschermd worden door Hem Die met hen langs deze weg is gegaan. Met hun pelgrimsstaf in de hand haasten zij zich voort, verlangend nog sneller te gaan dan zij al wagen. Zij raken het spoor bijster, maar vinden het weer terug. Soms hard lopend, soms struikelend reppen zij zich voort, terwijl hun ongeziene Metgezel de gehele weg dicht naast hen blijft.

De nacht is donker, maar de Zon der Gerechtigheid schijnt over hen. Hun harten springen op van vreugde. Het lijkt hun alsof ze in een nieuwe wereld zijn. Christus is een levende Heiland. Zij treuren niet langer over Hem als over een dode. Christus is opgestaan, – steeds weer herhalen ze dat. Dit is de boodschap die zij aan de treurenden brengen. Zij moeten het heerlijke verhaal vertellen van de wandeling naar Emmaüs. Zij moeten vertellen Wie Zich onderweg bij hen voegde. Zij brengen de belangrijkste boodschap die ooit aan de wereld werd gegeven, een boodschap van blijde tijding, waarvan de hoop van het menselijk geslacht voor tijd en eeuwigheid afhangt.

Hoofdstuk 84 - Vrede zij u

Wanneer de twee discipelen Jeruzalem bereiken, gaan ze de stad binnen door de oostelijke poort, die bij feestelijke gelegenheden 's nachts is geopend. De huizen zijn donker en stil, maar in het licht van de opkomende maan vinden de reizigers hun weg door de smalle straten. Zij gaan naar de opperzaal waar Jezus de uren van de laatste avond vóór Zijn dood heeft doorgebracht. Ze weten, dat zij hier hun broeders kunnen vinden. Hoewel het laat is, weten zij, dat de discipelen niet zullen gaan slapen voordat zij met zekerheid hebben vernomen wat er met het lichaam van hun Heere is gebeurd. Ze bemerken dat de deur van de zaal zorgvuldig is gegrendeld. Ze kloppen om te worden binnengelaten, maar er komt geen antwoord. Alles is stil. Dan noemen ze hun namen. De deur wordt voorzichtig geopend, zij gaan binnen en ongezien gaat nog iemand met hen naar binnen. Dan wordt de deur weer gegrendeld om spionnen te weren.

De reizigers treffen allen in verrassende opgewektheid aan. De stemmen van degenen die zich in het vertrek bevinden, breken los in dankzegging en lof, zeggende: *"De Heere is waarlijk opgewekt en is aan Simon verschenen."* (Lucas 24:34) Dan vertellen de twee reizigers, hijgend vanwege de haast waarmee ze gereisd hebben, het heerlijke verhaal hoe Jezus aan hen verschenen is. Ze hebben dit juist beëindigd en enkelen zeggen dat ze het niet kunnen geloven, aangezien het te mooi is om waar te zijn, als, zie, een Ander voor hen staat. Ieders oog wordt op de Vreemdeling gericht. Niemand heeft geklopt om te worden binnengelaten. Geen voetstap is gehoord. De discipelen zijn geschrokken en vragen zich af wat dit betekent. Dan horen zij een stem die geen andere is dan de stem van hun Meester. Helder en duidelijk komen de woorden over Zijn lippen: *"Vrede zij u!"* (Johannes 20:19)

"En zij werden ontzet en verschrikt en meenden een geest te aanschouwen. Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het Zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb. (En bij dit woord toonde Hij hun Zijn handen en voeten)". (Lucas 24:37-40)

Zij aanschouwden de handen en voeten, die geschonden waren door de wrede spijkers. Zij herkenden Zijn stem, die was als geen andere stem die zij ooit hadden gehoord. *"En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen".* (Lucas 24:41-43) *"De discipelen dan waren verblijd, toen zij de Heere zagen."* (Johannes 20:20) Geloof en vreugde namen de plaats in van ongeloof en met gevoelens die niet in woorden konden worden uitgedrukt, beleden zij hun verrezen Heiland.

Bij de geboorte van Jezus verkondigde de engel: Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen. En nu, bij Zijn eerste verschijning aan Zijn discipelen na Zijn opstanding, richtte de Heiland Zich tot hen met de gezegende woorden: *"Vrede zij u."* (Johannes 20:19) Jezus is altijd bereid door Zijn Woord vrede te geven aan zielen die met twijfel en vrees zijn beladen. Hij wacht op ons, dat wij de deur van ons hart voor Hem zullen openen en zeggen: Blijf bij ons. Hij zegt: *"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij"* (Openbaring 3:20)

De opstanding van Christus was een zinnebeeld van de uiteindelijke

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

opstanding van allen die in Hem slapen. Het gelaat van de opgestane Heiland, Zijn optreden, Zijn woorden waren alle vertrouwd voor de discipelen. Zoals Jezus verrees uit de dood, zo zullen zij die in Hem ontslapen zijn, weder opstaan. Wij zullen onze vrienden herkennen, zoals de discipelen Jezus herkenden. Al waren zij in dit sterfelijk leven mismaakt, of ziek, of misvormd, zij zullen gezond en volmaakt gevormd opstaan; nochtans zal in hun verheerlijkt lichaam hun persoonlijkheid volkomen bewaard blijven. Dan zullen wij kennen zoals wij gekend zijn. (1 Korinthe 13:12) In het gelaat stralend van het licht dat van het gelaat van Jezus komt, zullen we de trekken herkennen van degenen die wij liefhebben.

Toen Jezus aan Zijn discipelen verscheen, herinnerde Hij hen aan de woorden die Hij vóór Zijn dood tot hen had gesproken, dat alles moest worden vervuld wat in de wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen van Hem was geschreven. *"Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derde dage opstaan uit de doden, en dat in Zijn Naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen."* (Lucas 24:45-48)

De discipelen begonnen de aard en de draagwijdte van hun werk in te zien. Zij zouden de heerlijke waarheden die Christus aan hen had toevertrouwd, aan de wereld moeten verkondigen. De gebeurtenissen uit Zijn leven, Zijn dood en opstanding, de profetieën die naar deze gebeurtenissen wezen, de heiligheid van de wet van God, de geheimen van het verlossingsplan, de macht van Jezus om de zonden te vergeven – van al deze dingen waren zij getuigen en zij moesten ze aan de gehele wereld bekendmaken. Zij moesten het Evangelie van vrede en zaligheid door bekering en de macht van de Heiland verkondigen.

"En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend." (Johannes 20:22-23) De Heilige Geest was nog niet volkomen geopenbaard, want Christus was nog niet verheerlijkt. De overvloedige uitstorting van de Geest vond eerst plaats na de hemelvaart van Christus. Pas toen zij deze ontvangen hadden, konden de discipelen de opdracht vervullen het Evangelie aan de wereld te prediken. Maar de Geest werd hun nu voor een bijzonder doel gegeven. Voordat de discipelen hun officiële plichten konden vervullen in verband met de gemeente, blies Christus Zijn Geest op hen. Hij vertrouwde hun de meest geheiligde waarheid toe en Hij verlangde de nadruk te leggen op het feit, dat zonder de Heilige Geest dit werk niet kon worden verricht.

De Heilige Geest is de adem van het geestelijk leven in de ziel. Het toebedelen van de Geest is het toebedelen van het leven van Christus. Degene die dit ontvangt, bekleedt Hij met de eigenschappen van Christus. Alleen zij die op deze wijze door God onderwezen zijn, zij die de innerlijke werking van de Geest bezitten en in wiens leven het leven van Christus wordt geopenbaard, mogen als Zijn vertegenwoordiger dienst doen in het belang van de gemeente.

"Wie gij hun zonden kwijtscheldt", zei Jezus, *"die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend."* (Johannes 20:23) Christus geeft hier aan niemand het recht over anderen te oordelen. In de Bergrede verbood Hij dit. Dit recht behoort God toe. Maar op de gemeente als organisatie legt Hij de verantwoording voor de afzonderlijke leden. Tegenover degenen die in zonde vallen, heeft de gemeente een plicht te waarschuwen, te onderrichten en, indien mogelijk, te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

herstellen. *"Wederleg, bestraf en bemoedig"*, zegt de Here, *"met alle lankmoedigheid en onderrichting."* (2 Timotheüs 4:2) Treed getrouw op tegen verkeerde werken. Waarschuw iedere ziel die zich in gevaar bevindt. Laat niemand zichzelf misleiden. Noem de zonde bij zijn ware naam. Verkondig wat God gezegd heeft betreffende liegen, Sabbatschending, stelen, afgodendienst en andere verkeerde dingen. *"Wie dergelijke dingen bedrijven, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven."* (Galaten 5:21) Indien zij volharden in de zonde, wordt het oordeel dat u aan de hand van Gods Woord hebt uitgesproken, in de hemel bevestigd. Door de zonde te verkiezen, verloochenen zij Christus; de gemeente moet tonen, dat zij haar goedkeuring niet hecht aan hun daden, anders zal zij zelf haar Heere oneer aandoen. Zij moet over de zonde zeggen wat God daarover zegt. Zij moet deze behandelen zoals God heeft voorgeschreven en haar optreden wordt in de hemel bekrachtigd. Hij die het gezag van de kerk minacht, minacht het gezag van Christus Zelf.

Maar er is ook een lichter zijde aan dit beeld. *"Wie, gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden."* (Johannes 20:23) Laat deze gedachte worden hooggehouden. Laat, bij het werken voor de dwalenden, ieders oog op Christus gericht zijn. Laten de herders op tedere wijze zorgen voor de kudde uit de weide des Heeren. Laten ze tot de dwalende spreken over de vergevende genade van de Heiland. Laten ze de zondaar aanmoedigen om berouw te tonen en te geloven in Hem Die kan vergeven. Laten ze verklaren op gezag van Gods Woord: *"Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid."* (1 Johannes 1:9) Allen die berouw hebben, ontvangen de verzekering: *"Hij zal Zich wederom over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee."* (Micha 7:19)

Laat het berouw van de zondaar met dankbare harten door de gemeente worden aanvaard. Laat de berouwvolle zondaar uit de duisternis van het ongeloof tot het licht van geloof en gerechtigheid worden geleid. Laat zijn bevende hand in de liefhebbende hand van Jezus worden gelegd. Een dergelijke vergeving wordt in de hemel bekrachtigd.

Slechts in deze zin heeft de gemeente de macht de zondaar te vergeven. Vergeving van zonden kan alleen worden verkregen door de verdiensten van Christus. Aan geen mens, ook aan geen organisatie van mensen, is de macht gegeven om een ziel van schuld te bevrijden. Christus gaf Zijn discipelen de opdracht om in Zijn Naam aan alle volken vergeving van zonden te prediken, maar aan henzelf werd niet de macht gegeven om de smet van de zonde uit te wissen. De Naam van Jezus is de enige *"Naam de mensen gegeven waardoor wij moeten behouden worden."* (Handelingen 4:12)

Toen Jezus voor de eerste maal aan de discipelen in de opperzaal verscheen, was Thomas niet bij hen. Hij hoorde de berichten van de anderen en ontving overvloedige bewijzen dat Jezus was opgestaan; maar somberheid en ongeloof vervulden zijn hart. Toen hij de discipelen over de heerlijke verschijningen van de opgestane Heiland hoorde spreken, dompelde dit hem in nog diepere wanhoop. Indien Jezus werkelijk uit de dood was opgestaan, konden zij verder niet hopen op een letterlijk aards koninkrijk. En het wondde zijn ijdelheid te denken, dat de Meester Zich zou openbaren aan alle discipelen behalve aan hem. Hij was vastbesloten niet te geloven en een week lang tobde hij over zijn rampzalige, toestand, die nog donkerder scheen door de tegenstelling met de hoop en het geloof van de broeders.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Gedurende deze periode verklaarde hij herhaalde malen: *"Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in Zijn zijde, zal ik geenszins geloven."* (Johannes 20:25) Hij wilde niet zien door de ogen van zijn broeders, of een geloof koesteren dat berustte op hun getuigenis. Hij had zijn Heere vurig lief, maar hij had toegestaan dat naijver en ongeloof bezit namen van zijn geest en hart.

Een aantal discipelen maakten nu de vertrouwde opperzaal tot hun tijdelijk tehuis en 's avonds kwamen allen, behalve Thomas, daar samen. Op een avond besloot Thomas de anderen op te zoeken. Ondanks zijn ongeloof had hij een flauwe hoop dat het goede nieuws waar was. Terwijl de discipelen hun avondmaaltijd gebruikten, spraken zij over de bewijzen die Christus hun in de profetieën had gegeven. *"Jezus kwam, terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden en zeide: Vrede zij u!"* (Johannes 20:26)

Hij keerde Zich tot Thomas en zeide: *"Breng uw vinger hier en zie Mijn handen en breng uw hand en steek die in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig."* (Johannes 20:27) Deze woorden toonden aan, dat Hij op de hoogte was van de gedachten en woorden van Thomas. De twijfelende discipel wist, dat gedurende een week niet één van zijn metgezellen Jezus had gezien. Zij hadden de Meester niet over zijn ongeloof kunnen vertellen. Hij herkende Hem Die voor hem stond, als zijn Heere. Hij verlangde geen verder bewijs. Zijn hart sprong op van vreugde en hij wierp zich aan de voeten van Jezus, terwijl hij uitriep: *"Mijn Heere en Mijn God!"* (Johannes 20:28)

Jezus aanvaardde zijn belijdenis, maar berispte op liefdevolle wijze zijn ongeloof: *"Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd. Zalig zij die niet gezien hebben en toch geloven."* (Johannes 20:29) Het geloof van Thomas zou voor Christus welgevalliger zijn geweest, indien hij gewillig was geweest te geloven op het getuigenis van zijn broeders. Indien de wereld nu het voorbeeld van Thomas zou volgen, dan zou niemand geloven en behouden worden; want allen die Christus aannemen, moeten dat doen door het getuigenis van anderen.

Velen die in twijfel zijn, verontschuldigen zichzelf door te zeggen, dat, indien zij de bewijzen zouden hebben die Thomas van zijn metgezellen ontving, zij zouden geloven. Ze beseffen niet, dat ze niet alleen dat bewijs hebben, maar veel meer. Velen die, evenals Thomas deed, wachten tot alle reden tot twijfel is weggenomen, zullen nooit hun verlangen verwezenlijkt zien. Ze raken langzamerhand vast in hun ongeloof. Zij die zichzelf eraan gewennen naar de sombere zijde te kijken en te mopperen en te klagen, weten niet wat ze doen. Ze zaaien het zaad van twijfel en ze zullen een oogst van twijfel binnenhalen. In een tijd waarin geloof en vertrouwen uiterst belangrijk zijn, zullen velen op deze wijze merken, dat ze niet de macht hebben om te hopen en te geloven.

Door Zijn optreden tegenover Thomas gaf Jezus een les aan Zijn volgelingen. Zijn voorbeeld toont aan, hoe wij mensen moeten behandelen wiens geloof zwak is en die hun twijfel tot iets belangrijks maken. Jezus overstelpte Thomas niet met verwijten en Hij ging ook niet met hem redetwisten. Hij openbaarde Zichzelf aan de twijfelaar. Thomas was bijzonder onredelijk geweest door voorwaarden te stellen voor zijn geloof, maar Jezus brak alle hindernissen af door Zijn overvloedige liefde en tegemoetkomendheid. Ongeloof wordt zelden door redetwisten overwonnen. Het wordt daardoor eerder in een verdedigende positie gebracht en vindt nieuwe steun en verontschuldigungen. Maar laat Jezus, in Zijn liefde en genade, geopenbaard worden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

als de gekruisigde Heiland, dan zal van vele lippen die eens onwillig waren, de belijdenis van Thomas worden gehoord: "*Mijn Heere en mijn God!*" (Johannes 20:29)

Hoofdstuk 85 - Nog eens bij het meer

Jezus had bepaald, dat Hij Zijn discipelen in Galilea zou ontmoeten; en spoedig nadat de week van het Pascha voorbij was, richtten zij hun schreden daarheen. Hun afwezigheid te Jeruzalem tijdens het feest zou als ontrouw en afvalligheid zijn uitgelegd; daarom bleven zij tot het einde ervan. Maar toen dit voorbij was, keerden zij vol vreugde naar huis terug om de Heiland te ontmoeten, zoals Hij had verordend.

Er bevonden zich zeven van de discipelen in het gezelschap. Zij droegen de eenvoudige kledij van vissers; zij waren arm aan aardse goederen, maar rijk aan kennis en werken van waarheid, wat hun in de ogen van de Hemel de hoogste rang als leraars gaf. Zij hadden niet gestudeerd aan de profetenscholen; gedurende drie jaren hadden zij onderwijs ontvangen van de grootste Leraar Die de wereld ooit heeft gekend. Door Zijn onderricht waren zij edel, intelligent en beschaafd geworden, eigenschappen waardoor mensen tot kennis van de waarheid gebracht zouden kunnen worden.

Veel van de tijd van het dienstwerk van Christus was in de omgeving van het Meer van Galilea doorgebracht. Toen de discipelen bijeenkwamen op een plaats waar zij waarschijnlijk niet gestoord zouden worden, bemerkten zij, dat ze omringd waren door herinneringen aan Jezus en Zijn machtige werken. Op deze zee had Jezus, terwijl hun harten van angst vervuld waren en een sterke storm hen de ondergang injoeg, op de golven gewandeld om hen te redden. Hier was de storm gestild door Zijn Woord. Zij konden het strand zien waar meer dan tienduizend mensen van een paar broodjes en visjes gevoed waren. Niet ver hier vandaan lag Kapernaüm, waar zoveel wonderen hadden plaatsgevonden. Terwijl de discipelen het tafereel aanschouwden, waren hun gedachten vervuld van de woorden en daden van hun Heiland.

Het was een aangename avond en Petrus, die nog steeds veel van zijn oude liefhebberij in boten en visvangst in zich had, stelde voor, dat zij het meer zouden opgaan en hun netten zouden uitwerpen. Allen waren bereid met dit plan in te stemmen; zij hadden behoefte aan voedsel en kleding, waarin de opbrengst van een nacht succesvol vissen zou kunnen voorzien. Zo voeren zij uit in hun boten, maar zij ving niets. De hele nacht zwoegden zij, zonder succes. Tijdens die vermoeiende uren spraken zij over hun afwezige Heere en zij haalden de heerlijke gebeurtenissen op waarvan zij, tijdens Zijn dienstwerk bij het meer, getuigen waren geweest. Zij vroegen zich af hoe hun eigen toekomst zou zijn en werden bedroefd over hetgeen voor hen lag.

Al deze tijd volgde een eenzame toeschouwer op de kust hen met Zijn ogen, terwijl Hijzelf ongezien bleef. Eindelijk daagde de morgen. Het schip bevond zich slechts op kleine afstand van de oever en de discipelen zagen een vreemdeling op de oever staan die hen aansprak met de vraag: "*Kinderen, hebt gij ook enige toespis?*" (Johannes 21:5) Toen zij antwoordden: "*Nee*" (Johannes 21:5), zei Hij tot hen: "*Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het (net) uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.*" (Johannes 21:6)

Johannes herkende de vreemdeling en riep naar Petrus: "*Het is de Heere !*" (Johannes 21:7) Petrus was zó uitgelaten en zó verblijd, dat hij zich in zijn geestdrift in het water stortte en weldra aan de zijde van zijn Meester stond. De andere

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

discipelen kwamen in hun boot, terwijl ze het net met de vissen meesleepten. *"Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen en vis daarop en brood."* (Johannes 21:9)

Ze waren te zeer verbaasd om te vragen waar het vuur en het voedsel vandaan kwamen. *"Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen die gij thans gevangen hebt."* (Johannes 21:10) Petrus snelde naar het net toe dat hij had laten schieten en hielp zijn broeders om het op de oever te trekken. Nadat dit werk gedaan was en de voorbereidingen waren getroffen, nodigde Jezus Zijn discipelen om te komen eten. Hij brak het voedsel en verdeelde het onder hen en werd herkend en beleden door alle zeven. Het wonder van de spijziging van de vijfduizend op de berghelling werd hun nu in gedachten gebracht; maar zij werden vervuld met een geheimzinnig ontzag en zwijgend staarden zij naar de opgestane Heiland.

Zij herinnerden zich levendig de gebeurtenis bij het meer, toen Jezus hun had gevraagd Hem te volgen. Zij herinnerden zich nu, hoe zij, op Zijn bevel, waren uitgevaren naar het diepe gedeelte en hun net hadden uitgeworpen en dat de vangst zó overvloedig was geweest, dat het net gevuld werd, tot het bijna scheurde. Toen had Jezus hen geroepen om hun vissersboten te verlaten en Hij had beloofd dat Hij hen vissers van mensen zou maken. Om deze gebeurtenis weer in hun gedachten te brengen en de indruk daarvan dieper te maken, had Hij opnieuw dit wonder verricht. Zijn daad was een vernieuwing van de opdracht aan de discipelen. Het liet hun zien dat de dood van hun Meester niets had afgedaan van hun verplichting om het werk te doen dat Hij hun had toegewezen. Hoewel ze van Zijn persoonlijke tegenwoordigheid en van de middelen voor levensonderhoud die hun vroegere beroep hun verschaft, zouden zijn ontnomen, zou de opgestane Heiland steeds voor hen blijven zorgen. Terwijl ze Zijn werk deden, zou Hij in hun behoeften voorzien. En Jezus had een bedoeling met de opdracht, het net aan de rechterzijde uit te werpen. Aan die kant stond Hij op de oever. Dat was de kant van het geloof. Indien zij in verbondenheid met Hem zouden werken, – wanneer Zijn Goddelijke kracht zich verbond met hun menselijke krachtsinspanning – , dan zou succes hen niet ontbreken.

Christus had nog een andere les te geven, die in het bijzonder op Petrus betrekking had. Petrus' verloochening van de Heere was een schandelijke tegenstelling geweest met zijn vroegere beloften van trouw. Hij had Christus schande aangedaan en had zich zo het wantrouwen van zijn broeders op de hals gehaald. Zij meenden dat hem niet zou worden toegestaan zijn vroegere positie onder hen in te nemen en hijzelf voelde, dat hij datgene wat hem was toevertrouwd, had verbeurd. Voordat hij werd geroepen om weer zijn apostelambt op te nemen, moest hij voor hen allen blijk geven van zijn berouw. Indien hij dit niet deed, zou zijn zonde, hoewel hij daarover berouw had, zijn invloed als dienaar van Christus hebben kunnen teniet doen. De Heiland gaf hem de gelegenheid om het vertrouwen van zijn broeders opnieuw te winnen en om, zover dat mogelijk was, de blaam weg te nemen die hij over het Evangelie had gebracht.

Hier wordt een les gegeven voor alle navolgers van Christus. Het Evangelie sluit geen compromis met het kwade. Het kan de zonde niet verontschuldigen. Geheime zonden moeten in het geheim aan God worden beleden; maar voor een openbare zonde is een openbare belijdenis nodig. De blaam van de zonde van de discipel wordt op Christus geworpen. Het maakt dat satan triomfeert en dat weifelende zielen struikelen. Door bewijs te leveren van zijn berouw, moet de discipel, zover dat in zijn vermogen ligt, deze blaam wegnemen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Terwijl Christus en Zijn discipelen samen aten aan de kant van het meer, zei de Heiland tot Petrus: *"Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?"* (Johannes 21:15) daarmee doelende op zijn broeders. Petrus had eens gezegd: *"Al zouden allen aanstoot aan U nemen, ik nooit!"* (Mattheüs 26:33) Maar nu schatte hij zichzelf op juistere wijze: *"Ja Heere"*, zei hij, *"Gij weet, dat ik U liefheb."* (Johannes 21:15) Hier klinkt geen heftige verzekering, dat zijn liefde groter is dan de liefde van zijn broeders. Hij geeft over zijn toewijding niet zijn eigen mening te kennen. Hij doet een beroep op Hem Die alle gedachten van het hart kan lezen om te oordelen over zijn oprechtheid – *"Gij weet, dat ik U liefheb."* (Johannes 21:15) En Jezus zeide tot hem: *"Weid Mijn lammeren."* (Johannes 21:15)

Weer stelt Jezus Petrus op de proef, door Zijn eerste woorden te herhalen: *"Simon, Zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief?"* (Johannes 21:16) Ditmaal vroeg hij Petrus niet of hij Hem meer liefhad dan zijn broeders deden. Het tweede antwoord luidde evenals het eerste, zonder enige overdreven verzekering: *"Ja Heere, Gij weet, dat ik U liefheb."* (Johannes 21:16) Jezus zei tot hem: *"Hoed Mijn schapen."* (Johannes 21:16) Nogmaals stelde de Heiland de pijnlijke vraag: *"Hebt gij Mij lief?"* (Johannes 21:17) Het deed Petrus pijn; hij meende dat Jezus twijfelde aan zijn liefde. Hij wist, dat zijn Heere reden had om hem te wantrouwen en met een bedroeft hart antwoordde hij: *"Heere, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb."* (Johannes 21:17) Opnieuw zei Jezus hem: *"Weid Mijn schapen."* (Johannes 21:17)

Driemaal had Petrus openlijk zijn Heere verloochend en driemaal dreef Jezus hem ertoe, zijn liefde en trouw te verzekeren, door aan te dringen met die scherpe vraag die als een van weerhaken voorziene pijl zijn gewonde hart raakte. Voor de discipelen die daar samen waren, openbaarde Jezus de diepte van Petrus' berouw en toonde Hij aan, hoe volkomen vernederd de eens zo zelfverzekerde discipel was.

Petrus was van nature vooruitstrevend en impulsief en satan had van deze eigenschappen gebruik gemaakt om hem ten val te brengen. Juist voor de val van Petrus had Jezus tot hem gezegd: *"De satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen."* (Lucas 22:31-32) Die tijd was nu gekomen en de ommekeer in Petrus was duidelijk. De diepgaande, toetsende vragen van de Heiland hadden hem geen enkel vrijpostig, zelfvoldaan antwoord ontlokt; en door zijn vernedering en berouw was Petrus beter dan ooit toegerust om als herder van de kudde op te treden.

Het eerste werk dat Christus aan Petrus opdroeg, toen Hij hem in zijn dienstwerk hersteld had, was het weiden van de lammeren. Dit was een werk waarin Petrus weinig ervaring bezat. Het zou veel zorg en liefde vereisen, veel geduld en volharding. Hierdoor werd hij geroepen om hen te dienen die nog jong waren in het geloof, om de onwetenden te onderwijzen, hun de Schriften te verklaren en hen op te voeden tot nuttige mensen in de dienst van Christus. Tot op dat ogenblik was Petrus nog niet geschikt geweest dit te doen of zelfs ook maar de belangrijkheid ervan te begrijpen. Maar dit was het werk waartoe Jezus hem nu riep. Zijn eigen ervaring van lijden en berouw had hem voor dit werk geschikt gemaakt.

Voor zijn val sprak Petrus altijd ondoordacht zoals zijn gevoel het hem op dat ogenblik ingaf. Hij stond altijd klaar om anderen te verbeteren en zijn mening te uiten vooraleer hij een helder begrip had van zichzelf of van hetgeen hij wilde zeggen. Maar de bekeerde Petrus was geheel anders. Hij behield zijn vroegere geestdrift, maar de genade van Christus temperde zijn voortvarendheid. Hij was niet langer onbesuisd,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zelfvoldaan en tevreden met zijn eigen oordeel, maar kalm, beheerst en bereid iets te leren. Hij kon zowel de lammeren als de schapen van de kudde van Christus weiden.

De wijze waarop de Heiland tegen Petrus optrad, hield een les in voor hemzelf en voor zijn broeders. Het leerde hun, de overtreder met geduld, medeleven en vergevende liefde tegemoet te komen. Hoewel Petrus zijn Heere had verloochend, wankelde de liefde die Jezus voor hem voelde, nooit. Zulk een liefde moet ook de onderherder voelen voor de schapen en de lammeren die aan zijn zorg zijn toevertrouwd. Terugdenkend aan zijn eigen zwakheid en falen zou Petrus op even zo tedere wijze optreden tegenover zijn kudde als Christus was opgetreden tegenover hem.

De vraag die Christus aan Petrus had gesteld, was veelbetekenend. Hij noemde slechts één voorwaarde voor discipelschap en dienen. *"Hebt gij Mij lief?"* (Johannes 21:17) zei Hij. Dit is de meest noodzakelijke vereiste. Petrus mocht het andere hebben bezeten, zonder de liefde van Christus had hij geen trouwe herder over de kudde van de Heere kunnen zijn. Kennis, welwillendheid, welsprekendheid, dankbaarheid en ijver zijn alle hulpmiddelen voor het goede werk; maar zonder de liefde van Jezus in het hart is het werk van de christenprediker een mislukking.

Jezus wandelde alleen met Petrus, want er was iets dat Hij alleen aan hem wilde mededelen. Vóór Zijn dood had Jezus tot hem gezegd: *"Waar Ik heen ga, kunt gij Mij nu niet volgen, maar gij zult later volgen."* (Johannes 13:36) Hierop had Petrus geantwoord: *"Heere, waarom kan ik U thans niet volgen? Ik zal mijn leven voor U inzetten."* (Johannes 13:37) Toen hij dit zei, wist hij nog niet, naar welke hoogten en diepten de voeten van Christus zouden voorgaan. Petrus had gefaald toen de beproeving kwam, maar hij zou opnieuw een gelegenheid hebben om zijn liefde voor Christus te bewijzen. Om hem kracht te geven voor de laatste beproeving van zijn geloof, openbaarde de Heiland hem zijn toekomst. Hij vertelde hem, dat, nadat hij een gedienschtig leven hebben geleid, wanneer ouderdom zijn kracht zou aantasten, hij metterdaad zijn Heiland zou volgen. Jezus zei tot hem: *"Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en wandeldet alwaar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud geworden zijt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen waar gij niet wilt. En dit zeide Hij om te kennen te geven met welke dood hij God verheerlijken zou."* (Johannes 21:18-19)

Jezus maakte Petrus zo de buitengewone wijze van zijn dood bekend. Hij voorzegde zelfs, dat hij zijn handen zou uitstrekken aan het kruis. Opnieuw zei Hij tot Zijn discipel: *"Volg Mij."* (Johannes 21:19) Petrus was niet ontmoedigd door de openbaring. Hij was gewillig om op welke wijze ook voor zijn Heere te sterven.

Tot op dat ogenblik had Petrus Christus gekend naar het vlees, zoals velen Hem nu nog kennen; maar hij zou deze beperkte opvatting niet meer hebben. Hij kende Hem niet meer zoals hij Hem gekend had tijdens Zijn leven als mens. Hij had Hem liefgehad als een mens, als een door de Hemel gezonden Leraar; nu had hij Hem lief als God. Hij had de les geleerd, dat voor hem Christus alles in allen was. Nu was hij bereid te delen in de zelfopofferende dienst van zijn Heere. Toen hij ten slotte naar het kruis werd geleid, werd hij, op eigen verzoek, gekruisigd met het hoofd naar beneden. Hij meende dat het een te grote eer voor hem zou zijn op dezelfde wijze te sterven als zijn Meester.

Voor Petrus waren de woorden: *"Volg Mij"* (Johannes 21:19), vol onderricht. De les werd niet alleen voor zijn dood, maar ook voor iedere stap in zijn leven gegeven. Tot op dat ogenblik was Petrus geneigd geweest om zelfstandig op te treden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hij had getracht plannen te maken voor het werk van God, in plaats van te wachten en Gods plan te volgen. Maar door de Heere vooruit te snellen, kon hij niets bereiken. Jezus zei hem: *"Volg Mij."* (Johannes 21:19) Snel Mij niet vooruit. Dan zult u de legerscharen van satan niet alleen tegemoet te treden. Laat Mij u vooruitgaan en u zult door de vijand niet worden overwonnen.

Terwijl Petrus naast Jezus voortwandelde, zag hij, dat Johannes hen volgde. Hij werd vervuld met een verlangen om diens toekomst te weten en hij zei *"tot Jezus: Heere, maar wat zal met deze gebeuren? Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij."* (Johannes 21:21-22) Petrus had eraan moeten denken, dat zijn Heere hem alles zou openbaren wat voor hem het beste was om te weten. Het is de plicht van een ieder om Christus te volgen, zonder zich nodeloos ongerust te maken over het werk dat aan anderen is toegewezen. Door van Johannes te zeggen: *"Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom"* (Johannes 21:22), verzekerde Jezus niet dat deze discipel zou blijven leven tot de tweede komst van de Heere. Hij stelde slechts Zijn eigen oppermacht vast en dat, indien Hij zou willen dat dit zou gebeuren, het geen enkele invloed op het werk van Petrus zou hebben. De toekomst van Johannes en Petrus lag in handen van hun Heere. Gehoorzaamheid om Hem te volgen was de plicht die van elk van hen werd geëist.

Hoevelen zijn er heden als Petrus! Zij stellen belang in de zaken van anderen en zijn vol verlangen om te weten wat de plicht van die anderen is, terwijl ze in gevaar verkeren hun eigen plicht te verzaken. Het is onze taak op Christus te zien en Hem te volgen. Wij zullen fouten zien in het leven van anderen en gebreken in hun karakter. De mensheid is omringd door zwakheden. Maar in Christus zullen we volmaaktheid vinden. Door op Hem te zien, zullen wij worden veranderd.

Johannes bereikte een zeer hoge leeftijd. Hij was getuige van de verwoesting van Jeruzalem en van de ondergang van de trotse tempel, – een zinnebeeld van de uiteindelijke ondergang van de wereld. Tot in zijn laatste dagen leefde Johannes dicht bij zijn Heere. De last van zijn getuigenis aan de gemeenten luidde: *"Geliefden, laten wij elkander liefhebben;"* (1 Johannes 4:7) *"wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem."* (1 Johannes 4:16)

Petrus was opnieuw in zijn apostelschap bevestigd, maar de eer en het gezag dat hij van Christus ontving, hadden hem niet de oppermacht over zijn broeders gegeven. Dit had Christus duidelijk gemaakt, toen Hij als antwoord op de vraag van Petrus: *"Wat zal met deze gebeuren?"* (Johannes 21:21) had gezegd: *"Wat gaat het u aan? Volg gij Mij."* (Johannes 21:22) Petrus werd niet de waardigheid verleend van hoofd van de kerk. De gunst die Christus hem had bewezen door hem zijn ontrouw te vergeven en hem het hoeden van de kudde toe te vertrouwen en Petrus' eigen gelovig volgen van Christus, wonnen voor hem het vertrouwen van zijn broeders. Hij had veel invloed op de gemeente. Maar Petrus droeg de les die Jezus hem bij het Meer van Galilea had geleerd, zijn gehele leven met zich mee. Toen hij door de Heilige Geest aan de gemeenten schreef, zei hij:

"De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste en getuige van het lijden van Christus, die ook een deelgenoot ben van de heerlijkheid welke zal geopenbaard worden: hoedt de kudde Gods die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerende over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde. En wanneer de Opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven." (1 Petrus 5:1-4)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hoofdstuk 86 - Gaat heen, onderwijst alle volkeren

Toen Hij nog slechts één schrede van Zijn hemelse troon verwijderd was, gaf Christus de opdracht aan Zijn discipelen. *"Mij is gegeven alle macht in hemel en op (de) aarde"* (Mattheüs 28:19), zei Hij. *"Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het Evangelie aan de ganse schepping."* (Marcus 16:15) Steeds weer werden deze woorden herhaald, zodat de discipelen de betekenis daarvan zouden begrijpen. Over alle bewoners van de aarde, hoog en laag, rijk en arm, moest het licht van de hemel schijnen met heldere, krachtige stralen. De discipelen moesten, bij het reddingswerk voor de wereld, medewerkers van hun Verlosser zijn.

De opdracht was aan de twaalfen gegeven toen Christus met hen in de opperzaal samenkwam; maar nu werd hij aan een groter aantal gegeven. Bij de samenkomst op een berg in Galilea waren alle gelovigen die bijeengeroepen konden worden, vergaderd. Voor Zijn dood had Christus Zelf tijd en plaats van deze samenkomst aangegeven. De engel bij het graf herinnerde de discipelen aan Zijn belofte hen in Galilea te ontmoeten. De belofte werd opnieuw gegeven aan de gelovigen die tijdens de PaschawEEK waren samengekomen in Jeruzalem en door hen bereikten ze vele eenzamen die de dood van hun Heere betreurden. Met gespannen belangstelling zagen allen naar het onderhoud uit. Uit alle richtingen toestromend, gingen ze langs omwegen naar de plaats van samenkomst, ten einde de achterdocht van de jaloerse Joden niet op te wekken. Vol verbazing in hun hart kwamen ze, terwijl ze vurig met elkander spraken over het nieuws dat hen betreffende Christus had bereikt.

Op de aangewezen tijd hadden ongeveer vijfhonderd gelovigen zich in kleine groepjes op de berghelling verzameld, vol verlangen om al het mogelijke te vernemen van degenen die Christus gezien hadden sinds Zijn opstanding. De discipelen gingen van groep tot groep en vertelden alles wat zij van Jezus hadden gehoord en gezien, uitgaande van de Schriften zoals Hij dat voor hen had gedaan. Thomas vertelde het verhaal van zijn ongeloof en zei hoe zijn twijfels waren weggevaagd. Plotseling stond Jezus onder hen. Niemand kon zeggen vanwaar en hoe Hij was gekomen. Velen van de aanwezigen hadden Hem nooit tevoren gezien; maar in Zijn handen en voeten zagen zij de tekenen van de kruisiging; Zijn gelaat was als het aangezicht Gods en toen zij Hem zagen, aanbaden ze Hem.

Maar sommigen twijfelden. Zo zal het altijd zijn. Er zijn mensen die het moeilijk vinden om geloof te beoefenen en zij stellen zich aan de zijde van de twijfelaars. Deze mensen verliezen veel door hun ongeloof.

Dit was het enige gesprek dat Jezus had met velen van de gelovigen na Zijn opstanding. Hij kwam en sprak tot hen de woorden: *"Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde."* (Mattheüs 28:19) De discipelen hadden Hem aanbeden voordat Hij sprak, maar Zijn woorden, die klonken van lippen die door de dood gesloten waren geweest, doordrongen hen met een bijzondere kracht. Hij was nu de opgestane Heiland. Velen van hen hadden gezien hoe Hij Zijn macht gebruikte om de zieken te genezen en de machten van satan te bedwingen. Zij geloofden dat Hij macht bezat om Zijn Koninkrijk in Jeruzalem op te richten, macht om tegenstanders te onderdrukken en macht over de elementen van de natuur. Hij had de woedende wateren tot zwijgen gebracht; Hij had gewandeld over de witte schuimkoppen van de golven; Hij had doden tot het leven teruggeroepen. Nu verklaarde Hij, dat *"alle*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

macht" (Mattheüs 28:19) Hem was gegeven. Zijn woorden deden de gedachten van Zijn toehoorders uitstijgen boven de aardse en tijdelijke dingen naar de hemelse en eeuwige. Zij werden opgeheven tot het hoogste begrip van Zijn waardigheid en heerlijkheid.

De woorden van Christus op de berg waren de aankondiging dat Zijn offer ter wille van de mensen, volkomen en volmaakt was. De voorwaarden voor de verzoening waren vervuld; het werk waartoe Hij in deze wereld was gekomen, was volbracht. Hij was op weg naar de troon van God, om door engelen, overheden en machten te worden geëerd. Hij was Zijn middelaarswerk begonnen. Bekleed met onbeperkt gezag, gaf Hij Zijn opdracht aan de discipelen: *"Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."* (Mattheüs 28:19-20)

Het Joodse volk was bewaarders geweest van de heilige waarheid; maar het farizeïsme maakte hen tot de meest bekrompen, de dweepzieksten van heel het menselijk geslacht. Alles wat met de priesters en oversten verband hield – hun kleding, gewoonten, plechtigheden en overleveringen – maakte hen ongeschikt om het licht van de wereld te zijn. Zij beschouwden zichzelf, het Joodse volk, als de wereld. Maar Christus gaf aan Zijn discipelen de opdracht om een geloof en wijze van aanbidden te verkondigen dat niets in zich had van stand of afkomst, een geloof dat geschikt zou zijn voor alle volken, alle natiën, alle klassen van mensen.

Voordat Hij Zijn discipelen verliet, maakte Christus de aard van Zijn Koninkrijk duidelijk. Hij bracht hun in herinnering wat Hij daarover reeds eerder had verteld. Hij verklaarde, dat het niet Zijn bedoeling was om in deze wereld een tijdelijk Koninkrijk op te richten, maar een geestelijk. Hij zou niet als een aardse koning op de troon van David regeren. Weer opende Hij hun de Schriften en toonde aan, dat alles wat Hij had doorgemaakt, door de hemel was vastgesteld in de raadsvergaderingen tussen de Vader en Hemzelf. Alles was voorzegd door mannen die door de Heilige Geest waren geïnspireerd. Hij zei: Gij ziet, dat alles wat Ik u omtrent Mijn verwerping als Messias had geopenbaard, heeft plaatsgevonden. Alles wat Ik gezegd heb met betrekking tot de vernedering die Ik zou ondergaan en de dood die Ik zou sterven, waargemaakt is. Op de derde dag ben Ik weder opgestaan. Onderzoek de Schriften nog ijveriger en u zult zien, dat in al deze dingen de bijzonderheden van de profetie aangaande Mij in vervulling zijn gegaan.

Christus gaf Zijn discipelen opdracht om het werk te doen dat Hij in hun handen had achtergelaten en te beginnen te Jeruzalem. Jeruzalem was de plaats geweest waar Hij op wonderlijke wijze tot het mensdom was afgedaald. Daar had Hij geleden, was Hij verworpen en veroordeeld. Het land van Judea was Zijn geboortegrond. Daar had Hij, bekleed met de menselijke natuur, met de mensen gewandeld en weinigen hadden bemerkt hoe dicht de hemel bij de aarde kwam toen Jezus in hun midden was. In Jeruzalem moest het werk van de discipelen beginnen.

Met het oog op alles wat Christus daar had geleden en op het niet gewaardeerde werk dat Hij daar had verricht, hadden de discipelen kunnen pleiten voor een meer belovend arbeidsveld; maar zij hielden geen dergelijk pleidooi. Dezelfde grond waarop Hij het zaad van de waarheid had uitgestrooid, moest door de discipelen worden bewerkt en het zaad zou ontkiemen en een overvloedige oogst opbrengen. In hun werk zouden de discipelen vervolging ontmoeten door de naijver en de haat van de Joden; maar dit had hun Meester ook verdragen en zij mochten deze

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

niet ontvluchten. De genade moest het eerst aan de moordenaars van de Heiland worden aangeboden.

En er waren in Jeruzalem vele mensen die in het geheim in Jezus hadden geloofd en velen die door de priesters en oversten waren misleid. Ook aan dezen moest het Evangelie worden gebracht. Zij moesten tot berouw worden geroepen. De heerlijke waarheid, dat door Christus alleen vergeving van zonden kon worden verkregen, moest tot klaarheid worden gebracht. Terwijl geheel Jeruzalem in beroering was door de opwindende gebeurtenissen van de laatste weken, zou de prediking van het Evangelie de diepste indruk maken.

Maar het werk zou daar niet eindigen. Het zou tot de einden van de aarde worden uitgebreid. Tot Zijn discipelen zei Christus: U bent getuigen geweest van Mijn leven van zelfopoffering. U bent getuigen geweest van de moeiten die Ik voor Israël heb gedaan. Hoewel zij niet tot Mij wilden komen om behouden te worden, hoewel de priesters en oversten naar willekeur met Mij hebben gehandeld, hoewel zij Mij, zoals de Schriften hadden voorspeld, verworpen hebben, zullen zij toch nog een andere gelegenheid krijgen om de Zoon van God aan te nemen. U hebt gezien, dat allen die tot Mij komen en hun zonden belijden, vrijelijk door Mij worden ontvangen. Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Allen die willen, kunnen met God verzoend worden en het eeuwige leven ontvangen. Aan u, Mijn discipelen, draag Ik deze boodschap van genade op. Zij moest eerst aan Israël worden bekendgemaakt en dan aan alle natiën, tongen en volkeren. Ze moet aan de Joden en aan de Heidenen worden verteld. Allen die geloven, moeten in één gemeente worden bijeengebracht.

Door middel van de gave van de Heilige Geest zouden de discipelen een wonderbare kracht ontvangen. Hun getuigenis zou door wonderen en tekenen worden bevestigd. Er zouden wonderen worden verricht, niet alleen door de apostelen, maar ook door degenen die hun boodschap aannamen. Jezus zei: *"In Mijn Naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden."* (Marcus 16:17-18)

In die tijd werd dikwijls vergiftiging toegepast. Gewetenloze mensen aarzelden niet om door dit middel mensen die hun eerzucht in de weg stonden, uit de weg te ruimen. Jezus wist, dat het leven van Zijn discipelen aan dit gevaar zou blootstaan. Door Zijn getuigen ter dood te brengen, zouden velen menen God een dienst te bewijzen. Daarom beloofde Hij hun bescherming tegen dit gevaar.

De discipelen zouden dezelfde macht bezitten die Jezus had, om *"alle ziekte en kwaal onder het volk"* (Matteüs 4:23; 9:6) te genezen. Door in Zijn Naam de kwalen van het lichaam te genezen, zouden zij getuigen van Zijn macht om de ziel te genezen. En nu werd hun een nieuwe gave beloofd. De discipelen zouden onder andere volkeren prediken en zij zouden macht ontvangen om in andere talen te spreken. De apostelen en degenen die bij hen hoorden, waren ongeletterde mensen, maar door de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag werd hun rede, hetzij in hun eigen of in een vreemde taal gesproken, zuiver, eenvoudig en juist, zowel in woord als in uitspraak.

Zo gaf Christus Zijn discipelen hun opdracht. Hij trof alle voorzieningen voor de vooruitgang van het werk en nam Zelf de verantwoordelijkheid voor het welslagen daarvan op Zich. Zo lang ze Zijn woord gehoorzaamden en in gemeenschap met Hem werkten, zouden ze niet falen. Gaat heen naar alle volkeren, zei Hij hun. Ga naar de verst gelegen delen van de bewoonde wereld, maar weet, dat Ik daar tegenwoordig zal

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

zijn. Werk in geloof en vertrouwen, want nooit zal de tijd aanbreken dat Ik u zal verlaten.

De opdracht van de Heiland aan Zijn discipelen omsloot al de gelovigen. Het omvat alle gelovigen in Christus tot het einde van de tijd. Het is een noodlottige vergissing om aan te nemen dat het werk tot redding van zielen alleen van de ingezegende predikant afhankelijk is. Allen tot wie de hemelse inspiratie is gekomen, hebben het Evangelie toevertrouwd gekregen. Allen die het leven van Christus aannemen, zijn aangesteld om voor het behoud van hun medemensen te werken. Om dit werk te verrichten, werd de gemeente opgericht en allen die de heilige belofte daarvan op zich nemen, verbinden zich daardoor medearbeiders van Christus te zijn.

"De Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegge: Kom!"

(Openbaring 22:17) Een ieder die het hoort, moet de uitnodiging herhalen. Wat iemands roeping ook zij in het leven, zijn eerste belangstelling moet zijn het winnen van zielen voor Christus. Misschien zal iemand niet in staat zijn om vergaderingen toe te spreken, maar hij kan voor enkelingen werken. Aan hen kan hij het onderricht doorgeven dat hij van zijn Heere heeft ontvangen. Evangeliebediening bestaat niet alleen uit prediken. Zij die de zieken en lijdenden helpen, die hulp geven aan de behoeftigen, die woorden van troost spreken tot de moedelozen en de kleingelovigen, bedienen het Evangelie. Dichtbij en veraf zijn zielen die onder een gevoel van schuld gebukt gaan. Het is geen ontbering, moeite of armoede waardoor het mensdom wordt omlaag getrokken. Het is schuld, (wets) overtreding. Dit brengt onrust en ontevredenheid. Christus wilde, dat Zijn dienaren de door zonde zieke zielen dienden.

De discipelen moesten hun werk beginnen op de plaats waar zij zich bevonden. Het moeilijkste en minst belovende terrein mocht niet worden overgeslagen. Zo moet iedere medewerker van Christus beginnen op de plaats waar hij zich bevindt. In onze eigen families zijn zielen die hongeren naar medegevoel, naar het Brood des levens. Het kan zijn, dat er kinderen zijn die voor Christus moeten worden opgeleid. Er zijn heidenen aan onze eigen deur. Laat ons getrouw het werk doen dat het meest voor de hand ligt. Laten onze pogingen daarna worden uitgebreid zover als Gods hand ons zal leiden. Het werk van velen kan beperkt schijnen door de omstandigheden, maar, waar het ook wordt verricht, indien het wordt verricht met geloof en getrouwheid, zal het gestuwd worden naar de verste uithoeken van de aarde. Het werk van Christus scheen, toen Hij op aarde was, tot een klein gebied te zijn beperkt, maar menigten uit alle landen hoorden Zijn boodschap. God gebruikt dikwijls de eenvoudigste middelen om de grootste resultaten te bereiken. Het is Zijn bedoeling, dat ieder deel van Zijn werk zal afhangen van elk ander deel, als een raderwerk, alles functionerend in harmonie. De nederigste arbeider, gedreven door de Heilige Geest, zal onzichtbare snaren aanraken waarvan de trillingen zullen gaan tot de einden van de aarde en een lied vormen door de eeuwen van eeuwigheid heen.

Maar we mogen het gebod : *"Gaat heen in de gehele wereld"* (Marcus 16:15), niet uit het oog verliezen. Wij worden opgeroepen om onze ogen op te heffen naar de *"nog verder"* (2 Korinthe 10:16) gelegen gebieden. Christus rukt de scheidsmuur neer, het verdeeldheid zaiende vooroordeel van nationaliteit en leert liefde voor heel het menselijk gezin. Hij heft de mensen uit boven de nauwe kring die hun zelfzucht voorschrijft; Hij doet alle grensscheidingen en kunstmatige onderscheidingen in de samenleving ophouden. Hij maakt geen onderscheid tussen burens en vreemdelingen, vrienden en vijanden. Hij leert ons iedere ziel in nood te beschouwen als een broeder en de wereld als ons arbeidsterrein.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Toen de Heiland zei: *"Gaat, maakt al de volken tot Mijn discipelen"* (Mattheüs 28:19), zei Hij ook: *"Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: In Mijn Naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden."* (Marcus 16:17-18) De belofte reikt even ver als de opdracht. Het is niet zo, dat alle gaven zullen worden toebedeeld aan iedere gelovige. De Geest deelt *"een ieder in het bijzonder"* toe *"gelijk Hij wil."* (1 Korinthe 12:11) Maar de gaven des Geestes worden beloofd aan iedere gelovige naar gelang zijn behoefte voor het werk des Heeren. De belofte is thans nog even krachtig en betrouwbaar als in de dagen van de apostelen. *"Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen."* (Marcus 16:17) Dit is het voorrecht van Gods kinderen en het geloof moet alles aangrijpen wat men kan bezitten als bevestiging van het geloof.

"Op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden." (Marcus 16:18) Deze wereld is één groot ziekenhuis, maar Christus is gekomen om de wereld te genezen, om aan de gevangenen van satan, verlossing te prediken. Hij bezat in Zichzelf gezondheid en kracht. Hij deelde van Zijn leven mee aan de zieken, de lijdenden, de door de duivel bezetenen. Hij wees niemand af die tot Hem kwam om Zijn genezende kracht te ontvangen. Hij wist, dat zij die om hulp vroegen, zelf de ziekte over zich hadden gebracht; nochtans weigerde Hij niet hen te genezen. En wanneer levenskracht van Christus deze arme zielen doorstroomde, werden ze overtuigd van zonde en velen werden van hun geestelijke ziekte zowel als van hun lichamelijke kwalen genezen. Het Evangelie bezit nog steeds dezelfde kracht en waarom zouden wij op het ogenblik niet dezelfde resultaten zien?

Christus voelt de smart van een ieder die lijdt. Wanneer boze geesten een menselijk lichaam verscheuren, voelt Christus de vloek. Wanneer koorts de levensstroom opbrandt, voelt Hij de zielestrijd. En Hij is even gewillig de zieken te genezen als toen Hij persoonlijk op aarde was. De dienstknechten van Christus zijn Zijn vertegenwoordigers, de kanalen waardoor Hij werkt. Hij verlangt door hen Zijn genezende kracht uit te oefenen.

In de geneeswijze van de Heiland lagen lessen voor Zijn discipelen besloten. Eens zalfde Hij de ogen van een blinde man met klei en gebod hem: *"Ga heen, was u in het badwater Siloam... Hij dan ging heen, wies zich en kwam ziende terug."* (Johannes 9:7) De genezing kon alleen door de kracht van de Grote Genezer tot stand worden gebracht; toch maakte Christus gebruik van eenvoudige hulpmiddelen uit de natuur. Terwijl Hij het niet deed voorkomen alsof Hij door middel van medicijnen genas, hechtte Hij zijn goedkeuring aan het gebruik van eenvoudige, natuurlijke geneesmiddelen.

Tot velen van de zieken die genezen werden, sprak Christus de woorden: *"Zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome."* (Johannes 5:14) Op deze wijze leerde Hij hun, dat ziekte het gevolg is van het overtreden van Gods wetten, zowel de natuurlijke als de geestelijke. De grote ellende in de wereld zou niet bestaan, indien de mensen maar leefden in overeenstemming met het plan van de Schepper.

Christus was de Leidsman en Leraar van het oude Israël geweest en Hij leerde hun, dat gezondheid een beloning is voor gehoorzaamheid aan de wetten van God. De grote Geneesheer Die de zieken in Palestina genas, had tot Zijn volk gesproken uit de wolkkolom en had hun gezegd wat zij moesten doen en wat God voor hen zou doen. *"Indien gij aanachtig luistert naar de stem van de Heere, uw God"*, zei Hij, *"en doet*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

wat recht is in Zijn ogen, en uw oor neigt tot Zijn geboden en al Zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen enkele van de kwalen opleggen die Ik de Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de Heere, ben uw Heelmeester." (Exodus 15:26) Christus gaf Israël vaste regels voor hun levensgewoonten en Hij verzekerde hun: "De Heere zal alle ziekten van u afwenden." (Deuteronomium 7:15) Wanneer zij de voorwaarden vervulden, werd de belofte aan hen waargemaakt. "Er was niet één zwak persoon onder hun stammen." (Psalm 105:37 KJV)

Dit zijn lessen voor ons. Er zijn voorwaarden die door allen die gezond willen blijven, in acht genomen moeten worden. Allen moeten leren welke deze voorwaarden zijn. Het behaagt de Heere niet, wanneer wij onwetend zijn betreffende Zijn wetten, zowel de natuurlijke als de geestelijke. Wij moeten met God samenwerken aan het herstel van de gezondheid voor het lichaam zowel als voor de ziel.

En wij moeten ook anderen leren, hoe zij hun gezondheid kunnen bewaren en terugkrijgen. Voor de zieken moeten we geneesmiddelen gebruiken die God in de natuur heeft gegeven en we moeten wijzen op Hem Die de Enige is Die hen kan genezen. Het is onze taak om de zieken en gebrekkigen in de armen van ons geloof tot Christus te brengen. We moeten ze leren te geloven in de grote Genezer. We moeten Zijn belofte aangrijpen en bidden om de openbaring van Zijn kracht. Het belangrijkste in het Evangelie is herstel en de Heiland zou willen dat wij de zieken, de hopelozen en de gebrekkigen aanbieden, Zijn kracht aan te grijpen.

De macht van de liefde was in heel het genezende werk van Christus en alleen door deel te hebben aan die liefde, door het geloof, kunnen wij instrumenten zijn voor Zijn werk. Indien wij nalaten onszelf te koppelen in Goddelijke verbinding met Christus, kan de stroom van levengevende kracht niet in rijke stromen van ons tot de mensen vloeien. Er zijn plaatsen waar de Heiland Zelf niet veel machtige wonderen kon verrichten vanwege hun ongeloof. Zo scheidt ook nu ongeloof de gemeente van haar Goddelijke Helper. Haar greep op de eeuwige werkelijkheden is zwak. Door haar gebrek aan geloof wordt God teleurgesteld en van Zijn eer beroofd.

Het is door het werk te doen van Christus, dat de gemeente de belofte van Zijn aanwezigheid heeft gekregen "*Gaat heen, onderwijst alle volken*", zegt Hij; "*en zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.*" (Mattheüs 28:19-20) Zijn juk op te nemen, is een van de eerste voorwaarden om Zijn kracht te ontvangen. Het leven van de gemeente hangt af van haar getrouwheid in het vervullen van de opdracht van de Heere. Dit werk te verwaarlozen, betekent een uitnodiging voor geestelijke zwakheid en verval. Waar niet actief voor anderen wordt gewerkt, neemt de liefde af en verzwakt het geloof.

Het is de bedoeling van Christus, dat Zijn dienaren opvoeders van de gemeente in het Evangeliewerk zullen zijn. Zij moeten de gemeente leren, hoe zij de verlorenen moeten zoeken en redden. Maar is dit het werk dat zij doen? Helaas, hoevelen werken hard om een sprankje leven te blazen in een gemeente die op het punt staat om te sterven! Hoevele gemeenten worden verzorgd als zieke lammeren door degenen die naar verloren schapen behoorden te zoeken! En al die tijd komen miljoenen en miljoenen mensen zonder Christus om.

Goddelijke liefde is, terwille van de mensen, tot haar onpeilbare diepten beroerd en de engelen verwonderen zich, dat zij in degenen die zulk een grote liefde ontvangen, slechts oppervlakkige dankbaarheid waarnemen. Engelen verwonderen zich over de geringe waardering van de mensen voor de liefde van God. Zouden wij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

willen weten hoe Christus daarover denkt? Hoe zouden een vader en een moeder zich voelen, indien zij wisten dat hun kind verdwaald in de koude en de sneeuw, verlaten was en achtergelaten om om te komen door mensen die het hadden kunnen redden? Zouden ze niet verschrikkelijk bedroefd zijn, diep verontwaardigd? Zouden zij niet zulke moordenaars aanklagen met een toorn brandend als hun tranen, hevig als hun liefde? Het lijden van ieder mens is het lijden van Gods kind en zij die geen helpende hand uitsteken naar hun verloren gaande medemensen, wekken Zijn rechtvaardige toorn op. Dit is de toorn van het Lam. Tot hen die aanspraak maken op gemeenschap met Christus en toch onverschillig hebben gestaan tegenover de noden van hun medemensen, zal Hij op de grote oordeelsdag aanzeggen: *"Ik weet niet, vanwaar gij zijt; gaat weg van Mij, alle gij werkers der ongerechtigheid."* (Lucas 13:27)

In de opdracht aan Zijn discipelen omschreef Christus niet alleen hun werk, maar Hij gaf hun ook de boodschap. Leert de volken, zei Hij, *"onderhouden al wat Ik u bevolen heb."* (Mattheüs 28:18) De discipelen moesten onderwijzen wat Christus onderwezen had. Hier wordt niet alleen datgene bedoeld wat Christus persoonlijk had gesproken, maar ook datgene wat door alle profeten en leraars van het Oude Testament was gezegd. De leer van mensen is buitengesloten. Er is geen plaats voor overlevering, voor menselijke theorieën en gevolgtrekkingen, of voor de kerkelijke wetgeving. Wetten die door het kerkelijk gezag zijn ingesteld, zijn niet in de opdracht betrokken. Geen daarvan mocht door Christus' dienstknechten geleerd worden. *"De Wet en de Profeten"* (Mattheüs 7:12), samen met het getuigenis van Zijn eigen woorden en daden, vormen de schat die aan de discipelen werd toevertrouwd om aan de wereld te geven. De Naam van Christus is hun wachtwoord, hun onderscheidingsteken, de band die hen bindt, het gezag waarop zij handelen en de Bron van hun succes. Geen ding dat niet door Hem wordt onderschreven, zal in Zijn Koninkrijk worden erkend.

Het Evangelie moet niet worden voorgesteld als een levenloze theorie, maar als een levende kracht waardoor het leven kan worden veranderd. God verlangt, dat degenen die Zijn genade ontvangen, van de kracht daarvan zullen getuigen. Mensen die Hem door hun gedrag het meest hebben tegengestaan, neemt Hij vrijelijk aan; wanneer zij berouw hebben, deelt Hij hun Zijn Goddelijke Geest mee, stelt hen op de hoogste vertrouwensplaatsen en zendt hen uit in het kamp van de trouwelozen om Zijn oneindige genade te verkondigen. Hij wilde dat Zijn dienstknechten getuigenis zouden afleggen van het feit dat door Zijn genade de mensen een karakter gelijk aan dat van Christus kunnen bezitten en dat zij zich in de verzekering van Zijn grote liefde kunnen verheugen. Hij wil dat wij getuigen van het feit dat Hij niet tevreden zal zijn voordat het mensdom tot de heilige voorrechten van zonen en dochteren van Hem zal zijn teruggebracht en hersteld.

In Christus woont de tederheid van de herder, de genegenheid van de ouder en de onvergelykelijke genade van de barmhartige Heiland. Hij stelt Zijn zegeningen in de meest aanlokkelijke bewoordingen voor. Hij is niet tevreden louter met de aankondiging van deze zegeningen; Hij brengt ze op de meest aantrekkelijke wijze naar voren, ten einde een verlangen op te wekken, ze te bezitten. Zo moeten Zijn dienstknechten de rijkdommen van de heerlijkheid van de onuitsprekelijke Gave voorstellen. De wonderbaarlijke liefde van Christus zal harten doen smelten en onderworpen maken, wanneer een zuiver naar voren brengen van leerstellingen niets zou bereiken. *"Troost, troost Mijn volk, zegt uw God."* (Jesaja 40:1) *"Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem;*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie, hier is uw God! ... Hij zal als een herder Zijn kudde weiden, in Zijn arm de lammeren vergaderen en ze in Zijn schoot dragen." (Jesaja 40:9,11) Vertel de mensen van Hem Die is *"uitblinkend boven tienduizend"* (Hooglied 5:10), en aan Wie *"alles bekoorlijkheid"* (Hooglied 5:16) is. Woorden alleen kunnen dat niet vertellen. Laat het in het karakter worden weerspiegeld en in het leven worden geopenbaard. Christus wil in iedere discipel Zijn beeltenis weerspiegeld zien. God heeft een ieder *"tevorens bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons."* (Romeinen 8:29) In een ieder moet Christus' lankmoedige liefde, Zijn heiligheid, zachtmoedigheid, genade en waarheid aan de wereld worden geopenbaard.

De eerste discipelen gingen uit, het Woord predikende. Zij openbaarden Christus in hun leven. En de Heere werkte mee, terwijl Hij *"het Woord bevestigde door de tekenen die erop volgden."* (Marcus 16:20) Deze discipelen bereidden zich voor op hun werk. Vóór de Pinksterdag kwamen zij samen en deden alle geschillen weg. Zij waren eensgezind. Zij geloofden de belofte van Christus dat de zegen zou worden gegeven en zij baden in geloof. Zij vroegen niet alleen om een zegen voor zichzelf; zij gingen gebukt onder de last van de redding van zielen. Het Evangelie moest tot de einden van de aarde worden uitgedragen en zij maakten aanspraak op de gave van kracht die door Christus was beloofd. Toen werd de Heilige Geest uitgestort en duizenden werden op één dag bekeerd.

Zo kan het ook nu zijn. Laat in plaats van menselijke beschouwingen het Woord worden gepredikt. Laten de christenen hun onenigheden wegdoen en zichzelf aan God geven voor het redden van de verlorenen. Laat hen in het geloof om een zegen vragen en ze zal komen. De uitstorting van de Geest in de dagen van de apostelen was de *"vroegere regen"* (Joël 2:23), en het resultaat was heerlijk. Maar de *"late regen"* (Joël 2:23) zal nog overvloediger zijn.

Allen die ziel, lichaam en geest aan God wijden, zullen voortdurend nieuwe lichamelijke en geestelijke kracht ontvangen. De onuitputtelijke voorraden van de hemel staan tot hun beschikking. Christus geeft hun de adem van Zijn Geest, het leven van Zijn eigen leven. De Heilige Geest brengt de grootste kracht in het werk in hart en verstand naar voren. De genade van God vergroot en vermenigvuldigt de vermogens en iedere volmaaktheid van de Goddelijke natuur komt hen bij het redden van zielen te hulp. Door het samenwerken met Christus zijn zij volmaakt in Hem en in hun menselijke zwakheid worden zij in staat gesteld om de werken van de Almachtige te verrichten.

De Heiland verlangt Zijn genade te openbaren aan en Zijn karakter te drukken op de gehele wereld. Ze is Zijn bezit, dat Hij heeft gekocht en Hij verlangt de mensen vrij, rein en heilig te maken. Hoewel satan dit werk probeert te verhinderen, kunnen er toch door het bloed dat voor de wereld werd vergoten, overwinningen worden behaald die eer aan God en het Lam zullen brengen. Christus zal niet voldaan zijn, voordat de overwinning volkomen is, en *"Hij zal om Zijn moeitevol lijden het zien tot verzadiging toe."* (Jesaja 53:11) Al de volken van de aarde zullen het Evangelie van Zijn genade horen. Niet allen zullen Zijn genade aannemen, maar *"een zaad zal Hem dienen; het zal den Heere aangeschreven worden tot in geslachten."* (Psalm 22:31) *"Het Koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten"* (Daniël 7:27), en *"de aarde zal vol zijn van kennis des Heeren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken."* (Jesaja 11:9) *"En men zal van waar de zon ondergaat, de naam des*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Heeren vrezen en van waar zij opgaat, Zijn heerlijkheid." (Jesaja 59:19)

"Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van de vreugdebode, die vrede aankondigt, die goede boodschap brengt, die heil verkondigt, die tot Sion spreekt: Uw God is Koning. ... Breekt uit in gejuich, jubelt eenparig, puinhopen van Jeruzalem; want de Here heeft Zijn volk getroost. ... De Heere heeft Zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken, en alle einden der aarde zullen zien het heil van onze God." (Jesaja 52:7, 9,10)

Hoofdstuk 87 - Naar Mijn Vader en uw Vader

Voor Christus was de tijd gekomen om op te varen naar de troon van Zijn Vader. Als een Goddelijke Overwinnaar stond Hij op het punt met de zegetekenen van de overwinning naar de hemelse hoven terug te keren. Vóór Zijn dood had Hij aan de Vader verklaard: *"Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij mij te doen gegeven hebt."* (Johannes 17:4) Na Zijn opstanding verbleef Hij nog enige tijd op aarde, met de bedoeling dat de discipelen goed bekend zouden worden met Hem in Zijn verzezen en verheerlijkt lichaam. Nu was Hij gereed om afscheid te nemen. Hij had de echtheid bewezen van het feit dat Hij een levende Heiland was. Zijn discipelen hoefden Hem niet langer te verbinden met het graf. Zij konden aan Hem denken als verheerlijkt voor het hemels universum.

Als plaats voor Zijn hemelvaart koos Jezus de plek die zo dikwijls door Zijn tegenwoordigheid werd geheiligd terwijl Hij onder de mensen woonde. Niet de berg Sion, de plaats van de stad Davids, niet de berg Moria, de plaats waar de tempel lag, werd aldus geëerd. Daar was Christus gelasterd en verworpen. Daar waren de golven van genade, steeds terugkerend in een sterkere stroom van liefde, teruggeworpen door harten die hard waren als een rots. Vandaar was Jezus, vermoeid en met een bezwaard hart, uitgegaan om op de Olijfberg rust te vinden. De heilige Schechina had, wijkende uit de eerste tempel, op de oostelijke berg gestaan, als ongenegen om de uitverkoren stad te verlaten; zo stond Christus op de Olijfberg, terwijl Hij met een diep medelijdend hart op Jeruzalem neerzag. De bossen en dalen van de berg waren gewijd door Zijn gebeden en tranen. De hellingen hadden de triomfantelijke kreten weerkaatst van de menigte die Hem tot Koning uitriep. Op de glooiende helling van de berg had Hij een tehuis gevonden bij Lazarus in Bethanië. In de hof Gethsémané, aan de voet van de berg, had Hij gebeden en alleen de strijd gestreden. Vanaf deze berg zou Hij naar de hemel opvaren. Wanneer Hij zal wederkomen, zullen Zijn voeten op de top van deze berg rusten. Niet als een man van smarten, maar als een verheerlijkte, zegevierende Koning zal Hij dan op de Olijfberg staan, terwijl de Hebreeuwse halleluja's zich met de heidense hosanna's zullen vermengen en de stemmen van de verlostten als een machtig leger de roep zullen doen aanzwellen: Kroont Hem Heere van allen!

Nu ging Jezus met de elf discipelen op weg naar de berg. Toen ze door de poort van Jeruzalem gingen, keken velen met verwondering naar het kleine gezelschap dat geleid werd door Iemand Die een paar weken tevoren door de oversten was veroordeeld en gekruisigd. De discipelen wisten niet, dat dit hun laatste gesprek met hun Meester zou zijn. Jezus bracht de dag in gesprek met hen door, Zijn vroegere onderwijzingen herhalend. Toen ze Gethsémané naderden, hield Hij stil, opdat ze zich de lessen zouden herinneren die Hij hun in de nacht van Zijn grote zielestrijd had gegeven. Weer keek Hij naar de wijnstok, waarmee Hij de eenheid van de gemeente met Hemzelf en de Vader had uitgebeeld; weer herhaalde Hij de waarheden die Hij toen had geopenbaard. Overal rondom Hem waren herinneringen aan Zijn onbeantwoorde liefde. Zelfs de discipelen, die Hij zo innig liefhad, hadden in het uur van Zijn vernedering Hem verwijten gemaakt en Hem verlaten.

Christus had drieëndertig jaar lang op aarde vertoefd; Hij had daar schande, hoon en spot verdragen; Hij was verworpen en gekruisigd. Zal Hij niet, op het punt om op te stijgen naar Zijn troon der heerlijkheid, – wanneer Hij terugblijkt op de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

ondankbaarheid van het volk tot wiens redding Hij is gekomen – , Zijn medelijden en liefde van hen terugtrekken? Zal Zijn genegenheid zich niet richten op dat rijk waar Hij wordt gewaardeerd en waar zondeloze engelen op Zijn bevelen wachten? Neen; Zijn belofte aan die geliefden die Hij op aarde achterlaat, luidt: *"Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."* (Mattheüs 28:20)

Toen zij de Olijfberg bereikt hadden, ging Jezus hen voor, dwars over de kruin, naar de omgeving van Bethanië. Hier bleef Hij staan en de discipelen schaarden zich om Hem heen. Stromen van licht schenen van Zijn gelaat te stralen toen Hij liefdevol op hen neerzag. Hij verweet hun niet hun fouten en gebreken; woorden van innige tederheid waren het laatste dat zij van de lippen van hun Heere hoorden. Met handen die zegenend waren uitgestrekt, alsof Hij hun van Zijn beschermende zorg wilde verzekeren, voer Hij langzaam van hen opwaarts, alsof Hij naar de hemel werd getrokken door een kracht, groter dan de aantrekkingskracht van de aarde. Terwijl Hij omhoog steeg, keken de verbaasde discipelen met spanning toe om de laatste glimp van hun opvarende Heere op te vangen. Een wolk van heerlijkheid verborg Hem voor hun gezicht; en terwijl de wolkenwagen van engelen Hem opnam, herinnerden zij zich weer de woorden: *"Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."* (Mattheüs 28:20) Tegelijkertijd vloeide van boven de zoetste en heerlijkste muziek van het engelenkoor op hen neer.

Terwijl de discipelen nog omhoog staarden, spraken stemmen tot hen die klonken als de schoonste muziek. Zij keerden zich om en zagen twee engelen in mensengedaante, die tot hen de woorden spraken: *"Galilese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen als gij Hem ten hemel hebt zien varen."* (Handelingen 1:11)

Deze engelen behoorden tot de groep die in een stralende wolk gewacht had om Jezus naar Zijn hemels tehuis te begeleiden. Deze twee waren de meest verhevenen van de engelenschare; zij waren het, die bij Christus' opstanding naar het graf kwamen en ze waren gedurende Zijn leven op aarde met Hem geweest. Met vurig verlangen had de gehele hemel gewacht op het einde van Zijn verblijf in een wereld die bevlekt was door de vloek van de zonde. De tijd was nu gekomen, dat het hemels universum zijn Koning zou ontvangen. Verlangden deze twee engelen niet zich te voegen bij de schare die Jezus welkom heette? Maar in medegevoel en liefde voor degenen die Hij had achtergelaten, wachtten zij om hen te troosten. *"Zijn zij niet allen dienende geesten die uitgezonden worden ten dienste van hen die het heil zullen beërven?"* (Hebreeën 1:14)

Christus was opgevaren naar de hemel in de gestalte van een mens. De discipelen hadden gezien hoe de wolk Hem opnam. Dezelfde Jezus Die met hen had gewandeld en gesproken en gebeden; Die het brood met hen had gebroken; Die met hen was geweest in hun boten op het meer; en Die dezelfde dag met hen moeizaam de Olijfberg had beklommen – Deze zelfde Jezus was nu heengegaan om de troon van Zijn Vaders te delen. En de engelen hadden hen verzekerd, dat Dezelfde Die zij naar de hemel hadden zien opvaren, zou wederkomen zoals Hij was opgevaren. Hij zal komen *"met de wolken, en elk oog zal Hem zien."* (Openbaring 1:7) *"De Heere Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan."* (1 Thessalonicenzen 4:16)

"Wanneer dan de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en al de engelen met

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon Zijner heerlijkheid." (Mattheüs 25:31) Op deze wijze zal de belofte van de Heere Zelf aan Zijn discipelen vervuld worden: "Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben." (Johannes 14:2-3) Zeer zeker konden de discipelen zich verheugen in de hoop op de wederkomst van hun Heere.

Toen de discipelen naar Jeruzalem terugkeerden, zagen de mensen hen erg verwonderd aan. Na de berechting en kruisiging van Christus had men gedacht dat zij terneergeslagen en beschaamd zouden zijn. Hun vijanden verwachtten op hun gezicht een uitdrukking van smart en verslagenheid te zien. In plaats daarvan was er slechts blijdschap en triomf. Hun gelaat straalde van een geluk dat niet van deze aarde was. Zij treurden niet over teleurgestelde verwachtingen, maar waren vol lof en dankzegging aan God. Met blijdschap vertelden zij het heerlijke verhaal van Christus' opstanding en Zijn hemelvaart en hun getuigenis werd door velen aangenomen.

De discipelen hadden nu geen wantrouwen meer in de toekomst. Zij wisten dat Jezus in de hemel was en dat Zijn medeleven nog met hen was. Zij wisten dat zij een Vriend hadden op de troon van God en zij verlangend waren hun gebeden in de Naam van Jezus voor de Vader te brengen. In plechtig ontzag bogen zij zich neer tot gebed, terwijl ze de verzekering herhaalden: *"Als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in Mijn Naam. Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in Mijn Naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij."* (Johannes 16:23-24) Zij strekten de hand van geloof steeds hoger uit, met de machtige bede: *"Christus Jezus is de Gestorvene, wat meer is, de Opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit."* (Romeinen 8:34) En Pinksteren bracht hun de volheid van vreugde door de tegenwoordigheid van de Trooster, juist zoals Christus had beloofd.

De gehele hemel wachtte om de Heiland in de hemelse hoven welkom te heten. Toen Hij opvoer, ging leidde Hij de weg en de menigte van gevangenen die bij Zijn opstanding uit hun graf bevrijd waren, volgde Hem. De hemelse legerscharen sloten zich met gejuich en lofprijzingen en hemels gezang bij de vreugdevolle stoet aan. Als zij de stad Gods naderen, weerklinkt de oproep van de Hem begeleidende engelen:

*"Heft, poorten, uw hoofden omhoog,
en verheft u, gij aloude ingangen,
opdat de Koning der ere inga".."*

Vol vreugde antwoorden de wachters: *"Wie is toch de Koning der ere?"*

Dit zeggen zij, niet omdat zij niet weten Wie Hij is, maar omdat zij het antwoord willen horen, de verheven lof:

*"De Heere, sterk en geweldig,
de Heere, geweldig in de strijd.
Heft, poorten, uw hoofden omhoog,
en verheft ze, gij aloude ingangen,
opdat de Koning der ere inga"."*

Weer wordt de uitdaging gehoord: *"Wie is Hij toch, de Koning der ere?"*

want het vermoeit de engelen nooit, te horen hoe Zijn Naam wordt verheerlijkt. De engelen die Hem begeleiden geven ten antwoord : *"De Heere der heerscharen, Hij is de Koning der ere."* (Psalm 24:7-10)

Dan worden de poorten van de stad Gods wijd geopend en de schare van engelen stroomt onder het geluid van meeslepende muziek door de poorten.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87

Daar is de troon, omgeven door de regenboog van belofte. Daar zijn de cherubijnen en serafijnen. De bevelhebbers van de engelenscharen, de zonen Gods, de vertegenwoordigers van de niet gevallen werelden, zijn bijeengekomen. De hemelse raad, voor welke Lucifer God en Zijn Zoon had beschuldigd, de vertegenwoordigers van die zondeloze werelden waarover satan de heerschappij meende te verkrijgen, zij zijn daar allen om de Verlosser welkom te heten. Zij verlangen Zijn triomf te vieren en hun Koning te verheerlijken.

Maar Hij weerhoudt hen daarvan. Nog niet; Hij kan de kroon van eer en het koninklijk gewaad nu niet aannemen. Hij treedt in de tegenwoordigheid van Zijn Vader. Hij wijst op Zijn gewonde hoofd, de doorstoken zijde, de doorboorde voeten; Hij heft Zijn handen op, die de tekenen van de spijkers dragen. Hij wijst op de tekenen van Zijn overwinning; Hij biedt God de beweeggarve aan, zij die met Hem zijn opgewekt als vertegenwoordigers van die grote schare die uit het graf zal opstaan bij Zijn tweede komst. Hij nadert de Vader, bij Wie er vreugde is over één zondaar die zich bekeert; Die Zich over één zondaar verheugt met gezang. Voordat de aarde werd gegrondvest, hadden Vader en Zoon Zich in een verbond verenigd om de mens, indien hij door satan zou worden overwonnen, te verlossen. Zij hadden de handen tot een plechtige gelofte ineengeslagen, dat Christus Zich voor het menselijk geslacht zou Borg stellen. Deze belofte heeft Christus vervuld. Toen Hij aan het kruis uitriep: *"Het is volbracht!"* (Johannes 19:30), richtte Hij Zich tot de Vader. De overeenkomst was volledig uitgevoerd. Nu verklaart Hij: Vader, het is volbracht. Ik heb Uw wil gedaan, o Mijn God. Ik heb het verlossingswerk voltooid. Indien aan Uw gerechtigheid is voldaan, wil Ik *"dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn... die Gij Mij gegeven hebt."* (Johannes 17:24)

De stem van God wordt gehoord, Die verkondigt dat aan de gerechtigheid is voldaan. Satan is verslagen. Christus' zwoegende, strijdende kinderen op aarde zijn *"begenadigd... in de Geliefde."* (Efeze 1:6) Voor de hemelse engelen en de vertegenwoordigers van de niet-gevallen werelden worden zij gerechtvaardigd verklaard. Waar Hij is, daar zal Zijn gemeente zijn. *"Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar."* (Psalm 85:11) De armen van de Vader omsluiten de Zoon en het bevel wordt gegeven: *"Hem moeten alle engelen Gods huldigen."* (Hebreeën 1:6)

Met onuitsprekelijke vreugde erkennen overheden en machten en krachten de oppermacht van de Vorst des levens. De engelenscharen vallen in aanbidding voor Hem neer, terwijl blijde kreten de hemelse hoven vullen: *"Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof."* (Openbaring 5:12)

Triomfliederen vermengen zich met de muziek van de harpen van de engelen, totdat de hemel schijnt over te vloeien van vreugde en lofgezing. De liefde heeft overwonnen. Het verlorene is gevonden. De hemel weergalmd van stemmen die op verheven wijze verkondigen: *"Hem Die op de troon gezeten is en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden."* (Openbaring 5:13)

Van dat hemels schouwspel komt de echo tot ons op aarde van de heerlijke woorden van Christus Zelf: *"Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God."* (Johannes 20:17) Het hemelse en het aardse gezin zijn één. Voor ons is de Heere opgevaren en voor ons leeft Hij. *"Daarom kan Hij ook volkomen behouden wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten."* (Hebreeën 7:25)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 2 Hoofdstuk 44 t/m 87